

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KALAYNA PRICE

Not even Death
can save her now.

Grave Witch

An Alex Craft Novel

"A rare treat, intriguing and original. Don't miss this one."
—#1 New York Times Bestselling Author Patricia Briggs

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Grave Witch

AN AUX Cextr Novsr

KALAYNA PRICE

KISA TEHLİKE

Yüksek, delici feryatlar havayı sarstı ve ellerim kulaklarımı kapatmak için havaya kalktı.

Ne-

Gölge pençelerini cesetten kurtarıırken tökezleyerek geri çekildim. Ceset torbasından gaz halinde bir baş ve omuzlar çıktı.

Çığlıkları hiç dinmedi. Sanki ölümünün acısı mezarın ötesine ulaşmış gibi yüzü buruşmuştu.

-Sessiz ol, İl diye emrettim gölgeye, ama feryatların sesi azalmadı. Dişlerimi sıktım. *Tamam, farklı bir yaklaşım zamanı.* -Bize

adını söyle.

Gölge ıgık atmaya devam etti. Elleri yüzüne gitti ve gözlerini oymaya başladı. Buharlı bileklerini yakaladım ve aşağı doğru çektim. Ellerimin arasında çırpındı.

-John yaklaştı.

O geçerken çemberin kenarı titredi ve bir güç ürpertisi tenimi sardı. Nefesimi tuttum, zaten zayıf olan çemberin dayanıp dayanmayacağından emin değildim.

Büyüyü dışarıda tutması gerekiyordu, bir sıfır olan ve olabildiğince büyüsel olarak sönümlenmiş olan John'u değil.

Muhtemelen hiçbir şey hissetmemiştir. Ben rahatsızlığı iliklerime kadar hissettim.

Sallandım ve çırpınan gölge bileğini tuttuğum yerden çekti. Tırpan gibi havayı kesen sivri tırnaklarını savurdu.

Geri sıçradım. Botlarımın altındaki ufalanmış çimento kayarak dengemi bozdu. John ben yere düşmeden beni yakaladı ve gölgenin bir sonraki darbesi onun içinden geçerek omzumu sıyırdı.3
sığ hendek yarıldı.

-John onu yakalamak için arkasını döndü.

Nafile bir çaba. Eli kadının bileğinden geçti.

Grave Witch

AN AUX Cextr Novsr

KALAYNA PRICE

ROC

New American Library'nin bir bölümü tarafından yayınlanmıştır.

Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street,

New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü) Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Ireland, 25 St. Stephen's Green,
Dublin 2, İrlanda (Penguin Books
Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250
Camberwell Road, Camberwell, Victoria
3124, Avustralya (Pearson Australia
Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü) Penguin
Books India Pvt. Ltd, 11 Community
Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi -
110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive,
Rosedale, North Shore 0632, Yeni
Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin
bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.)
Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank,

Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80

Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

İlk olarak New American Library'nin bir baskısı olan Roc tarafından yayımlanmıştır,

Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür. Telif Hakkı © Kalayna Price, 2010

Tüm hakları saklıdır

TESCILLI TICARI MARKA -

MARCA REGISTRADA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ISBN: 1-101-46408-9

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla herhangi bir benzerlik

vardır,

olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf Web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bu kitabın yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve internet üzerinden veya başka bir yolla dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Yazar haklarına verdiğiniz destek

Takdir ettim.

Küçük bir kardeşe göre otoriter olan ama beni her zaman hayallerimin peşinden koşmaya iten abi'ye

TEŞEKKÜRLER

Bir kitabın ilk taslağı bir boşlukta yazılmış olabilir, ancak nihai proje yalnız bir çaba olmaktan çok uzaktır. Bu nedenle, borçlu olduğum pek çok insan var.

Bu insanlar için dünyada yeterince teşekkür yok.

Sesime ve yazdıklarımın inanan ve beni bu işe dahil eden muhteşem menajerim Lucienne Diver'a teşekkür etmek

istiyorum.

Alex'in hikayesi doğru ellere ulaştı. Hikâneyi alıp olabilecek en iyi hale getirmem için beni zorlayan harika editörüm Jessica Wade'e ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Kitabın muhteşem kapak resmini yaratan Aleta Rafton'a ve son ürünün ortaya çıkmasına yardımcı olan Roc ekibine özel teşekkürler.

Muhteşem eleştiri grubum Modern Mit Yaratıcıları'na çok önemli bir teşekkür borçluyum. Christy, Nikki, Sarah, Vert, Vikki, sizlerin teşviki (ve tehditleri) olmasaydı bu kitap burada olmazdı. Bana neyin işe yaradığını ve neyin kitabı odanın öbür ucuna fırlatma isteği uyandırdığını söylemeniz için size

güveniyorum - siz

hayal kırıklığına uğratmayın. Teşekkür ederim!

Meredith, SaBrina, Gail ve Matt'e, yazım ve günlük işimi dengelemek için bir program yapmama yardımcı oldukları için özel bir teşekkür ve birçok yalnız yazma saatinde bana eşlik eden müzikal ilham kaynağım Cruxshadows'a teşekkürler. Elbette hiçbir teşekkür, beni cesaretlendiren ve bana katlanan ailemin ve arkadaşlarımin muhteşem desteğini anmadan tamamlanmış sayılmaz. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve siz olmasaydınız bugün burada olamazdım.

Ve son olarak, bu kitabı elinde tutan okuyucuya teşekkür ederim. Umarım Alex'in hikâyesini beğenirsiniz!

Bölüm 1

Ölüm'le ilk karşılaştığımda, annemin sağlık raporunu ona fırlatmıştım. İzlenimlerime göre, işi batırmıştım ama o zamanlar beş yaşındaydım, bu yüzden sonunda beni affetti. Bazı günler affetmemesini diledim, özellikle de iş yerinde yollarımız kesiştiğinde.

-Bayan Craft, bu kabul edilemez bir şey." Henry Bak er bu ifadeyi yüzünün önündeki havayı kesen tombul bir yumrukla vurguladı. Arkasında Ölüm belirdi.

On sekiz yıllık pratik, bakışlarımı kot pantolonlu ruh koleksiyoncusundan uzak tuttu ve

Yüzü kiraz kırmızısından morarmaya başlayan müşterim. Yanımdaki cenaze zambaklarından oluşan spreyi elime aldım ve bu konuşmanın gideceği yönden korktum.

-Kontratımız gölgeyi yükseltmemi şart koşuyordu. Kaldırdım.

Baker itirazımı bir kenara itti. -Bana sonuç sözü vermiştin.

-Sorularınızı sorabileceğinizi söyledim. Babasının tabutuna yaslandım. Pek saygılı bir davranış sayılmazdı ama kıdemli Baker'ın gölgesini cenazesinden iki saat önce bedenine geri sokmuştum. Saygının bu işle hiçbir ilgisi yoktu. Ama hey, bir maaş çeki bir

Maaş çeki.

Baker topuklarının üzerinde döndü ve koridorda tepindi. Bekledim. Ne olacağını biliyordum. Baker bir servet avcısıydı. -Hem de başarısız bir tanesiyle ve onun gibilerle daha önce de çalışmıştım.

Baker'ın ardından ölüm geldi. Her ağır adımını abartarak tombul adamın sarsak hareketleriyle alay ediyordu.

Bu sırada dudaklarına bir sırtış yapışmış, kara gözleri beni hiç terk etmemişti.

Bu sosyal bir ziyaret olsa iyi olur.

Bakışlarına karşılık verdim, yalvardım, uyardım -hangisi olduğu umurumda değildi- müvekkilimi rahat bırakmasını söyledim. Bir dizi mükemmel

Düz dişler, ki bu bana hiçbir şey anlatmadı.

Baker adım atmaya devam etti.

En iyisi bu kısmı çabucak bitirmek.

-Sözleşmemize göre nakit, çek veya havale ile ödeme yapabilirsiniz.

Makbuza ihtiyacınız olacak mı?

Baker sarsılarak durdu. Gözleri şişmiş, yanaklarından sarkan derisi titriyordu.

-Bunun için para ödemeyi reddediyorum.

Başlıyoruz. Tabuttan uzaklaştım. -

Dinleyin bayım, bir gölge istemiştiniz.

Bir gölge kaldırdım. Eğer sevgili yaşlı babam ne istediğini söylemediyse,

Bu senin sorunun, benim değil. Bağlayıcı bir anlaşmamız var ve eğer-ll

Yumruğunu indirdi ve gözleri irkilerek kocaman açıldı.

Bu beklediğimden daha kolay oldu.

Dilimden dökülenleri temizlemek için bir nefes verdim ve profesyonel gülümsememi takındım. -Şimdi, makbuz ister misiniz?

Baker göğsünü sıktı ve hırıldadı. Bir kez. İki kez.

Sonra ağır çekimde boynu büküldü ve bakışları omzunun üzerinden geçti. Ölüm'ün yüzündeki eğlence eridi.

Oh, kahretsin.

Ölüm Meleği, Ruh Toplayıcı, Azrail - ona ne derseniz deyin, çoğu insan onu sadece bir kez gördü. Öne doğru yürüdü ve Baker bir adım geri çekildi.

Lanet olsun. Tabut platformundan atladım.
-Yapma. Çok
geç.

Ölüm Baker'ın tombul gövdesine uzandı ve müvekkilimin yüzünün rengi soldu. Sarsıldı. Ölüm geri adım attı ve Baker yere yığılmadan önce bir kez daha gözlerini kırptırdı.

Odanın köşesinden gelen bir çığlık ve ardından gelen sandalye şangırtısı. Cenaze müdürü koridora fırladı, Baker'ın karısı ve genç oğlu da arkasındaydı. Gözleri şimdiden parlayan asistanı belinden bir telefon çıkardı.

-Üçüncü ve son kalan Baker babasının göğsünü pompalarken -Dokuz-bir-bir, ll dedi. Zavallı çocuk.

Kargaşadan uzaklaştım. Aileyi rahat bırakmak yapabileceğim tek şeydi. Ölüm ruhunu çoktan almıştı; Henry Baker'ı diriltmenin artık bir yolu yoktu. Ailesine bu gerçeği söyleyecek olan ben değildim.

Ölüm uzaktaki duvara yaslanmış,
kaslı kollarını geniş göğsünün
üzerinde kavuşturmuştu.

Koyu renk saçları çenesinin etrafında öne
doğru düşerken şeytani bir masumiyetle
gülümsedi.

Ona ters ters baktım ve çantamı yerden
aldım.

Baker'ın ruhunu topladığı için onu
suçlayamazdım - ne de olsa yapacak bir
iş vardı - ama

...

-Paramı alana kadar bekleyebilirdin.

Omuz silkti. -Sana ödeme yapmayı planlıyor gibi görünmüyordu.

Doğru. Belki. Belki. Baker'ın cesedinin etrafındaki telaşlı kalabalık çalkalanıyordu. *Bu iş için çok kötü olacak.*

Elimi çantama soktum ve dibini yokladım. Fatura cüzdanını görmezden geldim.

-
Boş olduğunu biliyordum.

Çemberimi oluşturmak için kullandığım tebeşir tüpünün, seramik ritüel bıçağının, cep telefonumun ve ehliyetimin altında üç kuruş, bir on sent, buruşuk bir folyo ambalaj ve bir atas buldum.

Ölüm avucuma yayılmış hazineye baktı.

-Gumball almayı mı planlıyorsun?

-Eve dönüş için otobüs ücreti.

İkimiz de kaşlarımızı çatarak avucuma baktık. On üç sent yetmeyecekti. Ama acil bir veteriner faturası sahip olduğum her şeyi silip süpürmüştü. Bir iş bulana kadar beş parasızdım.

-Sen savcıyla birlikte Amanda Holliday davasında çalışmıyor muydun?" diye sordu Ölüm.

Para üstünü çantama attım. Gölge kürsüye çıkmayacak.

Yarına kadar, sonra da belediyenin ya da her kimse onun çeki kesmesini beklemek zorundayım.

Savcılığa yıldız tanıklarını veriyordum, çünkü bir kez olsun ölü olmak kurbanın katilini suçlamasını engellemeyecekti. Şimdiye kadar manşetler, benim - susturulmuşların sesill mi yoksa -Ama kesin olan bir şey vardı: Bu büyük bir haberd.

Daha da önemlisi, savunma beni parçalara ayırmadığı sürece, polis için ara sıra danışmanlık yapmak yerine Nekros Şehri'nin daimi maaş bordrosuna girebilirdim. O zaman Henry Baker gibi servet avcılarıyla uğraşmak zorunda kalmazdım.

-Bunun için mi kalıyorsun? Ölüm, Baker'ın cesedine doğru başını salladı.

Baker'ın oğlu hâlâ ölü adamın göğsünü pompalıyor, babasını geri almak için mücadele ediyordu ama yeni dul kadın umudunu yitirmişti.

Onu ön sıradaki koltuklara doğru yönlendiren cenaze müdürüne sarıldı. Asistanı görmedim.

-Evet, kalıyorum. Olay yerinden kaçmakla suçlanmak istemem.

Ölüm omuz silkti, siyah giysili omuzları hafifçe kalktı. Omuzları tekrar düşerken ortadan kayboldu. Bunu yapmasından nefret ederdim. Bir dakika buradaydı, bir dakika sonra gitti. Yine ortaya çıkardı.

Hep öyle yapardı.

Çantamda Queen'den Freddie Mercury'nin -We will rock you|| (Seni sallayacağız)|| şarkısı vardı ve ben ürperdim. Dul kadının bakışları bana kaydı, rimel sürdüğü gözleri sertleşmişti.

Belki de mevcut durum için en iyi zil sesi değil.

Arkamı dönerek telefonumu çıkardım ve ekrana baktım. Numarayı bilmiyordum. *Bu bir iş olsun, fatura tahsildarı değil.* Çevirip açtım. -Tongues for the Dead'e ulaştınız. Ben Alex Craft.||

-Alexis?

Telefonu kulağımdan çektim ve

ekrana kaşlarını çattı. Hala numarayı bilmiyordum. *Beni kim arayabilirdi-*

Kadın sesi -Alexis,II diye tekrarladı,
-Orada mısın? Yardımına ihtiyacım var.

-Casey?

Olumlu cevabı boğuk bir hıçkırıktı. Kız kardeşim beni hiç aramadı. Ona ne söylemem gerekiyordu?

-"Ne istiyorsun?" diye sordum ve sonra yüzümü buruşturdum.

Soru kafamda çok daha hassas bir hal almıştı.

-Gazeteyi gördün mü?

-Bugün değil.İİ

Casey'nin sesi boğazına takıldı ve fısıldamak için iki deneme yapması gerekti: -Teddy'yi buldular.

Teddy mi?

Yüksek topuklu ayakkabıların öfkeli tıkırtısı odanın içinde çınlayarak bana doğru geliyordu. *Uh- oh*. Dönerken telefonun ağzını avucumla kapattım. Yeni dul benden bir baş daha kısaydı ama iki kat daha genişti ve şu anda bu ekstra ağırlık saf öfke gibi görünüyordu.

-Bunu sen yaptın. Parmağı kolumu deldi.

Güzel, suçlayacak birini buldu. Beni.

Boğazımı temizleyerek başımı eğdim ve
-Kaybınız için çok üzgünüm|| dedim.

Sanki beni duymamış gibi devam etti. -
Ona bir cadı tutmamasını söyledim. Ona
söyledim.|| Sesi tizleşti ve duvara yığıldı.
-Ona söyledim.

Geri çekildim ve müdürün Bayan'ı
rahatlatmasına izin verdim.

Baker bir koltuğa oturdu. Uzaktan siren
sesleri caddeyi inletiyordu.

Telefon elimde cızırdadı.

-Alexis, orada mısın?

-Evet, buradayım. Teddy hakkında bir şeyler söylemiştin.

Hat o kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefonu kapatıp kapatmadığını merak ettim; sonra söyledi,

-Theodore Coleman mı? Eminim onu duymuşsunuzdur. Polis dün gece cesedini buldu. Onu kimin vurduğunu ve son iki haftadır nerede olduğunu bilmem gerekiyor.

Neredeyse telefonu düşürüyordum. Şaka yapıyor olmalıydı.

Başkan Yardımcısı adayı Vali
Theodore Coleman?

Bir restoranın güvenlik kamerası vurulma olayını kaydetmiş, ancak daha sonra Coleman ortadan kaybolmuştu. Cesedi bulunsaydı, büyük bir dava olacaktı. Coleman'ın Önce İnsanlar Partisi ile olan siyasi ilişkisi ve partinin cadıları açıkça küçümsemesi göz önüne alındığında -Benim müdahalem hoş karşılanmazdı. - Casey, sanmıyorum-||

-Lütfen. Sesi yine kesildi.
-Polis babamın da işin içinde olduğunu düşünüyor. Şimdiden birkaç kez eve geldiler.

Gözlerimi devirmiştim. Polis bakabilir,

ama Vali Yardımcısı George Caine'e hiçbir şey yapışmadı. *Sanırım artık vali o*. Babamızın derin cepleri ve geniş bir erişim alanı vardı.

Ne de olsa adımı Caine'den Craft'a değiştirmemi ve kızının cadı olduğu gerçeğini o kadar derine gömmüştü ki medya kampanyası sırasında bunu ortaya çıkarmayı başaramamıştı. Ayrıca, on sekiz yaşıma bastığımdan beri onunla neredeyse hiç konuşmamıştım.

Onu gazetede ve televizyonda Önce İnsan Partisi için kampanya yaparken şahsen gördüğümünden daha fazla gördüm. Neden şimdi karışayım ki? -Casey, bu gerçekten

-||

-Lütfen. Yaptığın şey bu, değil mi?

Sen bir çeşit sihirli göz msn?

enem sıkıştı. -Sihirli göz, özel dedektiflik lisansı olan ve çok az şey yapan bir cadı için kullanılan bir argoydu.

-Her ne kadar karanlık sokaklarda iz srmesem de ve araştırmalarım genellikle merhumu sorgulamaya kadar gitse de, müşterilerim için cevaplar buldum.

Derin bir nefes aldım ve yüzüme yayılması, sesime sızması için bir gülümsemeyi zorladım. -özür dilerim.

Sana yardım edemem.  Kelimeler hastalıklı bir tatlılıkla çıkmıştı, ama kız kardeşimle ses tonunu anlayacak kadar konuşmamıştım. -Devam eden bir polis

soruşturmasına karışamam.

soruşturma.İl

-Sana ödeme yapabilirim.

Telefona kaşlarımı çattım. Son duyduğuma göre Casey, Önce İnsan Partisi'nin cadı karşıtı tutumunu benimsemişti. Beni gerçekten işe almak istediğine göre, gerçekten endişelenmiş olmalı.

-Lütfen, Alexis. Lütfen. Yardımına ihtiyacım var.

-Kahretsin. Küçük kız kardeşim için çalışıyordum, ama davayı araştıracaktım. Bakalım ne bulabilecektim. İçimi çekerek standart hukuki konuşmamı yaptım, ücretlerimi

belirttim ve Casey'ye sözleşmemin bir kopyasını e-postayla beklemesini söyledim

o öğleden sonra. Ben konuşurken sirenler yaklaştı ve on üç sent, sakız paketi ve ataşla birlikte cüzdanımı omuzladım.

-Hayaletle ne zaman konuşacaksın?

Hayalet mi? Bir iniltiyi bastırdım ama onu düzeltmeye zahmet etmedim. Bunca yıldan sonra, hayaletlerin bilinçli, gezgin ruhlar, gölgelerin ise sadece anılar olduğu gerçeğini kavrayamadıysa, belli ki bana hiç dikkat etmemişti. Onun yerine şöyle dedim,

-Coleman'ın gölgesini sorgulamak için orada olmak istiyorsanız, polis cesedi bırakana ve toprağa girene kadar beklememiz gerekecek. Eğer daha hızlı olmasını istiyorsanız,

cevaplar, onu morgda sorgulayabilirim, ama ayine katılamazsınız.

Hat, diğer taraftan gelen yumuşak, kesik kesik nefesler dışında sessizdi. Siren sesleri yaklaşırken ona düşünmesi için bir an verdim.

-Morg. Casey'nin sesi alçaldı. -Bana ne zaman döneceksin?

Açık bir davada yüksek profilli bir cesede erişim sağlamak zor olabilirdi ama Tongues for the Dead'i yönettiğim üç yıl boyunca bağlantılar kurmuştum. -Karakolda bir arkadaşım var. Onu arayacağım ama söz veremem. Ben ararım.

Bugün morga girebilirsem bu gece sizinle irtibata geçerim. Aksi takdirde, yarın öğleden sonra kontrol etmemi bekleyin.

Aramayı tamamladıktan sonra Casey'nin numarasını kaydettim ve sağlık görevlilerine kapıyı açmak için harekete geçtim. Ambulans durdu ve siyah beyaz bir polis arabası arkasından kaldırıma fırladı. Güzel, belki polisler beni bırakabilirdi.

Bayan'ın soğukluğu.

Baker'ın bakışları omuzlarımda gezindi. Polis arabasının ön koltuğunda yolculuk etmek istiyordum, arabanın arkasında tutuklu olarak değil.

Sağlık görevlileri merdivenleri hızla çıkarken ben de telefonumdaki kişiler arasında geziniyordum.

ta ki dost canlısı mahalle cinayet masası dedektifinin numarasına ulaşana kadar.

Üçüncü çalışta sert bir ses cevap verdi.

Acil durum çalışanlarından uzaklaşırken - Hey, John, ll dedim. -Bir iyiliğe ihtiyacım var.

Nekros Şehri Merkez Karakolu'nun kapıları kayarak açıldı ve içerideki altmış derecelik havanın dışarı çıkmasına izin verdi. Asfaltta yaptığım kısa yürüyüşün tenime yapışan teri anında ürpertti. Altı ve sıcaklık henüz 100 derecenin altına düşmemişti. Güney'de

Yaz, sevmek zorundaydın.

Yüzüme yapışan kaçmış sarı bukleleri dağınık bir at kuyruğu haline getirdim ve beni bırakan iki memura el sallamak için döndüm. Baker'ın ölümüyle ilgili olarak tutuklanmamıştım ama cenaze salonunda bazı gergin anlar yaşanmıştı.

Neyse ki, adli tabip Tamara geldiğinde, ilk muayenesi sırasında ceset üzerinde büyümlü bir etki olmadığını doğrulayabildi, bu da beni morgda John'u takip etmek için serbest bıraktı. En sevdiğim cinayet masası dedektifi Coleman'ın cesedini görmem için beni içeri almayı kabul etmişti ama karşılığında ona bir iyilik yapmam şartıyla. Bu durumda,

-Bir iyilikll fazladan bir gölge yükseltmek olarak tercüme edildi.

Polisler otoparktan çıktı ve ben de otomatik kapıların arasından geçerek güvenlik kontrolüne doğru ilerledim. Çantamı taşıma bandına bırakmadan önce cüzdanımı ve törensel bıçağımı çantamdan çıkardım.

Çantam X-ray cihazının altında kaybolurken bıçağı görevlinin bana verdiği sepete koydum. Sonra sepeti ve cüzdanımı (PI lisansımı ve Sihirsel Eğilimli İnsanlar Örgütü, kısaca OMIH tarafından verilen sihir sertifikamı göstermek için açık) görevliye uzattım. Cüzdanıma el koymadan önce kimlik bilgilerime bir göz attı.

bıçak, ki bunu bekliyordum.

Dönerek metal dedektöründen geçtim.

Orada bir sorun yok, ama büyü dedektörü adımımı attığımda yüksek sesle bipledi.

Güvenlik görevlisi durmamı işaret etti ve bir yazım denetimi çubuğu aldı.

-Eller dışarı, avuçlar yukarı.

Söylediğini yaptım, ilkel algılama büyüüne sahip asayı üzerimde sallarken ayak parmağımı botumun içine vurdum. Ucundaki cam boncuk sağ elimde ve ham büyüüyü sakladığım obsidyen yüzüğün üzerinde gezinirken yeşil renkte parlıyordu. Yeşil, büyü anlamına geliyordu ama aktif bir büyü değildi.

Büyü. Diğer bileğimdeki boncuk, kalkan bileziğimin üzerinde gezinirken sarı renkte parlıyordu; aktif bir büyü ama kötü niyetli bir büyü değildi. Kötü niyetli büyüler, aktif olmayanlar bile, boncuğun kırmızı renkte parlamasına neden olurdu. Boncuk kırmızıya dönmedi.

Gardiyan başını sallayarak ellerimi bırakmamı işaret etti ve asayı yerine yerleştirdi. Çantamı, cüzdanımı ve ayrılırken bıçağımı geri almak için ihtiyacım olan bileti aldım. Sonra asansöre doğru ilerledim.

Merkez Karakolu, Nekros şehir merkezinin ortasında, insanların adliyeye yakınlığı nedeniyle yargı bloğu olarak adlandırdıkları yerde bulunan sade ama

çok amaçlı bir binaydı.

Eyalet binası, Eyalet Yüksek Mahkemesi ve Merkez Karakolu. Girdiğim binanın arka tarafından pek belli olmasa da, ana katta Nekros Şehri'nin merkez polis karakolunun yanı sıra şerif yardımcısının ofisleri de bulunuyordu.

Binanın üst katlarında merkezi suç laboratuvarları ve bölge savcısının odası bulunuyordu ama ben yukarı çıkmıyordum. Bodrum katında adli tabibin idari ofisleri ve onun yetki alanı olan morg bulunuyordu.

John Matthews, Nekros Şehri'nin isteyebileceği en iyi cinayet dedektifi.

-en azından bana göre; ama aynı zamanda iyi bir arkadaşı- ana morg kapısının dışında bekliyordu. Boz ayı büyüklüğündeki formu turuncu plastik sandalyede kambur durmaktan rahatsız görünüyordu ama çenesi göğsüne değiyordu, gözleri kapalıydı. *Görünüşe göre kestirmek için fazla rahatsız değil.* Kahverengi ceketindeki kırıksıklıklar daha da derinleşmişti, demek ki gece boyunca çalışmış olmalıydı - Maria evden bu kadar dağınık çıkmasına asla izin vermezdi.

Ziyaretçi rozetimi atletimin askısına takarken sordum: -Her şey yolunda mı John? Bağırmadım, en azından tam olarak bağırmadım. Yine de sesim

duvarlarda yankılandı, yankı beni irkiltti.

John başını kaldırdı ve kucağındaki rapor yere düştü, sayfalar dağıldı.

-Alex? Tanrım, yapma bunu.

Tamam, geriye dönüp baktığımda, belki de onu daha sessizce uyandırmalıyım.

Diz çöküp sayfaları topladım. Birkaç fotoğraf da dağılmıştı ve sandalyenin altında duran bir tanesini aldım. Solgun bir omuz, resme hâkim olan siyah çöp torbalarıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Gevşek bir el koyu plastikten kurtulmuştu; uzun bilek narin ve kadınsıydı.

Fotoğrafı ve sayfaları John'a uzattım.

-Vücut çöplüğü mü?

Avuçlarını gözlerinin altındaki koyu gölgelere sürterek başını salladı: -Bu ay aynı MO'ya sahip üçüncü kız ll

Üçüncüsü mü? Basının birbiriyle bağlantılı üç cinayetten haberdar olmaması için polisler bu davayı çok sessiz tutuyor olmalıydı. Dava dosyasına daha yakından bakmak için sabırsızlanıyordum -morbide merak bir kişilik kusuru olabilirdi ama ben yaşamak için ölümlerle konuşuyordum. John'a baskı yapmadım, en azından şimdilik. Bana rahatça anlatabildiği kadarını anlatacaktı. Dosyaya başımı salladım. -O benim büyüttüğüm fazladan mı?

Başını salladı. -Evet. Benim özel siyah

çantam.

Jane Doe gibi. -İlk iki cesetten bir ipucu bulamadığınızı tahmin ediyorum.

-Sesi hafifti ama omuzları öne doğru çökmüştü. -Kalemin var mı?

Beni bodrum katına sokan masa başı görevlisinden aşırđığım kalemi çıkardım. John kucağındaki sayfaları karıştırarak belgeleri dava dosyasından ayırdı.

Normal gizlilik anlaşmalarını ve resmi evrakları imzaladım. Standart ücretimin üzeri çizilmişti; kelimeler

-pro bonoll kırmızı kalemle çizilmişti.

Değişikliği paraflarken dudağımı ısırdım. Bedava acı veriyordu ama John bana büyük bir iyilik yapıyordu.

Coleman'ın cesedini görmeme izin vererek. Üzerinde çalıştığım resmi bir dava olması morga gitmemi meşrulaştırdı. Yine de koca sıfırın daha iyi hissetmesini sağlamadı.

İmzalı belgeleri John'a uzattım, o da morg kapısını iterek açmadan önce onları bir kenara koydu. Floresanlar başımızın üzerinde vızıldıyor, muşamba zemindeki ayak seslerimize karışıyordu. Steril ekipman tepsileri odanın iki yanındaki boş otopsi istasyonlarını çevreliyordu. Arka tarafta soğuk oda ya da benim deyimimle kolorifer bekliyordu. Soğuk odanın yanında, pencereden süzülen sarı ışık tıbbi odaya bakıyordu.

Muayene ofisi.

Ofisin kapısı açıldı ve beyaz önlüklü, tüylü saçlı bir stajyer çıktı.

-Dedektif Matthews, Bayan Craft. Size yardımcı olabilir miyim? Gözleri John'dan bana kaydı.

Bayan Craft? Ona kaşlarımı çattım. Tommy Stewart geçtiğimiz yılı adli tabibin stajyeri olarak geçirmişti ve ikinci haftasından beri bana soyadıyla hitap etmemişti. Bir ay önce bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştık ve olaylar birbirini takip etmişti ama ciddi bir şey değildi. Ya da en azından ben öyle düşünmemiştim.

-Tommy, ll John dedi ki, ll - Bir sigara molası vermeye ne dersin?

Bu bir soru değildi.

Tommy ellerini ceplerine soktu ve omuzlarını geriye attı. -İhtiyacın olan bir ceset var mı?

-Ben hallederim. John bekledi.

-Şimdi, şu molaya ne dersin...

Tommy başını salladı. -Dedektif Andrews dedi ki

John onun sözünü kesti. -Andrews'la ben ilgilenirim.

Tommy'nin ağzı büküldü, gözleri

ama tek söylediği -Doğru- bir sigara molasıydı.

Sarsılarak harekete geçti ama kapıda durakladı. Bakışları üzerimdeydi, sert bir bakıştı. *Bir arkadaşlığı nasıl öldüreceğimi iyi bilirim.* Kapı arkasından hızla kapanırken iç çektim.

-Dedektif Andrews kim? John dondurucuda kaybolurken sordum.

Arkasına bile bakmadı. -Endişelenme.

Beklerken topuklarımın üzerinde sallandım. Kalın kapı çerçevesinin ötesinde birkaç beyaz çarşafly sedye görünüyordu

-Morgda yoğun bir hafta. A

yarı saydam figür, kendi kendine mırıldanarak cesetlerin arasında yürüdü.

Giydiği bol kot pantolon ve flanel gömlek renksizdi, her adımında parıldıyordu. Kalkanlarımı indirmiş olsaydım saçının rengini seçebilir ve ne dediğini duyabilirdim ama o kadar da meraklı değildim.

Hayaletler, en azından gerçek gezgin ruhlar, nadirdi ama bir bütün olarak iğrenç bir gruptu. Ne de olsa Ölüm'ün ruh toplama girişimine karşı koymak için ciddi anlamda inatçı bir kişiliğe sahip olmak gerekirdi. Ne yazık ki, karşılaştığım hayaletlerin çoğu başarılarından memnun değildi.

Sadece mücadeleleri onları hayatta tutamadığı için kızgındılar.

Bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü hayalet başını kaldırdı ve beni izlerken gördü. Parıldayan gözlüklerini burnuna doğru itti, sonra da beni tersledi. *Pislik*. Kaba hareketine karşılık verdim ve ağzı açık kaldı. Dudak okuyamıyordum ama yavaşça sorduğu "*Beni görebiliyor musun?*" sorusu yeterince açıktı ve başımı salladım.

Dudakları hızla harekete geçerken bir sonraki sözlerini deşifre etmek o kadar kolay değildi.

Elleri havada uçuşuyor, sessiz konuşmasını abartılı hareketlerle

vurguluyordu.

Harika, heyecanlı bir hayalet. Ne zamandır ölü?

Çoğu hayaletin, kimsenin onları göremeyeceğini anlaması biraz zaman alırdı. Benim gibi mezar cadıları dışında kimse.

Hayaletin ne dediğini duymak için kalkanlarımı bir nebze olsun indirmiş olabilirdim ama John yeniden ortaya çıkmak için o anı seçti. Aslında önce itmekte olduğu sedye ortaya çıktı ve hayaletin parıldayan formunun içinden geçti. Hayaletin ağzı, kalçalarının arasından geçen sedyeye bakarken kapandı.

John da hayaletin içinden geçmeden önce gözlerimi kaçırdım. Bu

Böyle şeyleri izlemek rahatsız edici.

Sedyenin üzerindeki çarşafın altındaki pütürlü forma başımı sallayarak -Bu hangisi?

-John odanın ortasında durdu ve gülümserken bıyıkları seğirdi.

-Bu akşam yemeğe gelecek misin?

Evet, bugün Salı. Başımı salladım. -Beni bırakabilir misin?

-İkinci bir sedyeyi itti, bu seferkinde ceset hâlâ siyah bir taşıma çantasındaydı. Hayalet

görünürde yok. John sedyeyi ilkinin yanına park etti. -Maria domuz pirzolası yapıyor. İstasyondan birkaç çocuk bize katılacak.

Midem guruldadı ve onu susturmaya çalışarak karın kaslarımı sıktım. *Aferin midem; kahvaltıyı atladığımı herkese göster. Ve öğle yemeğini.*

Çantamı ayaklarımın dibine koydum ve yağlı tebeşirimi içinde taşıdığım siyah ruj tüpünü çıkardım. Çömelerek mumlu tebeşiri muşamba zemine bastırdım. Ördek yürüyüşü yaparak iki sedyenin etrafında sürükledim.

Ben çemberimi çizerken John dijital ekipmanı ayarladı.

Kamera otopsileri kaydetmek içindi, ama ne zaman bir vaka için gölgeleri kaldırısam John onu ödünç alıyordu.

-Cinayet zanlısı olabileceğini duydum.

Tebeşiri düşürdüm. -Ne dedin? Hayır,

ben

-|| Tüp, kanalizasyona doğru yuvarlandı yere düştü, ben de peşinden koştum. - Yani, dul kadın benim... ama Tamara beni temize çıkardı.

John'un bıyığı gülümsememe çabasıyla o kadar şiddetli seğirdi ki, neredeyse yüzünden çıkacaktı.

Kaşlarımı çattım ve ondan derin bir kahkaha patladı.

Hiç komik değildi.

Yine de bulaşıcı bir kahkahası vardı.
Çemberimi bitirdiğimde kendimi
sırıtırken buldum.

-Ciddiyim, dedim tebeşirimi kapatarak. -
Eğer Tamara olay yerinde adli tabip
olmasaydı, şu anda nezarethanede
olabilirdim. Otopsiyi bekliyor
olabilirdim.

Ölüm büyüğü şüphesi altında tutulmak
istediğim bir şey değildi. Null'lar zaten
ölüm büyüğü ile mezar büyüğü arasındaki
farkı anlamakta yeterince sorun
yaşıyordu - benim talihsiz uzmanlık
alanım. Neyse ki Tamara baş sağlık
görevlisi olmasının yanı sıra sertifikalı bir
duyarlıydı.

Bir büyüğü daha hızlı bulabilir ve

herhangi bir büyü denetleyici tılsımdan daha doğru ve bir tılsımın aksine, genellikle büyüünün amacını ayırt edebiliyordu. Olay yerinde hissedebildiği tek büyü, gölgeyi yükseltmek için kullandığım ritüel ve çiçekleri taze tutmak için kullandığım tılsımdı. Baker'ın ölümünde hiçbir büyü yoktu.

Çemberim tamamlandığında ayağa kalktım. Tebeşirimi tekrar gözden geçirip bir kenara koydum.

John bir düğmeyi çevirdi ve kamera açıldı.

-Hazır mısınız?

Başımı salladım, gözlerimi kapattım ve zihnimi temizledim. Sağımdaki

obsidyen yüzük

Elim depoladığım ham enerjiyle zonkluyordu. Zihinsel olarak ona dokundum ve cılız bir büyü dizisi çıkardım. Fazla bir şey yoktu. Henry Baker için yaptığım ayinden sonra yüzüğü yeniden şarj edecek vaktim olmamıştı ama yeterince vardı. Enerjiyi balmumu çemberine yönlendirdim ve göz kapaklarımın arkasında soluk mavi bir güçle uğuldayarak canlandı.

Şimdi işin eğlenceli kısmı.

Obsidyen yüzükte saklanan büyüyle olan bağlantımı serbest bırakarak bileğimdeki ince gümüş tılsımlı bileziği çözdüm ve cebime attım. Tılsımların bana verdiği ekstra savunma ortadan kayboldu. Mezarın soğuğu buzlu su gibi zihinsel

kalkanlarıma baskı yaptı.

bilincimin sınırlarında geziniyordu. Derin bir nefes aldım ve transa daha da daldım. Çemberimdeki cesetlerden yükselen mezar özü, zihnime karşı gürleyerek devam etti.

Çağırarak. Alaycı.

Talep eden.

Kalkanlarımı indirdim.

İçimden sert bir rüzgâr geçti. Mezarın nemli dokunuşu tenime, etimin altına kaydı.

Gözlerimi açtım.

Görüşüm daralmış, dünya gri bir örtüyle kaplanmıştı.

Her iki yanımdaki paslanmaz elik sedyeleri pas pulları kaplamıştı. Solumdaki sedyenin üzerindeki cesedi örten yırtık pırtık keten çarşaf, içimden esen rüzgârda dalgalanıyordu. Botlarımın altındaki muşamba zemin aşınmış ve altındaki imento parçalanmıştı. Çemberin dışında, John'un buruşuk ceketini delik deşikti ama içi ışııkla doluydu, ruhu soluk sarının göz kamaştırıcı ışıılısındaydı. Başka tarafa baktım.

Rüzgâr hızlandı, uğultusuyla kulaklarımı doldurdu ve diğeri tüm sesleri engelledi.

Soğuk beni sarstı, derimin altına, kanıma işledi.

Acıdı.

Yaşıyordum. Soğuk ve hareketsiz değil, sıcak ve nefes alan bir varlıktım. Ölümün değil.

Yaşam gücüm soğuğa karşı yanıyor, varlığımın merkezine doğru kıvrılan mezar özüne karşı savaşıyordu. Titrerken bile tenimde boncuk boncuk ter vardı.

Bir ertelemeye ihtiyacım vardı.

Ceset torbasındaki ruhsuz kabuk beni çağırdı. Gücü yönlendirmeme gerek yoktu. Onunla savaşmayı bıraktım ve canlı sıcaklığım beni bekleyen cesede yayıldı. Benim gibi

Sıcak kaçtı, mezarın soğuşu rahatça
uzuvlarıma battı. Rüzgârın uğultusu
kesildi. Gözlerimi kırptım. Çemberin
içinde sadece bir beden
hissdebiliyordum; siyah çantalı kadın.

Garip.

Zihinsel olarak ona uzandım, doğuştan
gelen büyüm ısımin yaktığı izi takip etti.
Yaşam gücümle dolu olsa bile, zihnimin
dokunduğu gölge zayıf ve yırtık pırtıktı.

*Hiç büyümemiş bir gölge nasıl bu kadar
çabuk solabilir?*

Büyüm, zayıf gölgede büyük kesikler
boyunca ilerledi.

Derin, açık kesikler neredeyse onu parçalara ayırıyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Cesede büyü akıttım ve gücümün kırık gölgedeki delikleri doldurmasına izin verdim.

Hâlâ zayıf hissediyordu, zar zor hatırlıyordu. Ama hem ısım hem de gücümle bir arada tutulduğunda, kaldırılabilir kadar sağlamdı.

Derin bir nefes alarak gölgeyi hafifçe ittim.

Gücüm onu cesetten çekip çıkardı, onu ayıran uçurumdan geçirdi.

yaşayanları ölülerden

ayırdı. Çığlık atarak

ortaya çıktı.

Bölüm 2

Yüksek, delici feryatlar havayı sarstı ve ellerim kulaklarımı kapatmak için havaya kalktı.

Ne-

Gölge pençeleriyle bedenden kurtulurken tökezleyerek geri çekildim.

Ceset torbasından gaz halinde bir baş ve omuzlar çıktı. Çığlıklar hiç azalmadı. Sanki ölümünün acısı mezarın ötesine ulaşmış gibi yüzü buruşmuştu.

Nefes nefese kaldım, hâlâ kulaklarımı tıkıyordum.

-Bethany? ll

Gölge isme cevap vermedi. Yüzünü inceledim. Keskin çenesi ve yüksek elmacık kemikleri hatırladığımdan daha yaşlı bir yüze aitti, ama yüz hatlarının sert, neredeyse acımasız güzelliğini, sanki uzaktan saray fae'lerinin soyundan geliyormuş gibi, gözden kaçırmak zordu. Bu o olmalıydı.

John'a döndüm. -Onu tanıyorum.

John'un bıyığı çenesine doğru çekildi. - Onu teşhis edebilir misin? Kim o?

-Adı Bethany Lane. Akademiye birlikte gitmiştik. O bir Wyrđ cadısı." Kaşlarımı çattım. Hayatta tanıdığım birinin gölgesini daha önce hiç kaldırmamıştım. Bethany'yi iyi tanıdığımdan değil.

Ama Nekros gibi bir şehirde bile, cadılar

nüfusun küçük bir yüzdesini oluştıuruyordu ve wyrd cadıları -büyü enerjisi toplamak için Aetheric düzleme ulaşmayı öğretmek yerine büyü kullanmamayı öğretmek zorunda olan cadılar- daha da küçük bir yüzdeydi. -Bir nesneye dokunduğında onun geçmişini ve bazen de geleceğini görebilen bir dokunuş kahiniydi.

John elinde tuttuğı dosyayı açtı ve bir şeyler karaladı. Bethany'nin çığlığı bir oktav yükselince irkildi. Cam yakında kırılacaktı. -Onun nesi var? Çığlık atmasını durdur.

-Sessiz ol, ll diye emrettim gölgeye, ama

feryatların sesi hiç azalmadı. Dişlerimi sıktım. Büyüm ona şekil vermiş, onu görünür ve duyulur kılmıştı. Emrime itaat etmekten başka seçeneği olmamalıydı. Görünüşe göre kimse ona bunu söylememişti. *Tamam, farklı bir yaklaşım zamanı.*

-Bize adını söyle.

Bethany'nin gölgesi çılgılık atmaya devam etti. Elleri yüzüne gitti ve gözlerini oymaya başladı. Buharlı bileklerini yakaladım ve aşağı doğru çektim. Ellerimin arasında çırpındı.

-John yaklaştı.

Çemberin kenarı titrerken o

geçti ve bir güç ürpertisi tenimden aşağı süzüldü. Bu, büyüyü dışarıda tutmak içindi, bir sıfır olan ve olabildiğince büyüsel olarak sönmülmüş olan John için değil. Muhtemelen hiçbir şey hissetmiyordu. Rahatsızlığı iliklerime kadar hissettim. Nefesimi tuttum, zaten zayıf olan çemberin dayanıp dayanmayacağından emin değildim.

Sallandım ve çırpınan gölge bileğini tuttuğum yerden çekti. Tırpan gibi havayı kesen sivri tırnaklarını savurdu.

Geri sıçradım. Botlarımın altındaki ufalanmış çimento kayarak dengemi bozdu. John ben yere düşmeden beni yakaladı ve gölgenin bir sonraki darbesi onun içinden geçerek beni sıyırdı.

Omuz. Üç sığ hendek yarılmış.

-John onu yakalamak için arkasını döndü.

Nafile bir çaba. Eli kadının bileğinden geçti.

Tekrar saldırdı ve ben tökezleyerek geri çekildim. *Bu hiç normal değil.* Gölgeye biçim veren büyü akışını kestim ve gözleri büyüdü. Soğuk rüzgâr beni geriye doğru yıkadı ama o kaybolmadı. Saf güçle ittim. Bethany'nin çılgılığı bir kademe yükseldi, sonra gölge yok olurken son bir notayla kesildi. Ani sessizlik kulaklarımda çınladı.

Nefesimi yuttum. *Nefesimi ne zaman kaybetmiştim?* Omzumdaki kesikler yanıyordu ve avucumu üzerlerine bastırdım.

Nemli. Elimi geriye attım ve baktım. Avucumda üç ince kan çizgisi vardı.

Yanımda John derin bir nefes verdi.

-Bunu yapmasına ne sebep oldu?

Saçmalık. -Bilmiyorum. Gölgelelerin saldırmaması gerekir. O kadar gerçek değiller.

Başımı salladım. Onlar sadece anılar.

İstek yok, acı yok...ll Ya da en azından bana öğretilen buydu. Siyah çantaya baktım. Tamamen hareketsizdi, sessizdi.

Avuç içimi kotuma sildim. Bu gece birkaç e-posta gönderecektim. Belki Ölümler Kulübü'nün tartışma panosundaki biri neyin yanlış gittiğini biliyordu ama kesinlikle bir gölgenin çılgınlık attığını hiç duymamıştım. Diğer cesede döndüm.

Ya da en azından bir beden olduğunu düşündüm, ancak duyularıma kesinlikle bir beden gibi gelmiyordu. Gözlerimi kısıtım. Doğru şekle sahipti. Omurgamdan aşağı buz gibi bir ter damlası süzüldü.

Sihirle uzandım, ellerim çarşafın üzerinde geziniyordu.

Gücüm bedenim -ya da her neyse onun- etrafında kayıyordu, ona dokunmuyordu.

Bu çok garip. Dudağımı ısırdım ve beni ölümlere çeken duygularımla araştırdım.

Hiçbir şey.

Çemberimin güç seviyesi yükseldi ve tüylerim diken diken oldu. Hayalet bariyerimden sekerken başım havaya kalktı. Döndü ve omzunu ikinci kez çemberimin kenarına çarptı, soluk bariyerde yeşil ve mavi ışık titreşimleri patladı. Şu anda ihtiyacım olan şey bu değildi.

Yüzüğümde kalan küçük sihir kuyusunu çektim ve ince bir enerji hattını çembere yönlendirdim. Bariyer titredi ama hayalet ona çarptığında tutundu.

Üçüncü kez.

Sokulmuş gibi sarsıldı, şekli eskisinden daha şeffaftı.

John sedyeye yaklaşarak sordu: -Ne oldu?

Dikkatimi hayaletten uzaklaştırmaya çalıştım. Henüz çemberi kırmadıysa, muhtemelen kırmayacaktı da.

Endişelenmem gereken başka şeyler vardı, sedyenin üzerindeki çarşafı form gibi. -Bunun bir ceset olduğuna emin misin?

John çarşafı geri çekti ve kollarımdaki deri ürperdi. Coleman'ın yüzü solgun ve ifadesizdi - ve tamamen çürümemişti.

Göz kırptım. Ufalanmış çimento botlarımın altında çıtırdadı. Sedyeyi pas kaplamıştı.

Mezar görüşüm çalışıyordu, ama ...
-Tıpkı televizyondaki gibi görünüyor.

John başını salladı.-İki haftalık bir ceset için oldukça iyi, değil mi?

Kaşlarımı çattım. Daha önce de iki haftalık cesetler görmüştüm.
Mumyalanmamış ve serin günlerde sıcaklık endeksi 104'e ulaşan Coleman'ın berbat bir halde olması gerekirdi.

Bunun yerine, muhtemelen açık tabutlu bir cenaze töreni olacaktı.

-Otopsi sonuçları neydi?

John cebinden küçük bir not defteri çıkardı. -Kurşunlardan biri dalağı delmiş. Bu öldürücü atıştı. Vücudu kendi kendini zehirlemiş. Cesedin çürüme belirtisi olmadan bu kadar uzun süre nasıl korunduğuna dair bir belirti yok.

Başını salladı. -Medya bunu ele geçirdiğinde, onu bir tür aziz gibi gösterecekler.

Bozulmaz beden ve her şey.

Harika - tam da dünyanın ihtiyacı olan şey: aziz bir cadı avcısı. İçimi çektim ve nefesimle birlikte gücüm de dışarı fırladı. Baker ve Bethany arasında, mezarla çok fazla temas halindeydim.

Bugün. Bu işi bitirmeli, Coleman'ı konuşturmalı ve paramı almalıydım.

Bozulmamış yüz hatlarını inceledim. Dışarıdan çürümemiş olsa bile, benim mezar görüşümde kurumuş olmalıydı. Benim mezar görüşümde doğal olan her şey çürümüştü.

John Coleman'ın yüzünü örtmek için çarşafı kaldırdı ama ben elimi kaldırdım.

O da ne?

Öne doğru eğilerek John'a çarşafı daha da aşağı çekmesini işaret ettim. Kalın mavi ve yeşil çizgiler Coleman'ın omuzlarının üzerinden kıvrılarak köprücük kemiğinin çukurunu dolduruyordu.

-Bunlar dövme mi? Göğsüne bakayım.

John kaşlarını çattı ama çarşafı Coleman'ın kalçalarına kadar katladı. Canlı desenler valinin kollarını ve göğsünü bir renk ve şekil girdabıyla süslüyordu. Kıvrımlı çizgiler daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, sanki bir sanatçı karakterize edilmiş rünleri veya eski kabile sanatını tasvir ederken özgürce davranmış gibiydi.

Daha yakına eğildim. -Halktan birinin üzerinde görmeyi beklediğim bir şey değil.

John cesede değil bana baktı ve midem bulandı.

-Onları göremiyor musun?

Başını iki yana salladı.

Hay aksi. Desenler otopsideki Y kesiği tarafından bozulmamıştı, normal bir dövme olsa mahvolurdu. Döndüm ve göz ucuyla izlere baktım. Çevresel görüşümde, kıvrılan desenleri neredeyse anlayabiliyordum, ama onlara odaklanırsam, rastgele bir şekilde karmakarışık oluyorlardı.

Sihirli glifler mi?

-Tamara cesette -ya da bu her neyse- büyü olup olmadığını kontrol etti mi?

John başını salladı. -Tam bir tetkik yaptı. Hiçbir şey yok.

Yutkundum ve midemdeki yumruk

daha sıkı sıklı. Tamara büyülerin kökünü kazımak için doğal bir tazyı gibiydi. Daha önce onun gözden kaçırdığı hiçbir şeyi bulamamıştım, özellikle de bu kadar büyük bir şeyi. Büyünün ne yaptığına dair en ufak bir fikrim yoktu.

Arkamda bir kapı çarparak açıldı.-
Vücudumla ne halt ediyor?

Kafamı kaldırdım ve etrafımda döndüm.

Bir adam odaya hışımle girdi, adımları steril alanda gürlüyordu. Mezar görüşümde, kör edici gümüş bir bulanıklıktı, ruhu yüzeyin altında parıldıyordu, sanki derisi onu zar zor tutabiliyordu.

-John yemin etti.

Coleman'ın sedyesini soğuk odaya doğru geri itti ama cesedin üzerindeki büyü çemberimin kenarına takıldı. Enerji derimin üzerinde karıncalandı ve çember yabancı büyüü içinde tutmak için savaşıırken midemdeki sıkılı yumruk yukarı doğru itilerek beni boğdu.

-John, hayır.

Çok geç.

John tekrar itti ve çember parçalandı. Tepki, damarlarımı yırtan sivri uçlar gibi içimi parçaladı. Ağzım doldu. *Bu hiç iyi değil.* Dizlerimin bağı çözüldü.

Çakıllar avuç içlerimi ısırđı ve kendimi kırık muşambaya göz kırparken buldum. John ve ben sihirli çemberler hakkında bir kez daha konuşmak zorunda kalacaktık. Yerden kalktım.

Soğuk rüzgâr üzerimden, içimden geçti. Titredim. *Olamaz*. Morgdaki diğer cesetlerden gelen mezar esansı bana doğru uzanıyordu. Toplanan rüzgârda kâğıtlar hışırdadı ve tepsilerdeki ekipmanlar tıkırdadı.

Yabancı -Ne yapıyor bu? diye bağırdı.

Onu görmezden geldim. Çemberimi yeniden oluşturmak için yeterli zaman yoktu. Gözlerimi kapatarak, en dıştaki zihnime konsantre oldum.

Kalkan. Etrafımda büyüyen sarmaşıklardan oluşan bir duvarın mezar özünü engellediğini hayal ettim. Rüzgâr sakinleşerek hafif bir esintiye dönüştü ve tuttuğum nefesi bıraktım. Çoğu cadı taştan ya da metalden kalkanlar oluştururdu ama ben uzun zaman önce canlı duvarlar hayal etmenin beni ölümlere karşı daha iyi koruduğunu öğrenmiştim. Kalan sedyeye doğru döndüm.

Kolumu uzatırken elim titredi ve cesette depoladığım yaşam gücüne hem fiziksel hem de sihirli bir şekilde ulaştım. İçime aktı, çekirdeğime giden iyi kullanılmış bir yolu yaktı. Görüşüm karardı, mezar görüşüm azaldı ve beni saran soğukluk geri çekildi. Tüylerim diken diken oldu.

İçimdeki sıcaklık

yeniden kazanmak, mezarla doluyken ne kadar soğuk olduğumu vurgulamak için yeterliydi.

Omzum kaşındı ve kalkan bileziği cebimden çıkarmadan önce çizikleri ovuşturdum. Bu kısımdan nefret ediyordum. Tılsımlı bileziğin gümüş tokası kapandı ve bana ulaşan son mezar özü de yok oldu. Psişik kopukluk beni ürpertti ve kör etti.

-Bunun için rozetini alacağım, İl diye bağırdı yabancı ses.

Ürperdim. Kesinlikle birilerini kızdırmıştık.

Keşke kim olduğunu görebilseydim.
Yanımda bir tekerlek gıcırdadı ve öfkeyle
gözlerimi kırptım. *Aptal alışma dönemi.*

Gözlerimi kısıtım ama hiçbir şey
seçemiyordum. Sonradan görme
yeteneğim normalden daha kötüydü,
muhtemelen bugün mezar görüşümü iki
kez kullandığım için. Sabırsızlıkla diz
çöktüm ve el yordamıyla çantamı aradım.
Parmaklarımın altında, muşamba bir kez
daha sert ve pürüzsüzdü. *Nerede bu
çanta?*

Gölgeler birbirinden uzaklaştı ve
sağımda kırmızı bir leke seçebildim.
Çantam. Onu yerden kaptım ve gözlük
kılıfımı çıkardım.

-Bu açık bir soruşturmadır!

Kötü gözlerimin odaklanmasını isteyerek döndüm. Yabancı, cesedi kurcalayıp kurcalamadığımızı kontrol ediyormuş gibi Coleman'ın sedyesine doğru eğildi. Bir tutam platin saç omzunun üzerinden öne doğru düştü ve elinin bir hareketiyle saçlarını geriye doğru taradı. John Bethany'yi soğuk odaya götürürken başını kaldırıp doğruldu.

Takım elbise ceketinin önünü kapatıp sedyenin etrafından dolanarak John'un yoluna girdi. Kaşlarımı çattım. Takım elbise etkileyici bir yüzücünün yapısını sergilerken, onun polis besin zincirinde bir devriye polisinden daha üstte biri olduğunu gösteriyordu.

Kesinlikle her şeyi bilmesem de

Nekros'taki cinayet dedektifleri arasında Coleman'ın davasına bakacak kadar önemli olanları tanıdığımı sanıyordum.

John'un parmak eklemleri metal sedyeyi kavradığı yerde beyazlaştı ama bakışları siyah ceset torbasının üzerinden kalkmadı. Çantamı omzuma attım. Şimdi ihtiyatlı bir çıkış yapmanın tam zamanı olabilirdi. John bunu halledebilirdi.

Kapıya doğru yöneldim.

-Cadı, olduğun yerde kal, ll dedektif arkamdan havladı.

Döndüm. *Yakalandın.*

Polis Tommy'nin adı neydi?

endişelendiğini biliyor muydun? Andrews mu?

Bu aynı dedektif olmalı. John'un başını belaya sokmak istememiştim.

Dedektif ellerini kalçalarında birleştirdi. Takım elbisesinin ceket, tertemiz oxford gömleğinin genişliğini ve silahının donuk siyah kabzasını ortaya çıkaracak şekilde açıldı.

Sihirli göz mü? Oraya gitmedi.

Arka planda kaybolma düşünceleri aklımdan uçup gitti ve onun kişisel alanına girdim. -Dedektif Andrews, değil mi?

Döndü, çenesi sıkılmıştı ama cevap vermedi. Geri de çekilmedi.

Uzun boyluydum ve kış tekmeleyen botlarımla iki metreyi zorluyordum, ama bu kadar yakinken gözleriyle tanışmak için başımı kaldırmak zorunda kaldım.

Gözleri buz mavisiydi ama şu anda öfkeyle yanıyordu. Çenemi çıkarıp onun bakışlarına karşılık verdim.

-Dedektif Andrews? Tekrar sordum ve cevap olarak bir homurtu aldım. *Evet, gerçek bir konuşmacıdır.*

-Ben Tongues for the Dead'den Alex Craft.İl Elimi uzattım ve aramızdaki dar alanda asılı kalmasına izin verdim. Biz

El sıkışmak için olması gerekenden çok daha yakındık ve bakışları avucumu kavramadan önce uzattığım avucuma kaydı.

Şok edici bir an için, malzemenin tenime yaptığı baskıyı anlamadım. *Eldivenler*. Eldiven giyiyordu.

Tokalaşma sert başladı ve elimdeki kemikleri sıktıkça acı verici bir hal aldı.

Ona gülümsedim. Ben erkek değildim ve çocukça bir sıkma oyunuyla ilgilenmiyordum. Benim kendi çocukça oyunum vardı.

Kalkanlarımı incelttim, zihinsel sarmaşık duvarının çözüldüğünü ve

ruhum ve ölümler diyarı arasında küçük delikler açtım. Hâlâ tılsımlı bileziği takıyordum ama mezar özüne aktif bir şekilde ulaşarak onun faydalı savunmalarını atlattım. Boynumdaki tüyleri diken diken edecek, kolumdan aşağıya, elimin üzerinden dedektifin eline geçecek kadar soğukluk çektim.

Mezarın beklenmedik dokunuşu kolunu sarınca mavi gözleri fal taşı gibi açıldı.

Elini benimkinden çekerek bir adım geriye düştü.

Kalkanlarımı tekrar yerine yerleştirirken gülümsemem hiç kaybolmadı. -Ben sadece bir sihirli göz olduğuma göre, belki sen açıklayabilirsin.

Coleman'ın cesedi neden hiç canlı değildi,
değil mi?

Hayır mı?

Gözlerini kırptırdı ama cevap
vermesini beklemedim. Topuklarımın
üzerinde dönerek odadan çıktım.

Bu sefer beni durdurmadı.

John asansörün dışında bana yetişti.
Kafasının ortasındaki parlak kel nokta
kıpkırmızı parlıyordu ama bakışları
yerde sürükleniyordu. -Fısıltısı boğuktu,
sanki gerçekten söylemek istediğı şeyi
bastırıyormuş gibiydi.

Ziyaretçi kartımı ön masaya fırlattım ve ona doğru döndüm. -Neden bu senin davan değil?

Cevap vermedi. Arkamdan bir öksürük sesi geldi. Bir ayakkabı gıcırdadı. Kahretsin, bağırıyordum. Asansörün ağır metal kapıları açılırken derin bir nefes aldım.

Tekrar konuşmadan önce asansörün içine girip kapılar kapanana kadar bekledim. - Neden bana bunun senin davan olmadığını söylemedin?

-Benim de kendi merakım var ve seni tutuklamadığı için şanslısın. ll John kaşlarını çattı ama gözlerime bakmak için başını kaldırdı. -Sonunda gözlük takmaya

başlamışsın.

Parmaklarım kalın siyah çerçevelere gitti. -Ben görmeyi severim. Sadece mezar görüşünü kullandıktan sonraki ilk bir iki saat onlara ihtiyacım oluyor." Duraksadım. Konuyu değiştirmişti.

İki kez. Gerçekten zorlamak istedim mi? Evet, istedim. -Kim bu Andrews denen adam?

John kapılar tam olarak açılmadan aralarından geçip hızlı adımlarla karakolun lobisine doğru ilerledi. Duraklamadan önce ön kapıya ulaştı. -Falin Andrews bir buçuk hafta önce departmana transfer oldu. Bu davayı nasıl aldığını bilmek ister misin? Şefe sor. Şimdi, yemeğe geliyor musun? İl Omzunun üzerinden baktı ve bıyığı

seğirdi. -Belki.

Maria yemekten önce ters çevrilmiş pastasından yememize izin verecek." Göz kırptı ve bir elini genişleyen göbeğinin üzerinde gezdirdi.

Kendime rağmen gülümsedim. Sinirliiyken midesiyle düşünmeye başlamak John'a mahsustu. Yine de itiraf etmeliydim, kek kulağa harika geliyordu. Kapıya doğru yürürken adımlarım daha hafifti. *Kek aslında tüm günü daha iyi hale getirebilirdi.*

Kapıdaki pencereden dışarı iyice baktım ve iyimserliğim kayboldu. Dışarıda gazeteciler merdivenleri doldurmuştu.

Yolda haber minibüsleri sıralanmıştı.

-Arkadan gizlice çıkmayı deneyelim mi?

John başını salladı. -Ön tarafa park ettim. Sihirli kelimeleri hatırlıyor musun?

-Evet. "Yorum yok. Amanda Holliday'in davasındaki rolüm basına yansıdığından beri bunları söylemek için epey pratik yapmıştım. Ama mikrofonların saldırısına uğramak? Benim eğlence anlayışıma pek uymuyordu. John beni izleyerek bekledi. Asi bulaşık suyu sarısı buklelerimi düzeltmek için son bir çaba harcadım ve kameraya yakışır bir gülümseme olmasını umdum. En azından üzerimde yarı düzgün bir kıyafet vardı - en sevdiğim siyah deri hiphuggers ve kırmızı dantelli bir atlet- böylece kamerada berbat görünmeyecektim. - Hazırım.

Kapıyı iterek açtı ve

muhabirler ileri atıldı.

-Dedektif Matthews, Coleman davasında yeni bir gelişme var mı? İl Şımarık bir kızıl saçlı mikrofonunu öne doğru itti.

John tek kelime etmeden etrafından dolaştı.

-Polis, valinin ölümüyle ilgili büyölü bir danışma mı arıyor?

Yüzümde bir mikrofon belirdi ve mikrofonu tutan koyu tenli adam sordu,

-Coleman'ın hayaletiyle konuşabildin mi?

Tahmin ediyorlardı, sadece araştırıyorlardı. Onlara bir şey verecek kişi ben olmayacaktım.

Herhangi bir şey. Mikrofonu kenara ittim.

-Yorum yok, İl diye havladı John, beni ilk merdivenlerden aşağı indirirken.

Muhabirler bizim için sadece marjinal bir yol açtılar. Mikrofonlar aramıza girmiş, beni John'dan birkaç adım aşağıda bırakmıştı. Arkama baktım ama amacımız aşağıya ulaşmaktı. O yetişecekti. Daha fazla soru havada uçuşuyor, mikrofonlar ve kameralar kalabalığın arasından fırlıyordu.

Merdivenleri yarılamıştım ki arkamdaki hava on derece düştü ve ceset gibi soğuk parmaklar omuzlarıma indi. Öne doğru düştüm ve düşüşümü engellemek için kollarımı açtım. Bileğim patladı.

ama bu beni durdurmadı. Momentum beni ileriye savurdu ve bir sonraki adımda kafatasım çatladı. Dizim çimentodan sekti. Merdivenlerden aşağı yuvarlandım ve Ölüm'ün cisimsiz göğsünden bir kurşunun süzüldüğünü görmek için tam zamanında kırımın üzerine düştüm.

Bölüm 3

"Çekil üstümden." Acil yardım görevlisinin elini kenara ittim ve bu hareketle birlikte kolumda bir acı sarsıntısı oluştu.

Sıcak tükürük dilimin altındaki bölgeyi doldurdu ve beraberinde safranın yakıcı tadını getirdi.

Yuttum. Kusmak için zaman yoktu, acının geçmesine izin verecek zaman yoktu. Devam etmek zorundaydım. Sedyeye ayak uydurmalıyım. Sihirli ipliği sabit tutmalıyım. Gözüme sıcak ve yapışkan bir şey damladı. Elimin tersiyle sildim, ön kolumda yeni bir kırmızı çizgi bıraktı - kan lekesi

Üzerimdeki, çoğu benim olmayan diğer kanlarla karşılaştırıldığında fark edilmeye bile değmezdi.

Hayır, benim kanım değil. John'un kanı.
Beni hedef alan bir kurşundan.

- "Hanımefendi, lütfen" dedi peşimdeki acil yardım görevlisi. Omzuma uzandı.
- Beni takip etmelisin.

Onu omuz silktim. - Eğer bu tılsımı serbest bırakırsam, bir atardamar gayzerimiz olacak. Tekrar.

Geri çekil.

- Sen-ll

Dinlemiyordum. Tüm dikkatim parmaklarımı tılsımla temas halinde tutmaktaydı. Neyse ki muhabirlerden biri iyileştirici bir tılsım taşıyordu. Biz sağlık görevlilerini beklerken tılsım John'u hayatta tutmuştu ama bir atardamarı sağlam tutmak için tasarlanmamıştı.

Elimin üstünde, John'un yüzü solgun ve nemliydi. *Hadi ama.* Daha fazla enerji için neredeyse tükenmiş yüzüğümü sağdım ve ödünç aldığım tılsımı güçlendirdim.

Sedyenin yanında, Merkez Karakol merdivenlerinden caddeye doğru tökezlerken zaman düzensiz sarsıntılarla ilerledi. Sonra ambulanstaydık, John içeri alınıyordu.

Ben de onu takip ettim, karşıdaki metal bankın üzerinden kayarak

sağlık görevlisi. Kapılar çarpıldı ve ambulans harekete geçti, çığlık atan siren sesi kulaklarımı doldurdu.

Doktor John'un yüzüne oksijen maskesi takarken, yüzüğümdeki son sihir damlasını da çektim.

O zaman başka bir şey yoktu.

Tılsımlı diskin kenarlarından kan fışkırdı.

Lanet olsun. -Pıhtılaşma büyüsüne ihtiyacı var.

-Sağlık görevlisi aşırı yükleme tılsımına baktı, ardından önünde OMIH sembolü olan büyük bir yapışkan bandaj aldı. - Sayıya göre

Üç.

Bir...İki...İl Üç.

Diski de yanıma alarak elimi çektim.
John'un boğazındaki yara, doktor tılsımlı
bandajı yerine yapıştırmadan bir saniye
önce sızmaya başladı.

Sızmaması gerekirdi. Arterler püskürüyor.

Monoton bir çığlık havayı doldurdu. Kalp
monitörü düzleşti.

Hayır.

Doktor John'un gömleğini yırtıp açtı,

Göğsünü ortaya çıkardı. Sonra dönerek bir çift defibrilatör pedi aldı. Onları John'un derisine bastırdı.

-Temizle.||

John'un vücudu sarsıldı. Boğazındaki tüllü tılsıma kan bulaştı.

Dilim ağzımı doldurdu, yutkunamayacak, nefes alamayacak kadar büyüktü.

Monoton bip sesi hiç kesilmedi.

Lütfen hayır. İzleyemedim, başka tarafa bakamadım. John'un elini tuttum. Nemli ve rutubetliydi.

-Temiz!||

Sağlık görevlisi kolumu kenara çekti, sonra da John'un göğsüne bastırdı.

Tekrar.

Gövdesi birkaç santim havaya kalktı. Bip sesi kesildi, düzensiz sesler küçük alanda yankılandı ve elektronik bip sesi tekrar sabit bir düzene girdi.

Bir nefes verdim ve sanki bir işaretmiş gibi John'un göğsü de kalktı. Yüzündeki oksijen maskesi buğulandı. Nefesi tıkırdıyor, göğsü sık sallantılarla kalkıyordu ama nefes alıyordu. Başka tarafa baktım.

-O kurşun benim içindi.

-Doktor, John'un boynundaki tılsıma gazlı bez eklediği yerden başını kaldırıp baktı.

Başımı salladım. Onunla konuşmuyordum. Bakışlarım ambulansın en uzak köşesindeki karanlık figüre kilitlendi. Ölüm arka kapıya yaslanmıştı; gergin kollarını göğsünün genişliği üzerinde kavuşturmuştu.

Göz kapakları bakışlarını kapatıyordu ama beni izlediğini hissedebiliyordum.

-Yapma dedim ona.

Ölüm hareket etmedi ama doktor John'un cesedinin üzerine eğildi. Benden Ölüm'ün köşesine baktı; muhtemelen ona boş görünen bir köşeye.

Bir kalem ışığı çıkardı ve gözlerime tuttu.

-Hanımefendi, lütfen parmağıma odaklanabilir misiniz?

Baktım ama bakışlarım tekrar Ölüm'e dönmeden önce sadece bir anlığına. -O ölmeyecek, dedim.

Sağlık görevlisi alnımdaki yarayı incelerken, -Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, ll dedi.

Sonra gözleriyle buluştum, elim John'un nemli avucunu kavradı. -O ölmeyecek.

-Takıldım. Sana söyledim.

-Sana inanmamı mı istiyorsun?

bir kurşundan mı kaçtı?

Memur Hanson tükenmez kalemmini not defterine vurdu.

Suluk hastane battaniyesini etrafıma daha sıkı sardım.

Birkaç saat önce ısıtılmalı bir battaniyeydi ama şimdi onu sıcak tutan tılsım bozulmuştu ve beni soğuk hastane havasından koruyan etkisiz bir kumaş parçasıydı. Yine de battaniye arkası açık önlükten daha iyi iş görüyordu.

Titremek zaten berbat olan ruh halimi pek iyileştirmede ve kendimi zorladım.

Memur Hanson'a cevap vermeden önce derin bir nefes alın.

-Düştüm. Bunu sana açıklamamanın başka bir yolunu bilmiyorum.

-Bayan Craft, silah patladığında şehrin yarısının kamerası size çevrilmişti.

Filmi izledim. O basamaklardan aşağı atladın.

Başımı kaldırdım, yumuşak döküm bileğimi kaldırdım.

-

-Ve dediğiniz gibi yoldan çekilirsem alnıma bir düzine dikiş atılır.

Öne doğru eğildi, üzerimde yükseldi ve kalemi defterine vurdu, ucuz plastiğin kâğıda vuruşundan bir kesik ses çıktı.

Etkilenmedim ya da gözüm korkmadı. Sadece sinirlenmişim.

Aslında, yeterince yaklaşmıştı.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve ayağa kalktım.

Kalçalarımıdaki kaslar ağrıyor, sırtım protesto ediyordu.

Ama yalınayak Memur Hanson ile göz hizasında duruyordum.

-Sana söylemiştim. Düştüm.

Kalemi bir an havada asılı kaldıktan sonra sert bir not daha aldı. Sonra bakışları düştü ve defteri kapattı. -Dinle Alex, senin bu olayla bir ilgin olduğunu düşünmüyoruz. Sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz.

Silah sesini duydun mu? Bir şey gördünüz mü? Şüpheli bir araba; çatıda bir gölge? Merdivenlerden aşağı atlamana ne sebep oldu?

-Ne demem gerekiyordu? Ölüm beni yolun dışına mı itti? Bu bir ruh koleksiyoncusunun iş tanımının biraz dışındaydı. Kimse buna inanmazdı. Ben bile zor inandım. -Sana hatırladığım her şeyi anlattım.

Dudakları büzüldü, ama ben

Uzman doktorumun gelmesiyle tepkisi değişti. Yatağımı acil servisin geri kalanından ayıran perdenin etrafından dolaştı.

ve gülümsedi. -Haberler iyi Bayan Craft. Tomografiniz temiz çıktı, bu yüzden taburcu edilmenizi onaylıyorum." Dosyama bir not düştü. -Önümüzdeki birkaç hafta o korseyi takmanızı istiyorum. Dikişlerin çözülebilir, bu yüzden alınmaları gerekmeyecek. Sadece yarayı temiz tut. Sorusu olan?

Gülümsedim. -Eve bırakacak bir araç yazabilir misin?

şaka yapıyordum ama Memur Hanson boğazını temizledi.

vurulma olayının Amanda Holliday'in davasıyla ilgili olduğunu düşünüyor. Tanık kürsüsünde bir gölgenin olması fikri pek çok tartışmaya neden oldu. Şerif sizi eve bırakması ve sabah adliyeye kadar eşlik etmesi için bir memur ayarladı.

-Teşekkürler. *Bunu daha önce söyleyebilirdim.*

Beni bir şüpheli gibi sorgularken. Sağlam elimi omzuma sürttüm, çizikler hâlâ kaşınıyordu ama doktor ciddi olmadıklarını söylemişti. Hanson'a baktım. Umarım benim aracım değildir.

Doktor dosyamı ayağıma geri verdi.

ve gülümsedi. -Birazdan bir hemşire sizi kontrol etmek için gelecek. İyi geceler ve daha fazla merdivenden atlamamaya çalışın.

Biraz dış gösterdim. -*Herkes o kurşunun önünden atladığımı mı sanıyor?* Bir başkası için kurşun yemeye cesaretim olduğundan şüpheliydim ama olacakları bilseydim John'u uyarırdım.

Doktor perdeyi arkasından kapattı ve ben de Hanson'a dönerek sorgunun yeniden başlamasını bekledim.

O da benim kadar yorgun görünüyordu. - Eğer bir şey hatırlarsan, karakolu ararsın.

-İlk olarak, söz verdim ve sözümü tutacağım. John benim arkadaşımdı. Onu kimin vurduğunu bulmak için elimden geleni yapardım.

Eğer gerçekten beni hedef almışsa, tetikçinin parmaklıklar ardında olması benim için en iyisiydi. En ufak bir ipucu bulursam arayacaktım. Bir şey unuttuğumdan değil ama Ölüm'ü bir sonraki yakalayışında ona bir torba dolusu soru soracaktım.

Hanson gözlerini ovuşturdu ve küçük not defterini göğüs cebine koydu. -Eve git ve biraz dinlen. Bir memur sizi lobide bekliyor." Perdenin arkasında kaybolurken ayak sesleri muşambada yankılandı.

-Benimkilere kanıt olarak el konulmuştu. Yerde süründüm ve perdeyi yırttım. -Ve John'u görmek istiyorum.

Hanson görünürde yoktu ama bana doğru gelen bir hemşireyi ürküttüm. Gözleri kocaman açılmıştı ama küçük bir kumaş yığınının uzatırken gülümsemesi hiç kaybolmadı. -Bunlar seni eve götürecek.

Beş dakika sonra üzerime yastık kılıfı gibi oturan mor puantiyeli önlükleri giymiştim. En azından polis botlarımın kalmasına izin vermişti. Diz hizasındaki siyah deri, önlüğün ayak bileğimle baldırım arasında bir yere denk geldiği gerçeğini gizliyordu.

Çıkış hemşiresinin formlarını imzaladım.

okumadan bana verdi. Bu ziyaret pahalıya mı patlayacaktı?

Tabii ki. Param yeter miydi? Hayır. Adımı başka bir kırmızı X ile karaladım.

-Bayan Craft, üzgünüm ama sigortanız reddediliyor.

İç çektim. Öyle olacağını tahmin etmiştim, sigorta primimi ödemeyi aylar önce bırakmıştım. Yine de denemeye değerdi. Değersiz plastik kartı ondan aldım ve çantama attım. -Bana fatura kesebilirsin, değil mi?

Bana daha fazla form verdi. İmzam resmen yıprandığında, panosunu geri verdim. Sadece bir tane daha

Yapılacak bir şey.

-Beni John Matthews'un odasına yönlendirebilir misiniz?

Hemşirenin gülümsemesi dalgalandı ve karnım sıkıştı.

Hayır, yapamazdı... Ölüm yapamazdı...

Yapardı. Bu onun işiydi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. -Dedektif John Matthews. Birlikte geldiğim polis. Boğazında yara olan mı?

Başını salladı ama kaşları çatıktı.

yerinde.

-Ameliyattan çıktı ama korkarım ziyaret saati sona erdi.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim.

-Şaka yapıyor olmalısınız. *Ziyaret saatleri* kimin umurunda?

Görünüşe göre hemşirem.

-Yarın sabah dokuz ile altı arasında onu ziyaret edebilirsiniz.

Sanırım memur aracınızın lobide beklediğini söyledi." Bir çift çift kapıyı işaret etti.

Doğru. Arkamı dönmeden önce ona sıkı bir gülümseme gönderdim.

Yoğun bakım ünitesini kendim bulurum.

Uyuşmuş bacaklarımla lobiye doğru yürüdüm. John ameliyattan çıkmıştı. Bu iyiye işaretti. Artık iyi olacaktı.

Dudağımın içini ısırdım ve önlüğümün sert kenarını sıktım.

Belki iyi olur. Sadece belki. Ölümün bir bedende ruh bırakması, kişinin ölmeyi bıraktığı anlamına gelmiyordu, buna ilk elden tanık olmuştum.

Lobinin kapısını iterek açtığımda omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Pırıl pırıl bir çift

Asansörler bir duvarda bekliyordu.
Yoğun bakım hangi kattaydı?
Muhtemelen kimse fark etmeden içeri
sıızabilirdim. En azından John'un karısı
Maria'yı görebilirdim. Onunla
konuşmam gerekiyordu. Ona anlatmak,
açıklamak için... *tam olarak ne? Bir
kurşundan kaçtım ve onun yerine
kocana mı isabet etti?* Bir ürperti daha
tenimde gezinerek ensemde nemli bir iz
bıraktı.

Bu sadece cereyanlı hastane havasından
daha fazlasıydı.

Ölüm'ün tanıdık suretini bekleyerek
arkamı döndüm.

Oğlum, sorularım var-

Ölüm değildi.

Arkamda bir hayalet duruyordu, cisimsiz formu doğaüstü bir ışıkla parıldıyordu. Bir hastane, yerinden edilmiş bir hayaleti bulmak için hiç de beklenmedik bir yer değildi ama bu hayaletin çökmüş omuzlarını, dağınık saçlarını ve kalın çerçeveli gözlüklerini tanıdım. *Morgdaki hayalet mi? Burada ne işi var?*

Ona baktığımı fark edince kaşlarını çattı, tüm yüzü gerildi, ancak bakışlarının yoğunluğundan beni izlediği belliydi. *Beni takip mi ediyordu?*

Öğrenmek için zamanım yoktu. Ortadan kayboldu, varlığı ölümler diyarının derinliklerine doğru kayıyordu. Ruhum her zaman ölümlerle yaşayanları ayıran uçurumun ötesine baksa da, hayaleti takip etmek için kalkanlarımı indirmem gerekecekti ve kalkansız zihnimi halka açık bir yerde, özellikle de yaşamla ölüm arasındaki çizgide yüzlerce ruhun bulunduğu bir hastanede ifşa edemezdim.

-Bayan Craft?

Sert erkek sesiyle irkildim. Hayaleti görmezden gelerek topuklarımın üzerinde döndüm ve konuşanı aramaya başladım.

Olamaz. Benim karmam kesinlikle o değildi.

Kötü.

Dedektif Andrews yaslandığı duvarı itti. Adımları aramızdaki mesafeyi kapattı ve gülümsedi, dolgun dudakları yüzünün sert açılarını yumuşatıyordu. Ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Sahte dostluk jestine karşılık verme zahmetine girmedim.

Kibirli bir kaş kaldırma girişiminde bulunarak, -Sen benim aracımsın, dedim. Gözümün üzerindeki dikişli yara hareketi engelledi.

Yanımdan geçip giderken homurdanarak cevap verdim. Evet, bu eğlenceli bir yolculuk olacaktı. Hanson'ın benim aracım olmasını ummamalıydım. I

çantamı daha yükseğe kaldırdım ve Andrews'un arkasına düştüm. Ne zamandan beri cinayet masası dedektifleri tanık korumayla -ya da bana ne deniyorsa- ilgileniyordu? Hâlâ John ve Maria'yı görmek istiyordum ama Dedektif Andrews'a lobide beklemesini söyleyip mesai saatinden sonra yoğun bakıma gizlice girersem beni kelepçeleyip hastaneden çıkaracağı izlenimine kapılmıştım.

Dedektif Andrews'un yolu sürgülü cam girişi atladı. Nereye gidiyorduk? *Cidden beni sorguya çekecek olamaz. Tekrar. Tekrar kapılara baktım. -Gitmiyor muyduk?*

Yavaşlamadı. -Son kişi bir eldivenden

geçti

Yanınızdaki muhabirler vuruldu.

Omuzlarım istemsiz bir yaltaklanmayla kalktı ve onları geri indirmeye zorladım. *Yüzüme vurdu, pislik.* Gazetecilerin etrafında gizlice dolaştığımızı söyleyemezdi. Hayır, John'dan bahsetmek zorundaydı. Kollarımı kendime doladım, büyük boy önlüklerimi toparladım.

Andrews loş bir koridora açılan kapıyı iterek açtı. Koridorda cüruf taşından duvarlar sıralanmıştı ve gölgeler köşeleri yiyordu. Tereddüt ettim. Yıllarca mezar görüşü kullanmak gece görüşümü aşındırmıştı ve karanlıkla örtülü bilmediğim koridorlarda gezinmek yapılacaklar listemde üst sıralarda değildi. Ne yazık ki, dedektif

Duraksamadan devam etti ve birkaç adım sonra kasvet geniş omuzlarını görüş alanından çıkardı. Yetişmek için acele ettim.

- "Peki, eskortluk hizmeti için nasıl askere alındın?" Pek umursadığımdan değil ama boşluğu, ayak seslerimizin betondaki yankısından başka bir sesle doldurmam gerekiyordu.

- Sordum, İl sözünü eğip bükmeden söyledi.
- Bu bizim kapımız. Kapıyı iterek açtı.

Kapı çok katlı bir otoparka açılıyordu. Tanrıya şükür, iyi aydınlatılmış bir garaj. Koridordan çıktığımda ve kapı arkamdan kapandığında, garajdaki bunaltıcı hava

Dikenli.

Bir büyü.

Yana doğru sıçradım ve zaten ağrıyan omzum bir an önce orada olmayan bir bedene çarptı. Ya da en azından öyle görünmüyordu.

Sadece ben bir büyüden kaçmak yerine büyüünün *içine* atıldım.

Gizleme tılsımı bozuldu ve tılsımın arkasına saklanan -ve karşılaştığım- minyon kadın bir elini siyah saçlarında gezdirmeden önce gözlerini kıstı. Tek bir teli bile yerinden oynamadan omuzlarına döküldü ve gülümsemeye başladı,

Yüzüme mikrofonu dayadı.

-Bayan Craft, bugün size neden ateş edildiğini düşünüyorsunuz?

Witch Watch'ın yıldız muhabiri Lusa Duncan'a şaşkınlıkla göz kırptım. Arkasında, kameramanının kırmızı kayıt ışığı yanıp sönüyordu.

İlk aklıma gelen, daha önce bana yaptığı iyileştirme büyüğü için ona teşekkür edip etmediğimi merak etmek oldu. John'un Merkez Karakol merdivenlerinde kan kaybından ölmesini engelleyen tılsımı yapan muhabir oydu. Sonra ne sorduğunu fark ettim ve kaşlarımı çattım. Nekros Şehri'ndeki en popüler haber programına iğrenç mor bir kıyafetle çıkmak üzereydim.

Önlükler.

Dedektif Andrews'a umutsuz bir bakış attım. Silahını yeniden kılıfına soktu ve ceketini çekiştirerek teçhizatın üzerine kapattı. Sonra Lusa ile benim arama girerek mikrofonunu kenara attı.

-Yorum yok, ll dedi ve bir kolunu omzuma atarak beni muhabirden uzaklaşmam için çevirdi.

Lusa o kadar kolay pes etmedi. Topukları betonda tıkırdıyor, bizi takip ediyordu.

-Sabah Amanda Holliday'in gölgesini hala kaldırıyor olacak mısın?

-Kapalı fikirli bir silahlı adamın beni korkutmasına izin veremezdim.

Amanda'yı büyütmemek için.

Cevabım Lusa'yı daha fazla soru sormaya teşvik ediyor gibiydi. -Vurulma olayının Coleman'ın cesedinden öğrendiklerinizle bir ilgisi olduğunu düşünüyor musunuz?

Dedektif Andrews'un parmakları omzuma saplandı. Bir uyarı mı? Arkama bakmadan ilerlemeye devam etmek için kendimi zorladım. Aptal değildim. Lusa kazıyordu. Morgda kimi büyüüttüğüm hakkında hiçbir fikri yoktu. Coleman'ın cesedini gördüğümü sadece John ve Andrews kesin olarak biliyordu. John yoğun bakımdaydı ve Andrews'un henüz kimseye, özellikle de basına söylediğine dair ciddi şüphelerim vardı.

Dedektif Andrews cebinden bir anahtarlık çıkardı ve bir düğmeye bastı. Önümüzdeki bir araba farlarını yaktı ve kilidi açarken cıvıldadı. Adımlarım duraksadı. Bu Lusa'ya yetişmesi için bir saniye kazandırdı ama elimde değildi.

Tepedeki ışıklar, üstü açık kırmızı bir arabanın parlak yüzeyinden yansıyor, arabanın üstü açıktı, siyah deri iç kısmı lekesizdi.

Bu polis meselesi değildi.

Ne yazık ki aval aval bakacak vaktim yoktu. Yolcu koltuğuna kaydım, yumuşak deri beni içine aldı. Andrews diğer tarafa tırmandı ve araba en nazik mırıltıyla çalıştı.

-Güzel araba. Büyük bir yetersizlik.

Andrews üstü açık arabayı vitesse taktı ve ben de elimi parlak kırmızı kaplamanın üzerinde gezdirdim. *Muhtemelen yeni çıkmıştı* - benim küçük hatchback'imın aksine, cadıların süpürge dolabından çıktığı on yıl içinde fabrikada monte edilmişti.

Lusa'nın topuklarının keskin yankıları, mikrofonunu uzatarak yanımızdaki arabanın etrafında dönerken beton sütunlardan sekti. ll Bayan Craft, Coleman ateş edenin adını söyledi mi? Size ateş edenle aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Andrews tek bir akıcı hareketle park

yerinden geri geri çıkarak Lusa'yı

geri atlamak için. Mikrofonu kaldırıma
çarptı ve Andrews vites değiştirdi.

Araba ileri doğru zumladı.

-Beni ara! Lusa arkamızdan bağırdı. Bir
şey fırlattığını görmek için tam zamanında
yan aynaya baktım.

Bize ulaşmasının imkanı yok.

Fırlattığı şeyin küçük noktası aynada daha
da büyüdü. Yetişiyordu. Araba garajın
köşesini döndü ve fırlattığı şey de bir an
sonra onu takip etti.

Koltuğumda iki büklüm oldum. Pembe
bir origami vinç arka tamponun
zerinden uçtu ve

açık arka koltuğun üzerinden geçti.
Küçük üçgen kanatları havayı çılgınca
bir hızla dövüyordu ama Andrews hâlâ
hızlanıyordu ve vinç geride kalmaya
başladı. Uzanıp onu yakaladım.

Koltuğuma tekrar yerleştüğimde küçük
turna açıldı ve avucumun içinde düz bir
dikdörtgene dönüştü. Kâğıdın ortasında
parlak siyah harflerle -Lusa Duncan,
*Cadı Gözcüsü*ll ve telefon numarası
yazılıydı. Kağıttan bir turna kuşu
kartvizit gibi tek kullanımlık bir şey için
oldukça pahalı bir büyüydü ama sanırım
Lusa avının ondan kaçmasına alışkındı.
Diğer duyularımı açtım ve kartı başka
büyüler için taradım.

Hiçbir şey yoktu. Arabaya gizlice casus büyüğü sokmaya çalışmamış olması ve John vurulduğunda ona yardım etmiş olması, onun hakkındaki düşüncelerimi güçlendirdi. Kartı çantama attım.

Kapalı otoparkın girişine vardığımızda, - Ben Glen'de yaşıyorum, dedim.

Andrews tek kelime etmeden garajdan sola döndü. Gökyüzü şehir ışıklarından paslı bir kırmızıya bürünmüştü ama benim bozuk görüşümde gölgeler Nekros şehir merkezine hâkim olan devasa gökdelenleri tırmalıyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve omuzlarımı Andrews'dan uzaklaştırdım.

Beni eve bırakmaya gönüllü oldu ve daha fazla soruya cevap verecek durumda *değildim*.

Umursadığından değil.

-Andrews otoyola varmadan önce, "Coleman'ın cesedine baktığında ne gördün?" diye sordu.

Oh hayır, beni morgdan kovduktan sonra bilgi almak için beni pompalayamazdı. Ağırlığımı yeniden ayarladım ve ön pencereyi kaplayan karanlığa baktım. -Chimney Swift ve Robin'in köşesini biliyor musun?

Gözleri koltuğu kesti. -Nerede yaşadığını biliyorum. Bana Coleman'dan bahset.

-Coleman'ı tanımak ister misin? Kaydı izleyin. ||

Bir sokak lambasının ışığı sıkılmış çenesinde iz bırakıyordu.

-Gördüm. Bir gölgenin kontrolünü kaybettiniz ve Coleman'ın bedeninin büyü olduğunu iddia ettiniz, oysa kurul onaylı bir duyarlı hiçbir büyü tespit etmedi. Bunun da ötesinde, cesedin aslında bir ceset olmayabileceğini iddia ettiniz.

Yüzüm buruştu ama bunu omuz silkerek gizlemeye çalıştım. -Haklısın. Beceriksiz bir sihirli göz olmalıyım. Neden bir hack'e soru soruyorsun?

Frene bastı ve araba

sarsılarak durdu. Emniyet kemerim kilitlendi, ama kendimi ön panele dayamadan önce değil.

Ağrı alçılı koluma yayıldı. Ani duruştan sonra Andrews arabayı yavaşça yolun kenarına çekti.

Sokak lambalarının arasındaydık ve etrafımızdaki binalar karanlıktı, bu yüzden yanımdaki adamı sadece arabanın kontrollerinin yumuşak mavi ışıltısından seçebiliyordum. Sertçe yutkundum.

Andrews sınırlı ışıktaki ürkütücü bir hal alan kısık gözlerle bana baktı. -Ya ilgi odağı olmaktan biraz fazla zevk alan bir dolandırıcısın ya da herkesin gözden kaçırdığı bir şey buldun.

Bakışlarını karşıladım. Tuttum. -
Hangisine inanmaya meyilli olduğunuzu
tahmin edeyim mi?

Kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi ve
sessizlik uzadı. Koltuklarımızın
arasındaki boşluğu doldurdu, katılaştı.
Bir araç vızır vızır geçerek farlarıyla bizi
aydınlattı ve irkildim. Görüşüm
netleştğinde Andrews gözlerini
kaçırmıştı.

-Döndüğünde deri koltuk gıcırdadı. -Ben
Dedektif Falin Andrews, Coleman
davasının baş araştırmacısıyım.

Elinin gölgeli dış hatları aramızda belirdi.
İlk kez denediğimizde el sıkışmak pek iyi
gitmemişti.

Yine de elini tuttum, eldivenli elini, ama bu kadar sıcak bir arabada eldiven kullanmak da ayrı bir zevkti. Tokalaşması sert ama profesyonelceydi.

Bana ilk adını verdiği için -Falin, ll dedim.

Parmakları benimkilerin etrafında büküldü. -Elimi bıraktı. -Şimdi, Coleman'ın vücudu hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?

-Üzgünüm. Bir el sıkışma sizi iyi niyet kulübüne kabul etmez.

-Ama öfkeyle söylenen bir cümle - birisinin davamdaki kanıtlarla oynamasına duyulan haklı öfke - beni davadan men etmek için yeterli mi?

Ona gülümsedim. -İlk izlenimler bu şekilde berbattır.

Davamla ilgili önemli bilgilere sahipsiniz. Sizi adaleti engellemekten tutuklayabilirim.

Ve tehditlere.

İçimi çektim ve gösterge panelindeki dijital saate baktım.

-Geç saat çoktan gelip geçmişti. Bu gece Casey ile kesinlikle irtibata geçmeyecektim. Öğrendiklerimi ona anlatmak için beklemem gerekecekti. Şimdilik sadece eve gitmek, köpeğimi beslemek ve Ölüler Kulübü forumunda bir başlık açıp

Bethany'ninki gibi şiddetli bir gölge ya da Coleman'ın vücudu gibi bir şeye hiç karşılaşmamıştı.

Duruşmadan önce yüzüğümü şarj etmem gerektiğinden bahsetmiyorum bile, ki bu da -hesabı hızlıca yaptım- yaklaşık yedi saat sürüyordu.

En iyisi bu işi bitirmektir. Bir esnemeyi bastırarak Bethany'nin gölgesinin açtığı sızıları ovuşturdum.

Sonra derin bir nefes alarak valinin cesedinde gördüğüm büyüü açıklamaya çalıştım, elimden geldiğince kıvrımlı glifleri ve mezar büyüümün Coleman'ın etrafında nasıl kaydığını tarif ettim. Ben konuşurken Falin yola geri döndü.

- "Ve büyüünün ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrin yok mu?" diye sordu.

- Bir şekilde araya girdim.

Dedektif Matthews sizi Coleman'ın cesedine bakmanız için mi tuttu?

Alt dudacağımı ısırđım. Valinin gölgesini yükseltmek onun fikri olsaydı John'un başı daha az ya da çok belaya girer miydi? Çok uzun süre düşünmüş olmalıydım çünkü Falin bana doğru döndü.

Önüme baktım. -Coleman bir iyilikti. John'un benden istediğı tek gölge Bethany'ydi.

-Ritüel kurbanı. ||

Ritüel mi? Metodik bir seri katil gibi mi demek istemişti, yoksa gerçekten bir büyüünün parçası olarak bir cadı tarafından öldürüldüğünü mü kastetmişti? John herhangi bir büyülü bağlantıdan bahsetmemişti ama bir şey Bethany'nin gölgesine ciddi şekilde zarar vermişti, bu yüzden çok fazla bir sıçrama değildi. Bu bilgiyi dosyaladım. Bu, Bethany'yi nasıl öldüreceğimi

Andrews'un deyiimiyle -kontrolü kaybetti||.

Bir süre sessizlik içinde yol aldık. Gökdelenler arkamızda kaybolurken büyüünün alçak uğultusu yavaşça arabanın etrafındaki havaya sızdı. Aktif sihir

değil, Glen'in hissi.

The Glen ya da bazı çevrelerdeki adıyla Witches Glen, Magic Quarter'ı çevreleyen bir banliyö yığınydı. Mahalle sadece büyü ve malzeme alışverişı için en iyi yer olmakla kalmıyor, aynı zamanda şehrin tek özel büyücülük hazırlık okulunu, bir fae barını ve Sihirsel Eğilimli İnsanlar Örgütü'nün yerel merkezini de içeriyordu.

Üstü açık araba Sionan Nehri'ni geçen köprüye çarptı ve büyü'nün tınısı yoğunlaştı. Sionan Nehri, Nekros şehir merkezini Mahalle'den ve ötesindeki Glen'den ayırıyordu. Eğer Sionan'ın batısına geçtiyseniz ve şehir dışına doğru gitmiyorsanız, ya büyü'lüydünüz ya da pazardaydınız

büyü için. İster cadılar başlangıçta büyü
rezonans nedeniyle Glen'de inşa etmiş
olsunlar, isterse bu uğultu onlarca yıldır
büyünün yoğun bir alanda işlenmesinden
kaynaklanmış olsun, şehirdeki başka
hiçbir yer aynı hissi vermiyordu ve
yaklaştıkça rahatlardım.

Falin mahalleme dönerken sordu: -
Seni kim tuttu?

-Bir müşteri ll

-Adı ne?

Cevap vermedim. Normal şartlar altında,
müşteri bilgilerimi vermezdim. Casey'nin
adını kesinlikle

Andrews. O sadece aileden biri değildi, aynı zamanda eğer bir haber yayılırsa... Babam ve ben her konuda aynı fikirde olmayabiliriz, ama onun için skandal yaratmaya çalışarak kasıtlı olarak ortalıkta dolaşmadım.

Falin arabayı garaj yoluma çekti ve ben de araba durmadan önce kapıyı açtım. Dışarı çıkmayı başaramadım.

Falin kolumu tuttu, eldivenli parmakları bileğimi kavradı. Coleman'ın cesedini incelemeniz için sizi kim tuttu?

-Bu gizlidir.

-Coleman'ın cesedine baktığınızı kim biliyordu?

-Senin dışında mı?

Kaşlarını çatarak yüzünü aşağı çekti ve yanaklarının altındaki gölgeleri daha keskin hale getirdi. ll Bayan Craft, büyüleyici kişiliğinizin sizi birçok insana sevdirdiğinden emin olsam da, sizi öldürmek isteyecek tanıdığınız biri var mı?

Dondum kaldım, tüylerim diken diken oldu.

-Şerif vurulma olayının Holliday davasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyor.

-Bu da bir olasılık. Müşterin kim? Bugün iki cesede de baktığınızı kim biliyordu?

Kolunu silktim ve arabadan çıktım.

Morgda olduğumu bilenlerin listesi kısaydı: sadece beni bırakan polisler, John, Tommy, Falin ve tabii ki Casey ve belki de babam, eğer ona söylemişse. Listedeki hiç kimse Merkez Karakolu'nun önündeki kalabalığa ateş edecek biri değildi. Ateş etme olayı Holliday'in iziyle bağlantılı olmalıydı. Delinin biri gölgenin kürsüye çıkmasını istemedi.

- "Getirdiğiniz için teşekkürler Dedektif" dedim ve kapıyı arkamdan çarparak çıktım.

Ne yazık ki benim kapımı çarpmam onunkini açmasını engellemedi.

Direksiyonun arkasından kayarak çıktı.
-Seni kim tuttu? Beni almaya zorlama.

Müşteri listeniz için bir arama emri.

Başka tehditler mi? Tamam, davasını araştırıyordum. Ama ciddi mi?

Döndüm, ona müşteriler ve mahremiyetle ilgili yasal bir şeyler söylemeye hazırdım ama soğuk bir rüzgâr ensemdeki tüyleri kaldırıncâ kelimeler dilimde kayboldu. Hava sıcaklığı hâlâ doksanların ortalarını zorluyordu ve geceyi serinletecek bir esintiden söz etmek mümkün değildi. Bu yüzden sırtımdaki soğuk havanın gıdıklayıcı esintisi çok yersizdi.

Hayalet kaybolmadan önce, çökmüş, ekoseyle kaplı omuzları ve kalın gözlükleriyle parıldayan bir çift görmek için tam zamanında döndüm. Hayalet,

aynı hayalet, morgdan ve hastaneden.
Burada. Ön bahçemde. Kalkanlarımı
birazcık kırdım, böylece mezar görüşüm
dünyayı kapladı ama onun yerini almadı.
Çürümenin patinası bahçeye yayılırken
çimenler aynı anda hem sağlıklı bir yeşile
hem de solmuş bir kahverengiye
bürünmüştü ama hayaletten eser yoktu.
Derin bir şekilde geri çekildi.

Kalkanlarımı tekrar sıkarak hayaletin
olduğu noktaya kaşlarımı çatarak baktım.
Dedektif Andrews'un konuştuğunun
hayal meyal farkındaydım, ama ona el
salladım ve çatı katıma çıkan
merdivenlere yöneldim.

-Bayan Craft!

-İyi geceler Dedektif, dedim.

garaj yolunda koşuyordu. Beni takip etmediği için minnettardım.

Ön kapıyı atladım - garajın üstündeki daireyi kiralamıştım, bu yüzden kendi girişime sahiptim. Eşit şekilde yerleştirilmiş basamak taşlarından oluşan bir yol, kaldırımdan saparak evin yan tarafına doğru kıvrılıyordu. Yassı taşların üzerindeki bir büyü patikayı usulca parıltatıyordu. İlk taş bastığımda bir sonrakinin ışığı yandı. Bu büyü geçen yıl ev arkadaşlarımla, mezar görüşümün gece görüşüme ne kadar zarar verdiğini fark ettiklerinde verdikleri bir doğum günü hediyesiydi. Söylediğimden çok daha fazla minnettardım.

Sokak lambaları evin yan tarafına ulaşmıyordu ve ben de bunu planlamamıştım.

Geç saate kadar dışarıda kaldığım için verandamın ışığını açmamıştım, bu yüzden parıldayan taşlar tek ışık kaynağımdı. Evin köşesini döndükten iki adım sonra durdum. Çatı katıma çıkan merdivenlerden çok uzakta olamazdım, ama bir sonraki taş sadece küçük bir ışık şeridiydi. Gözlerimi kısıtım. Hecelenen ışığı emecek kadar koyu bir şey taşı kaplamıştı.

Kaçan bir parça ışık, hınzırca uzun pençeleri olan bir çift büyük pençeyi aydınlattı.

-Sana yolu kapatmaktan bahsetmişim, dedim taşımndan inerek.

Yol karardı ve beni

kötü gözler tamamen karanlık olarak algıladı. Elimi uzattım ve üç ayaklı, granitten, kanatlı bir kedi olan Fred'in serin, taş kafasını buldum. Basamak taşlarındaki büyüden hoşlanmıştı, bu da böyle bir zamanda gerçek bir baş belasıydı. Gargoyle'u bir pivot noktası olarak kullanarak, yol ayaklarımın altında yeniden aydınlanana kadar iri taş gövdenin etrafından dolaştım. Parlayan taşlar merdivenlerin dibine kadar uzanıyordu.

Ağrıyan kaslarım tek katlı tırmanışı protesto etti ve kapıma ulaştığımda vücudumu aşırı gerilmiş bir lastik bant gibi hissettim. Yapışkan bir ter, önlüklerimin tenime yapışmasına neden

olurken

anahtarları kilide soktum. Kapı kolunu çevirdiğimde bir ürperti ensemden aşağı süzüldü. Hayalet mi?

Etrafımda döndüm.

Hayalet tam arkamda duruyordu ama tekrar gözden kaybolmadan önce şeklinin sadece bir parıltısını yakalayabildim.

Neler oluyor?

Kaşlarımı çatarak kapıyı ittim ve içeri adımımı atarken korumalarımın derimin üzerinde kaydığını hissettim. Sadık ve son zamanlarda çok pahalı olan yoldaşım PC beni kuyruğunu sallayarak ve coşkulu bir şekilde havlayarak karşıladı. Tüysüz Çin ibikleri iyi günlerinde sevimli bir şekilde acınasıdır ama ön ayaklarından biri

Parlak mavi bir alçının içinde, düpedüz acınacak haldeydi. Onu beceriksizce kucağıma aldım, kendi desteğim de engel oluyordu.

-Çenemi yalarken, "Üzgünüm, çok geciktim," dedim. -Ama bak, şimdi ikimizin de alçısı var.

Tamam, evet, bu gerçekten bir satış noktası değildi. Onu yere bıraktım ve topallayarak yürümesini izledim. Sadece bir hafta önce bacağını kırmış olmasına rağmen son derece iyi hareket ediyordu. Alçı birkaç gün içinde çıkarılacaktı; acil servis doktoru *benim* alçıyı çıkarma zamanımın geldiğini kabul *etmeden* çok önce. Sihirli ilaçlar hızlı etki ediyordu.

PC'yi biraz daha izledikten sonra

kapıya döndüm ve sürgülü kilidi çevirdim. Evimin koğuşları sürgüyle birlikte kilitlendi, hafifçe uğuldadı ve düşüncelerim hayalete geri döndü. *Acaba korumalar onu dışarıda tutabilecek mi?* Hayaletleri dışarıda tutmak için özel olarak tasarlanmamışlardı, ancak hayaletler çoğunlukla irade ve enerjiden oluşuyordu, bu yüzden eğer kötü niyetliyse, onu engelleyebilirlerdi. Morgda bana bir şeyler anlatmaya çalışmıştı ama şimdi onu ne zaman fark etsem saklanıyordu. Ne istiyordu?

Ve neden bana musallat oluyorlar?

Bölüm 4

Çatı katımın iç kapısı açıldığında aşırı coşkulu bir ses, "Kalk ve parla!" diye anons etti.

Yastığı başımın üzerine çektim. Kahve taşıyan seksi bir adam değilsen git.

-Ev sahibim ve iyi arkadaşım Caleb, "Kötü olduğumu sanmıyorum," dedi, "Bu da taze demlenmiş bir fincan kahve olabilir. Sade. Şekersiz.İl

Uykudan bulanıklaşmış gözlerimle ona bakabilmek için yastığımın bir tarafını çektim. -Sen benim peri vaftiz babam mısın?

Bornozumu yerden almak için eğildiğinde dudakları büküldü. Bornozu bana doğru fırlattı. -Kalk, ll dedi sahte bir tedirginlikle, ama derin sesinin altında gürleyen kahkahayı duyabiliyordum.

Peri vaftiz babası Caleb ve benim aramda uzun süredir devam eden bir şakaydı çünkü o aslında bir fae idi.

İsteksizce dizlerimin üzerine çöküp bornozumu silkelerken sordum: - Peki, saat kaç?

-Sekiz kırk beş.ll

İnledim. Uyuyalı dört saatten az olmuştu. Eve döndüğümde yüzüğümü şarj etmem gerekmişti ve sonra

Bethany'nin gölgesinin nasıl davrandığına dair bir açıklama bulmak ve Coleman'ın bedeninde gördüğüm gibi gliflerden -ya da Coleman'ın bedeni gibi davranan her neyse ondan- bahsetmek için internette saatlerce araştırma yaptım. Folklor, fae'lerin bir ölümlüyü çalıp geriye bir stok bıraktığı hikayelerle doluydu.

Tahta ya da taş, insan gibi görünecek şekilde büyülenmiş. *Ama eğer Fae Coleman'ı kaçırdıysa... ?* Akla yatkın görünmüyordu.

Daha fazla uyku muhtemelen yardımcı olacaktır.

Yatağıma geri çöktüm.

-Bana bir saat daha ver, ll diye fısıldadım,
gözlerim kapanıyordu.

Caleb fincanı uzattı ve koyu kavrulmuş kahvenin lezzetli kokusunun duyularıma yayılmasına izin verdi.

- "Biliyorsun," dedi, "Holly bir saat önce ayrıldı.

Son ev arkadaşım ve başsavcı yardımcısı olan Holly, gece ne kadar geç olursa olsun sabahları erken kalkmaya inanırdı.

- Holly bir işkoliktir.

- Ve aşağıda senin araban olduğunu söyleyen bir polis var.

Benim aracım mı? - Lanet olsun, duruşma! Adliyeye gitmeliyim.

Yataktan yuvarlandım ve

Ayaklarım yere basarken Caleb'dan dumanı tüten bir fincan kahve aldım. Koyu, acı tadın tadını çıkaracak vaktim olmadığından, tek odalı çatı katında koşturup giymek için seçtiğim kıyafetleri aramakla meşguldüm.

Caleb en azından fazla gülmeme nezaketini gösterdi.

Bayan Legal ile adliye merdivenlerinde tanışmam, ciddi bir şekilde alınmış kaşların altında değerlendirici bir bakış ve şu sorudan ibaretti: -Bayan Craft, gerçekten bir ütünüz yok mu?

Yirmi dakika sonra

Kadınlar tuvaletine girdim, üzerime yağmur suyu dökülmüştü, saçlarım rahatsız edici bir şekilde sıkıca toplanmıştı ve yüzümde üç santim makyaj vardı.

Gerçek adı Patricia Barid olan OMIH tarafından atanan bebek bakıcım allık fırçasını bıraktı ve çenemi manikürlü parmaklarının arasına aldı. -Sanırım yapabileceğimin en iyisi bu, dedi ama gözlerinin kenarları birbirine çarptı. -Eğer bir ten tılsımı takarsan...ll

Başımı bir kez daha salladım. -Üzerimde yabancı büyü varken bir gölge yetiştirmeyeceğim." Tüm mahkeme salonunun önünde büyüümün düzensiz bir şekilde etkileşime girmesini göze

alamazdım, özellikle de

dün olmuştu.

-Geri çekildi, etkilenmemiş bakışları seçecek bir şey arıyordu.

Elimle kalça cebimi yokladım ama tabii ki yoktu. İyi pantolonlarda asla cep gibi pratik bir şey olmazdı ve bu pantolonlar bir zamanlar iyiydi, biri onları Goodwill'e bağışlamadan ve ben de onları almadan önce. Sahip olduklarımın en iyisiydi ve oldukça şık göründüğümü düşünüyordum. Ta ki Patricia Barid'le tanışana kadar.

-Ne de olsa bu davada perdenin arkasındaki sihirbaz bendim. Zor olan

Gölgenin ne olduğu ve bir gölgenin neden yalan söyleyemeyeceği gibi sorular uzman bir tanık tarafından zaten ele alınmıştı. Sadece gölgeyi kaldırıp geri çekilmem ve avukat tiplerinin onu sorgulamasına izin vermem gerekiyordu.

Patricia başını eğdi ve kıkırdadı. || Bu tarihin yazılışı ve sen, canım, bugün OMIH'in yüzüsün. || Bana bakışından, bu iş için başka birinin seçilmesi gerektiğine inandığı belliydi. Amanda'nın cesedi bulunduğundan beri bu davanın bir parçasıydım ve onu tanık kürsüsüne çıkaracak olan da bendim.

O günden bu yana yetmiş yıl geçmişti.

Büyülü Uyanış, fae'lerin folklorun iyi insanların gerçekten var olduğunu dünyaya duyurmaya karar verdiği gün. Bilim ve teknoloji çağında artık kimse hayaletlere ve cinlere inanmıyordu ve ellerini çırpıp ağlayan yeterince çocuk bile yoktu

-Perilere inanırım.

Fae'leri yaşatmak için. Hafızalardan ve dünyadan siliniyorlardı. Böylece, bazılarının dediği gibi mantar çemberinden çıktılar. Daha sonra cadılar ortaya çıktı ve organize oldular. Katlanmış alanlar genişledi. Sihir çiçek açmıştı. O zamandan beri tarih tekrar tekrar yazıldı.

-Sadece küçük tarih parçamın kârlı

olmasını umuyordum.

Tahta kapı gümbür gümbür vurulunca
sıçradım. Zamanımız kalmamıştı.
Mahkeme salonunda bekleniyordum.

Patricia dudaklarını büzdü ama başını
salladı.

-Tezgâhın üzerine yayılmış kozmetik
ürünlerini büyük boy çantasına geri
koydu. -Gölgeyi yükseltirken gösterişli bir
sihir kullanma. Sadece işi hallet. Savcı
size doğrudan bir soru sormadıkça
konuşmayın. Ve unutma.

||

Kapıyı sarsarak açtım. -Bütün bunları
zaten yaşamıştık. İki kez.

İcra memuru kapının dışında bekliyordu, eli tekrar vurmaya hazırdı. Ona sıkı bir gülümseme verdim ve yolu göstermesini işaret ettim. Koridorda onu takip ederken botlarımdan takır tukur sesler geliyordu ve sonra mahkeme salonunun önündeydik.

Derin bir nefes aldım. *İşte bu kadar.*

Mübaşir büyük meşe kapıyı açtı ve ben içeri adım attığımda mahkeme salonu sessizliğe gömüldü. İnsanlar rahatsız ahşap sıraları doldurmuştu; sıcak hava dalgası yüzünden zaten aşırı yorulmuş olan klimanın dayanamayacağı kadar kalabalıklardı. Boynumdan aşağı bir damla ter aktı. Belki de sorun klima değildi; belki de herkesin bana bakıyor

olmasıydı.

Dünyevi bir rüzgâr olmadığını fark edene kadar rahatlamamı sağlayan bir esinti başladı. Morgdan gelen hayalet yolumu kesti, bakışları mahkeme salonunu taradıktan sonra tekrar bana yöneldi.

Onun burada ne işi var?

Merak edecek zamanım yoktu.

Savcı beni odanın ortasında karşıladı. -İyi misin, Alex?

Gülümseyerek başımı salladım ve hayaleti gözden kaybettim. Bakışlarım odanın içinde gezindi. Ondan bir iz yoktu. Ama aralarında John'un ortağı Dedektif Jenson'ın da bulunduğu tanıdığım birkaç polisi gördüm. Selamlamak için başımı

salladım. Ben

duruşmadan sonra John'un durumuyla ilgili son haberleri öğrenmek için onu takip etmek zorunda.

Bakışlarım ilerledi ama ön sırada oturan şiş kırmızı gözlü bir kadına takıldı. Kıyafetleri sanki yakın zamanda çok kilo vermiş gibi üzerinden sarkıyordu. Solgun yanaklarına rağmen yüzünü tanıdım.

Neredeyse küfredecektim; bunun yerine hızımı savcınıninkine uydurdum ve sesimi fısıltıya düşürdüm. -Ailenin izlemesine izin mi veriyorsun?

Savcı omzunun üzerinden bile bakmadı. - İyi olacaksın. Sadece işini yap.

Masasına döndü ve davada kendisine yardımcı olan kalfa avukatın yanına oturdu. Davadaki savcı yardımcısı ve işkolik ev arkadaşım Holly, alev kırmızısı saçlarını saçma sapan bir topuzla arkaya toplamış ve güçlü bir takım elbise giymişti. Vücutuyla kalabalığın gözünden sakladığı çift baş parmağını bana gösterene kadar, soğukkanlı ve sert görünüyordu.

Bu beni gülümsetti -Holly bunu her zaman yapardı- ve mahkeme salonunun önüne kadar olan yürüyüşün geri kalanı biraz daha kolaydı. Kürsüye yaklaştım ama kürsüye çıkmadım.

Amanda Holliday'in tabutuna yer açmak için sandalye kaldırılmıştı. A

Muhtemelen Patricia Barid ya da halkla ilişkiler yardımcılarından biri olan cadı, bu sabah mahkeme salonu dolmadan önce kürsü ve tabutun etrafında bir daire çizmişti.

Tek yapmam gereken onu etkinleştirmekti.

Gözlerimi kapattım. Yumuşak bir mırıltı mahkeme salonuna yayıldı, düzinelerce fısıltı birbirine karıştı.

Seyircilerden kaçının Amanda Holliday'i tanıdığını ve kaçının sadece onun gölgesini görmek için burada olduğunu merak ettim. Kürsüye bir gölge koyulması yıllardır tartışılıyordu - ne de olsa onlar mükemmel bir tanıktı.

Gölgeler sadece anılardı, hiçbir

gündemleri ya da öz farkındalıkları kalmamıştı. Yalan söyleyemezlerdi ama hayatlarını ölüm anında hatırladıkları gibi anlatırlardı.

Buna rağmen, hiçbir gölge standı ulaşamamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

Kalabalığı duymazdan geldim ve etrafımda canlanana kadar çembere enerji beslemeye odaklandım. Sonra kalkanlarımı indirerek daha derine daldım.

Amanda'nın yan komşusu sanık sandalyesinde oturuyordu. Sadece iki parça fiziksel kanıt onu oraya yerleştirdi: yatağında bulunan ve Amanda ile görsel olarak eşleşen ancak deri etiketi olmadığı için Amanda ile eşleştiremeyen tek bir

sarı saç teli.

DNA ve cesedin bulunduğu ilçedeki benzin faturası. Savcı elinde imkân ve fırsat olduğunu kanıtlayabilirdi ama jürinin makul bir şüphe duymadan onu mahkûm edebilmesinin tek yolu Amanda'nın görgü tanığının ifadesiydi. Suçun niteliği ve delil yetersizliği, savcıyı Amanda'yı tanık kürsüsüne çıkarmaya ikna etmişti. Bu ve jürinin herhangi bir kurbana sempati duyması halinde bunun Amanda'ya duyacağı gerçeğı.

Enerjimi onun gölgesine akıttım, onu olabildiğince fiziksel, gerçek kılmaya çalıştım. Bir çığlık odadaki uğultuyu bastırdı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bir tane daha mı yetiştirdim?

Hayır, ığlık atan Amanda değildi.
Kalabalıktı.

İnsanlar ığlık atıyordu.

Gözlerimi açtım. Mezar görüşümde
Amanda Holliday, tanık kürsüsünün
çürümüş ve çukurlaşmış tahtalarıyla
çevrili tabutunun üzerinde oturuyordu.
En güzel kıyafetleriyle gömülmüştü ama
lekeli bir tişörtle ölmüştü ve
vücudundaki her hücrenin hatırladığı ve
gölgesinin görüldüğü şey buydu.

Yargıç tokmağını vurarak düzeni
sağlamaya çalıştı.

Amanda'nın feryat eden annesi odadan çıkarılmak zorunda kaldı. Sadece o değildi. Amanda'nın görmeyen gözleri onları izliyor gibiydi, melek gibi yüzü donuktu.

Öldüğü için, ölümünün dehşeti artık onu etkilemiyordu. Ama jüriyi, kalabalığı ve görünüşe göre sanığı etkilemişti. Adamın rengi solmuş, beş yaşındaki kızın cesedine ve boğazını çınlatan kırmızı gülümsemeye bakarken gözleri şişmişti.

-Gelmiş geçmiş en kısa jüri müzakerelerinden birine." Holly birasını kaldırdı.

Tamara kendi şişesini kaldırdı. -Kötü adamları ortadan kaldırmak için.

Şişemin kenarını onlarınkiyle tokuşturdum ve oda sıcaklığındaki şerbetten derin bir yudum aldım. Şişeyi masaya bıraktığımda kollarımdan aşağı bir ürperti aktı ve ceketimin içinde daha da silkindim. Muhtemelen şehirde uzun kollu giyen tek kişi bendim ama bir saatten fazla bir süre gölgede kalmıştım. Bu kadar uzun süre sonra soğuk bir şekilde üzerime yapıştı.

Holly ve Tamara adliyede giydikleri takım elbise ceketlerinden vazgeçmişlerdi. Ve gerçek bir kutlama gösterisi olarak Holly kızıl saçlarını her zamanki sert topuzundan ayırmıştı.

Topuzun ona yardımcı olduğunu düşünüyordu.

Daha profesyonel görünüyordu, ama topuklu ayakkabılar ve kalp şeklindeki yüzüyle, sizi tanık kürsüsünün arkasında yakalamadığı sürece, her zaman korku uyandırmaktan çok sevimli görünüyordu.

Karanlık görüş alanımın bir köşesinde, arkamda gezinen parıldayan bir form gördüm. *O lanet hayalet.* Arkamı dönmeye zahmet etmedim. Masadaki başka kimse onu göremezdi ve ben görürsem ortadan kaybolurdu. Bütün sabah yaptığı şey buydu. *Tuhaf hayalet.* Onu görmezden geldim.

Biramdan bir yudum daha alarak arkadaşlarıma, -Biz oldukça iyi bir takımız, || dedim.

-Tamara bira şişesini kaldırmadan önce uzun kahverengi saçlarını omzunun üzerinden taradı.

Holly başını salladı. -Takım çalışmasına.

Jantlara tekrar vurduk. Holly, Amanda'nın davasını mahkemeye hazırlamak için savcılık ofisinde çalışmış, Tamara otopsiyi yapmış ve ben de tanığı yetiştirmiştım.

Takım çalışmasının en iyisi. Tek eksiğimiz cinayet masası dedektifimizdi. John'u düşününce midem bulandı. Duruşmadan sonra Jenson'la konuşmuştum ve son duyduğuma göre John hâlâ baygındı. *Ne kadar kan kaybetmişti?*

Holly sanki ruh halimin karardığını hissetmiş gibi eğildi ve beni dürttü. - Sanırım izleniyorduk. Omzumun üzerinden başını salladı.

Öğleden sonraydı ve bar çoğunlukla terk edilmişti, bu yüzden bizi kimin kontrol edebileceğine dair çok fazla seçenek yoktu. Başıyla işaret ettiği masadaki adamın sırtı bana dönüktü. Loşlukta ve gözlüklerim olmadan -merdivenlerden yuvarlanırken kaybetmişim- onun tek görebildiğim uzun sarı saçlarından yansıyan ışıktı.

Çenem sıkıştı. *Neden ... ?* Başımı salladım.

Dedektif Andrews olamaz. O küçük bir yerde olmazdı

Mac'in yeri gibi duvar dibi bir bar.

Mac's sadece müdavimlere hizmet veren bir bardı.

State Caddesi'nde, adliye binasından birkaç blok ötede, küçük bir şeritte yer alan dükkânın bir tarafında kullanılmış bir kitapçı, diğer tarafında iddialı bir kahve dükkânı ve girişini gösteren hiçbir işaret olmayan kırmızı bir kapı vardı. Andrews iki hafta önce buraya transfer olmuş olsaydı, Mac'in yerini *duymuş* olmasına imkân yoktu.

Yine de bu şehirde kaç erkeğin uzun platin sarısı saçları vardı? Gözlerimi kıstım ama kötü gözlerim işe yarar bir ayrıntı seçemedi. Bunun bir önemi yoktu. Arkamı döndüm.

Biramı boşaltırken Holly'ye, -Sen devam et, ll dedim.

-Tamara boş şişesini yere bıraktı. -Bunun bir av gezisi olduğunu bilseydim gelmezdim.

Üçümüz arasında büyülu bir amaca hizmet etmeyen takılar takan tek kişi Tamara'ydı ve o da üzerinde kocaman bir elmas olan bir yüzük takıyordu. Bir tılsım cadısı olarak muhtemelen nişan yüzüğünü büyülemenin cazibesine daha fazla karşı koyamazdı, ama o ve nişanlısı henüz bir tarih bile belirlememişlerdi, bu yüzden hala direniyordu. Holly ve ben, elması bir tılsıma dönüştürmeden önce ne kadar dayanabileceği konusunda

bahse girdik.

bahse girdik.

Tamara'ya gülümsedim. -Merak etme. Bu tamamen bir kutlama içkisi.

-Aynen öyle. Ve görünüşe göre bir tura daha ihtiyacımız var.

Holly elini havada salladı ve Mac üç şişe daha, bir sepet de cips ve salsa getirdi.

Biramı kaldırdım. -Mahkemede duyulan birçok mağdur sesinden ilki olan Amanda'nın ifadesine.

-İyi şanslar. Tamara şişesinin kenarını benimkine vurdu.

Holly'nin şişesi benimkine karşı yumuşak bir çınlama yaptı, hareketleri kısıtlanmıştı.- Alex,

Bunun zaman alacağını biliyorsunuz.
Savunma bu temyizi mahkemelerde
süründürecektir.

Büyük ölçüde bir gölgenin ifadesine
dayanan ilk suçlu kararı mı?

Evet, biliyordum. Gelecek yıllarda bu
karar muhtemelen avukatların atıfta
bulunduğu bir dava olacaktı, ancak
kimse ayrıntıları hatırlamayacaktı. Ne
yazık ki savcı, yüksek mahkemelerin ne
karar verdiğini öğrenene kadar başka bir
davada çalışmama izin vermedi.

Bu da bir süre daha özel müşterilere bağlı
kalacağım anlamına geliyordu.

Biramı içime çektim ve sohbet diğer
konulara geçti.

tabaklarımızda vardı.

Muhtemelen biraz fazla sessizdim ve normalde olduğu kadar açık sözlü değildim, çünkü konuşma durakladığında iki çift göz bana odaklandı.

-Tamara'ya bakarak, "Aslında, en yeni davamda bana yardım edebileceğini umuyordum," dedim.

Bir buluşma ayarlayabilir misin?

-Bu benim işimden daha değerli olurdu. Eğer dün morgda olma sebebin buysa, bilmek istemiyorum.

Bira şişemin yarısına kadar durakladım.

Ağzımı.

-Kaydı görmedin mi?

-Bir tane bile yoktu. Sabit diski aradım. John'un kamerayı açtığına dair bir kayıt bile yok. İl Birasına kaşlarını çattı.

-Eğer düşündüğüm şeyi yaptıysanız, bu iyi bir şey.

Bakışlarımı salsa sosuna diktim ve bir cipsi doldurmaya odaklandım. *Kayıt nasıl kaybolmuş olabilirdi?*

Bir çip daha aldım. Falin kaydı görmüştü; bunu itiraf etmişti.

Holly uzandığım bir sonraki çipi kaptı.- Alex, bana yapmadığını söyle?

Sesi komplocu tonlara düştü. -Coleman'ın yaşayan bir vasiyeti vardı. Ölümünden önce ya da *sonra* üzerinde hiçbir büyü kullanılmayacaktı.

Bunu bilmiyordum ama yine de beni şaşırtmadı.

Salsa sosunu karıştırdım. -Kimliği belirsiz kurbanın kimliğini tespit ettim. Adı Bethany Lane'di.

-Tamara, -Teşekkürler, ll dedi, açıkça varsayarak ya da en azından umarak
-Morga sadece John'un davası için gitmiştim.

Onun yanlış anlamasını düzeltmedim.

Masanın etrafında bir sessizlik oluştu. Tamara, sanki derinliklerinde bir sır saklıyormuş gibi yarı dolu şişesine baktı. Başını sallayarak onu itti.

-Dışarı çıkmalıyım. Masada birkaç ceset var ve ölü olmaları beklmeleri gerektiği anlamına gelmiyor." Ayağa kalktı, taburesi yara bere içindeki ahşap zeminde sürükleniyordu.

Bir kutlamayı nasıl öldüreceğimi biliyor muydum, bilmiyor muydum?

Holly ve ben el sallayarak vedalaştık. Sonra Holly birasını boşalttı. İçi boş bir gümbürtüyle masaya bıraktı, eğildi ve dirseğimi dürttü. -Hâlâ tamamen izleniyorsun.

Omzumun üzerinden tekrar baktım. Ben dönerken adam da dönerek uzaklaştı ki bu hiç de ince bir hareket değildi.
Dedektif Andrews'a çok benziyor.

Ama olamazdı, değil mi? Holly'ye dönerken kaşlarımı çattım. || Bana baktığından ciddi şüpheliyim. || *Tabii Andrews* değilse.

-Kesinlikle öyle. Bakışlarını yakalamaya çalıştım, olmadı. Göz alıcı biri. Bunun için gitmelisin.

-Unutuyor musun?" diye sıyrık ve morluk içindeki yüzümü işaret ettim.

Holly işaret parmağından bir yüzük çıkardı.

Parmağındaki çiller burnuna, yanaklarına ve saç çizgisine doğru yayılmıştı. Gözlerimi kırptım. Onu daha önce ten tılsımı olmadan da görmüştüm ama sakladığı çil maskesi beni şaşırtmaktan asla vazgeçmemişti. Tılsımlı yüzüğü masanın diğer tarafına itti, sonra çantasından bir pudra çıkardı.

Yüzüğü takmadığımda Holly bana kaşlarını çattı - çillerini yeniden düzenleyen o gergin, hayal kırıklığına uğramış kaşlardan biriydi. İç çekerek yüzüğü serçe parmağıma geçirdim.

Büyü tenimin üzerinde kayarak karıncalandı ve yüzümü buruşturmamaya çalıştım - vücudumdaki yabancı büyü hissinden nefret ederdim.

Holly ateş büyülerinde uzmanlaşmıştı,
ama

ten tılsımı onun büyüğü gibi hissettirdi. Büyüyü tanımak ve büyüğü yapana güvenmek, tenimi yıkayan büyüden duyduğum tedirginliği hafifletmedi. Holly'nin bakışları yüzümde değerlendirici bir şekilde hareket etti ve gözlerinin daralması bana tılsımın umduğu kadar iyi çalışmadığını söyledi. Aynayı uzattı.

Bayan Legal'ın makyaj mucizesi ve Holly'nin cilt cazibesi sayesinde neredeyse normal görünüyordum. Dikişler hâlâ alnımda iz bırakıyordu ve şişlik vardı ama en azından aile içi şiddetin poster kızı gibi görünmüyordum.

Taburemde dönerek gözlerimi kısıtım. Bu

Adam yine duvara bakıyordu. Gri ceketini sandalyesinin arkasına atmış, oxford pantolonunun kollarını dirseklerinin hemen altına kadar kıvırmıştı.

Oturduğum yerden, bir omuz kılıfının kayışını seçebiliyordum.

Lanet olsun. Bu Andrews. Beni takip mi ediyor?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Ayaklarıma doğru kaydım, sonra duraksadım ve Holly'ye baktım. -Bensiz gitmeyecek misin?

Holly benim eve dönüş aracımdı ve beni burada bırakırsa mahvolurdum. Arabam evdeydi. Bütün bu

İki tonluk bir elik yığınının sarı çizgiler arasında tutmak söz konusu olduğunda, gölgeleri kaldırdıktan sonra görmek gerçek bir moral bozucuydu.

-Sen istemedikçe hayır." Bana bilmiş bir gülümseme attı.

Gölgeleri kaldırdıktan sonra erkekleri eve götürme eğilimim vardı. Soğuk havayı sert bir içki ve sıcak bir vücuttan daha iyi hiçbir şey bastıramazdı ama Andrews'u kesinlikle eve gtürmüyordum. Holly parmaklarını oynatarak beni teşvik etti. *Keşke bilseydi.* Ona kim olduğunu söylemeyecektim, henüz değil. Önce videonun nereye gittiğini öğrenmek istedim. Odanın içinde ilerlerken ayaklarım aşırı ağırlaşmıştı ama yine de

gülümsemeye devam ettim.

Andrews'un karşısındaki sandalyeye oturduğumda.

Başını kaldırıp baktı, kaşlarını kaldırdı - dikişlerim hâlâ ukalaca kaş kaldırmamı engellediği için bu hareketi kıskandım - ama yüz ifadesi masasına davet edilmeme hiç de şaşırmış gibi değildi. -Bayan Craft, size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?

Dudaklarına değen gülümseme küçük, alaycıydı.

Holly ona nasıl göz şekeri diyebilir?
Tamam, bakması kolaydı. Ama çok... sinir bozucuydu.

-Sinir bozmak için ilk adını kullandım.

Onu. -Aslında bir şeye ihtiyacın olup olmadığını merak ediyordum. Beni takip ediyor gibi görünüyorsun." Ona birkaç dış gösterdim.

-Bir içki içmek için uğradım.İl Berrak sıvıdan çok buzla dolu bir bardağı kaldırdı.

Küçük bardağın kenarına bir tutam ıhlamur yapışmıştı ama içindekinin sudan başka bir şey olduğundan şüpheliydim.

Mac iyi bir barmendi; o kadar buz bitirmek için onu gerçekten kızdırmanız gerekirdi. *Tabii bu da bir olasılık.*
Gülümsememi zorlamayı bıraktım.

-Kayda ne oldu?

Gözünü kırpmadı. Yüz ifadesi değişmedi. Yüz hatları sanki durmuş gibi duruyordu.

Sonra gözleri kısıldı ve çenesi bir yana eğildi.

-Coleman'ın mı?

Başımı salladım. Adli tabip John'un kamerayı açtığına dair bir kayıt bile olmadığını söyledi.

Falin ayağa kalkarken bardağını masaya çarptı.

Hiçbir şey söylemedi ama döndü ve tek bir hareketle ceketini aldı. Sonra kapıya doğru yürüdü.

Koltuğumdan kalktım. -Hey, seninle konuşmam bitmemişti.

Yanıt yok.

Kayıp kayıttan ciddi haber yok muydu?

Holly gözlerini kocaman açarak yaklaştı. -Anladığım kadarıyla pek iyi gitmemiş.

Az önce çarpmış olan kapıyı işaret ettim.- Bu Coleman'ın davasındaki baş cinayet dedektifi olmalı.

Dudakları bir O harfi oluşturdu, kaşları birbirine çarptı.

Onu da mı tanımıyor? Nerede?

Falin nereden transfer oldu?

Ten tılsımını parmağımdan çıkarıp ona geri verdim. Hesabı çoktan ödemişti, ben de kalan cipslerimizi kâğıt peçeteye sıkıştırdım. Sonra kapıya doğru yöneldim. -Eve dönerken anlatırım.

-Kahretsin, dedi Holly frene basarak.

Ön camdan dışarı baktım. Ne olduğunu tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu.

-saçmalıkl

atıfta bulunuldu. Haber minibüsleri caddede sıralanmıştı.

evin dışında. Gazeteciler, ünlü bir mezarın etrafında toplanan yas tutanlar gibi kaldırıma üşüşmüşlerdi. Ulusal haber kanallarına ait birkaç istasyonun çağrı harflerini gördüm.

-Caleb beni öldürecek, ll diye fısıldadım, ağzım açık bir şekilde evi gösteren kameralara bakıyordum. Caleb mahremiyetinin tadını çıkarıyordu.

Bir muhabir sürüsünü evine çekmem onu mutlu etmeyecekti.

Görünmemeye çalışarak yolcu koltuğunda daha alçak bir yere çömeldim. -Adliyenin dışında bu kadar çok yoktu, değil mi?

Holly başını salladı ve arabayı ileri doğru itti.

Araba sürücüye yaklaştıkça birkaç muhabir bizi gördü. Sonra, bir bütün olarak, kalabalık dönüp ileriye doğru aktı ve kapalı pencerelerimize sorular yağdırdı. Araba yavaş ilerledi ve Holly garaj yoluna girerken neredeyse araçla cinayet işliyordu. Yine de muhabirler kurallara uydular ve ön kaldırımdan öteye geçmediler. Elbette soru sormak ya da kameralarını bize doğrultmak için bahçeye girmeleri gerekmiyordu.

-Sen içeri gir. Holly motoru durdururken, "Ben araya gireceğim," dedi. Gözleri dikiz aynasına kaydı ve

Parmakları tertemiz mahkeme takımının önünü taradı.

Sadece başımı salladım. Holly bir avukattı: spin ve halkla ilişkiler onun özgeçmişinin temel unsurlarıydı.

Arabalarımızın kapılarını aynı anda açtık. Soru yağmuruna tutulduk. Ben arabanın önünden dolanıp çatı katıma yöneldiğimde Holly'nin gülümsemesi tam güçle çalışmaya başlamıştı bile.

-Bayan Craft, bu konuda bir açıklamanız var mı?

--İlk önce Coleman'ı öğren-ll

--üzerinde gördüğünüz deseni tarif ediyorsunuz

--Büyünün sorumlusu kim?

Durma noktasına geldim. Soruların sadece ufak tefek kısımlarını yakalayabiliyordum ama sanki bildikleri bir şey var gibiydi... Etrafımda dönerken kalabalığın içinde Lusa'nın yüzünü gördüm. Onu işaret ettim. -Ne sordun?

Lusa bir adım öne çıkarak mikrofonların bulunduğu alandan kendini ayırdı. - Coleman'ın vücudundaki büyü'nün kaynağını tahmin edebilir misiniz? Fae ya da cadı büyü'sü mü?

Dünya tersine döndü ve dudaklarım ayrılıp çenem gevşerken sadece Lusa'nın mükemmel gülümsemesine bakabildim.

-Alex, içeri gir, ll diye bağırdı Holly.

Çenemi kapattım ve Lusa'ya göz kırptım.
Lusa büyüüyü nereden biliyordu?

Bakışlarım muhabir yığınının üzerinde gezindi. İçlerinden biri nasıl biliyordu?

Kayıt.

Topuklarımın üzerinde döndüm, evin yanından koştum ve dost canlısı mahalle çirkinimiz Fred'i ezip geçtim.

Fred gargoyle'un gerçek adı değildi, ama çoğu fae yaratığı gibi o da adını paylaşmazdı. Birkaç yıl önce ona Fred demeye başlamıştım, bana başka bir isim söylemesi için onu rahatsız etmek amacıyla. Dehşete düşmeme rağmen, çirkin yaratık

İsimden memnun kalmış ya da en azından itiraz edecek kadar önemsememişti.

Fred'in hareket ettiğini hiç görmemiş olsam da, evin çevresini dolaşır, her zaman garajın yakınında dururdu. Genellikle ona bir tabak dolusu süt bıraktırdım, bu da gargoyle'ın hoşuna giderdi.

Avluyu diğer gargoyllardan koruduğu ve bizimkinin aranan bir bölge olduğu izlenimine kapıldım. Büyü büyüü çağırıyordu ve Caleb da büyüü çok kullanıyordu. Elbette, Faerie Knowe'un dışında yaşayan küçücük fae'lerin çoğu Glen'de toplanırdı.

- Yeşil adam bu ilgiden hoşlanmayacak, ||

dedi Fred içimden.

-Bana bilmediğim bir şey söyle, diye mırıldandım. -Yeşil adam, çirkin yaratığın Caleb'e verdiği isimdi. Hiç duraksamadan taş yaratığın etrafından dolandım. Sonra merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

PC ayağıma atladı - ki bacağı ne kadar iyi olursa olsun muhtemelen bunu yapmaması gerekiyordu - ama bu, ben içeri girerken ilgi için yalvarmasını engellemedi. Duraksamadım bile. Odayı geçerken parmağımı TV'nin güç düğmesinin olması gereken delikte, ekran vızıldayıp renklerle dolana kadar oynattım.

Lusa Duncan ekranda belirdi, fonda benim evim vardı. --

Alex Craft'ın eve yeni geldiği yer. Birkaç saat önce birçok internet sitesinde yayınlanan videoda Alex'in merhum vali hakkındaki çok edici ifaatıyla ilgili henüz bir yanıt alamadık." Ekran kesildi ve yüzüm belirdi. Coleman'ın çıplak kafasına ve göğsüne bakarken gözlerim ciddi bir büyüyle parlıyordu.

Televizyondaki görüntüm ekranın dışındaki birine bakıyor, bir gün önce morgda söylediklerimi dile getiriyordu ama zar zor seçebiliyordum. Ekran tekrar değişti, bu kez Dedektif Andrews'un hıımla içeri girdiği Merkez Karakolu'nun merdivenlerini gösteriyordu.

mikrofon yağmurunu engellemek için kolunu kaldırdı.

--Falin en üst basamağa ulaştığında Lusa'nın dış sesi, -Şu ana kadar Nekros Şehri Polisi videonun geçerliliğiyle ilgili bir yorum yapmadı, dedi.

Arkasına baktı ve kameraman yakınlaştırma yaparak Falin'in yüzüne odaklandı. Buz mavisi gözler ekrana hükmediyordu.

Gerçekten kızgın gözler.

Bana baktığına yemin edebileceğim gözler.

Bölüm 5

"Seni aptal Web sayfası." Bir komut daha yazdım ama işe yaramadı. Sitenin arka kapısına ulaşamadım. Tiksintiyle yeni bir sayfaya geçtim. Neredeyse iki saattir sızdırılan videonun orijinal versiyonunu bulmaya çalışıyordum ama dosya internette bir virüs gibi yayılmıştı. Haber kanalları, bloglar, panolar, torrentler, her yerdeydi.

Telefonum dizüstü bilgisayarımın yanında çaldı ve ekrana baktım. Numara tanıdık değildi. Doğrudan telesekretere göndermek için düğmeye bastım, o da muhtemelen şimdiye kadar dolmuştur. Görünüşe göre ülkedeki tüm muhabirler

Numara. Casey'den henüz haber almadığıma şaşırmıştım. Şansım varsa, videoyu görmesi birkaç saat daha sürerdi. Onunla konuşmadan önce daha fazla bilgi almak istedim.

Kucağımda uyuyan PC, beyaz ibikli başını kaldırıp bana baktı, patlamamdan rahatsız olduğu belliydi. Ayağa kalktı ve daireler çizdi ama görünüşe göre rahat edemedi. Kendini kucağımdan fırlatmaya hazırlanırken arka bacakları büküldü.

Onu tutup nazikçe yere bırakırken, neredeyse dalgın bir şekilde, -Hayır, yapamazsın, dedi. Tırnakları çıt çıt ses çıkarıyor, alçısı sert tahtaya çarpıyordu.

Boş kâsesi. Mac'ten aldığım bütün cipsleri yemişti.

-Akşam yemeğini sonra yeriz, dedim ve bilgisayara geri döndüm. Soğuk bir rüzgâr açıkta kalan omuzlarımın üzerinde dans ediyordu.

Şu lanet hayalet.

Onun musallat olma işinden bıkmıştım. Arkamı döndüm, hayalet tam arkamda duruyordu, sanki bilgisayar ekranımı okuyormuş gibi öne doğru eğilmişti. Sandalyem dönerken dizlerim bacağına değdi ve o da geriye doğru sarsıldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Son yirmi dört yılda yarım düzine kez yaptığı gibi ortadan kaybolmasını, ölümler

diyarının derinliklerine saklanmasını bekliyordum.

Saatlerce. Şu anda onu uğurum boyunca takip edecek kadar sinirlenmiştim.

Ama o kaybolmadı. Bakışları dizlerimin ona değdiği yerden yüzüme doğru kaydı ve dudakları sessiz bir harekete geçti. Başımı salladım. *Sonunda konuşmaya hazır mı?*

Eli dışarı fırladı ve mezar gibi soğuk parmakları bileğimin kemiklerine dolandı.

Bir ęıęlık attım ve bar taburesinden sıçradım. Tabure sallandı ve hayaletin içinden öne doğru düştü, yere ęarparken baldırıma ęarptı.

Hayaletin tutuşu hiç sarsılmadı. O

taburenin basamaklarından yana doğru adım attı. Ağzı hiç durmadan hareket ediyordu.

Onu duyabildiğimden değil.

-Hayalet kışını şeytan çıkarmadan önce ellerini üzerimden çek." Tamam, tehdidi destekleyecek sihirden yoksundum.

Ama o bunu bilmiyordu.

Ya da belki de öyleydi. Kavrayışı sıkılaştı, parmakları etime bastırıyordu. Dudakları yavaş ve abartılı kelimelerle kıpırdadı ve boştaki eliyle beni işaret etti.

Doğru. Benden bir şey yapmamı istedi. Ben de *bırakmasını* istedim.

Ruhumu çevreleyen ve beni ölümler diyarından ayıran canlı sarmaşıklardan oluşan duvara odaklanarak zihinsel kalkanlarıma yoğunlaştım. Sarmaşıklar arasında her zaman boşluklar, uçurumun ötesine bakmamı ve hayaletlerle ve ruh toplayıcılarla etkileşime girmemi sağlayan küçük delikler vardı.

Kalkanlarımı tamamen mühürlemek yorucuydu ve gözlerimi kapatıp parmaklarımı kulaklarıma sokmak gibiydi. Ama imkansız değildi.

Sarmaşıkların birbirlerine sımsıkı sarıldığını hayal ettim. Zihnimin gözünde, yeşil dallardan hançer uzunluğunda dikenler filizlendi, kırmızı uçlu dikenler açık bir uyarıydı.

Hayaletin parmakları bileğimden kayarak, kemiklerime yapışan bir mezar soğuğu bıraktı. Parıldayan formu yarı saydam hale geldi. Kaşlarını çattı, eline baktı. Tekrar uzandı ve eli yine kolumun içinden geçti.

Gülümsedim. Hayaletin geri çekilme şekline bakılırsa, bu benim en sıcak gülümsemem değildi. Ellerini ileri doğru kaldırdı ve -özür dilerimll 'den -lütfen yardım edinll 'e kadar herhangi bir şey olabilecek bir şeyler mırıldandı.

Bir gün dudak okumayı öğrenmek zorunda kaldım. Ama bugün değil.

Kollarımı göğsümün üzerinde

kavuşturdum ve

geri adım attı.

-Bazı temel kuralları belirleyelim.
Öncelikle, gezgin ruhların son
intikamlarını almalarına veya mezarın
ötesinden sevdiklerine mesajlar
iletmelerine yardım etme işinde değilim.
Anladın mı?

Kaşları çatıldı ama başını salladı.

-Güzel. Sanırım beni morgda takip etmeye
başladın. Cesetlerden biri hakkında bir şey
biliyor musun?

Dudakları aralandı ve parıldayan
gözlüklerini burnuna geri itmek zorunda
kalacak kadar güçlü bir şekilde başını
salladı.

Tamam; bir yerlere varmaya başlamıştım.
-Hangi vücut?

Ağız hareketlendi, kolları belli ki canlı bir açıklamayı vurguluyordu. Sessiz konuşmasını durdurmak için elimi kaldırdım ve hayalet omuzlarını çökertti, duyulmayan bir iç çekişle dağınık saçlarını rahatsız etti.

Doğru-evet-hayır soruları, Alex. Duh.
Boğazımı temizledim. -Vali Coleman'ın ölümü hakkında bir şey biliyor musun?

Hayalet sanki sorumu düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. Sonra başını salladı, başını yavaşça kaldırıp indirdi.

Bu pek güven verici ya da hevesli bir yanıt değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Saç çizgimden bir damla ter damladı, nem çeneme doğru bir çizgi oluşturdu. Kalkanlarımı bu kadar uzun süre kilitli tutamazdım. Odanın köşesine doğru başımı salladım ve yere kazınmış daireye doğru ilerlerken hayalete beni takip etmesini işaret ettim. Bariyer şu anda uykuda olmasına rağmen, dairenin kenarında artık güç vızıldıyordu.

-Hayaleti göstererek, "Gir içeri," dedim.

Kazınmış çizgiye kaşlarını çattı ve

yumruklarını şalvarının ön ceplerine soktu.

-Hey, benimle konuşmak ister misin? Çembere gir. Ya da musallat olacak başka bir mezar cadısı bulursun."

Coleman hakkında gerçekten bir şey biliyorsa beni ikinci teklifime ikna etmemesini umuyordum ama ona karşı somut olduğumu çoktan öğrenmişti ve eğer kalkanlarımı onu duyacak kadar indirirsem birbirimiz için çok gerçek olacaktık.

Kapana kısılmadıysa riske atamazdım.

Duyulmayan oflaması omuzlarını daha da çökertti ama çemberin içine doğru ilerledi.

O fikrini değiştirmeden önce
yüzüğümden bariyere büyü
yönlendirdim. Aramızda yarı saydam
mavi duvar oluşurken gülümsedim ve
kalkanlarımı gevşettim. Zihinsel
sarmaşıklarım çözöldü ve onları
normalden daha fazla boşluk açmaları
için ikna ettim, böylece gölgeleri
kaldırdığım zamanki gibi yaşayanlar ve
ölöler arasındaki uçurumun üzerinde
durmasam da, ruhum hala oldukça
uzağa ulaşıyordu.

Mezar görüşüm açıldığında gözümü
kırtım ve öölölerin çüröyen dünyası
dairemin üzerine bindi Araf dünyasının
dökölen sıvaları ve zayıf gri ışığı

Bej renkli duvarlarımın üzerinde hem gerçek hem de değil, yan yana duruyorlardı. Hayalete odaklandım.

Saçları koyu kestane kahverengisiydi ve gözlüklerinin çerçeveleri, hem sofistike hem de emo çocuklar arasında bir görünüp bir kaybolan kalın siyah plastiktendi. Giydiği flanel gömlek, kalkanlarım yerindeyken baktığım zamanki kadar sıkıcı ve renksizdi ama bol kot pantolonu koyu maviydi.

-"Adın ne?" diye sordum.

Hayalet bana kaşlarını çattı ve ilk başta cevap vermeyeceğini düşündüm, ki bu ironik olurdu

Ben onu duyamazken nasıl bağırdığını düşünürken, sonunda omuz silkti ve -Roy Pearson- dedi.

Başımla onayladım, ama bu istasyonda daha önce duyduğum bir isim değildi. Morgdan geçen cesetlerin çoğu hakkında bir şey bilmem için bir neden yoktu. Hayaletler gölgelerden daha uyumludur, görünüşleri genellikle öldükleri gerçek durumdan ziyade kendi algılarına göre değişir, ama eğer Roy gerçekten otuzlu yaşlarının başında, sağlıklı bir erkeксе-

Eğer ölmemiş olsaydı, muhtemelen bir cinayet sonucu morga kaldırılırdı.

Onu ve nasıl öldüğünü sormak nazik bir davranış olurdu ama peşimi bırakmıyordu, vurulmuştum ve etrafımda vızıldayan bir muhabir sürüsü vardı. Kendimi kibar hissetmiyordum. -Roy, Coleman'ın cesedi hakkında ne biliyorsun?

Stok olduğunu tahmin ediyorum, değil mi? Coleman gibi görünmesi için büyülenmiş ya da başka şekilde yazılmış bir şey mi?

-Dudakları, dilinin üzerinden geçen ismin hissine zorlukla dayanıyormuş gibi geriye kıvrıldı.

-Herkes Vali Coleman'dan bahsedip duruyor.

Bana baktı, gözleri arkada parlıyordu.

Gözlükler.

-Ölülere adalet götürüyorsun, değil mi?
Tıpkı o küçük kız için yaptığın gibi. ||

Kaşlarımı çattım. -Küçük kız|| Amanda
Holliday'i kastetmiş olmalıydı.

Roy'a ölülerin intikamını almaya
karışmadığımı söylemiştim. Bir kere
hayaletler hissedebiliyordu, yani
gündemleri vardı ve yalan
söyleyebiliyorlardı. Bir diğeri, para
birimleri yoktu.

-Dinle; sana yardım etmek isterdim ama-||

Sözümü kesti. -Herkesin üzerinde çok
çalıştığı şu ceset var ya? O gerçek,

tamam. Coleman'a ait değil. Coleman'a
ait değil.

benim.İl

Bölüm 6

"Geri çekil. Ne demek bu senin vücudun?" diye sorarken bile aklımdan olasılıklar geçiyordu.

-Hayalet yumruklarını ceplerine soktu. -O lanet levhada ölü olan benim.

Kaşlarımı çattım. Coleman'ın cesedindeki büyüü gördüğümünden beri aklımda soru işaretlerinden başka bir şey yoktu, düşünmek için fazla zamanım da olmamıştı. Ama hem mezar büyüümün cesede tutunamaması hem de folklorda stokun temeli nedeniyle stok teorim en mantıklısıydı. Tabii ki, folklorun çoğu

saçmalıktı ama içinde doğruluk payı da vardı. Şimdi bile, Büyülü Uyanış'tan ve mantar halkasından çıkan fae'lerden yetmiş yıl sonra, stokun varlığı asla kanıtlanmamış ya da çürütülmemiştir. Her SIDS vakasının dikkatle incelendiğinden emin olabilirsiniz.

Yine de hisse senedi teorisi bana Casey'ye ücretimi haklı çıkaracak bir rapor vermemi sağladı.

Ama teoriyle ilgili sorun dönüp dolaşıp aynı soruya geliyordu. Eğer valinin öldürülmesinden Fae'ler sorumluysa, neden cesedini iki hafta saklayıp sonra da sahte bir ceset yerleştirsinler ki? Hiç mantıklı gelmiyordu. Tabii ki Roy bu teoriye karşı çıkmıyordu.

ya da en azından başka bir şeye benzemek için yazılmış bir şey olduğunu tartışmıyordu. Gerçekten bir ceset olduğunu söylüyordu. *Sadece Coleman'ın cesedi değil.* Bu da neden ölü olarak kaydedilmediğini açıklamıyordu.

Dudağımı kemirdim ve Roy'a baktım. Beni izliyordu, sanki daha fazla bir Gey söylemeden önce düğüncelerimin oturmasını bekliyormuş gibi.

Yüzümde gördüğü şey onu rahatlatmışa benziyordu, çünkü bir nefes verdi.

-Bana inanıyorsun. Birine söylemek için ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun?

-Sanırım iki hafta kadar?

güvenlik kamerasının vurulma anını yakaladığı zamandı. Şimdi Roy'u iyice incelediğimde, Coleman'ın dağınık küçük kuzeni olabilirmiş gibi görünüyordu. Vücudu düzgündü ve saçları kesilmiş olsaydı aynı olurdu. Gözleri de öyle. Üzerinde çalıştığınız kişiye benzeyen bir ceset bulmanız mantıklıydı. Zavallı adam, belli belirsiz bir benzerlik yüzünden öldürüldü.

Roy başını salladı. -İki hafta mı? On iki yılı dene.

-Bekle. Ne?

-On iki yıldır o piç benim çalıntı bedenimi giyerek dolaşıyor.

Sonra gidip onu vurdurdu ve öylece terk etti. Ama kimse bana ne olduğunu bilecek mi? Hayır. Beni onun lanet anıtının altına gömecekler ve ailem, kız arkadaşım, her zaman tahmin etmek zorunda kalacak.

Başım döndü ve geri çekildim. Kalçalarım yatağıma çarptı ve şiltenin üzerine çöktüm. *On iki yıl mı?*

Bu Coleman'ın Nekros Şehri siyaset sahnesine çıktığı zamanlara denk geliyordu. Eğer Roy'un söyledikleri doğruysa, Coleman'ın olduğunu ve inandığını iddia ettiği her şey yalandı. *Tabii hayalete inanırsam.*

-Sesim kısıktı,

içeriyordu ve kafamdaki belirsizlikle dalgalanmadığı için gurur duyuyordum.

Roy bana ters ters baktı. -Böyle bir şeyi nasıl kanıtlayabilirim?

Bu iyi bir soruydu. -Nasıl yapıldı?

-Bilmiyorum. Ben bir insanım. Coleman - o zamanlar Aaron'dı - beni bir çemberin içine soktu ve gerçeklikte bir delik açtı. Bu korkunç kız hayaleti içeri girdi ve ikisi birlikte ayini gerçekleştirdiler. Hepsini hatırlamıyorum, sadece bedenimden koparıldığımda hissettiğim parçalanma ve yırtılma hissini hatırlıyorum. Sonra Aaron yere yığıldı ve bedenim ayağa kalktı.

Beni de içine. Piç kurusu bir ceset hırsız." Roy konuğurken volta atıyordu ve mezar görüğümde etrafındaki havanın kasıldığını ve kıvılcımlar saçtığını görebiliyordum. Onu çembere aldığım için memnundum. Güçlü bir hayaletti.

Beynim bu konuğmada bir adım geride kalmığ gibi hissediyordum. Roy'un cevapladığı her soru, yarım düzine daha soru yaratıyordu. Coleman kimdi? Daha da önemlisi, Coleman neydi? Ve ne tür bir büyü bir bedenden bir ruhu söküp başka bir ruhun girmesine izin verebilirdi?

Düşüncelerimi yeniden düzenlemeye çalışarak derin bir nefes aldım.

Roy'un söylediğı her şey

imkansız ya da en azından son derece olasılık dışı. *Büyülü Uyanış'tan önce bilim ve mantık tek gerçeklerdi. Çocuklar bile büyüye inanmazdı.* Nefesimi bıraktım.

-Tamam, sana inandığımı söyle. Bu Coleman'ın gerçekten öldüğü ya da beden değiştirdiği anlamına mı geliyor?

Roy ayaklarına baktı. -Bir cesedi daha dolandırdı.

-Kim?

Omuz silkti.

-Peki, neye benziyordu?

Roy'un yüzü, hatırlama çabası ona zor gelmiŒ gibi buruŒtu. Sonra yine omuz silkti. -Orta yaŒlı bir adam. Kahverengi saçlı. ||

Harika. Bu Œehirdeki erkeklerin yarısını tarif ediyordu. Gözlerimi kaçırdım ve bakışlarım televizyonumun üzerinde gezindi.

Mezar görüşüm paramparça olduŒunda ısrar ettiŒi için ekranı görmek zordu, ama yine de babam Vali Yardımcısı Caine'in çarpıtılmıŒ görüntüsünü seçebilecek kadar yaŒayanlar diyarındaydım.

Aslında Vali Caine, Coleman öldüŒüne göre. Televizyonun sesini saatler önce kapatmıŒtım ama Œimdi yanına gidip sesini açtım. *Sevgili babacığımın,*

*Coleman'ın ölümü hakkında ne
diyeceğini öğrenmek için
sabırsızlanıyorum.*

ilk filmim.

Duyma şansım olmadı. Sesi açtığımda Caine konuşmayı kesmişti ve sunucu yeniden ortaya çıktı, arka planda babamın bir fotoğrafı vardı.

Sunucu kameraya o kadar sert gülümsedi ki konuşurken dudakları neredeyse hiç kıpırdamadı. -Vali Caine, merhum Vali Coleman'ın bıraktığı yerden devam ediyor gibi görünüyor.

Ağzım mezar tozu gibi kurudu. Babam orta yaşlı bir adamdı. Kahverengi saçlı. Döndüm, ekranı işaret ederken gözlerim Roy'a kilitlendi.-O muydu?

Vali Caine'in cesedi miydi?

Hayalet gözlerini kısarak ekrana baktı. Başını salladı ve dünya kendini düzeltti. Omuzlarımdaki yük kalkana kadar ne kadar endişeli olduğumu fark etmemiştim bile.

Babam ve benim farklılıklarımız vardı, şu anda konuşmuyor olabilirdik ve birbirimizi neredeyse reddetmiştik, ama bu onun ruhunun bedeninden sökülmesini ve başıboş bırakılmasını istediğim anlamına gelmiyordu.

Roy omuz silkerek kafa sallamayı bitirdi. -Bilmiyorum. Olabilirdi.

Gerilim bir kez etrafımı sardı

Tekrar. -Nasıl bilmezsin?

-Ben öleli on iki yıl oldu. Bir süre sonra, tanımadığım yaşayanların hepsi aynı görünmeye başlıyor." Alt dudağı büzüldü.

Mükemmel. Somurtkan bir hayalet. Tam da ihtiyacım olan şey. TV sunucusu yeni bir habere geçmişti ve ben de tekrar sessize alma düğmesine bastım. Sonra yatağa doğru yürüdüm ve oturdum.

Bu akılsız hareket bana düşüncelerimi toparlamam için bir an verdi.

-Bacaklarımı yatağın üzerine çekip bağdaş kurarak oturdum. -Sen bir süredir

Beni takip ediyorsun çünkü insanların senin cesedinin çalındığını bilmesini istiyorsun. Coleman'ın seninkini atmadan önce yeni bir ceset çaldığını söylüyorsun ama bana yeni kurbanın belirsiz bir tarifinden fazlasını söyleyemiyorsun. Kaçırdığım bir şey var mı?

Roy gülümsedi. -Kurban hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirim ama son değişimin nerede gerçekleştiğini biliyorum. Size gösterebilirim.

Roy'un bana verdiği adresi yazdım. Bölgeyi az çok biliyordum ama arabamı çalıştırdığımda doğruca binaya gitmedim. Ne de olsa, Roy'a inanacak olursak, bir suç mahalline girmek üzereydim. Bunu

yapmam gerekiyordu.

Basının beni doğrudan takip etmediğinden emin olmak için.

Bu yüzden bir süre şehir merkezinde gezindim, beni hangi araçların takip ettiğini görmek için sürekli dikiz aynasına baktım. Sonra Georgia'ya doğru doğruya giden otoyola girdim ve yaklaşık on mil sonra Nekros'u geçerek Alabama sınırına doğru ilerledim. Şehirden yirmi mil uzaklaştıktan sonra hızlı bir çıkış yaptım ve eski bir köy yoluna girdim.

Dar ve insansız toprak yolda ben fark etmeden kimsenin beni takip etmesine imkân yoktu.

Derler ki, Büyülü Uyanış'tan önce teknoloji

dünyayı daha küçük bir yer haline getirdi. Sanırım bu sözün iletişimle bir ilgisi vardı ve gerçek anlamda söylenmemişti ama kesin olan bir şey vardı: büyüünün yeniden canlanması dünyayı daha büyük hale getirmişti. Fae'ler ortaya çıkan yeni alanları -katlanmış alanlarll olarak adlandırdı ve arazinin her zaman orada olduğunu iddia etti - ölümlüler sadece daha önce algılamamıştı. Nekros Şehri böyle bir alanın tam ortasına inşa edilmiştir.

Şehrin içinde ve çevresindeki banliyölerde Nekros, Amerika'daki herhangi bir şehre benzemiyordu ama taşrada işler farklıydı. Ormanlarda vahşi efsaneler kol geziyordu ve eski

yaratıkların aşağıdaki taşkın yataklarında
yaşadığı söyleniyordu

Hava evcilleşmemiş gibiydi, sanki artan insan etkisine içerlemiş gibiydi.

Arabam toprak yollarda tozu dumana katarken kapılarımı kilitli tuttum. Sionan Nehri'ni Büyülü Uyanış'tan öncesine ait olduğu söylenen eski bir taş köprüden geçtikten sonra kuzeye yöneldim ve şehre yeniden girdim. Sonra şehrin güneyindeki depo bölgesine giden arka yolları kullandım.

Roy'un bana verdiği adrese vardığımda neredeyse iki saat geçmişti ama en azından kimsenin beni takip etmediğini biliyordum. Arabadan inerken telefonuma bir göz attım. Keşke John'u arayıp her şeyi ona anlatabilseydim. *Ama*

*Yapmam ve hastaneden çıksa bile
Roy'un hikayesinden ne anlam
çıkarcacağını bilemez.*

Ben kesinlikle yapmadım.

Önümdeki geniş depoya bakarak, park ettiğim çakıllı çukuru geçtim. İnsanlara sadece sihirli bir göz değil, bir özel dedektif olduğumu söyleyip duruyordum, bu yüzden araştırmaya başlamanın zamanı gelmişti.

Roy bana yükleme rıhtımlarının alüminyum dış cephe kaplamasıyla kaplı olduğunu ve orta rıhtımdaki alüminyum levhalardan birinin gevşek olduğunu, bunun da ayinin yapıldığı koya kolay giriş sağladığını söylemişti.

İskeleyi bulmak sorun değildi, ancak paneli tek elle destekle hareket ettirmek şimdiye kadar yaptığım en kolay şey değildi.

Paneli çimento rıhtım yatağında sürüklerken gıcırdadı ama bir adımdan fazla kımıldatamadım. *İşte gidiyorum.* Açtığım delikten kayarak geçtim ve eski depoyu kaplayan kasvet tarafından tüketildim.

Gözlerimin alışması için zaman tanımaya çalışarak gözlerimi kırptım. Yavaşça, harap olmuş ve unutulmuş sandık yığınları odak noktasına geldi. En yakına doğru ilerledim. *Bu şeyin üzerinde beş yıllık toz olmalı. Yakın zamanda buraya biri gelmiş olabilir miydi?*

Diz çöktüm, ayaklarımın etrafındaki toza baktım.

Odada kesinlikle benimkinden daha fazla ayakkabı izi vardı. *Dışarıdan kaçan serserilere ait olabilir.*

Ya da Roy doğruyu söylüyor

olabilir. Birkaç sandığın daha

etrafından dolandım.

Karanlıkta hiçbir şey kımıldamadı. Hiçbir ses

ama çimento zeminde kendi tıknaz botlarım vardı. Çürümüş bir kontrplak parçasının üzerine bastım.

Gölgeler her yere sinmişti ama etraf hiç bozulmamış gibi görünüyordu.

Boynumdan bir ürperti geçti ve sıçradım.

Etrafımda dönerken kendimi Roy'la yüz yüze buldum.

-Bana katılır mısın diye merak ediyordum, dedim.

Gülümsedi ve duyamadığım bir şey söyledi. "Bu taraftan" gibi bir şeye benziyordu ve etrafımdan dolaşıp iç duvara yerleştirilmiş kapıya yöneldiğini düşününce, öyle olduğunu varsaydım.

-Tamam, sen önden git, ll dedim, onun arkasına geçerek.

Yan odada ne bulmayı umuyordum bilmiyorum.

Belki bir ceset. Gerçi sanırım

Coleman/Roy'un cesedi çoktan ortaya çıktığı ve diğerk ceset etrafta dolaştığı için mantıklı gelmedi.

Tam anlamıyla hiçbir şey.

Odada hiç kutu yoktu. Dağınık ahşap kirişler yoktu. Kırık kasalar yoktu. Yerde toz bile yoktu. Devasa oda, çatıdaki birkaç tavan penceresinin aydınlattığı büyük ve boş bir mağaradan ibaretti.

Roy odanın ortasına doğru yürüdü ve sanki şöyle der gibi eliyle yeri işaret etti

-Ona kaşlarımı çattım. Bu yararlı bir şey değildi. Bu hiçbir şey değildi. Sadece büyük, boş bir odaydı.

İçeri doğru bir adım daha attım ve çıplak kollarımı bir büyü ürpertisi sardı. Nefesim boğazımda düğümlendi. Büyünün dokunuşu yağlı ve uğursuzdu ama aktif değildi.

Hissettiğim her neyse, bir ritüelden arta kalan bir lekeydi. Büyü sanki beni tadıyormuş gibi tekrar bana sürtündü ve omzumdaki çizik yaraları sızladı. *Bu hissi hiç sevmedim.* Bu da tabii ki daha derine inmem gerektiği anlamına geliyordu.

Doğuştan duyarlıyım, Tamara'nın seviyesine yakın değildim ama büyülerin yerlerini tespit etme ve amaçlarını çıkarma konusunda ustaydım. Keşke hissettiklerimin yarısını yapabilseydim.

Yine de bu büyü, burada her ne olduysa, zihnim uzak durmaya çalıştı. *Belki de bilinçaltım benden daha akıllıdır.* Odaya doğru birkaç adım daha attım. Kalan büyü etrafımı sarmıştı. Deniz yosununa dolanmış gibi sümüksü bir his veriyordu.

Burnumu kırıştırdım ve gözlerimi kapattım, zemin ve duvarlar tarafından emilmiş olan harcanmış büyüye odaklandım. Büyünün lekesi etrafımda dönüyordu. Burada birden fazla büyü, bir ritüel yapılmış olmalıydı. Kaotik büyü karmaşası kalkanlarımı hırpalıyor, her dokunuş ardında bir karanlık tabakası bırakıyordu. Aktif olmayan çemberin kıvılcımı tam önümdeydi ve ben onun üzerinden geçtim.

Yapmamalıydım.

Daha önce sadece havayı kirleten büyü, çemberin içinde bir fırtına gibi kükredi. Hâlâ etkisiz. Hala tükenmiş. Ama üzerime çöktü. Dehşet içimi parçaladı. Benim terörüm değil, henüz değil, ama dışarıdan bir şey içeri girmeye çalışıyor.

Çılgınlıkların yankıları kulaklarımda uğuldadı ve omzumdaki çizik soğudu, etime saplanan bir buz hançeri gibi ruhuma saplandı.

Safra tadı ağzımı doldurdu ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hâlâ boş odadaydım. Burada hiçbir şey yoktu.

Bir büyüünün anısından başka bir şey değil.

beni parçalamaya çalışıyordu. *Ve aktif bile değil.*

Kapıdan çıkana kadar geri geri gittim, büyüünün ulaşamayacağı bir yere. Nefesim kesilmişti ve kendimi bir ciğer dolusu hava çekmeye zorladım. Üç kadar sayana kadar tut. Sonra bıraktım. Konuşabileceğime emin olmadan önce bu egzersizi üç kez tekrarladım. - Yeterince gördüm.

Roy kaşlarını çatarak bana baktı ve söylediği şey açıkça gitmeme karşı bir protestoydu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sıcak hava dalgasına rağmen üşüdüğümü hissediyordum. - Sana inanıyorum, tamam mı? Gitme

vakti geldi. Çünkü o odaya geri
dönmeyecektim.

Orada her ne büyü yapıldıysa büyüktü.
Büyük, karanlık ve kesinlikle şeytani.

PC beni kapıda karşıladı, tüylü kuyruğu sallanıyordu. Çantamı tezgâhın üzerine bıraktım ve onu kucağıma aldım.

Banyoya ihtiyacı vardı; gri derisi yağla kaplanmıştı ve başındaki beyaz ibik gevşek kümeler halinde sarkıyordu. Casey'yle konuştuktan, John'u gördükten ve Roy'un hikâyesini araştırdıktan sonra onu yıkamayı yapılacaklar listeme ekledim. Bir de ne tür bir büyüünün birinin ceset çalmasına izin verdiğini anlamaya çalıştım.

Bu sırada olması şart değil.

PC kollarımda kıpırdandı. Onu yere yatırdım.

ve mama kabına koşarak içindeki boşluğa baktı. Serbest beslenmeden karneli mama yemeye geçişinden pek hoşlanmamıştı.

-"Evet, ben de açım" dedim ona. Akşam yemeği için erkendi, ama kahvaltı benim için olmamıştı ve öğle yemeği de cips olmuştu. Hızla azalan köpek maması poşetini aldım ve PC için yarım kaşık ölçtüm, sonra buzdolabını açtım. Boş bir kutu krema, bir turşu ve tek bir sosisli sandviç vardı.

Sosisli sandviçi aldım, PC mamasını çoktan bitirmişti, bu yüzden sosisli sandviçin üst üçte birini kopardım ve büyük bir ısırık almadan önce ona attım.

Kalan. *Mmmm, yeniden işlenmiş ve tanımlanamayan et ürünü.* Bir lokma daha ısırdım.

Ayaklarımın dibinde PC yine viyaklayarak sızlandı.

-Ben senden daha ağır basıyorum, it.

Ön patilerini kaldırıp havada çaprazladı. Bir pençesi parlak mavi alçıdan çıktığı yerde komik bir şekilde asılı kaldı.

-Ona sosisli sandviçten bir parça daha attım.

Son lokmayı da ağzıma attıktan sonra dizüstü bilgisayarımı açtım

ve -Roy Pearsonll yazdım.

arama kutusuna. Hız cezaları, evlilik başvuruları, arazi alımları, yani kamuya açık kayıt olarak internete yüklenmiş olabilecek her şeyi arayarak bir kayıt kontrolü yaptım. Çoğunlukla hatalı olan sonuçları incelerken, akademide geçirdiğim en iyi yıllardan oda arkadaşım ve en iyi dostum olan Rianna'nın bu dava karşısında heyecanlanacağını düşünmeden edemedim. İkimiz de mezar cadılarıydık ve mezun olduktan sonra özel dedektiflik işi açmaya karar vermiştik, ama o bir tür süper hafiye olma konusunda çok hevesliydi. Bu fikri kabul eden bendim, çünkü gölgeleri yükseltmeden duramazdım, bu yüzden bunu yapmak için para alabileceğimi düşündüm. Ama o zamana kadar

Rianna üniversiteden mezun olduktan sonra ortadan kaybolmuştu.

Onu ararken özel dedektiflik hakkında öğrendiğim her şeyi test etmiştim ama hiçbir izini bulamamıştım. Bazen insanlar ortadan kaybolurdu, bu da genellikle öldükleri anlamına gelirdi. *Roy gibi*. Hayaleti ararken bulduğum tek meşru şey bir kayıp ihbarıydı. On iki yıl önce yapılmış. *Lanet olsun. Roy'un söylediği her şey doğru olabilir.*

Kapımdaki üç yüksek sesli patlama dikkatimi bilgisayar ekranından uzaklaştırdı. *Eğer bu bir muhabirse ...*

PC homurdandı, kapalı kapıya hücum etti

ve havlıyordu - kafasında güzel beyaz bir ibik ve ayaklarında sevimli beyaz tüyler olan yedi kiloluk tüysüz bir köpekten kimse korkmazdı. Gerçi PC bunu bilmiyordu. Kapıdaki perdenin arkasından baktım ve homurdandım.

Gülümseyerek kapıyı açtım.

-Yardımcı olabilir miyim, Dedektif?

Falin etrafımdan dolanarak küçük çatı katıma doğru ilerledi. Gözleri odayı taradı.

-Hey, seni içeri davet etmedim.

Homurdandı ve odanın etrafında bir tur attı.

Bakışları şifonyerimin önüne yığılmış giysilerimin, yapılmamış yatağımın ve lavabomdaki bulaşıkların üzerinde gezindi ve sonunda dizüstü bilgisayarımın üzerinde durdu. Bir adım öne çıktı, ayakta duran biri için daha iyi bir açı sağlamak amacıyla ekranı geriye yatırdı.

-Kapağı kapattım. İstedğin bir şey var mıydı?

Holly ile konuşmuştum ve Coleman'ın gölgesini yükseltmeye çalıştığım için tutuklanamayacağımdan emindik. Mirasının yöneticileri beni dava edebilirdi ama ne alacaklardı ki? Kırık televizyonumu mu? Ama Falin'in beni tutuklamak için burada olduğunu

sanmıyordum. En azından ben öyle umuyordum.

Çenesi sıkıştı ve dudakları büzüldü,

ve tekrar etrafına bakındı. Bu, yasadışı bir arama ve el koyma gibi hissettirmeye başlamıştı. PC Falin'in bacağını kokladı, uzun boylu adama baktı, tekrar kokladı ve görünüşe göre Falin'in bir tehdit olmadığına karar verip kendini yatağa attı.

Bir yastığın ortasına kıvrıldı ve gözlerini kapattı.

Sadık yoldaşımın endişelenmediğini bilmek güzel.

-Dedektif Andrews, ne istiyorsunuz?

Sonunda döndü ve bana baktı.

-Coleman davasından uzak dur.

-Morgdaki ceset hakkında istediğim kadar şey öğrenmişim. Hissettiğim büyüyle kesinlikle hiçbir ilgim olsun istemiyordum. Babamın son kurban olmadığını teyit eder etmez, öğrendiğim her şeyi Kara Büyü Birimi'ndeki polislerle ya da belki FIB'ye, yani Fae Araştırma Bürosu'na teslim edecektim.

Telefonum çaldı ve ekrana bakmadan sesli mesaja göndermek için düğmeyi aradım.

Falin sanki bir yalan arıyormuş gibi yüzümü taradı ama görünüşe göre testi geçmişim. -Müvekkilini bana söyleyecek misin, yoksa basının onu benim için ortaya çıkarmasını mı bekleyeceksin?

-Neden müvekkilimin bu olayla bir ilgisi olduğuna bu kadar *eminsin*?

-

-Eğer Coleman babamın cesedini çalsaydı ve Casey ona beni cesede bakmam için tuttuğunu söyleseydi, bulacağım şeyden korkabilirdi.

Falin, tetikçinin nedeni konusunda polis teşkilatındaki diğer herkesle aynı fikirde olmamakta haklı olabilir. Vurulma olayının Holliday davasıyla hiçbir ilgisi olmayabilir ve her şey Coleman'la ilgili olabilir.

Düşüncelerimin yüzüme yansımalarına izin vermemeye çalıştım.

Yüzüm. İnatçılıkta iyiydim ve inatçı reddi yüz ifademini her yerine yapıştırdım.

Falın bana kaşlarını çattı ama başını sallayarak kapıya doğru yöneldi. Kapıya varmadan durdu ve geri döndü.

-Başını aşağıda tut. Çok dikkat çektin.

-Sanki evimin etrafını saran gazeteci kalabalığı beni bu konuda uyarmadı.

Telefon yine çaldı. *Çok mu ısrarcı?* Ekranı baktım ve sosisli sandviçim midemle aynı fikirde olmamaya karar verdi. Telefonun ekranında kalın harflerle CASEY yazıyordu. *Lanet olsun.* Hiç bir fikrim yoktu

Ona ne söyleyeceğimi.

Falin yüzümdeki değişikliği fark etmemiş değildi ve biraz fazla ilgili görünüyordu. Ona bir gülümseme gönderdim.

-Kişisel arama, Dedektif. Lütfen. Kapıyı işaret ettim.

Çenesi tekrar sıkıştı ama kendini dışarı attı. Telefonumu açmadan önce kapıyı arkasından kilitledim.

-Casey, ll diye selamladım, telefonu başımdan biraz uzakta tutarak ve tamamen bir kulak dolgunluğu bekleyerek.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı. - Alexis, bunun anlamı nedir? Ben

senden duydum, ama videoyu haberlerde
gördüm ve-ll

Sözünü kestim. -Bence bunu yüz yüze
konuşmalıyız.

Bölüm 7

Eski hatchback'im tıkanı, tekledi ve sonra ferforje güvenlik kapısının önünde öldü. Onu tekrar çalıştırmakla uğraşmadım ama camdan dışarı eğildim ve sağ elimle dahili telefonun düğmesine basabilmek için döndüm. Tekrar.

Kapıya bakarken başparmağımı direksiyona vurarak bekledim. On sekiz yaşına bastığım yazdan beri bu araziye adımımı atmamıştım. O yıl aynı zamanda babamın Önce İnsan Partisi'ne katıldığı yıldır.

Umarım, benim durmuş hatchback'im onun mülkünün değerini düşürüyordur.

Sonunda dahili telefon ciyakladı ve sert bir ses havlamadan önce parazitle doldu,

-İsminizi ve ziyaret amacınızı belirtiniz.

Dost canlısı muhafızlar, tam da babamın sevdiği gibi.

-Merhaba, nasılsınız? Monitöre gülümsedim.

Gardiyan cevap vermedi.

-Bu sıcak hava dalgasına inanabiliyor musun? Casey Caine ile randevum var.

Kutu tekrar ciyakladı. -İsim?

-Alex Craft.İİ

Parazit kesildi ve keskin bir vızıltı kapının açıldığını duyurdu. En azından Casey gardiyana beni beklemesini söylemişti. Arabamın marşına bastım ve mıknatıslı yoldan yukarı doğru sürünerek çıktım. Yol döndü ve ev görüldü. Evden çok bir malikâneydi.

Ne de olsa normal evlerin balo salonları yoktu.

Ön girişin yanındaki çembere park ettim ve arabanın kapısını ittim ama sıkışmıştı.

Tekrar. Yemek yedikten sonra ona baktırmam gerekecekti.

düzenli olarak. Ağırılığımı kapıya verdim ve kapı açıldı.

Akşamki ahlaksızlığını ele veren şişkin kırmızı burnuyla kırılmış bir adam olan uşak kapıyı açtı. Yolun dışında durdu, iyi bir uşak tavrıyla içeri girmemi işaret etti, ama adımının ortasında duraksadı, kapı hâlâ yarı açıktı. -Bayan Alexis?

-Nasılsın, Rodger? Babam seni hala delirtmedi mi?

Gülümsedi ve fermente meyve kokusu üzerime sinmişti. Anlaşılan Rodger artık kötü alışkanlıklarını boş zamanlarıyla sınırlamıyordu. -Bay Caine her zamanki gibi. Meşgul bir adam. Eyalet meclisinde.

bu akşam.İİ

Küçük iyilikler için şükürler olsun.

Keskin ayak sesleri kapının ardındaki mermer zeminde tıkırdadı. -Alexis?

Rodger kadın sesiyle doğruldu ve içeri girebilmem için kenara çekildi. Benden dört yaş küçük olan Casey daha farklı olamazdı. Benim uzun ve sopa gibi olduğum yerde, o kısa ve kıvrımlıydı. Normalde ışıltılı ve sofistike bir çekiciliğe sahipti ama bugün sarı saçları yüzüne dökülmüş, mavi gözleri kızarmış ve şişmişti. Yine de siyah ipek bluzu, siyah kapri pantolonu ve Gucci sandaletleriyle, bir moda dergisinin, yüksek kalçalı bir kadınla ilgili yaptığı bir yayına

benziyordu.

Yas tutanların sırasını bitir.

Ağladığına dair kanıtlara rağmen, bir duruş resmiydi. Bir eli balkonda, diğeri kalçasında duruyordu. -Rodger, kahve hazırlayabilir misin? Benim süitte içeriz." Onun cevabını beklemeden döndü, topukları mermer merdivenlerde usulca şaklıyordu.

Eski ev gittiğim yıllar boyunca pek değişmemişti. İkinci kata ulaştığımızda, burada yaşadığım dönemde benim odama açılan soldaki ilk kapıyı dikkatle görmezden geldim. Gerçi o zaman bile süitte çok fazla zaman geçirmemiştim. Mezar sihrimi saklayamayacağım anlaşıldığında, babam beni

Wyrd yatılı okulu. Ondan sonra sadece yazları evde geçirdim.

Casey beni süitindeki oturma odasına götürdü ve ağzım açık kaldı. Buraya en son geldiğimde henüz on dört yaşındaydı ama odada erkek grubu takıntılı genç kızıdan eser kalmamıştı. Her şey sofistike bir sosyeteyi yansıtıyordu, sanırım o da öyleydi.

Oda minimalist bir tarza hitap ediyordu. Her şey cam, siyah veya beyazdı ve tek dekorasyon cam sehpanın ortasındaki küçük siyah bir heykeldi.

Körelmiş küçük heykel

Taşlaşmış ağaçtan oyulmuş ve ortasına karmaşık bir sembol işlenmişti. Ona uzandım ve Casey boğazını temizledi.

-Alexis, neler oluyor?" Kendini beyaz minderli bir koltuğa bıraktı ve bana karşısına oturmamı işaret etti.

Casey beni izledi, bekledi. Alt dudağımı ısırdım ve sandalyeye çöktüm. *Nasıl açıklayacağım?*

Yolda bunu düşündüm ama tatmin edici bir çözüme ulaşamadım. Önce İnsan Partisi'nin poster çocuğu Coleman'dan şüphelendiğimi ona söyleyemezdim.

Cadıların ve perilerin haklarını kısıtlamak -insanlık dışı ve kara büyüyle dolu bir şey olmak. Oh evet, ve ben sorduğumda - Peki, babamın son zamanlarda oldukça garip davrandığını fark ettin mi? Çünkü sanırım Coleman onun bedenini çalmış olabilir. Kendimi ona sevdirmeye çalıştığım için emindim. Açıkçası, gerçekler onu kesmeyecekti.

Casey'nin gözleri çocukluğumdan beri alışkanlığım olan dişlerimin dudağıma değdiği yere kaydı ve kendimi durmaya zorladım. Yakın olmasak da Casey ve ben tamamen yabancı değildik. Ben on sekiz yaşına gelene kadar her yazı birlikte geçirmiştik.

O yanlış yapmayan mükemmel bir kız,

ben ise yanlışlıkla

ben on iki yaşımdayken evcil papağanının gölgesini kaldırdı ve ağabeyimiz Brad -Brad hakkında konuşmadık. Ben on bir yaşımdayken ortadan kaybolmuştu. Akademiden mezun olduktan, adımları değiştirdikten ve bu evden temelli ayrıldığımı düşündükten sonra Casey ile tatil günlerinde kişisel olmayan e-postalar yazıştık ve bir kez, üç yıl önce doğum günümde kahve içmek için buluştuk. Birbirimizden nefret etmiyorduk; sadece pek ortak noktamız yoktu.

Söylemeden önce derin bir nefes aldım, -Biri ya da bir şey cesedi kurcalamış. Gölgeyi kaldıramadım.

Cımbızla alınmış kaşları

Birlikte. -Belli ki. Bunu bütün dünya biliyor.

Bundan emin oldun.

Gözlerimi kırptım, ne diyeceğimi bilemedim. *Videoyu benim yayınladığımı mı düşünüyor?* Bir iniltiyi bastırdım. Muhtemelen pek çok kişi biliyordu. Falin'in evimde aradığı şey de muhtemelen buydu.

Kapı çalındı ve Rodger'ın elinde kahveyle gelmesiyle yorum yapmaktan kurtuldum. Kahveyi aramızdaki cam masanın üzerine koydu ve tek kelime etmeden çıktı.

Casey öne doğru eğildi ve fincanına şeker attı.

Küçük bir sürahiyi kaldırdı. -Krema?

O sulandırmadan önce kahvemi kurtardım. Zengin koyu kavrulmuş kahvenin kokusunu içime çektim ve pelüş beyaz koltuğa yaslanarak memnuniyetle eridim. Sonra Casey'nin bakışları içime saplandı.

-Gördüğün büyüünün ne işe yaradığını bilmek istiyorum. Kim yaptı? Fae, tabii ki, ama ne tür?

Önce İnsan Partisi, Fae'leri halk düşmanı olarak görüyordu: tehlikeli, öngörülemez ve -eğer propagandalarını gerçekten okursanız onlar için en önemlisi- kontrolsüz.

cadıları çok daha iyi olarak resmediyor. Kahveden bir yudum aldım ama o mutlu an geçmişti ve bu duyguyu yeniden yakalamak mümkün değildi. Fincanı masanın üzerine koydum. *Tehlikeli oynama zamanı.*

-Bu sizden daha ileri gitmiyor ama cesedin sahte olduğuna inanıyorum. Sadece Coleman gibi görünmek için heceleniyor." Tamam, bu tamamen inandığım şey değildi ama birkaç yerde gerçeğe dokunuyordu.

Casey'nin fincanı tabağına çarptı. Açık kahverengi sıvı -kremayla fazlasıyla doluydu- kenarlardan taştı. Yere baktı, sonra fincanı ve tabağı masaya indirdi.

-Yani diyorsun ki Teddy

hayatta olabilir mi?

-Evet. *Maalesef.*

Sönmüş gibi koltuğuna yığıldı ama dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yapıştı.

O kadar ince bir gülümseme ki, sanki biri mutluluğunu kapatmış ve tekrar şarj olması zaman alıyormuş gibi görünüyordu.

Bacaklarımı çaprazlayıp açarak koltuğumda kıpırdandım. Bekledim, daha fazla soru bekliyordum ama gelmediler. Kahvemi elime aldım ve konuşmayı yeniden yönlendirme fırsatını değerlendirdim.

-Peder Coleman'ın

kaybolma ve varsayılan ölüm? ll

-Sıkıntılı. Hepimiz çok... sıkıntılıyız."
Gözlerini uzaklara dikti. -Onun ölmüş
olduğu düşüncesi çok garip geliyor. Onu
hemen önce gördüm, biliyor musun?

Harriet'in hayır yemeğindeydik. O bir
eyalet senatörü bu arada. Sihir ya da onun
gibi bir şey yüzünden yerlerinden olan
çocuklar için yaptığı bir hayır işiydi. Her
neyse, yemekte onun karşısında
oturuyordum. Çok canlıydı, çok zekiydi.

Doğru. Sanki küçük kız kardeşim aşık
olmuş gibi.

koltuk?  

Casey'nin gözleri odaklandı. -Neden sürekli babamı sorup duruyorsun?

-Değilim. Ben ...  *Yakalandım. Lanet olsun.*

-Endişelenemez miyim?

Ayağa kalktı. -Sanırım gitme vaktin geldi.

Odanın diğer tarafına geçti ve kapıyı açtı, dudakları ince bir şekilde bastırılmıştı. Onu takip etmeden önce kahvemi bitirdim.

Bana  n kapıya kadar eşlik etti. Düğmeye uzandım ama çevirmedi. Bu fıkri aklıma soktuğu için Falin'e lanet olsun, ama sormam gereken bir soru daha vardı

Sor.

Casey tereddüt ettiğimi gördü ve iç çekti. - Unutmuşum Alexis. Dur çantamı alayım." Yan taraftaki vestiyere doğru yürüdü, topuklarının sesi mermer üzerinde yüksek ve sertti.

Sormadan önce dönmesini bekledim, -Coleman'ın cesedini göreceğimi başka kime söyledin?

-Kimse yok. Şey, babam. Ama bu kadardı. Neden? İl Cevap vermemi beklemedi ve cüzdanından banknotları çıkarıp elime tutuşturdu. -Bu çantada sadece bu kadar var, ama gölgeyi gerçekten kaldıramadığınız için muhtemelen çok fazla zamanınızı

almamıştır. Şimdi,

Lütfen git.

Parayı çantama tıktırdım ve kendimi dışarı attım. En alttaki merdivene ulaştığımda kaldırımdaki lastiklerin sesi kulaklarımı tırmaladı. Yukarı baktım. Gümüş bir Porsche yolda ilerliyordu. *Kahretsin; sevgili babacığım evde.*

Yürümeye başladım ve küçük hatchback'ime daldım.

Aynı anda kapıyı çarptım ve anahtarı kontağa soktum.

Motor tekledi.

Hadi ama.

Tekrar tekledi ve sonra döndü. Porsche arkamda durdu. Arabamı vitesse taktım ve ona biraz gaz verdim. Küçük hatchback'im öne doğru çıkıntı yaptı, sadakatle yolda ilerliyordu. Bu gece şeytanla ya da babamla yüz yüze gelmeyecektim.

Kırmızı ışıktaki durdum ve çantamı kucağıma aldım. Casey'nin bana verdiği parayı yola çıkarken çantanın en üst kısmına atmıştım. Şimdi parayı çıkarıp sayıyordum.

Otuz iki dolar.

Uygunsuz bir kıkırdama içimde fokurdadı

Boğazımı. Tüm göğsüm titreyene ve gözlerimin kenarları nemlenene kadar serbest bıraktım. John yoğun bakımdaydı; benim bir düzine dikişim, burkulmuş bir bileğim ve ödeyemeyeceğim bir hastane faturam vardı; ve Casey zamanımın otuz iki dolar ettiğini düşünüyordu. Gözlerimi sildim ve parayı tekrar çantama attım.

Bu çılgınlığa dahil olmamalıydım. Ona hayır demeli ve eve gitmeliydim. Şu anda ihtiyacım olan şey bir ya da iki yeni müşteriye. Sigorta davaları her zaman iyiydi, ya da hastasının ölmüş bir aile üyesiyle yakınlaşmaya ihtiyacı olduğunu düşünen çılgın psikiyatristlerden biri - bu davalar tuhaftı, ama bir süre devam etme eğilimindeydiler,

Bu da iyi para ödedikleri anlamına geliyordu. Elbette, birinin beni işe almasını bekliyorsam telefonlarıma cevap vermeye başlamam gerekiyordu.

Başparmağımı direksiyona vurdum ve kaşlarımı çatarak kırmızı ışığa baktım. Değişmesi çok uzun sürüyordu. Radyonun düğmesine uzandım, belki şansım yaver gider de çalışırdı.

Arabam öne doğru savruldu ve başım ön panelden sekti. Keskin bir acı alnımı yırttı ve gözlerimden yaşlar boşandı.

Sarsılarak doğruldum.

Ne oluyor be?

Beyaz bir minibüsün ön kısmı dikiz aynamı doldurdu.

O nasıl... ? Kaşıma ıslak bir şey girdi.

Hay aksi. Elimi dikişlerime bastırdım.

Avucum kanla ıslandı.

Bu benim berbat günümü güzelleştirdi.

Arabayı park ettim ve dışarı fırladım.

Çantam kucağımdan yuvarlanıp kaldırıma çarptı. *Harika bir şeydi.* Her şeyi içeri fırçaladım ve askısını omzuma attım.

Zavallı hatchback'imin tamponu

minibüsün devasa çelik ön kısmının altında ezildi.

Diğer sürücü minibüsü geri vitese taktı ve bir adım geri çekti. Hasara baktım.

Yanağımdan aşağı sıcak bir gözyaşı süzüldü. Lanet olsun. Sinirlendiğimde ağlardım, bu da beni daha çok sinirlendirirdi.

Gözyaşımı sildim ve minibüsten inen adamlarla yüzleşmek için döndüm.

-Özür dilerim hanımefendi, dedi bana doğru yürürken. -Hey, seni televizyonda görmemiş miydim? Sen o ölü cadısın.

Ağzımı açtım ama pişman olacağım bir şey söylemeden önce kapattım. Derin bir nefes aldım. -Mezar cadısı.

Kırmızı ışıkta duran arabama nasıl çarptı?

Arkamda durmamış mıydı? Minibüsün arkasında bir sıra durmuş araba vardı.

Yaşlı adam gevşek dudaklarının arasından çarpık dişlerini göstererek bana sırtıttı. Kasketini çıkarıp başını kaşıdı ve bükülmüş tamponuma doğru eğildi.

-Muhtemelen bunu bir çekiçle çıkarabilirsin.

Evet, doğru. Telefonumu çıkardım.

Çanta. -Kazayı rapor edeceğim.

Yüzündeki sırıtış kayboldu. -Pekâlâ,
pekâlâ. Sigorta bilgilerimi alayım.İl
Minibüsün içinde arkasına yaslandı.

Işık değişti ve arabalar etrafımızda
dönmeye başladı. Ayak parmaklarımın
ezilmesini önlemek için minibüse
yaklaştım. Eğer kazanın yanından geçiyor
olsaydım, insanlar bu küçük çarpışmayı
izlemek için birbirlerini ezerken trafik
yavaşlayacaktı, ama kazaya karışan ben
olduğum için şansım yaver gitmiş olacak
ki, insanlar rüzgârın etkisiyle beni de
arkalarına alarak hızla geçip gittiler. Hâlâ
koltuğuna yaslanmış torpido gözünü
karıştıran yaşlı adam şöyle bir baktı

ve sırttı.

Arkamda bir arabanın kapısı çarptı.
Tekerlekler gıcırdadı ve küçük
hatchback'imın yola doğru yırtıldığını
görmek için zamanında döndüm.

-Bu da ne! İleri atıldım.

Tamponun yarısı düştü, yere sürtündü ve
kıvılcımlar saçtı. Hırsız hızlandı.

Kavşağın kenarında durdum.

-Buraya gel, seni anne.

911 operatörü telefonu açtı ve sözümü
kesti. -Güvenli bir yerde misiniz?

-Hayır, arabam az önce köşede çalındı.

Telefon kulağımdan çekildi.

Çok fazla eklemi olan parmaklar kolumun etrafında kilitlendi ve alarm vücuduma bir elektrik şoku gibi çarptı. Yanlara doğru adım attım, kurtulmaya çalıştım ama kolumdaki kavrama bir mengene gibi sıkılaştı. Yaşlı adam sıırttı ve telefonumu karşıdan gelen trafiğin içine fırlattı.

Sertçe yutkundum. Bir an önce içimden geçen şok mideme yerleştı ve ekşıdı. Hakkımı yemeyeyim, çığlık atmadım.

-Ne istiyorsun?

Tekrar sırttı, çarpık dişleri gözlerimin önünde düzeldi, kırıışıklıkları düzeldi ve yüzü bir fae'nin sert açılarını aldı. Artık sivri olan dişlerini gösterdi ve kolumdan çekştirerek beni minibüse doğru sürükledi.

Şimdi ığlık attım.

Minibüsün sürgülü kapısı çarparak açıldı. Başka bir fae dışarı çıktı. Sanki ölüm perisi kanım varmış gibi ığlık attım ve ağırlığımı topuklarıma vererek dizlerimi kilitledim.

Daha fazla zemin kaybettim.

Botumun topuğunu fae'nin ayağına sapladım. Bir ığlık attı ve kolumu çekti.

sertçe, dengemi bozarak.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Minibüsün gölgesi üzerime düştü.

İkinci fae bize ulaştı. Çantamı savurdum, derisi karnına çarptı.

Bu onu korkutmadı.

Yeni fae alnıma bir şey bastırdı, doğrudan yarık dikişlerimden damlayan kanın içine. Geri çekilmeye çalıştım, ama derin bir gırtlak dilinde bir kelime havladı ve yapışkan bir büyü ipi etrafımı sardı.

Bacaklarım uyuştı, sonra kollarım. Benim

Sesim boğazımda düğümlendi.

Yaşlı bir adam olan fae aynı gırtlak dilinde bir şeyler söyledi.

Bu sefer büyü değil, bir emir. İkinci fae eğildi ve beni dizlerimin altından yakaladı.

Bacaklarımı kaldırdı ve beni minibüse taşırlarken hareket edemeyerek bacaklarımın arasında asılı kaldım.

Arabalar etrafımızdan dolandı. Kimse durmadı. Kimse fark etmedi.

Önce İnsan Partisi, fae'lerin güpegündüz suç işleyebileceğini ve kimsenin bundan haberdar olmayacağını iddia ediyordu

Gerçekliği yeniden şekillendirebilecek kadar güçlü bir illüzyon büyüşü. Buna hiç inanmamıştım.

Sanırım bu benim uyanış çağrımıdı.

Gözümü kırpamadım. Dizlerimi tutan fae beni minibüsün boğucu karnına doğru kaldırırken yutkunamadım bile.

-Dondular!

Donmadılar.

Belli belirsiz tanıdık bir ses, -Bırak onu gitsin, ll diye emretti.

Fae'ler birbirlerine baktılar ama beni minibüse taşımaya devam ettiler.

Kollarımı tutan fae geriye doğru sarsılarak beni yere düşürdü ve göğsünün ortasında bir kan pınarı oluştu.

Omuzlarım döşeme tahtasına, ardından da başımın arkasına çarptı. Hâlâ hareket edemiyordum. Diğer fae bacaklarımı serbest bıraktı. Ellerini kaldırdı ve minibüsün kasvetine doğru çekildi.

-Alex, minibüsten çık, ll dedi emredici ses.

Ha! Yapabilseydim yapardım. Kurtarıcımı göremiyordum ama sesini neredeyse seçebiliyordum. Durumumu fark etmiş olmalı, çünkü bir el

beni sürükledi, kışımın üstünde kayarak minibüsten dışarı çıktı.

Bir yumru gibi kaldırıma düştüm ve eldivenli parmaklarım alnımda gezinerek tılsımı söküp aldı.

Tenime batan düzinelerce iğne gibi bir his bedenimi doldurdu.

Falin beni ayağa kaldırarak, -Arabaya bin, ll diye emretti. Gözlerini ya da silahını Fae'den ayırmadan tek eliyle beni kırmızı üstü açık arabasına doğru itti.

İkinci kez söylememe gerek yoktu. Büyü sırasında düşürdüğüm çantamı kaptığım gibi arabaya doğru koştum. Atladım.

deri koltuk etrafımı sararken dizlerimi göğsüme çekerek yolcu koltuğuna oturdum. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor, gözlerimin arkasına öyle sert çarpıyordu ki görüşümü engelliyordu - ya da belki de her şeyi bulanıklaştıran gözyaşlarımdı. Avucumun içiyle gözlerimi ovuşturdum.

Falin sokakta durmuş, silahını doğrultmuştu. Kıpırdamayan bir çift bacak minibüsün kapısından dışarı sarkıyordu. Diğer fae'yi göremiyordum.

Falin minibüse doğru adım atarken, - Bunlar demir mermiler, dedi. -Sonunun arkadaşın gibi olmasını istemiyorsan, konuşmaya başla.

Caddenin her iki tarafındaki arabalar

yavaşladı.

Minibüsün derinliklerinden bir karga
çığlığı yükseldi ve sokağa yayıldı.
İçimde istemsiz bir ürperti uyandırdı.

Fae, -Sen benden daha fazla açıklama
yapacaksın sanırım, dedi.

Siyah bir steysin vagon durdu, içindeki
kadın boynunu büktü. Arkasındaki
araba da durdu. Arabadaki bir adam cep
telefonunu çıkardı.

Belli ki cazibe perdesi düşmüştü.

Yolcu koltuğuna çöktüm, meraklı
gözlerden saklandım. Ön panelin
kenarından Falin'in arabaya doğru
koştuğunu gördüm, silahı kılıfındaydı.

Kapıdan atladı, havada dönerek sürücü koltuğuna indi. Başka bir durumda, etkilenmiş olabilirdim. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve hava almak için yer açmaya çalıştım. Falin arabayı vitesine taktı.

Hızla hareket etti ve sert bir U dönüşü yaptı. Omzum kapıya çarptı ve zaten kesik olan nefesim kesildi. Koltuğa geri dönmek için çabaladım ve emniyet kemerine yapıştım.

Duran trafiğin etrafından dolandık ve sonra Falin gaza bastı, göz açıp kapayıncaya kadar yirmiden altmışa çıktı. Arkama bakmak için döndüm. Minibüs hızla hareket ederek köşede kayboldu.

Kalbimin boğazımdaki çarpıntısının durması ve konuşabilmem için uzun birkaç dakika geçti.

-Beni kaçırmaya çalıştılar.

Falin göz ucuyla bana baktı ama bir şey söylemedi.

Ona baktım. -Onu sen vurdun. Hâlâ bir şey söylemedi.

Boğazımı temizledim. -Olay yerini güvenlik altına almanız gerekmez mi? Birini vurdun.

Falin frene bastı ve döndü.

Araba sertçe döndü, iki tekerleğin üzerine yattı. Kapıyı kavradım, parmak eklemlerim bembeyazdı.

Lastikler kaldırıma çıkarken bağırdım: -
Senin derdin ne?

Falin arabayı düzeltti. -Çoğu insan kurtarıldığında teşekkür eder.

Dişlerimi sıktım, göğsümde kabaran çığlığı yuttum. Arabayı boş bir marketin otoparkına soktu ve bir park yerine daldı. Acil durum frenini çekti ve araba gıcırdayarak durdu.

Falin arabanın hızından önce döndü.

bizi öne doğru itti. Bakışları üzerimde gezindi, değerlendirdi ve dudakları yüzünü buruşturdu.

Koltuğa doğru eğildi ve torpido gözünü karıştırdı. İşaretsiz kırmızı bir kutu çıkardı, içindekileri karıştırdı ve yumruğum büyüklüğünde yapışkan bir bandaj çıkardı.

-Alnın için. ll Kucağıma bıraktı, sonra koltukların arasına eğilip arka döşemede bir şey aradı.

Bandajı elime aldım. Zihnimin arkasındaki hafif bir gıdıklanma beni aktif olmayan tılsım konusunda uyardı. Uyuyan büyü ne yaptığını hissetmem için yeterince güçlü değildi, ama bir bandajın

üzerindeydi, bu yüzden muhtemelen

bir şekilde iyileşmeye yardımcı oldu.
Vizörü indirdim ve makyaj aynasını
açtım.

Dikişlerden sadece birkaçı kopmuştu ama
kopmadan önce çektikleri yerde küçük
pürüzlü yırtıklar vardı.

Kağıdı arkasından çıkarıp bandajı
yaranın üzerine bastırdım. Kanım büyüüyü
harekete geçirdi ve sıcaklık alnıma
yayılarak yırtılan etin acısını hafifletti.
Fena değildi.

Falin doğrudu, elinde beyaz bir oxford
gömlek vardı.

Buruşuk gömleği kucağıma attı, ardından
da bir paket ıslak mendil verdi.

G'S WINGS'i okuyun. -Kanlı üstünü değiştir.

Tankıma baktım. Küçük kırmızı lekeler halindeydi. *Harika. Kanı asla çıkaramayacağım.* Onu tenimden uzaklaştırdım. Evet; terden daha fazlası yüzünden nemliydim. Ürperdim. İki gün üst üste benim olmayan bir kana bulanmıştım.

Kapıya doğru uzandım ve bakkalın dış cephesine baktım. Tabela yok, ışık yok, terk edilmiş. Harika, orada tuvalet olma ihtimali yok. Omzumun üzerinden geriye baktım. Falin silahını temizliyordu ve bana dikkat etmiyordu.

Vay canına. Tankı üzerime çektim

Kafa.

Diğer koltukta oturan Falin yarı boğuk bir ses çıkardı.

Sanırım düşündüğümden daha fazla dikkat ediyordu. Önemli olduğundan değil.

-Mendillerin üzerindeki folyoyu yırtarak,
-Zamanlaman uygun olsa da biraz fazla uygun, dedim.

Falin cevap vermedi.

Islak mendil soğuktu ama hiç kan görmediğim halde göğsümü ve karnımı sildim. Çok büyüktü. Düğmelerini ilikledim.

Göğüslerimin arasındaki iki düğmeyi açtım ve kuyruklarını karnımda bağladım. Yapabildiğimin en iyisi buydu.

Döndüğümde Falin'i bana bakarken buldum. Boğazını temizledi ve gözlerini indirdi. Elini uzattı.

İç çekerek tankımı teslim ettim. Sanırım artık bir kanıttı. Polis dünkü kıyafetlerimi hâlâ geri vermemiştı. *Böyle devam edersem, tüm gardırobumu küçük kağıt torbalara koyacaklar.*

Falin kapısını açtı ve cebinden bir çakmak çıkardı. Tek kelime etmeden çakmağı tankımın altına tuttu.

-Hey! Sen ne yaptığını sanıyorsun?

Tank alev aldı ve havayı yanan kumaş kokusuyla doldurdu.

Arabadan atladım. -Sen delisin. Kapıyı çarptım. -Sen nasıl bir polissin? Bir adamı vurdun, olay yerinden kaçtın ve şimdi de kanıtları yok ediyorsun. Dokuz-bir-bir'i aramalıyım. Ama arayamadım. Telefonum gitmişti.

Çantamın askısını omzuma doğru çektim ve boş otoparka göz gezdirdim. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Sokağa doğru yürüdüm.

Üstü açık araba arkamdan mırıldanarak kalktı. Arabanın altında çakıllar çıtırdıyordu.

Falin yanımda hafiflerken tekerlekler.

-Sana dikkatleri üzerine çekmeyi bırakmanı söylemişim.

Ona göz kırptım. *Dikkatleri üzerime çekecek ne yapmıştım acaba?*

Standart büyücülüğün çok ötesinde görünen gerçekten kötü bir büyüün varlığını ortaya çıkarmak dışında. Ama o zamandan beri? Tamam, o zamandan beri bir ceset değişiminin gerçekleştiği yeri araştırdım.

Oh evet, ve muhtemelen son kurbanın evini ziyaret etti.

Ürperdim ve yürümeye devam ettim.

-Valinin kızına ne söyledin?" diye sordu Falin, bana ayak uydurmak için hâlâ arabayı sürüyerek ilerliyordu.

-Casey'nin bununla bir ilgisi yok.

-Valinin evinden ayrıldıktan dakikalar sonra saldırıya uğramış olmanızı hiç şüpheli bulmuyor musunuz?

Evet. Yaptım. Ama bunu ona söylemeyecektim. Roy'la konuşmamdan beri şüphelerim ve sorularım devam ediyordu. Sanırım Falin'e bildiğim her şeyi anlatabilir ve onun davasının kapılarını ardına kadar açabilirdim -sanki bana gerçekten inanacakmış gibi- ama ya şüphelerim yanlışsa?

Babamı kara büyüyle suçlayarak onu utandırırsam ne yapacağını bilmek istemiyordum.

Ayrıca, ilişkimi açıklamaya çalışmak, saygıdeğer Önce İnsanlar Partisi üyesinin benimle aynı kromozomları paylaştığı ve babamın ilişkimizi gizli tutmak için çok para harcadığı -ve başka biri olsaydı, bağlayıcı sessizlik yeminlerinin söz konusu olduğuna inanırdım- derin ve karanlık sırrı gün ışığına çıkarabilirdi.

Ben bir şey söylemeyince Falin tekerleklerini açarak yaklaştı. -Arabaya bin.

-Yürüyeceğim, teşekkürler.

-Eğildi ve yolcu kapısını açarak yolumu kapattı.

Ona baktım. Batan güneş saçlarını ürkütücü bir kızıla boyamıştı ve alçalan hava yüzünü yumuşatmak için çok az şey yapmıştı. Bir kaşını kaldırdı ve koltuğu işaret etti.

O tehlikeliydi. Az önce hayatımı kurtardı.

Bocaladım, parçalandım ve o gülümsedi. Çok büyük bir gülümseme değildi, ama yüzünü değiştirdi, utanıp saklanmak istememe neden olan kenarı yumuşattı. *Bir araca ihtiyacım var.*

Koltuğa tırmandım.

Kapıyı kapattıktan sonra, -Seni çalıntı arabayı bildirmeye götüreceğim, dedi.

-Ya kaçırılma?

-Sadece araba.

Lanet olsun. Bir Fae'yi vurmuş. *Beni* kurtarmak için. Ve bunu kimseye söylememi istemedi. Atletimden geriye kalan tek şey olan yanan yığına tekrar baktım.

Ne tür bir dedektif o?

Bölüm 8

Sabah gazetesinin ön sayfasında büyük bir resmim vardı. Kaydın yayınlandığını fark ettiğim anda çekilmiş olmalı çünkü yüzümde oldukça şaşkın bir ifade vardı - oh kahretsinll. Hiç hoş değil.

Kâğıdı katlayıp tezgâhın üzerine attım ve hâlâ ağrıyan omzumdaki çizikleri ovmak için durakladım. Öğleden sonraydı ve şimdiye kadar evden sadece PC'yi arka bahçede hızlı ve çok gergin bir tuvalet molasına götürmek için çıkmıştım. Bir yanım beni kaçırmaya çalışan fae'nin yarım düzine haber minibüsüyle bir şey yapmaya çalışacağından şüpheliydi

ama diğ er yarım - muhtemelen hayatta kalma iç g d m  de iç eren paranoyak tarafım - bana ilk denemenin iş lek bir caddede olduğunu hatırlatmaya devam etti.

Ben de iç eride kaldım. Panjurlar kapalıydı. Ve kapılar kilitliydi. Hatta çatı katımı evin geri kalanına çıkan merdivenden ayıran iç duvardaki kapıyı bile kilitlemiş tim ve o kapıyı hiç kilitlememiş tim. Ş imdi en büyük sorun basit bir gerçeğe dayanıyordu.

Turş u gitmişti.

Buzdolabı resmen boşalmış tı ve PC'ye kahvaltıda son mama parçasını yedirmiş tim. Eğer Casey'nin 32 doları

ve yakında markete gitmezsem, PC ve ben çok acıkacaktık.

-Sence ne yapmalıyım?

PC yastığından başını kaldırdı, yemeğim olmadığını doğruladı ve sonra tekrar gözlerini kapattı. İç çektim. PC kahvaltıda yediğimiz turşuyu pek sevmemişti.

-Tamam. Dışarı çıkacağım. Ama hareket etmedim.

Bu çok saçma.

Sonsuza kadar saklanamam. Ayağa kalktım ama ayaklarım ağırlaşmıştı ve tezgâhı kavradığım parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu.

Kendine gel, Alex. Derin bir nefes aldım
ve parmaklarımı

Tezgâhta. *Burası sadece bakkal.*

Şifonyerimin en alt çekmecesinden bir başörtüsü ve kocaman bir güneş gözlüğü aldım, sonra aynada kendimi inceledim. *Paparazzilerden kaçmaya çalışıyor gibiydim.*

Keşke en büyük endişem basın olsaydı. Çekmeceyi kapatmaya başlamıştım ki koyu renkli bir deri parçası gözüme çarptı.

Diz çöktüm, kılıflı hançeri çıkardım. *Seni neredeyse unutmuştum.* Büyülü hançer elimde güçle mırıldandı, çekilmek istiyordu - çekmecedeki olmasının bir nedeni de buydu. Dövme, bir çiftin parçasıydı ve hemen hemen her şeyi delebilirdi. Rianna'nın

akademiden mezun olduğunda bana vermişti. Eşini saklamıştı. Parmaklarımı tılsımlı derinin üzerinde gezdirdim. Kk bir korumayla kendimi daha iyi hissedecektim.

Buralarda bir yerde bilek kılıfım olduğunu biliyorum. Hançeri botumun altına gizlemek için tasarlanmış kılıfı bulana kadar çekmeceyi karıştırdım. Yerine taktıktan sonra çantamı aldım ve evin ana kısmına inen i merdiveni kullandım.

-Holly? Caleb? En alt basamağa ulaştığımda seslendim.

-Derin bir ses -çalışma odası, ll diye karşılık verdi ve ben de koridordan

Caleb'ın stüdyoya dönüştürdüğü garaja doğru yöneldim.

Atölye.

Çemberi yukarıdaydı, bu yüzden açık kapı aralığından öteye adım atamıyordum ama Caleb bir elinde keski, diğerinde tokmak ve önünde bir mermer parçasıyla odanın ortasındaydı.

Hafif yeşil kollarını taş tozları kaplamıştı -göz kamaştırıcılığı azalmıştı- ve bana bakmak için omzunun üzerinden baktığında parlak siyah gözlerle bakıyordu. Üniversite birinci sınıftan beri çatı katımı Caleb'dan kiraliyordum ama onu tamamen fae-mien olarak görmeye hiç alışamamıştım. Dünkü kaçırılma olayından sonra bu durum normalden daha rahatsız ediciydi.

Rahatsızlığımı hissetmiş olmalı, ya da

Belki de gerçekte olduğu gibi görünmekten hoşlanmıyordu - nadiren göz kamaştırıcısını çıkarırdı - ama yeşil teni iyice bronzlaşmış bir kahverengiye dönüştü ve gözleri insana döndü. Birdenbire Fae değil, sokakta karşılaşabileceğiniz ve iki kez bakmayacağınız sıradan bir adam gibi görünmeye başladı.

Mermer tozuna bulanmış olması dışında.

Taş bloğa başımı sallayarak sordum: -Yeni komisyon mu? Caleb başarılı bir koğuş ustası ve sanatçıydı. İnsanlar onun eserlerini sadece büyülerinin gücü için değil, eserlerinin estetiğı için de sipariş ederlerdi.

Başını salladı. -Sadece üzerinde çalıştığım bir şey. Evimde hala kamera var mı?

-Bunun cevabını bilmek için bakmama bile gerek kalmadı. Sor-ll

Sözümü bitirmeden kendimi durdurdum. Fae'lerden özür dilememeliydin. -Merak ediyordum. Durma noktasına geldiğinde, beni markete bırakabilir misin?

-Arabana ne oldu?

-Gremlinler, sanırım.

Caleb döndü ve şaka yapıp yapmadığımı anlamak istercesine bana baktı. Şaka yapmıyordum.

Keskiyi ve tokmağı bıraktı ve ellerini kot pantolonuna sürdü. -Evet. Önce hızlıca bir duş alayım. Gremlin mi dedin?

Ben iki poşet alışveriş yaparken PC ayaklarımın etrafında hoplayıp zıplıyordu.

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatırken ona gülümseyerek sordum: -Hey, beni özledin mi?

Dükkâna giderken Caleb'a kaçırılma girişimi hakkında bilgi vermiştim. Mutlu değildi ve benden dikkat çekmememi istedi.

Bu yüzden karşı çıkmadım. Yalnız Fae topluluğunda bağlantıları vardı, bu yüzden kulağını benim için rüzgârda tutacağına söz verdi, benimle ilgili herhangi bir konuşma duyup duymadığına baktı. Bana devam hakkında bir şey sormadı, ben de ona söylemedim.

Markete yaptığım geziyi, bir muhabirin mısır gevreği reyonunda bana saldırmasından daha kötü bir şey olmadan atlattığım için kendimi oldukça iyi hissediyordum. Bütün sabah evde saklanmak aptallıktı. Falin ve Caleb'in dediği gibi, sadece başımı aşağıda tutmam gerekiyordu. Bu da Coleman olayını çok daha ihtiyatlı bir şekilde ve

sadece babamın işin içinde olup
olmadığını öğrenmeye yetecek kadar
kurcalamak anlamına geliyordu. Ama
yaşamayı bırakamazdım.

Ayrıca, alışveriş gezimden sonra sadece on iki dolarım kalmıştı, bu yüzden yeni bir müşteri bulmam gerekiyordu.

PC zıpladı, ön patileri havaya kalktı, mavi gözlüğü yanıp sönererek onu kucağıma almam için beni ikna etmeye çalıştı. Ayağımın dibindeki market poşetlerini bıraktım ve ona uzandım.

Kulakları dikildi ve beni tamamen unutarak çantayı karıştırmaya başladı.

Küçük hain.

Sızlanıp köpek maması poşetine saldırırken başını okşadım.

-Tamam, tamam. Bana bir saniye ver.

Kasesini doldurdum, sonra da marketin geri kalanını boşaltırken onu mutlu bir şekilde çiğnemeye bıraktım. Çoğu aşırı işlenmiş ya da artık yiyeceğe benzemeyecek kadar dondurularak kurutulmuş, ama ucuz ve yenilebilir olan hayatın çıplak ihtiyaçlarını satın almıştım. İki paket ramen eriştesi aldım ve dolabı açtım.

Eğer Coleman'ı daha fazla araştırmayacaksam, FIB ile temasa geçmeli ve bildiklerimi onlara anlatmalıydım. Onlara bir sonraki kurbanın kim olduğundan şüphelendiğimi söylemek zorunda değildim ama muhtemelen onlar da aynı sonuca varacaklardı. Yeni sosisli sandviç

paketini aldım ve buzdolabının alt
çekmecesine attım. Ceset hırsız
hakkındaki çirkin hikâyemi rapor
edersem,

FIB etrafı araştırmaya başlayabilirdi. Ya Falin'in vurduğu fae'yi bulurlarsa? Ben yanlış bir şey yapmadım. Kahretsin, beni kaçırmaya çalışıyorlardı. Ama vurulduğumu bildirmemiştim.

Bu beni suç ortağı yapıyordu. Bu düşünce omurgamda bir ürperti yarattı.

-Buzdolabında durmasaydınız, üşümezdinizll

Sesle sıçradım, neredeyse kaldırdığım süt kutusunu düşürecektim ve arkamdaki havayı derin erkeksi kahkahalar doldurdu. Döndüm.

Ölüm mutfak tezgahıma yaslanmıştı,

başparmakları ön ceplerindeydi.

Pantolonunu. Ben Franklin bir keresinde şöyle demişti: "Bu dünyada ölüm ve vergiler dışında hiçbir şeyin kesin olduğu söylenemez." Benim dünyamda ölüm kesinlikle kesindi. Göğsündeki kasları gösteren siyah tişörtü, çene hizasındaki saçları, gülümsemediği zamanlarda bile gülümsüyormuş gibi beni izleyen koyu renk gözleri, hepsi onu on sekiz yıl önce ilk gördüğüm andakiyle tamamen aynıydı. Bazen konuşmak, bazen de alay etmek için rastgele gelip gidiyordu. Sırlarını sıkı sıkıya saklardı ve asla müdahale etmezdi.

Şimdiye kadar.

Hayatımı kurtarmıştı. Sadece ruhumu almakla kalmadı, beni dışarı itti.

ölümcül tehlike. Bundan ne anlam çıkaracağımı ya da ona nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyordum.

Elimde hâlâ bir kutu süt vardı. Ona bir göz attım ve buzdolabına döndüm. Kutuyu en üst rafa koydum ve buzdolabının hala boş görünmesine kaşlarımı çatarak kapıyı kapattım. Daha erken gelmeni bekliyordum.

Yaklaştığını biliyordum çünkü arkamdaki havada teninin soğukluğunu hissedebiliyordum. -Bazı ayak işlerini halletmem gerekiyordu.

Ayak işleri. Yani bir yerlerde birileri onu kaybetmişti... Ağzım kurudu ve etrafımda döndüm. -John değil mi?

Ölüm başını salladı ve tuttuğumu fark etmediğim bir nefes içimden fırladı. Dün gece karakolda John'u sormuştum ve bana yoğun bakımda hâlâ bilincinin kapalı olduğunu söylemişlerdi. Polislerin kullandığı ses tonu hoşuma gitmemiştii.

John çok uzun süredir uyuyordu. İnsanlar beyin hasarı hakkında fısıldaşmaya başlamıştı.

-Gidip onu görmelisin.

-Biliyorum. Dün gitmek istiyordum ama her şey çığırından çıktı ve sonra bugün... || Ölüm'ün gözlerinden uzağa, yere baktım. Beni çok iyi tanıyordu - ki bu tamamen haksızlıktı, çünkü gerçek adını ya da bir adı olup olmadığını bile bilmiyordum.

Ama o biliyordu.

Hastanelerden, özellikle de komadaki hastaların bulunduğu koğuşlardan uzak dururdum. -Teşekkür ederim. Elimi havada salladım.

-Her şeyi. Ama insanları ölümcül zararlardan kurtarmak senin görev tanımının dışında değil mi?

Ölüm yine omuz silkti ama gülümsedi ve dudakları hafifçe aralanırken gülümsemenin tüm ışıltısı gözlerinden kaçtı. -Karargâhta bunun için eleştiri alacağım.

Bakışlarım yukarı kaydı. Karargâh mı? Artık o da mı sırlarını veriyordu? Ağzının kıvrımından yansıyan muziplik benimle dalga geçtiğini gösteriyordu ama yine de merak ettim.

-Yani benim yüzümden başın belaya mı girecek?

Gülümsemesi daha da genişledi. -Bana kahve vererek bunu telafi edebilirsin.

Güldüm. Gençliğimde bir deney olarak onu kahve ile tanıştırmıştım.

Rianna ve ben mezar büyüümün yaşayanların dünyası ile Ölüm'ün var olduğu düzlem arasındaki boşluğu doldurduğunu fark etmiştik. Bu onun yapamadığı ama benim yapabildiğim tek şeydi.

Benden iki yaş büyük olan Rianna oda arkadaşım, idolüm, en iyi arkadaşım ve en büyük rakibimdi.

Benim geleneksel Büyü Yapma dersinden neredeyse sınıfta kaldığım yerde, o akademide öğretmenlerinin verdiği her büyüü yapabiliyordu ve birçoğunu da ona öğretmemişlerdi ve muhtemelen öğrenmemiş olmayı dileyecekti. Ama iş Ölüm'e gelince, onu görebilmek için mezarla temas halinde olması gerekiyordu ve o zaman bile ona karşı katı değildi.

Normal şartlar altında Ölümü görebilmem muhtemelen bana karşı olumsuz bir puandı. Muhtemelen bu, ruhumun yaşayanlar ve ölüler arasındaki uçurumu geçmesini engellemek için kalkan kullanmayı hiç öğrenemediğim anlamına geliyordu. Ama umurumda değildi. Bu

sadece benim yapabileceğim bir şeydi.
Onunla benim aramda bir tür sır.

Ve sadece onu görebilmekle kalmadım, aynı zamanda cismani nesnelerle etkileşime girdiğimde Ölüm de görebiliyordu.

Bir gün ona bir fincan kahve vermiştim. Hoşuna gittiği ortaya çıktı. Hem de çok. Eğer onu sihir fuarı projesi olarak sınıfa götürmeme izin verseydi, muhtemelen akademide daha iyi notlar alırdım.

İki fincan kahve yaptım. Benim için sade, onun için sütlü. Dolu fincanı elime alana kadar sorunu fark etmemiştim. Sadece bir sağlam elim vardı. Diğeri burkulmuştu ve destek takılıydı.

-Ölüm'ün kupasını ona doğru uzatarak, "Sanırım benimkini sonra alacağım," dedim.

Ölüm iki elini fincana sardı, parmakları benimkileri örttü. Avucuma bastırdığı kahvenin sıcaklığı, parmaklarından tenime yayılan soğuklukla tezat oluşturunuyordu. Elim hâlâ üzerindeyken fincanı dudaklarına götürdü ve ısıltılı gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde, dumanı tüten sıvıya üfledi. Nefesi çiy ve yeni dönmüş toprak kokuyordu ve kahvenin baş döndürücü aromasıyla karışıyordu. -Benimkini paylaşabilirsin.

Kalbimi zihinsel olarak kontrol ettim.
Evet, hala göğsümde.

Yine de biraz döndüğünden oldukça emindim. Başımı arkaya atarak burnumu kırıştırdım. -Seyreltilmiş kahven mi? Ona dokunmazdım.

-Elbette.İl Sırıttı, sonra ellerini çekti.

Ben uzundum ama o daha uzundu. Aramızdaki boy farkı, o eğilmeden ve ben kolumu rahatsız edici bir şekilde yukarı kaldırmadan kupayı tutmamızı zorlaştırıyordu.

Elleri belime kaydı ve beni zahmetsizce tezgâha doğru kaldırdı. Parmaklarının altında titredim, ama bunun yarısı onun soğukluğuna tepki olaraktı.

Ben tezgâhta otururken boylarımız birbirine daha uygundu. Kupayı tekrar avuçladı ve gözlerimi kaçırmadan yavaşça bir yudum aldı. Teni

Soğuktu - mezarın soğuğu değil, etimin altına yerleşirken yakan doğal olmayan bir soğuk. Bunun tersinin onun için de geçerli olduğunu, tenimin onunkini kavurduğunu biliyordum.

-Beni kurtardığın tetikçi hakkında bana bir şey söylemek ister misin?

Gülümsemesinin şekli aynı kaldı, ama sorunun onu kararttığını söyleyebilirdim.

Cevap vermedi, gözlerini kapadı ve kahvesini yudumladı. Gözlerini tekrar açtığında, koyu renkli gözbebeklerinde ışıklar dans ediyordu. Gülümsemesi yeniden parladı, sanki sadece bir bulut dağılıp gitmiş gibi. Bakışları üzerimde gezindi.

Sonra yüzündeki mizah silinip gitti.
Kupayı bıraktı, kaşları burnunun
üzerinde endişeli bir noktaya çekildi.

-Sesinde alaydan eser yoktu ve
anlamadığım için kaşlarımı çatarak
ona baktım. Parmakları uzandı,
köprücük kemiğimin yakınında
gezindi.

Omzumdaki çiziklere baktım. -Bir gölge
bana saldırdı. Çok garipti.

Onu büyütmeye çalışırken sanki bir
doğrayıcıdan geçmiş gibi
hissediyordum. Sonra çığlık atarak ve
şiddet uygulayarak çıktı. Hiç bir
gölgenin saldırganlaştığını gördünüz mü?

Ölüm kaşlarını çattı ve daha yakına eğildi.

yaraya dokunmadı. -Alex, bu önemli.
Nerede bulundu? Depo muydu?

-Gerçek cinayetin nerede işlendiği
hakkında hiçbir fikrim yoktu. Polisin de
yoktu.

Yine de bir depo olduğunu biliyordum.
Orada çarpık büyü yapılmıştı ve eğer
bahsettiği yer orasıysa... -Ne biliyorsun?

Ölüm cevap vermedi.

-Beni korkutuyorsun.

Gözlerime baktı ve artık gözlerinde
kahkaha yoktu. -Yara

Bir büyü bulaşmış. Bir virüs gibi yayılıyor.

Neredeyse elimdeki kahve fincanını düşürüyordum.

Büyü mü bulaştı? Virüs mü? Sertçe yutkunarak dönmeye ve kupayı yanıma koymaya odaklandım. Seramik tezgâha çarptı ve titreyen elimi çektim.

Derin bir nefes aldım. Bıraktım. *Bununla başa çıkabilirim.*

Tüm büyülerin karşı büyüleri vardı. Sadece bunun hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu.

-Büyü nedir?

Ölüm dudaklarını birbirine bastırdı ve hatırladığım kadarıyla ilk kez

belirsiz. Geri çekildi, gözlerinin kenarları kısılmıştı. Sonra ortadan kayboldu.

Tezgahtan atladım. -Kahretsin! Büyü ne işe yarıyor? Nasıl tersine çevirebilirim?

PC yemek kabından başını kaldırdı ama Ölüm'den cevap gelmedi. Gitmiş miydi yoksa görünmez mi olmuştu bilmiyordum. Cevabı bilmiyor muydu yoksa bana söylemesine izin verilmiyor muydu hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şey bilmiyordum.

Çünkü onu tanıdığım sürece, onu gerçekten tanıımıyordum.

Bölüm 9

Aktif çemberimin ortasına oturdum, bacak bacak üstüne attım ve gözlerim kapalı, huzur bulmaya çalışıyordum. Kolayca gelmiyordu.

Aetheric'e, büyüdü düzleme ulaşmak için meditatif bir trans kullandım, ama böyle zamanlarda ritüelimün daha aktif olmasını isterdim, dans etmek ya da ilahi söylemek gibi. Ya da çılgılık atmayı.

Vurulmuştum, bir grup fae beni yakalamaya çalışmıştı, babamın cesedi çalınmış olabilirdi ve vücuduma yayılan bir büyü vardı. *Evet, şu anda gerçekten çılgılık atmaya başlayabilirdim.*

Nefesime konsantre oldum ve düşüncelerimi temizlemeye çalıştım ama faydası olmadı. Beynim uğulduyordu.

Tamam. B planı.

Enerjiyi yüzüğümünden çıkarıp tılsımlı bileziğimdeki hareketsiz bir büyüye yönlendirdim ve onu aktive ettim. Üzerime sahte bir sakinlik çöktü ve bir sonraki nefesim derin ve yavaştı. Bir baloncuk tüm düşüncelerimi, endişelerimi, kişiliğimi hapsederek onları ulaşılamaz hale getirdi. Zihnim anında boşaldı, sakinleşti. Transa girdim.

Bir sonraki nefesim renk ve ışık doluydu. Aetheric'e ulaşmıştım.

Her yanımda sihir dalgaları uçuşuyordu. Zihinsel parmaklarımı mavi bir enerji telinde gezdirdim. Elimin etrafında kıvrıldı ve onu bedenime çektim.

Aetheric'te bedenim büyü ve sıcaklıkla parlamaya başladı. Güldüm, dokunuşuyla başım dönüyordu.

Ses, havada parlak mavi notalara dönüştü.

Enerji girdapları arasında dans ettim, mavi ve yeşil iplikleri aradım, benimle rezonansa giren renkleri. Bir güneş kapanı gibi parlayana kadar sihir çizdim. Ancak o zaman neden büyü yaptığımı hatırladım. Meditasyon büyüündeki sorun da buydu: Transa geçtiğimde baloncuk her zaman patlamıyordu.

Kendi dışıma çıktım ve Aetherik bedenime baktım. Enerjiyle parlayan kısmı dışında ölümlü bedenimle aynıydı. Avantajı sihir görebilmemdi. Tüm büyü. Parmağımdaki obsidyen yüzük, içinde depoladığım enerjiyle deniz mavisi renginde parlıyordu.

Kalkanlarımı içeren gümüş bileklik, sarkan tılsımlarda taşıdığım çeşitli etkisiz büyüler nedeniyle renkten renge giriyordu. Her ikisi de parlak, berrak ve sağlıklı görünüyordu.

Bakışlarım devam etti.

Omzumdaki çizikler

Siyah. Etraflarındaki deriden sızan büyü'nün ısıltısını emen bir boşluk gibiydiler. Büyüyü hiç bu kadar karanlık görmemiştim.

Çiziklerin etrafını saran karanlık dallar, susamış kökler gibi büyüyerek köprücük kemiğimi kazdı ve koluma kadar uzandı. Dalların etrafındaki deri kızgın, incinmiş bir kıpkırmızıydı. Ben izlerken, ince bir dal çizik yarısından dışarı fırladı. Sadece bir santim uzunluğundaydı ama dokunduğu yerde ışık söndü. Ölüm haklıydı: büyü kötü haberdi ve giderek büyüyordu.

Geçen bir yeşil enerji girdabına uzandım ve onu elimin etrafına sardım. Bir düşünce onu parlayan yeşil bir baloncuğa

dönüştürdü. Karanlık büyüye konsantre
oldum,

onu derimden çekip Aetheric baloncuğa sokmaya çalışıyorum, tıpkı lekeli büyüü emdiğim zaman yaptığım gibi.

Büyü direndi ve ben daha sert çektim. Etrafımdaki girdaplarda kırmızı ışık kıvılcımları tutuştu, gerginliğime tepki verdi. Yine de çektim. Bir şey yerinden çıktı ve Aetheric turuncu, kırmızı ve acının parlak parıltılarıyla döndü.

Dünya düzeldiğinde kendime baktım. Büyü hala omzuma sıkıca bağlıydı, ama biraz merkezden sapmış gibiydim. Gözlerimi kırıştırdım, tekrar baktım. *İçimdeki bir şeyi nasıl eğri çekmiş olabilirdim?*

Çünkü büyü bir yere tutunuyordu.

Bir şey. Özümü oluşturan bir şey.

Sertçe yutkundum. Ölüm'ün büyü görüp göremediğini bilmiyordum ama görebildiği tek bir şey vardı. Ruhlar.

Eğer bu büyü ruhumu emiyorsa, tamamen mahvolmuştum.

Mini mutfak ile yatağım arasındaki dar alanda volta attım. Kutu gibi yataktan küçük stüdyo dairenin diğer tarafına geçmek sadece on üç adım sürüyordu-harcamak için yeterli yer yok.

sinirsel enerji. PC yastığının güvenli
tüneğinden izledi. Bileğime ve
çiziklerime iyileştirici bir büyü
yapmışım. İşe yarayacağına dair pek
umutlu değildim ama bir şeyler
yapmalıydım.

Kötü huylu bir büyü yayılıyordu ve... ne
yaptığını düşünmek bile istemiyordum
ama ruhumu emmesi olasılıklar listesinin
en başındaydı. Çiziklerin üzerini
kapattığım iyileştirici büyüü içeren
pamuğu ovuşturdum. Olması gerekenden
daha fazla yandıklarını biliyordum.

Volta atmayı bıraktım. Çizikler en çok
depodayken canımı yakmıştı.

Peki, büyü bana

yoksa bir şekilde depodaki çiziklerin içine mi sızmıştı? Her iki seçenek de saçma, belki de imkânsızdı; yine de Ölüm büyüünün çiziklerden kaynaklandığını söylemişti ve benim de Aetheric'te vardığım sonuç buydu. Ölüm'ün başka bir şey söylememiş olması çok kötüydü. Soru sorduğumda ortadan kaybolduğu için ona lanet olsun.

Bu gerçekten adil değildi ve bunu biliyordum. Eğer Ölüm bana büyüden bahsetmemiş olsaydı, hala bilmiyor olacaktım. Sadece onunla iletişim kurmanın bir yolu olmasını diledim. Ona soracağım soruların listesi uzuyordu. *Sanırım ölüme yakın bir deneyim yaşamayı deneyebilirdim. Boğazımdan*

sızan kıkırdama sertti.

Aetheric'te büyüyü çekemedim. Bir karşı büyüye ihtiyacım vardı. Büyü Mahallesi'nde bir karşı büyü merkezi vardı. Ne yazık ki, kocasının gölgesini yükseltmem için beni tutan yaşlı bir dul tarafından lanetlendikten sonra faturamı ödememiştim. Merhum kocasının bir ilişkisi olduğunu öğrendiğinde pek de heyecanlanmamıştı.

Beni neden lanetlediğini o kadar net bilmiyordum ama merkezin bir seçenek olmadığını söylememe gerek yok. Büyü hakkında daha fazla şey öğrenebilirim, belki kendim bir karşı büyü araştırabilirdim.

Tamara.

Tamara, hayatımda gördüğüm en duyarlı

insand1.

biliyordu. Büyüyü çözebilecek biri varsa o da oydu. *Tabii tüm bu Coleman fiyaskosundan sonra benimle konuşuyorsa.*

Cep telefonumun ezilmiş olduğunu ve kaldırımı süslediğini hatırlamadan önce çantama koştum.

Doğru, telefon yok. Holly hâlâ isteydi ama Caleb muhtemelen garajdaki stüdyosundaydı. Telefonunu kullanmama izin verirdi.

Ana eve açılan iç kapıya yönelmiştim ki ön kapıdan büyük bir patlama sesi geldi. Ben sıçradım ve PC yataktan fırladı.

Hançer, ona uzandığımı fark edene kadar elimdeydi. Sürünerek ilerledim ve perdenin arkasına baktım.

Yine mi? -Ne istiyorsunuz, Dedektif?

Falin beni itip geemesin diye ayağımı kapının arkasına sıkıştırdım ama o bunu denemedi bile. Onun yerine gülümsedi, dolgun dudakları mükemmel dişlerinin etrafında kıvrılıyordu.

-Beni içeri davet et, Alexis Caine.

-İsmimi nasıl öğrendiniz? Kimse isim değişikliğimi bulamamalıydı. İroni olsun diye -Craftll'ı seçmiştim.

ve babamı kızdırmak için, ama değişiklik yasal olduğunda, babam evrakları gömmüştü. Nasıl ya da *ne kadar derine* gömdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama daha önce hiç kimse bu bağlantıyı bulamamıştı - ne gazeteciler, ne internet dedikodu grupları, ne de kampanya sırasında çamur atmak için tutulan müfettişler.

Falin cevap vermeden kaşlarını çattı ve elimdeki hançere baktı. Elimi arkama sakladım, görünmeyecek şekilde.

- "Sonunda bazı önlemler aldığını gördüğüme sevindim, ama dün gece seni bıraktığımda bu kadar gergin değildin." dedi.

-Ama sen bu kadar sinir bozucuydun.
En azından birimiz tutarlı.  Kapıyı
yüzüne kapatmaya başladım.

Eli dışarı fırladı, kapıyı tuttu ama zorla
içeri girmedi. -Bırak gireyim, Alex.
Lütfen. 

Bunu yapan -lütfen  oldu. Geri çekildim,
geçmesine izin verdim. Ne de olsa inatçı
ve otoriter *olabilirdi* ama beni
kurtarmıştı. Onu dinleyebilirdim.

Ayrıca, ona gömleğini geri vermem
gerekiyordu.

Diz çöküp hançeri kılıfına yerleştirmemi
izledi, sonra da ben eşyaları karıştırırken
kendi kendine bir tur attı.

Giysiler şifonyerin yanında. Atletimi yaktıktan sonra bana ödünç verdiği oxford'u ararken onu görmezden geldim. *Yedek olarak saklamalıyım.* Tabii ki, bir erkeğin oxford'uyla ne yapabilirdim ki? -Özellikle de Falin'in geniş omuzlarını örtmek için kesilmiş olanını. Sonunda buldum ve kırıksıklıklara aldırmadan katladım.

Falin tezgâhımın yanında durmuş, artık soğumuş olan iki fincan kahveye bakıyordu. Onları henüz boşaltmamıştım. Bir fincanı kaldırdı. -Burada biri mi var?

-Benim özel hayatım seni ilgilendirir mi?

-Haberleri açmalısın.

Bu benim soruma cevap mıydı?

Muhabirler şimdi ne bulmuşlar? Bana sadece gülümsedi. Gömleği yanındaki tezgâha bırakarak yanına gittim ve televizyonu açtım.

Polis şefi ekranda belirdi. --Şu anda sızıntının kaynağını araştırıyoruz. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum ki, belediye

Merhum valinin ölümünü ve ortadan kayboluşunu çevreleyen gizemli koşullar nedeniyle Craft. Kendisini alanında uzman olarak kabul ediyoruz ancak harekete geçmeden önce bulgularını teyit etmek üzere dünyanın dört bir yanından başka mezar cadıları da getireceğiz.

İleri. Hepsi bu. İl Döndü ve ekran Lusa'nın stüdyodaki yüzüne kesildi.

Önündeki notlara bakmadan kameraya gülümsedi. -Bu, bir saat önce düzenlenen basın toplantısında verilen resmi rapordu-İl

Morglarında izinsiz büyü kullanıldığını kabul etmektense şehrin beni işe aldığını iddia edip -büyüye hayırlı yaşam vasiyetini çiğnemenin mali sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmasının daha iyi olacağına hangi muhasebecinin karar verdiğini merak ederken SESSİZ düğmesine bastım. Falin'e döndüm. -Yani şimdi resmen işe alındım mı? Bana ödeme yapılacak mı?

Dudakları aralandı, ama yüzü yırtılmıştı.

eğlence ve şaşkınlık arasında.

-Tutuklanmayacaksın.

-Harika. Demek bana kendini tanıtmak için geldin. Ne kadar tatlı. Kapıya doğru ilerledim ama o beni takip etmedi.

-Hayır, buradayım çünkü çantamı karıştırıyordun ve bence söylediğinden daha fazlasını biliyorsun. Sen bilmesen bile, birileri bildiğini düşünüyor."

Başparmaklarını kemerine geçirdi, bu hareket ceketinin açılmasına ve omuz teçhizatının ortaya çıkmasına neden oldu. -Bana faydalı olabilecek kaynaklara sahipsin, bu yüzden birlikte çalışmayı öneriyorum. Bir çeşit ortaklık.

Olmam gereken bir zaman olsaydı

kaşımı alaycı bir inançsızlıkla
kaldırabildim, işte buydu. *Lanet dikişler.*
Arkama yaslanıp kollarımı göğsümün
üzerinde kavuşturmaya karar verdim. -
Üzgünüm, Coleman'ı araştırmayı
bıraktım. Endişelenmem gereken başka
şeyler var. Ürkütücü bir büyü gibi.

-Coleman'ın katilini bulmana yardım
edecek başka bir cadı bulmalısın.

-Katili aramıyorum. Coleman'ın
öldüğünü sanmıyorum. Bence beden
değiştirdi.

Şaşkınlığımı yüzüme yansıtmamaya
çalıştım -gerçekten çalıştım- ama
dudaklarının kenarındaki sinsi
gülümsemeden şaşkınlığımı anladığını

anlayabiliyordum.

-Bunu zaten biliyorsun, dedi.

Bu herif de kim? Cadılara ve fae'lere güvenmiyormuş gibi bir izlenim veriyordu ama gözünü kırpmadan ödümü koparan büyüleri kabul ediyordu. Ceset hırsızını nereden biliyordu ki?

Peki başka ne biliyordu?

Elim omzumdaki pamuk parçasına gitti.

Küçük bir bilgi değişimi faydalı olabilirdi ama önce daha fazlasını bilmem gerekiyordu.

-Planın nedir?

-Bir hayır yemeği var.

Bu gece valinin evinde. Tüm önemli kişiler orada olacak. Coleman'ın yeni cesedi hâlâ şehirdeyse, o da katılacaktır. Onu kalabalığın arasından seçip biraz sarsmak için yanımda olmanı istiyorum.

-Başka bir deyişle, beni canlı yem olarak kullanmak istiyorsun." Başımı salladım. - Babamın evindeki bir partiye öylece dalamam. Ön kapıdan asla geçemem.

Falin sadece gülümsedi ve kapıya yöneldi. -Seni altıda alırım.|| Kapı arkasından kapandı.

Lanet olsun. Hiçbir şeyi kabul etmemiştim ama gidecektim. Biliyordum. Parti bana bir göz atmak için iyi bir şans verecekti.

Babam da öyle, ama onun ele geçirilip geçirilmediğini anlayabileceğimin bir garantisi yoktu.

Şimdi gerçekten Tamara'yı aramam gerekiyordu. Ve bir elbise ödünç almam gerekiyordu.

Bölüm 10

"Bu bir randevu değil." **diye** homurdandım ve Holly'nin makyaj çantasından çıkardığı fahişe kırmızısı ruj tüpünü veto ederek başımı salladım.

-Seni alacak, değil mi?

-Evet, ama-ll

Bir elini havada salladı ve sonra çantadan biraz daha az beyaz bir kırmızı çıkardı. - Süslü bir yemeğe mi gidiyorsun?

-Makyaj çantasını elinden aldım ve çantasını karıştırdım.

ruj seçimi.

Holly bana gülümsedi, beni eğlendirmek için tartışmayı bıraktığını gösteren türden bir gülümsemeydi bu.

Kapı çalındı ve Holly cevap vermek için yerinden fırladı.

Tamara koluna iki elbise asmış, telaşla içeri girdi.

-Özür dilerim, elimden geldiğince çabuk geldim. Neye ihtiyacınız olduğundan emin değildim, bu yüzden bir kokteyl elbisesi ve bir gece elbisesi getirdim.

Seçeneklerimi gösterdi ve ben de daracık siyah gece elbisesini işaret ettim.

Kabul ederek aceleyle banyoya gittim.

-Çok heyecanlıyım. Alex'in daha önce resmi bir randevusu olduğunu hiç duymamıştım, ll dedi Tamara.

-Bu bir randevu değil. Omzumun üzerinden seslendim. -Hem ben daha önce de çıktım.

-Barlardan eve erkek götürmek çıkmak sayılmaz, ll diye bağırdı Tamara.

-O ve Holly'nin kıkırdamaları üzerine kapıyı kapattım.

Holly saçımı ve makyajımı düzeltirken giydiğim bornozu çıkardım. Omzumda hala pamuk yama vardı. Bu

Elbisenin üstü askılıydı, bu yüzden omzum görünüyordu. Yamayı çıkardım ve altındaki çizikleri inceledim, kabuk bağlamaya bile tenezzül etmemişlerdi. İç çekerek yamayı çöpe attım, sonra elbisenin içine girdim.

Tamara'yla boylarımız aynıydı ama o, imrendiğim ve belli ki dolduramadığım kıvrımlara sahip, dolgun vücutlu bir kadındı. Sıkı bir elbise olması gereken şey etrafımda şekilsizce düştü. Saate baktım: beş otuz yedi.

Başka bir elbise için yalvaracak vaktim yoktu; ayrıca Holly ve Tamara benim tek kız arkadaşlarımdı ve Holly benden bir baş kadar kısaydı.

Banyodan çıktım. -Yardım?

-Merak etme, biz bu işin üstündeyiz, ll dedi
Holly, aceleyle ilerleyerek.

Tamara -Çengelli iğnelerim var|| diye
ekledi ve sonra ikisi de bana banyoya
kadar eşlik ettiler.

Elbiseyi siyah çengelli iğnelerle
doldururlarken manken gibi poz
verdim. -Kasetin nasıl sızdırıldığına dair
bir haber var mı?

Tamara ağzındaki iğneler yüzünden
yüzünü buruşturarak, -Resmi bir şey yok
ama Tommy ortadan kayboldu, ll dedi.

-Stajyerin mi? Holly sordu.

Başımı salladım ama kıpırdamadan durmam için bağırdılar. Tommy olamazdı, *gerçi onu son gördüğümde oldukça sertti.*

-Ben de öyle düşünmüyorum ama ortadan kaybolması onun için iyi görünmüyor." Tamara dönmemi işaret etti.

Kıpırdamadan dur. Dön. Kıpırdama.
İçimi çektim. -Şef resmen işe alındığımı söylediğine göre Coleman'ın cesedine bir daha ne zaman bakabilirim?

Tamara aynadan bana sert bir bakış attı ama cevap vermedi. Gerçekten cevap vermesini beklemiyordum. Hepimiz benim -hirell'imın kışımı kollamak için olduğunu biliyorduk. O vücuda bir daha

bakamayacaktım.

Falin bana soğuk odaya kadar eşlik etti.

Tamara geri adım attı. -Sanırım işin bitti.

-Biz harikayız, dedi Holly, aynadaki yansıması bana ışık saçarak.

Aynanın önünde tam bir dönüş yaptım. O haklıydı.

Elbisenin iğnelerle tutturulduğunu zar zor anlayabiliyordum.

-Ellerimi kalbimin üzerine bastırdım.
Parmaklarım çiziklerin etrafındaki deriye dokundu ve acı

Omzuma doğru. İrkildim.

-Tamara, bir iyilik daha isteyebilir miyim?

Kapı yüksek sesle çalındı. *Lanet olsun.
Falin modaya uygun bir şekilde geç
kalamazdı, değil mi?*

-Holly, "Ben bakarım," dedi ve kalabalık banyomdan dışarı fırladı.

-Tamara, "Sen istemeden sana bir iyilik yapacağım," dedi.

-Bunu giy ve botlarını çıkar.

Üzerinde hayalet şeklinde narin bir tılsım olan ince gümüş bir kolye uzattı. Tılsım hafif bir sihirli vızıltı yaydı.

Cilt büyüsunü hissedebiliyordum, ama sanki daha özel bir şeymiş gibi geliyordu, sanki ... -Çürükler ve kesikler? Bunu kendin mi yaptın?

-Bana bir parmak çubuğu uzattı.

Ewww. Kanla kişiselleştirilmesi gereken tılsımlardan nefret ederdim ama böyle bir hediyeği geri çevirecek değildim.

Tılsım aktive edildikten sonra Tamara gümüş zinciri takmama yardım etti ve aynaya göz kırptım. Bugün yeşile dönmüş olan morluklar tamamen kaybolmuştu. Dikişlerin tüm izleri de yoktu.

-Etkileyici. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

Gülümsedi. -Sadece eğlen. Bir damla gözyaşını siler gibi yaptı. -Küçük kızımı baloya gönderiyormuşum gibi hissediyorum.

-Şşşt. Seni duyacak, ll diye fısıldadım.
-Bu bir randevu değil.

Elbisenin eteğini çekiştirdim, sonra iğnelerle tutturulduğunu hatırladım ve ellerimi zorla çektim.

-Sana sormak istediğim başka bir şey daha vardı. Omzumdaki büyüye bakabilir misin?

Tamara kaşlarını çattı. -Omzunda büyü yok.

Dondum kaldım, nefesim ciğerlerimde katılaştı. Sonra, sanki kaybolan anı yakalamaya çalışıyormuş gibi, kelimeler dudaklarımdan döküldü. -Var. Onu Aetheric'te gördüm. Garip, karanlık dalları vardı ve-ll Giderek artan şaşkınlık ve telaşla

Tamara'nın yüzündeki ifade.

-Mücevherlerin dışında üzerindeki tek büyü bileğindeki korsenin üzerindeki iyileştirme büyü. Bu arada elini kullanıyorsun. Fark ettin mi bilmiyorum.

Desteğe baktım. Tamara hançeri ve büyüyü ıskalamıştı. Aetheric'te bir şey gördüğümü biliyordum. Ölüm de büyüyü görmüştü. Bunu nasıl gözden kaçırabilirdi?

-Alex? Holly banyonun dışından seslendi.

Tamara beni banyodan kovarak, -Dışarı çıksan iyi olur, dedi. -Ve botlarını çıkar!

-Ya bunlar ya da spor ayakkabılarım, diye mırıldandım.

Duyup duymadığından emin değildim, çünkü Falin'i yeni görmüştüm. Şifonyerimdeki aynanın etrafına yapıştırılmış resimleri inceliyordu ve fark etmemişti.

Bu yüzden ona bakmak için bir saniyem vardı. Bir saniye yeterli değildi. Smokini siyah satendi, doğru yerlere oturduğu için geniş omuzları ince kalçalara doğru daralıyordu. Eğer silahlıysa bunu iyi saklıyordu çünkü smokin ceketinin altına bir omuz teçhizatı sığmazdı. Perdelerin arasından süzülen akşam güneşinde parıldayan saçları, Aetheric'teki bir tutam büyü kadar yumuşak görünüyordu. Yanına gidip parmaklarımı uzun saç tellerinde gezdirmek için saçma bir istek duydum.

Holly bana doğru eğildi. -Çok kıskandım, ll diye fısıldadı, sonra kolunu Tamara'nın kolunun arasından geçirdi. Sessizce vedalaştılar ve neredeyse

küçük mutfığımdan ana eve açılan kapıya kadar. Daha alt basamağa varmadan benim nefis randevum hakkında övgüler yağdırmaya başlardı.

Falin kapı kapanırken başını kaldırıp bakmadı ama beyaz eldivenli elini kaldırıp aynamdaki fotoğraflardan birini çekti.

-Hey, ne yaptığını sanıyorsun?

Döndü, fotoğraf hâlâ parmaklarının arasındaydı.

Bana bir anlığına gülümsedi. Sonra dikkati fotoğrafa döndü.

Vay canına, ikinci bir bakış bile almadım. Durakladım.

Bunun beni rahatsız etmesinden nefret ediyorum.

Falin fotoğrafı ters çevirdi. -Tanıdık geliyor.

Yanına gittim ve fotoğrafı elinden kaptım. Kâğıttan kesip çıkarmıştım ve yaşlılıktan çoktan sararmıştı.

-Öyle olmalı. Haftalardır haberlerdeydi.

Aynamın etrafındaki fotoğraf kolajına tekrar bakarak gülümsedi. Bir tane daha indirdi, bu seferki gerçek bir enstantane. Rianna McBride, değil mi? Yaklaşık dört yıl önce ortadan kayboldu. Hatırladığım kadarıyla, kurbanların yerlerinin tespit edilmesine ve kimliklerinin belirlenmesine yardımcı olmak için bir bombalama

basında doğru şekilde yer aldı.

Fotoğrafi ondan aldım ve hem fotoğrafı hem de gazete kupürünü şifonyerimin en üst çekmecesine tıktırdım. -Eşyalarım dokunmasan olmaz mı?

Falin omuz silkti ve sonunda aynadan uzaklaştı.

Bakışları tekrar üzerimde gezindi ve dudakları sanki gülümseyecek ya da kaşlarını çatacakmış gibi kararsız bir şekilde kıpırdandı. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Holly saçlarımı başımın üzerinde sıkı lüleler halinde toplamayı başarmıştı, tılsım morlukları düzeltmişti ve elbise o kadar da kötü değildi.

Çoğunlukla etkilenmişim ama benden daha iyi görünüyordu.

Başka tarafa baktım ve elbisemin kenarlarını çekiştirdim.

-Sence kaç k kadar dışarıda oluruz?

Şimdi gülümsedi. -Ona kaşlarımı çattığımda güldü ve başını salladı. -Kimin elbisesini ödünç alıyorsun?

-Bu çok açık, değil mi?

Başını salladı ve etrafımda tam bir daire çizdi. Sonra uzandı ve elbisemin kenarından tuttu.

Sarsılarak uzaklaştım. -Hey, sen ne-ll

-Eldivenli parmakları dikkatle gizlenmiş çengelli iğnelerle uğraştı.

Tamara ve Holly'nin tüm emeklerini birkaç saniye içinde yok ettikten sonra Falin geri çekildi. Bir kez başını salladı ve sonra bana dönmemi işaret etti.

Dehşet duygusuyla aynanın karşısına geçtim. Yansımama ve sanki benim için özel olarak tasarlanmış gibi üzerime yapışan elbiseye bakarken çenem neredeyse yere çarpacaktı.

-Tamam, sen kazandın. Sihirli ellerin var.

-Hiç sihir hissettin mi?

Başımı salladım ve ellerimi belimde ve kalçalarımda gezdirdim. Dikişleri ya da toplanmış malzemeyi hissedemedim bile. Tamara iyi bir iş çıkarmıştı ama bu ...

-Etkileyici, dedim. Artık partiye uygun görünüyordum, yani kendime hiç benzemiyordum. Belki bu fark edilmeden içeri girmeme yardımcı olabilirdi. Sadece belki. En azından denemeye değerdi. Falin'e döndüm. -Geç kalacağız.

Caine malikanesine girerken Falin fısıldadı: -Kıpırdanmayı bırak, ll

Balo salonu.

Kolyeyi bıraktım ve elimin yanıma düşmesine izin verdim. Arabadayken bilekliğimi çıkarmıştım. Tamara haklıydı: Elimi kullanıyordum. Hâlâ hassastı ama en azından kalabalıkta daha fazla göze batmıyordum. Buraya hiç uyum sağlayamayacağımdan değil.

Smokinli erkekler bir arada durup viski eşliğinde anlaşmalar ve kararlar aldılar. Kadınlar, birbirlerinin mücevherlerinin değerine göre ittifaklarını seçerken birbirlerine hiçbir sıcaklık hissetmeden gülümsediler.

Tamam, belki biraz alaycı davranıyordum, ama bunlar

Nekros Şehri: politikacılar, büyük holdinglerin CEO'ları ve tembel işsizler.

Buraya kadar gelmeyi beklemiyordum. Bilet olsun ya da olmasın, kapıdaki görevli tarafından geri çevrilmeyi bekliyordum. Ama geçmemize izin verdi. Kapıdaki adam da öyle. Fark ettim ki Rodger değildi. İşte şimdi balo salonundaydık.

Falin'in omzuna yaklaşarak fısıldadım:
-Bunun bir akşam yemeği olacağını sanıyordum.

-Önce kaynaşyoruz. Sonra akşam yemeği. ll

Harika. Kaynaşma.

Falin koluma girdi ve beni odanın içine doğru götürdü. Gülümsememi yapıştırdım. *Tam olarak kiminle kaynaşmam gerekiyordu? Bu partide tanıdığım herkesle akrabayım ve beni dışarı atabilirler. Ailem dışında kimsenin kim olduğumu anlayacağını düşünmüyordum. Son zamanlarda gazetelere yansıyan yüzümle bile, sadece beni iyi tanıyan biri, tüm o makyajın altında, saçlarım toplanmış ve bir Humans First akşam yemeği partisindeki bağlamdan biraz uzak bir şekilde beni tanıyabilirdi. Babam bile muhtemelen beni böyle giyinmişken tanımazdı. Kesinlikle kendim gibi hissetmiyordum.*

Kaynaşacak birini bulma konusunda

endişelenmeme gerek olmadığı ortaya
çıktı. Falin

Bizi odanın içinde dolaştırdı, arada bir biriyle konuşmak için durdu, beni koluna şeker alır gibi yanına aldı.

-Dedektif Andrews, ll diye seslendi biri ve Falin beni sese doğru yönlendirdi.

-şef Reynolds, nasılsınız?" diye sordu ve polis şefinin elini sıkabilmek için kolumu bıraktı.

şef onu, çoğu şehirdeki diğer büyük nakliyecilerden oluşan küçük bir grubun arasında tanıttı. Yüzüm tüm gazetelerde yer almıştı ve şef günün erken saatlerinde bir basın toplantısında benden bahsetmişti, ancak konuşmasını bitirdikten sonra

Tanışma faslından sonra Falin'e beklenti içinde baktı.

Evet, makyaj ve elbise kusursuz bir kılık değiştirmedir.

Falin onu hayal kırıklığına uğratmadı:
-Bu Alexis Caine, Il dedi tekrar koluma girerek.

Gözlerimi kırptım ama gülümsememin yüzümden düşmesini engellemeyi başardım. *Ne yapmaya çalışıyor?*

Boğazına ölü bir şey sarılmış bir kadın öne doğru eğildi. -Ünlü ev sahibimizle bir akrabalığınız var mı?

Gülümsememi tüm gücümle açtım. -Evet,

Babamın tarafında.

Bu grupta alçak sesle bir mırıltıya neden oldu ve Falin'i daha yakına çekerek fısıldadım: -Seninle konuşmam gerek.

Sadece gülümsedi ama hareket etmedi. Bir süre sonra soyadımın verdiği his unutuldu ve sohbet devam etti.

Şef Reynolds Falin'in sırtını sıvazladı.- Falin departmana yeni transfer oldu ve biz de ona sahip olduğumuz için mutluyuz. Onu Coleman davasına verdim. Çok umut verici bir kariyeri var...ll

Gülümseyerek ve vücut dilini taklit ederek konuşmaya dalmıştım.

ne söylendiğini dinliyordu.

Bunun yerine diğer duyularıma odaklanarak kalabalığı büyü için taradım. Çoğunlukla Birinci İnsan Partisi destekçilerinden oluşan bir grup için, çok sayıda gösterişli tılsım vardı.

Kalabalığın içinde ten rengi büyüleri, anti-baling tılsımları, hatta birkaç göğüs büyütücü bile aktifti.

Falin bizi başka bir grupla kaynaşmaya götürürken sordu: -Bir şey hissediyor musun?

Gülümsememin ardında dişlerimi sıkarak başımı salladım.

Ben bir kehanet çubuğu değildim. Ne aradığımı bile bilmiyordum.

Kürek kemiklerimin arasında bir karıncalanma hissi gezindi, birinin baktığını anlamanızı sağlayan türden bir his. Sonra kötücül bir enerji dalgası zihnimi kapladı. Ürperdim, dizlerim büküldü. Ruh emici büyü buz gibi bir nabızla tepki verirken acı omzumu kesti. Falin'in kolunu daha sıkı kavradım. Bu partinin ortasında düşmek istemiyordum. Sallandım ve Falin'in kolu belime doğru hareket ederek beni ayakta tuttu.

-Kim o? diye fısıldadı.

Hissettiğim şey hemen geri çekildi,

Okyanusa geri çekilen bir gelgit gibi. Başka bir saldırı için hazırlandım ama gelmedi. Döndüm. Tam arkamda büyük bir grup insan vardı ve ortada, yardımcıları tarafından çevrelenmiş babam duruyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu, sonra tekrar konuştuğu kişiye döndü, ifadesi hiç değişmedi. Elini sıkan kadının elini sıktı, tokalaşma kişiselleşecek kadar uzun sürdü ve kadının kendisiyle bağ kurduğu izlenimini bıraktı.

Sonra arkasını döndü. Yanındaki adamlardan birinin koluna dokunarak onu grubun dışına çıkardı. Babam bir şey söyledi ve uzun adamın gözleri

bana taşındı.

Harika. Güvenlik şüphesiz beni yakında bulacaktır. *Görünüşe göre akşam yemeğini kaçıracağım.*

Babam kalabalığa geri dönerken gülümsedi ve şimdiden dikkatini çekmek için yarışan insanlar vardı. İşadama görünümlü tombul bir adam onun önüne geçerek görüşümü engelledi. Adam orta yaşlıydı, saçları kahverengiydi ama kırlaşmaya başlamıştı. *Sanırım bu onu şüpheli yapıyor -Roy en azından biraz daha dikkatli olamazdı, değil mi? İçimi çektim.*

Falin tekrar sordu: -Kim o?

Başımı salladım. Emin olamıyordum. Korkularım vardı ama babam olduğunu doğrulayana kadar tek kelime etmeyecektim. Kalabalığı taradım. Babamın gözleri benimkilerle buluştuğunda karanlığı tekrar hissetmemiştim ama başka kimseden de hissetmiyordum. *Yani Coleman saklanabilir.*

Bu işleri daha da zorlaştırır.

Ellili yaşlarının başında, açık kahverengi saçlı, babamın etrafındaki gruptan yeni ayrılmış bir adamı başımla işaret ederek sordum: -Kim o? Balo salonunu hışımla geçip yan kapıdan çıktı. Kapı çarpılınca konuşma durakladı, sonra tekrar etrafımızda vızıldamaya başladı.

Falin kapıyı düşündü ve sonra şöyle dedi,
-Pratt Bartholomew, yeni vali yardımcısı.
O iyi bir çocuk ve gerçek bir asabi.
Aradığınız kişi o mu?

-Geri çekil. Henüz bilmiyorum. Sadece
tanıma uyan adamları arıyorum.

-Açıklama?

Doğru, Falin'e Roy'dan henüz
bahsetmemiştim. Sonra açıklarım.

Birkaç şaşkın yüz hâlâ kapıya bakıyordu.

İş adamının çenesi düşüktü ama babamı
bir kez daha görebileceğim kadar hareket
etmişti. Bir tanesi

Valinin yardımcılarında kalın gözlüklü, asık suratlı bir adam eğildi ve hızlıca konuştu. Ne söylendiyse babam başıyla onayladı ve yaver aceleyle uzaklaştı. *Şüphesiz Bartholomew'un peşindeydi.*

Grubun hemen ötesinde duran bir adam dikkatimi çekti, çünkü çoğunlukla beni izliyordu. Kırklı yaşlarının sonlarındaydı ve koyu kahverengi saçları vardı. Baktığımı fark edince konyak bardağını sessizce kadeh kaldırmak için kaldırdı.

Ona dudak bükerek gülümsedim ve Falin'e doğru eğildim. -Kim o?

-Jefferson Wilks, III. Muhalefet partisinden bir senatör. ||

Burada bir Eşit Haklar Partisi üyesi mi var? Elbette buradaydım ve şu anda Nekros Şehri'nin en ünlü -ya da ünlü olmayan- cadısıydım.

Falin elimi tuttu. -Gidip kendimizi tanıtalım mı?

Başımı salladım ve ordövr masasını işaret ettim. Bacaklarımı tekrar sağlam bir şekilde altıma almaya ciddi bir ihtiyacım vardı ve bunu yapana kadar sahte gülümsemelere ve küçük konuşmalara hazır değildim.

Falin bana masaya kadar eşlik etti, ama masaya varır varmaz biri onun adını seslendi.

-Beni burada bırak, dedim ona,

el sallayarak uzaklaştırdı.

Gözleri bir an beni inceledi; sonra başını salladı. Neredeyse rahatlayarak iç geçirecektim. Yabancılarla dolu bir odada olabildiğince yalnızdım. Ve yemek vardı.

Masanın ortasındaki aranjmandan birkaç çikolata kaplı çilek aldım ve ardından masa krakerlerine geçtim. *Çantamı getirmemem çok kötü oldu.*

Bir krakeri havyarla doldururken, tanıdık bir kahkaha dikkatimi çekti.

Onu takip ederek küçük bir sosyete kızları grubuna ulaştım.

Casey.

Siyah giysileri ve şiş gözleri geride kalmıştı. Bu gece, kıvrımlı yakası ve altın kordonuyla tüm erkeklerin dikkatini çekecek parlak kırmızı bir elbise giymişti. Arkadaşlarından birinin söylediği bir şeye güldü ve sesi gerçek, hayat dolu ve hiç de zorlama değildi.

Yaklaşabilmek için buzdan heykele büyülenmiş gibi davrandım. Buzdan yapılmış gerçek boyutlardaki çifte bakarken, diğer duyularımla ulaşabilmek için bilincimin biraz daha aşağıya inmesine izin verdim. Dokunduğum ilk büyü parçası heykelin erimesini önleyen bir tılsımdı. İlerledim. Her

Gruptaki kızlar en az bir tılsım taşıyordu ama en çok Casey takıyordu. Hepsi de zayıf, oldukça güçsüz büyülerdi. *Bu kadar kalitesiz yapılmış tılsımları nereden almıştı?* Onları tekrar taradım ve tereddüt ettim.

Göğüs dekoltesine batan büyük elmas, onun fark edilmesini ve sevilmesini sağlamak için tasarlanmış bir cazibe büyüğü taşıyordu. Bu gri bir sihirdi; satın alınması ya da satılması yasal değildi.

Nereden bulmuştu bunu?

Göz ucuyla, Falin'in -karıştığı- grubun üzerine birkaç adamın indiğini gördüm.İİ İşgalci gruptaki adamlardan biri babamdı. O

Falin'e odaklandı. *Ah, kahretsin.*

Etrafa göz gezdirdim. Güvenliği fark etmek kolaydı - smokinli haydutlar hâlâ tehlikeli görünüyordu - ve yakınlarda rahatça dolaşan birkaç kişi gördüm.

Büfe masasından uzaklaştım. Çok görünür bir yerdi. Yanlarından geçerken insanlar bana baktı ve kendimi yavaşlamaya zorlayarak gülümsedim. Odadan koşarak çıkarsam daha da fazla dikkat çekecektim.

Odanın arka tarafına doğru ilerledim, burada bir perde yemek şirketlerinin kullandığı arka koridora girişi gizliyordu. Hâlâ kullandıklarını sanıyordum. Arkama bile bakmadan salona daldım ve bir kokteyl garsonunu şaşırttım.

Beni görünce irkildi ve elindeki yarısı boş şarap kadehini arkasına saklamaya çalıştı. Dağıtmak için tuttuğu dolu kadehlerin geri kalanının bulunduğu tepsi, yanındaki sandalyenin üzerinde duruyordu.

Ona en havalı gülümsememi verdim. - Kayboldum. Tuvalet nerede?

Bana yön verirken yarısı boş şarap bardağını tepsisine bıraktı.

Hem de kötü bir yöne, tuvalete. İşverenin mallarının tadına baktığı gerçeğini kibarca görmezden geldim ve benzer şekilde benden bahsetmeyi de unutacağını umdum.

Tepsisini alıp perdenin arkasında gözden kaybolduktan sonra koridorda ilerlemeye başladım. Birkaç dönüş beni evin yaşam alanlarına götürdü.

*Dışarı atılmamak için gizlice kaçmak.
Harika, Alex.*

Bu düşünceye omuz silktim. Ne de olsa Coleman kendini benim duyularımdan koruyabiliyorsa, ortama karışmanın pek bir anlamı kalmıyordu. Ben de burnumu sokabilirdim.

Merdivenlerden ikinci kata çıktım. Asıl hedefim babamın ofisiydi ama önce Casey'nin odasına uğradım. Gri bir tılsımı olması hoşuma gitmemişti. Kapı tokmağı sessizce döndü.

Elimin altında. Koşarak içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Aceleyle oturma odasına geçtim. Sade dekorasyonda ilginç bir şey saklı değildi. Yatak odasının kapısına ulaştığımda tereddüt ettim. Belli belirsiz bir sihir duyularımı gıdıkladı. *Artık büyü mü? Casey'nin süütünün kalbinde artık büyüünün ne işi var?*

Kapıyı itip açtım ve ışığı yaktım.

Yatak odası benim tüm dairemden daha büyüktü. Odanın ortasında krem rengi tül perdelerle örtülü bir cibinlikli yatak duruyordu, yatağın üzerindeki kırmızı saten yastık kılıfları tüm krem rengiyle şok edici bir kontrast oluşturuyordu.

Yatağın ayak ucunun karşısındaki duvarda küçük bir plazma TV asılıydı ve yatağın bir tarafında lambalı küçük bir köşe masası vardı.

Yatağın ayakucundaki meşe sandık, şifonyer ve küçük bir kitaplık dışında odadaki diğer mobilyalar uzun şamdanlar üzerindeki mumlardı.

Mumlara kaşlarımı çatarak baktım. Dört şamdan, her bir ana yön için bir tane olmak üzere odanın etrafına eşit olarak yerleştirilmişti. *Casey neyin peşindeydi?* Yaklaştım. Artık büyüünün ürpertisi kalınlaştı, varlığında hissettiğim alçak bir tınıya dönüştü. Farkına bile varmadan gizli çemberin kenarına adım atmıştım.

oradaydı.

Tamam, birisi kesinlikle burada sihir yapıyordu.

Şifonyerine doğru yürüdüm. Şifonyerin üzerindeki gümüş çerçeveli fotoğraflar, sade odadaki tek kişisel dokunuşlardı. Fotoğraflardan biri onu kabarık elbiseler giymiş bir grup arkadaşıyla, biri babamız ve Coleman'ın arasında dururken, diğeri de bir grup senatörün arasında dururken çekilmişti. Son çerçevede ise Casey'nin çok daha genç haliyle ağabeyimiz Brad'in yanında durduğu bir fotoğraf vardı. Büyük gümüş çerçeveyi elime aldım ve sihrin ürpertisi parmaklarımın üzerinde gezindi.

Tılsım mı?

Bir gizleme tılsımı. Kaşlarımı çattım. *Ne saklıyor?*

Hassas biri için gizleme tılsımları temelde yanıp sönen bir ışık ağlamasıydı,

-Burada ilginç bir şey var!" Ve bir kez orada olduklarını öğrendiğinizde, atlatmaları son derece kolaydı.

Gözlerimi kapatarak parmaklarımı çerçevenin arkasında gezdirdim. Arkasına bir cep dikilmişti. İçine uzandım ve elim büyüklüğünde ince bir kitap çıkardım. Deri kapağında herhangi bir iz yoktu ve yaşından dolayı yumuşaktı. Hafifçe vızıldıyordu, sanki

Etrafindaki büyüyü emdi, ama bu büyü yapışkan gibiydi. Kitabı çevirdim ve açtım.

El yazısıyla yazılmış satırlar sayfaları dolduruyordu, küçük ve kız kardeşime ait olamayacak kadar köşeli bir yazı. Sayfayı çevirdim ve kardinal ve koruyucu noktaların işaretlendiği süslü bir dairenin şemasını gördüm. *Bir büyü kitabı mı?* Sayfayı biraz daha çevirdim. Bulduğum büyü, düşmana korku salmak için tasarlanmıştı. *Herhangi bir büyü kitabı değil, gri büyüler.*

Arkamdaki kapı çarparak açıldı.
-Burada ne yapıyorsun?

Kitabı arkama saklayarak arkamı döndüm.

Casey kapı aralığında duruyordu, yanakları kızgın bir kırmızıyla parlıyor ve kırmızı elbisesiyle yarışıyordu. Küçük yumruklarını beline dayamış, dirseklerini mümkün olduğunca fazla yer kaplamaya çalışıyormuş gibi iki yana açmıştı.

-Tekrar soruyorum. Burada ne yapıyorsun?

-Burada partide olduğu gibi veya-ll

-Odama girdi ama yatağın kenarında durdu.

Kitap hâlâ elimdeydi. *Onunla ne yapacağım ben?* Boğazımı temizledim, gözlerine bakmadım. -Nasıl?

Beni buldun mu?

-Partiyi bastığını biliyordum çünkü seni gördüm. Odamda olduğunu biliyordum çünkü çemberimi geçtin.

Şamdan kardinal noktalarıyla görünmez daireye baktım. -O zaman sen bir-ll

-Cadı mı? ll Mükemmel yontulmuş bir kaşını kaldırdı, kıvrak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. -Evet. Ve eğer babama söylersen, inkar ederken hayatını zindan edeceğime yemin ederim.

-Ama... Ama cadı olduğum için reddedilmiştim. Bir cadı olarak etiketlenmiştim.

Piç kurusu. Ve şimdi Casey, en sevdiği bebek, saklanan bir cadıydı. -Nasıl fark etmemiş olabilirdi ki?

Kendini yatağına bıraktı, kıpkırmızı elbisesi krem rengi yorganın üzerinde kırmızı yastık kılıflarından bile daha gösterişliydi. -Lütfen. Babam dünyadaki en az hassas normdur.

Annem yıllardır onun burnunun dibinde pratik yapıyor olmalı.

-Peki ya Brad? diye sordum, gözlerini kaçırdı.

Büyü kitabını ona veren kişi o muydu? Onun resminin arkasına saklanmıştı. Casey hâlâ bana bakmıyordu. Diz çöktüm ve ince kitabı

botum. Rahat oturmuyordu. Daha da aşığı itmeye çalıştım ama Casey hareket ettikçe yatak kayıyordu. Ayağı kalktım, eteğimi düzelttim ve yüzümü boş tutmaya çalıştım.

-Brad'den haber almadım. Kimse almadı. Ondan haber alsaydık babamın seni arayacağını düşünmüyor musun? Yani, her neredeyse, o bilmiyor ve ben de onun bir cadı olup olmadığını bilmiyorum. Senden sonra, bilirsin işte...ll

Evet, biliyordum. Wyrd yeteneğim ortaya çıktıktan ve bunu gizleyemediğimi kanıtladıktan sonra, babam beni kaydeder kaydetmez bir wyrd yatılı okuluna göndermişti. Bavulumu ilk topladığımda sekiz yaşındaydım ve

Akademiye gitmek için tek başına uçağa bindiğinde Casey sadece dört yaşındaydı. Etkileyici bir yaştı.

-Ne zaman fark ettiniz?

Omuz silkti, ince omuzlarını hafifçe kaldırdı. -Sanırım hassas olduğumu hep biliyordum ama birkaç ay öncesine kadar bir öğretmen bulamamıştım.

-O elması boynuna mı taktın?

Eli kolyeye gitti ama ona bakmadı. -
Evet.

-Casey, bu gri büyü. Öğretmenin her kimse seni uyarmalıydı.

gri büyüünün size verdiği zarar hakkında-ll

-Sana soran olmadı Alexis. Benim işime karışma.

Bana huysuz bir bakış attı, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi. O zamanki ses tonuyla, -Ve odamdan çık git, dedi.

-Casey, I-ll

-Eğer gitmezsen güvenliği çağıracağım.

Gitmemeyi düşündüm. Sırf eğlence olsun diye. Ama şimdi -Baball diye bağırsa, bana eşlik eden

Gardiyanlar. Döndüm, kendimi
dışarıda gördüm. Fazla uzağa
gidemedim.

Koridora geri döndüğümde iri bir el
omzuma indi. Donup kaldım.
Yakalandın.

Kare çeneli adamı tanımıyordum ama
beni tanıdığı belliydi. Beni ileri doğru itti
ve ben de istemeye istemeye beni
babamın ofisine götürmesine izin verdim.

Ofis zaten gitmek istediğim yerd, sadece
bu durumda değil.

Babam maun ağacından kocaman
masasının arkasında oturmuş,

parmaklarını dudaklarının önünde
birleştirmişti.

İçeri girer girmez karanlık bakışları üzerimde sabitlendi ama hiçbir şey söylemedi. İri yarı gardiyan -ya da asistan ya da babam ona ne diyorsa- beni masanın önündeki deri koltuğa itti.

Rahat görünmeye çalışarak arkama yaslandım.

Babam hâlâ sessizliğini koruyordu.

Sinir oyunu mu? Kaş kaldırmayı denedim ama yüzümdeki dikişler görünmese bile kesinlikle hala oradaydı. Onun yerine kaşlarımı çatmakla yetindim. Babam sadece beni izliyordu, yüzü ifadesizdi.

Ağırlığımı kaydırdım, elbisem hışırdadı.

botlarımın etrafında. *Tamam; eğer konuşmayacaksak, başka bir şey yaparım.* Duyularımı açmaya odaklandım ve

-Hiçbir şey. Yemek sırasında üzerine yemek döküldüğünde takım elbisesinin mükemmel görünmeye devam etmesini sağlayacak bir tılsım bile yoktu. Muhtemelen daha önce grupta oldukları için iki fedaisini taradım.

Bir tanesi sıradan bir geçişte tanımlayamadığım bir cazibe taşıyordu, ancak yeterince iyi huylu hissettiriyordu.

Diğerinin üzerinde büyü yoktu. Yine de kimse konuşmadı.

Ağırlığımı tekrar kaydırdım ve avuçlarımı

elbisemin eteğine sildim.

-Sonunda sordum.

Babam başını salladı. -"Her zaman sabırsız olan." Ellerini indirdi ve bir kaleme uzandı. Sanki kovulmuşum gibi önündeki belgeyi inceledi.

Kandırılmadım.

Başını kaldırmadan, -Bu evimi son günlerde ikinci kez işgal edişin, ne istiyorsun Alexis?

Hiçbir şey söylemeden başının tepesine baktım.

Sessizlik keskindi, havayı kesiyordu

aramızda. Sonunda kalemi bıraktı ve başını kaldırdı. Sabırsız ya da değil, en az onun kadar inatçı olduğumu düşündüm, bu yüzden dilimi tuttum.

Dakikalar geçiyor ve dudakları ince bir çizgiye dönüşüyordu.

-Alexis, hareketlerim için bir sebebim var. Bir plan. Sen de aynısını söyleyebilir misin? ll Omzunun üzerinden baktı ve şöyle dedi,

-Onu dışarı çıkar. Ve gardiyanların onu tekrar içeri almamaları gerektiğini bildiklerinden emin olun.

Arkamdaki serseri omzumu sıktı ve ben de başka bir şey söylemeden ayağa kalktım. Ofis kapısından içeri adımımı atarken

babamla yüzleşmek için geri döndüm.

-Bu arada George, parti harika ama bir şey beni şaşırtıyor. Neden Birinci İnsan Partisi destekçileri cadılardan nefret ediyor ama anında yüz gerdirme ya da göğüs büyütme için illüzyon tılsımlarına gizlice giriyorlar?"

Topuğumun üzerinde dönerek odadan hışım ile çıktım ve serseriye yetişmesi için bıraktım.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken başımı salladım.

Bu mu benim harika cevabım? Göğüs ameliyatı mı? Bunca yıldan sonra, hâlâ beni sinirlendiriyordu. En azından bir şey kesindi: O adam kesinlikle benim babamdı.

Bölüm 11

Kapıya yaslandım ve muhafızın silüetinin genel yönüne doğru gülümsedim. Tek umudum Falin'in beni onu beklerken görmesiydi, yoksa beni bırakması için yalvaracaktım. Bu konuda şansımın yaver gideceğine dair ciddi şüphelerim vardı.

Endişelenmemeliydim. Partiden atılmamın üzerinden yirmi dakika geçmeden Falin'in üstü açık arabası mırıldanarak kapıya yanaştı. Arabayı sürerken çenesinin sert duruşu, akşam yemeğinden önce partiden ayrılmaktan pek hoşlanmadığını düşündürdü bana... Ne diyebilirdim ki? Daha önce hiç

randevuya çıkmamıştım. Kuralları bilmiyordum.

-Nereye gittin?" diye sordu biraz fazla dar bir dönüş yaparken.

-Araştırıyoruz.

-Bizi dışarı attırdın.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak koltuğumda daha da alçaldım.

-Bu zaten olacaktı. Belki notu kaçırmışsındır ama babamla anlaşıyoruz.

Gerçek adımı kullanman da neyin nesiydi? Babamın bizi kovmasını istiyordun.

Falin homurdandı, ben bunu ya eğlence ya da tiksinti olarak yorumladım.

-Sana teorik bir soru sorabilir miyim? ||
Cevabını beklemedim. Sorumu şimdi soruyordum, çünkü bu geceden sonra benimle bir daha asla konuşmayabilirdi. -
Birinin ruhunu emen bir büyü olsaydı, onu nasıl durdururdunuz?

Frene bastı ve araba kayarak kırmızı ışığın önünde durdu. Bekledim.

Işık yeşile döndü, ama araba hareket etmedi ve o hala cevap vermedi. *Tamam, bu gece insanlar neden konuşmuyor?*

Ben kıpırdandıkça pelüş deri altımda inledi ve arkamızdaki arabanın sürücüsü kornasını çaldı. Üstü açık araba ileri fırladı.

-Bir ruhun dışarı atılmasından bahsetmiyorsun. Tüketimden mi bahsediyorsunuz? Sesi temkinli ve son derece ciddiymi.

Onun benim ruhum olduğunu düşünürsek, ben de öyleydim.

Başımı salladım ve bekledim ama başka bir şey söylemedi.

-Peki?

Cep telefonu yanı başında cızırdıyordu ama bana doğru döndü, sokak lambaları yüzündeki sert çizgileri belirginleştiriyordu.

-Telefon tekrar cızırdadı ve tek eliyle belinden çıkardı.

-Andrews, Il diye bağırdı telefona selamlama olarak.

Çok şey biliyor gibi görüldüğün için mi?
Bunu söylemedim. Bunun yerine omzumdaki çizikleri ovuşturdum ve pencerenin dışındaki karanlığa bakmak için döndüm, ona küçük arabada olabildiğince mahremiyet yanılsaması verdim. *Eğer babam Coleman değilse, o zaman kim?* O kara büyü dalgasını aldığımda birbirine çok yakın çok fazla insan vardı. Onlardan herhangi biri olabilirdi. Başımı salladım.

-Uzakta değilim. Birazdan orada olacağım."
Falin'in telefonu kapandı ve bir düğmeye basarak arabayı çevreleyen gece göğünü mavi ışıklarla doldurdu.

-Plan değişikliği, 11

dedi. -Bir cinayet işlendi. Sizi bırakması için olay yerindeki memurlardan birini çağıracağım.

Daha önce Falin'in dikkatsiz araba kullandığını düşünmüştüm ama yanıp sönen mavi ışıklar onu arabanın hız göstergesine sonuna kadar basma konusunda serbest bırakmıştı. Çok geçmeden polis arabalarıyla dolu çakıllı bir çukura girdik. Sertçe yutkundum. Gece görüşüm yıllarca mezar görüşü kullanmaktan mahvolmuştu ve yanıp sönen mavi ışıklar da yardımcı

olmuyordu ama görebildiğim kadarıyla
burası biraz fazla tanıdık geliyordu.

-Falin, burası terk edilmiş bir depo mu?

-Arabayı park etti ve kapıyı arkamdan çarparak dışarı fırladı.

-Arabada kal.

-Bekle! Ben-ll

-Arabada kal.

Koltuğuma geri yaslandım, eteğimi yeniden düzelttim ve çizmelerimi ön konsola dayadım. Büyü kitabını botumdan çıkardım ve çantama attım. Sonra nefesimin altında sayarak bekledim. Elli numarayı vurdum. *Bunu yapmış olmalı*

Şimdiye kadar içeride.

Etrafa bakındım ama pek bir şey göremedim. *Ya şimdi ya hiç.* Arabadan indim ve kapıyı sessizce iterek kapattım. Sonra çakıllı alanın sonundaki ışıklara doğru yürüdüm.

Binanın etrafında hiçbir şeye çarpmamamı sağlayacak kadar güvenlik aydınlatması vardı ama ışığın ulaşmadığı köşeler gölgeler tarafından yenilmişti. Sarı suç bandına doğru ilerlerken bunlardan kaçındım.

-Alex, kızım, sen misin?

İsmimi duyunca döndüm. Bir adam, muhtemelen bir polis, bana doğru kasıla kasıla yürüdü. Ya da

belki de alım değildi.

Belki de dizleri zayıftı. Çok uzun süre baktım, gölgeli yüz hatlarını tanıdık bir yüze dönüştürmek için mücadele ettim.

-Bu sensin, Alex. Bu kıyafetle seni zor tanıdım.

Ses sonunda tıkladı. -Dedektif Jenson. Nasılsınız?

Omuz silkti ama yüzü olması gerekenden daha solgundu. Jenson beş yıldan fazla bir süredir cinayet masasında çalışmıyordu ama gözleri çoktan yenik düşmüştü.

O zamandan beri John'un ortağıydı.

Cinayet masasına transfer oldu ama kimse onun birimde daha fazla kalmasını beklemiyordu.

-Bugünlerde suç mahallerini görmek için mi giyiniyorsun? Şöhret seni etkiledi mi? "ll dedi Jenson ve gülümsemesini küçümseme gibi gösteren şeyin gölgeler olup olmadığını anlayamadım.

Genelde Jenson'ı severdim. Arada bir John'un Salı yemeğine gelirdi ve genellikle polislere sağladığım yardıma saygı duyardı. Rüzgar değişti ve beraberinde çürümüş kusmuk kokusunu getirdi.

Burnumu kırıştırdım. -Orası kötü, değil

mi?

Omzunun üzerinden arkasında beliren
binaya baktı. -Bir dakika önce
Dedektif Andrews'u gördüm. John
hastanede olduğu için suç mahallerine
mi giriyorsun?

Gözlerimi kırptım ve ona tokat
atmadığımdan emin olmak için
parmaklarımı kolumun içine kıvırdım.

-Flört alışkanlıklarım hakkında
konuştuğumuzu sanmıyorum, Dedektif.

-Biriyle çıktığını pek duymadım. Öne
doğru eğildi.

Kusmuk kokusu sadece rüzgârda değil,
nefesinde de vardı. Deponun içinde her
ne varsa kötüydü, ama orada öylece
durmayacaktım.

sırf gördüklerini engelleyebilmek için hakaret etti. Geri çekildim.

-İyi geceler dedektif. Arkama bakmadan uzaklaştım. *Göt herif-*

Bunu yapabileceğini nereden çıkardı?

...

Başımı salladım. Jenson'ı düşünerek vakit kaybetmek yerine endişelenmem gereken çok şey vardı. Deponun dış cephesine daha iyi bakmam gerekiyordu. Ama zaten biliyordum.

Dehşetin pençeleri derimin derinliklerine işlemiştii ve biliyordum. Burası Roy'un beni götürdüğü depoydu.

Ve içeride her ne varsa Jenson'ın hayal ettiğinden daha kötü olduğunu biliyordum.

Tökezleyerek deponun arka tarafına doğru yürüdüm. Nemli havada vızıldayan bir güvenlik lambası, üç adet tahtayla kapatılmış yükleme rıhtımını aydınlatıyordu; ortadaki rıhtımın panelleri gevşekti. Nerede olduğumu doğruladıktan sonra geri dönmeyi planlıyordum. Gerçekten de öyle. O depoda meydana gelen büyüyü hissetmiştim. İçeride ne olduğunu görmeme gerek yoktu. Ama ortadaki rıhtımın önünde, sanki parlak güneş ışığında duruyorlarmış gibi net bir şekilde seçebildiğim üç kişi duruyordu. Onlardan biri Ölüm'dü.

Üç figür ile benim aramda duran polisin

Ölüm'ün yoldaşlarını psişik bir seviyede görüyordum. Bu da hepsinin ruh koleksiyoncusu olduğu anlamına geliyordu. Ölüm şimdiye kadar gördüğüm tek toplayıcıydı. Aynı anda birden fazla toplayıcıyla temas kuran bir mezar cadısı bile duymamıştım.

Bandın altına saklandım.

Çevreyi koruyan memuru hatırlayana kadar iskeleye giden yolu yarılamıştım ve onu hatırlamamın tek nedeni dirseğimi yakalamış olmasıydı.

-Özür dilerim hanımefendi. Yolun diğer tarafında kalmalısınız Bayan Craft. Sizi tanıyamadım.

Benden daha genç ve muhtemelen polis akademisinden yeni mezun olduğunu tahmin ettiğim memura baktım. Yeni polisler iki kategoriye ayrılırdı: her şeyi kitabına göre yapan ya da emin olmayan ve kulaklarının arkası ıslak olan. Bu genç memurun ikincisi olduğunu umuyordum.

-Akşam, memur bey, dedim ona gülümseyerek. -Dedektif Andrews beni getirdi.

Bu doğrudu. Beni buraya Falin getirdi. Subay istediği gibi davranabilirdi.

Genç memur kolumu bıraktı.

-Özür dilerim Bayan Craft. Kimse bana olay yerinde olacağınızı söylemedi. Eğer onu henüz görmediyseniz.

ön.ll

O mu? -Ben sadece etrafı biraz kurcalayacağım, teşekkürler.ll Memura bir gülümseme daha attım. Yakın zamanda yaşanan bir skandalla ilgili bir şey söylemem gerekiyordu; departmandaki herkes adımı ve ölülerini dirilttiğini biliyordu. Ama hikâyemi kontrol ederse, fena yakalanacaktım. Adımlarımı hızlandırdım.

Ölüm yaklaştığımda başını kaldırıp baktı ama diğer iki koleksiyoncu beni fark etmiş gibi görünmüyordu. Ya da belki de umursamadılar.

İnsanlar seni göremiyorsa, saklanmanın bir anlamı yok.

Üç koleksiyoncu daha farklı olamazdı.

Ölüm her zamanki gibi solmuş kot pantolon ve dar siyah bir gömlek giymişti. Bir koleksiyoncu için kıyafet kuralının hep siyah olduğunu düşünmüşümdür ama sağındaki kadın parlak turuncu bir tişört ile bir çift beyaz PVC kalça sarıcı ve diz üstü çizme giymişti.

Üstüyle aynı parlak turuncuya boyanmış rasta saçları sırtının ortasına düşüyordu. Kadın koleksiyoncuları daha önce de duymuştum ama o ruh toplamaktan çok bir partiye gidiyormuş gibi görünüyordu.

Raver'ın parlaklığının aksine, üçüncü koleksiyoncu sıkıcıydı. Yakasında solmuş bir çiçekle tamamlanmış gri üzerine gri bir takım elbise giymişti. Gri

saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı
ve

Yanında, sapı gümüş bir kafatası olan bir baston taşıyordu.

Ben yaklaşırken, Ölüm kadının koluna dokunarak, ben konuşmalarına kulak misafiri olacak kadar yaklaşımadan onu susturdu. Kadın adama ters ters baktı ve sonra adamın bakışlarını bana doğru takip etti. Kadın beni bir bakışta geçiştirdi ama gri giysili adam yoluma çıktı.

Tereddüt ettim. Ölümün ölümlülerin içinden geçip onları ürpertme eğilimi vardı ama koleksiyoncular benim için sağladı. Bunu kanıtlamak için Bay Gray'in bana çarpmasına izin vermek pek de iyi bir plan değildi. Yolundan çekildim, gözlerim onunkilere kilitlendi.

Kaşları kalktı ve tüm o grinin çevrelediği
yüzün şu olduğunu fark ettim

Genç.

Kadın ellerini beline koydu, parlak tırnakları tenine bastırıyordu. Ölüm'e ters ters baktı. -Ne reklamı yaptın?

Onu görmezden geldi ve elini uzattı. El ele tutuşmak normalde repertuarımızda yoktu. *Koleksiyoncular arasında sosyal bir norm belki de?* Bilmiyordum, bu yüzden elini kabul ettim.

Buz gibi parmakları benimkilerin etrafına dolandı, nemli havaya rağmen avuçları kolumda ürperti yarattı.

Beni öne, kendi tarafına doğru çekti. - Neden buradasın, Alex?

Ona da aynı soruyu sorabilirdim.
Aslında, zaten iyi bir fikrim vardı. -
Kurbanın ruhunu aldın mı?

Raver hırladı, insan şeklindeki herhangi
bir şeyden çok bir kaplanın boğazından
çıkan bir sestir bu. Elbette insan biçimli
demek insan demek değildi. Ölüm'ün
elindeki elime baktı ve dudakları geriye
doğru kıvrıldı.

-Geri çekildi ve gri adama baktı. -Biliyor
musun?

Ben buradan gidiyorum. Siz aptallar
bunu kendiniz halledebilirsiniz." Ortadan
kayboldu.

Bu da neydi böyle? Ölüm'e baktım. Her zaman gülümseyen dudakları ciddi bir çizgiye çekilmişti ve gözlerinde hiçbir kıvılcım yoktu.

Soğukluğunun etrafımdaki havaya nüfuz etmesine ve tüylerimin diken diken olmasına neden olacak kadar yakınına eğildim.

-Neler oluyor?

Yüzümü incelerken yorgun gözleri tenimde ağır bir ağırlık oluşturuyordu. Sonra bakışları aşağı kaydı, omzumdaki çiziklere takıldı ve tekrar yüzüme tırmanmadan önce tereddüt etti. - Sanırım bize yardım edebilirsin.

Gri adam başını salladı. -İstiyorum

Bunun bir parçası değil.

-Sonra hepimiz gideceğiz ve bu iş burada bitecek, İl dedi Ölüm, ama parmakları benimkileri sıkıca kavradı.

Baston, gri adamın kenetlenmiş ellerinin altında bir sarkaç gibi sallanıyordu. Başını salladı ama bu yavaş ve emin olmayan bir hareketti. -Hayır, hayır, sanırım bunu yapamayız." Baston durdu. -Önlem alacaksın, dedi bakışları bana kayarak.

Ölüm başını salladı ve parmaklarımı tutuşu değişti.

Benimle yüzleşmek için adım attı ve kolumu yönlendirdi, böylece ellerimiz

Olacaklardan kimseye bahsetmeyeceğine yemin etmeni istiyorum. Bu gece ne öğrenirsen.

Eğildi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötedeydi, çok yakındı ama gözlerinde alaycı bir ifade yoktu. - Tehlikeli olabilir. Kabul etmek zorunda değilsin, ll diye fısıldadı.

Yutkundum. *Tehlikeli ve ben kimseye söyleyemiyor muyum?* Cadılar arasında saklanma ve sır saklama döneminin sona ermiş olması gerekiyordu. OMIH ilerleyebilmemiz için bilgi paylaşımını teşvik ediyordu. Ama ben sorduğum için Ölüm iki kez ruh toplamayı durdurmuştu. Ve hayatımı kurtardı.

Benden hiçbir zaman bir şey istememişti. Bunu yapabilirdim, ne olursa olsun ve şartları ne olursa olsun. Başımı salladım.

Ölüm gülümsedi, ama dudaklarının gerginleşmesi ve gözlerinin köşelerinin kısılması bunun mutlu bir gülümseme olmadığını, daha çok kararımı endişeyle kabul ettiğini gösteriyordu.

Elini yüzüme götürdü ve boynumdan aşağı ürperti gönderdi. -Yeminin.

Tam ağzımı açmıştım ki arkamdan gelen ayak sesleri durdu.

-"Bayan Craft, iyi misiniz?" diye sordu az önceki genç memur.

Ölüm ona kaşlarını çattı ama memur bunu göremedi.

Muhtemelen burada durup görünmez insanlarla konuşurken deli gibi görünüyordum. Döndüm.

-Ben iyiyim, teşekkür ederim. Ben ... içeri girmeye hazırlanıyorum. ||

Başını salladı ama gözlerinden şüphe düşmedi.

Ölüm'e dönmeden önce onun duyamayacağı bir yere gelmesini bekledim. -Hiçbir şey söylemeyeceğim.

Gri adam alay etti ve Ölüm başını salladı. Eli yüzümden düştü, boştaki parmaklarıma dolandı.

Sonra da kendi obsidyen yüzüğüme bakana kadar elimi kaldırdım.

- "Gerçek bir yemin, Alex," dedi.

Lanet olsun. Bağlayıcı yeminlerden nefret ediyorum. Her şey ifadede gizliydi. Yemini çok kapsayıcı yapsaydım, gördüğüm hiçbir şeyi tartışmamaya mecbur olurdum. Çok sınırlayıcı olursam da pazarlık etmek zorunda kalırdım. Derin bir nefes alarak yüzüğün içindeki güce dokundum, sonra büyüü sesime ekledim.

-Ruh koleksiyoncularının sırlarıyla ilgili olarak bu gece gördüklerimi izniniz olmadan tartışmayacağıma güç üzerine yemin ederim.

Başını salladı. -Kabul ediyorum ve söz veriyorum

Bu gece size yardımcı olması için hangi sırlara ihtiyacınız olduğunu paylaşın.

Onun gücü benimkiyle buluştu, soğuk sıcakla karıştı. Neredeyse büküldüğünü, değiştiğini görebiliyordum. Sonra güçle örülmüş yemin derimin altına battı ve bağ zihnime, kalbime, ruhuma yerleşti. Gözlerimi kapattım ve yeminin hafif ağırlığını hissederek sırtımı dikleştirdim. Yakında alışacaktım.

Ölüm ellerimi bıraktı ve döndü. Gri adama başıyla işaret etti ve ikisi de panellerden geçip depoya girdiler. *Evet, harika çocuklar. Katı cisimlerin içinden tam olarak geçemiyorum.*

Aslında çok da homurdanacak değildim. Ölümünden hiçbir şey istememiştim.

Ama bana yardım sözü vermişti. Tek umudum bunun ruhumu emen büyüye kadar uzanmasıydı.

Panel daha önce gizlice girdiğim yerden hâlâ açıktı ve Tamara'nın elbisesine takılmamaya çalışarak açıklıktan geçtim. Depoya en son girdiğimde öğleden sonraydı ve içeri süzülen güneş ışığı yoluma saçılmış kasaları aydınlatmıştı ama alacakaranlıkta deponun zemini karanlıktı.

Ölüm ve gri adam çoktan odanın diğer tarafındaydı. Cesedin bulunduğunu tahmin ettiğim iç kapıdan biraz ışık sızıyordu ama

yardım etmek için yeterli değildi. Yavaş adımlarla ellerimi uzattım ama bir sandığa çarpmadan önce sadece bir metre gidebildim. *Lanet olsun.*

Ölüm başını kaldırdı ve sorunun farkına vararak yanıma geldi. Görme yeteneğimi biliyordu, ama aslında gece görüşü çok iyi olan biri bile karanlık depoda sorun yaşırdı. Ölüm elimi tuttu.

-Adım attığım yere adım at.

Söylemesi yapmasından daha kolay. Normalde katı nesneler hakkında endişelenmeyen biri tarafından yönlendirildiğimden bahsetmiyorum bile, yapabileceğim küçük nesneler olduğunda uyarılmam gerektiğini unutuyordu.

Ve bir sandığa srtndğmde elbisemin takılacağını hesaba katmamıştı. Kapıya vardığımızda botlarımın ayak bileklerimi ve inciklerimi kurtardığına şkrediyordum ama Tamara'nın elbisesinin durumu hakkında ciddi endişelerim vardı.

Gri adam kapının hemen içinde bekledi, bastonunu kafatası uçlu bir sopaymış gibi çevirdi. || Yani kk kızın oraya girip sihir mi yapacak?

lm cevap vermeden kaşlarını çattı. Sonra bana baktı. -Buna hazır mısınız?

İçeride ne greceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

yapılan büyü'nün kötü niyetini
hissedebiliyordu. Karanlığın yayılması
gibi odadan dışarı sızıyordu. Sanki
bedenim büyüden uzaklaşmaya
çalışıyormuş gibi derimi ürpertiyordu.
Bir yanımda geri dönmek, kaçmak için
çılgılık atıyordu. Görmezden geldim.
Başımı sallayarak gri adamın, Ölüm'ün
etrafından dolaştım ve karanlık bir ayın
cinayetinin sahnesine girdim.

Bölüm 12

İlk fark ettiğim şey polislerdi. Hareket ediyorlardı. Bu bir hayatta kalma içgüdüsü-

Polisler küçük ekipler halinde fotoğraf çekmek, işaret koymak ve kanıtları paketlemek için çalışıyorlardı. Falin odanın uzak tarafında durmuş, adli tabiple konuşuyordu.

Sonra mobilyaları fark ettim. Dün bu oda terk edilmişti ve boşluğu bozacak toz bile yoktu. Bugün ise yerleri pelüş halılar kaplıyordu. Kilimlerin üzerinde

Çoğu hâlâ yanmakta olan düzinelerce büyük mum. Mumlar odanın tam ortasındaki süslü bir yatağın etrafında toplanmıştı. *Ve çemberin merkezinde.*

Yatağın yanında küçük yuvarlak bir masa duruyordu, üstünde bir şişe şampanya ve iki kadeh vardı. Beyaz ipek bir kordon bana en yakın karyolanın direğine dolanmış, kıpkırmızı bir nesneye bağlandığı yerde beyazı kızıla dönmüştü.

Ona baktım, beynim kırmızı yumruyu çözmek için zaman ayırdığında kötü olacağını biliyordum.

Kanlı bir ayak.

Derin bir nefes aldım, umarım

midemdeki gerginliğe iyi gelirdi. Etmedi ama gözlerimi ilerlemeye zorladım. Kan lekeli bacadan yukarı, çıplak kalçaya doğru.

Bakışlarım mantığımın bana bir gövde olduğunu söylediği şeye takıldı; gördüğüm tek şey kıpkırmızı deriden akan ıslak, karanlık şekillerdi. Boğazıma bir safra kaçtı ve dilimi yaktı; bakışlarımı daha yukarı kaldırmaya zorladım. Kadının yüzü kırmızıyla yıkanmıştı. Sırlı, görmeyen gözleri odaya bakıyor, dudakları sonsuz bir çığlıkla bükülüyordu.

Bu çok fazlaydı.

Sallandım. Sadece Ölüm'ün belime dolanan kolu beni ayakta tuttu.

Dizlerim tutmadı ve iki büküm oldum.
Karnım şişti ve boğazımdaki
kasılmalarla savaşıarak dişlerimi sıktım.
Suç mahallinde hastalanmayacağım.

Ölümün soğuk eli enseme doğru hareket
etti.

-Nefes al, Alex. Sadece nefes al.

Soğuk, hasta sıcaklığı yatıştırmaya
yardımcı oldu.

Beni kavradı, ben de itaatkar bir şekilde
başımı salladım.

Yutkunarak nefes alıyordum. Bedenimle
savaşıırken, odadaki büyü zihnimi
gıcırdatıyor, savunmamın içine girmeye
çalışıyordu. Çember çökmüştü ama

havadaki karanlık, kesici büyü hâlâ çok aktifti.

Buradan çıkmam lazım.

Doğruldu, titreyen bacaklarımın beni götürebildiği yere kadar koşmaya, kaçmaya ve asla arkama bakmamaya hazırdım. Ölüm beni durdurdu. Kolları omuzlarıma dolandı ve beni geniş göğsüne doğru sürükledi.

-Hadi, Alex. Derin nefes al. || Gri

adam kaba bir ses çıkardı
Arkamda bir yerde. -Bu senin
yardım fikri? ||

Ölüm'ün dokunuşunun kesici soğukluğu azalıyor, yerini giderek artan bir uyuşukluk alıyordu.

Yanağımda, göğsümde ve bacaklarımda
gezindi. *Uyuşukluk iyidir.* Ya da

ölüyorum demekti.

Ölüm beni bıraktı ve geri çekildi. Eli uyuşmuş yanağıma gitti ve başımı geriye yatırdı. Bakışlarım onunkilerle buluşmak için yukarı sürüklendi. Mezarın serin derinlikleri gözlerindeki karanlığa yansıyordu.

Zaten tenimin büyük bir kısmını kaplayan soğuk, daha da derinlere sızarak ölümlere dokunan yanımı ortaya çıkardı. Kalkanlarım yırtıldı ve odayı gri bir patina kaplarken sıcaklığım kaçtı. Bir çember olmadan, kötü niyetli büyüünün olduğu bir odanın içinde, yaşayanlar ve ölümler arasındaki uçurumun üzerindeydim.

Ölüm elini bıraktı, yüzünde acı dolu bir

ifade belirdi. O yapmadı

Mezar görüşümde bir değişiklik oldu -tam olarak neyse oydu- ama arkasındaki duvarlar yıkıldı, altındaki paslı destekler ortaya çıktı. Derin bir nefes aldım. Hava sıcaktı ama nefesim üflerken yoğunlaştı. Döndüm.

Gri adam bakıyordu, bastonu havada asılı duruyordu.-

Bu riskliydi, ll diye fısıldadı ve benimle mi yoksa Ölüm'le mi konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ölüm bir adım daha yaklaştı ama bana dokunmadı. Odanın ortasını işaret etti. -Kurbanın ruhunu alıp almadığımızı sormuştun. Almadık.

Hayır. Geriye kalanı bulup cesetten çıkarmanı istiyoruz.

Ona göz kırptım. -Ruh hâlâ bedeninde mi? Döndüm. Kan ve bağırsakların ortasında mavinin en soluk parıltısı vardı. Sönük bir ruh hâlâ ölü etin içinde kilitliydi.

Mezarın sakın soğuşunda bile midem bulandı.

Başımı salladım. -Hayır.

Ölüm bir kaşını kaldırdı. -Ne yok?

-Hâlâ hissedebiliyor...ll Cümleyi bitiremedim.

Nefes almayan, kalbi vücudunda olmayan, derisi iplik iplik olan kadın biraz canlıydı. Bir şekilde, bir seviyede, başına gelen her şeyi hissetmişti.

Gözlerimi sıkarak kapattım. Bunun bir faydası olmadı. Her şeyi psişik bir düzeyde görüyordum, bu yüzden gözlerimi kapatmak ruhunun zayıf nabzını daha keskin bir odağa getirdi. Yere baktım ve ayaklarımın altındaki ufalanan betona bakarken bir şeyin eksik olduğunu fark ettim. Halılar.

Başımı kaldırıp baktım. Ne halılar, ne mumlar, ne de üzerinde bir şişe şampanya olan yuvarlak bir masa vardı. Bakışlarım kadına kaydı. Kadın hâlâ oradaydı,

Ruhu zayıf bir şekilde çarpıyordu ama bağlı olduğu süslü yatak artık ucuz bir katlanır masaydı.

-Anlamıyorum. Ne görüyorum ben?

Ölüm, sanki bunun bir anlamı varmış gibi,
-Görüyorsun, II dedi.

-Varoluş düzlemlerine, gerçeğe bakıyorsunuz.

Bu odada hiçbir şey yok mu? Şey, hiçbir şey değil. Katlanır masa ve polislerin koyduğu işaretler vardı; bunlar benim mezar görüşümde çürümüş olsalar da aslında gerçeklerdi.

İleri doğru adım attım ama

Aktif olmayan çemberi geçerken.
Kırılmıştı ama serbest bırakılmamıştı.
Geri tepmenin hâlâ kalıntıların arasından
geçtiğini hissedebiliyordum.

Ayin yarıda mı kesildi?

Çemberin kenarından geçtim ve bu bir
girdabın içine adım atmak gibiydi. İlk
ziyaretim sırasında bana çarpan her
karanlık, öfkeli enerji dalgası, şimdi
içinde durduğum fırtınanın yanında tek
bir yağmur damlası gibiydi. Vücudum bu
saldırının altında titriyordu. Havadaki
hastalıklı siyah ipleri ve tehlikeli kırmızı
büyü düğümlerini görebiliyordum ve bir
an için Aetheric'e fırlatıldığımı
düşündüm. Ama hayır. Burada o kadar
çok büyü vardı ki.

İleriye doğru bir adım daha attım ve sanki büyü beni hissedebiliyormuş gibi, siyah ve kırmızı dokunaçlar bana doğru yılan gibi kıvrıldı. Karanlık bir dal bana ulaştı. Çıplak baldırımı sarmak için botuma dolandı.

Büyü, mezar büyüğü tarafından tüketilirken kalan az sayıdaki kişisel kalkanıma saldırdığında acı derime yayıldı. Acı yanığa dönüştü ve gizli çemberden geri geri çıktım. Ölüm diz çöktü, eli bacağıma gitti ve büyü dağıldı, geride donuk bir zonklama bıraktı.

-Ölüm, gri adama bakarak, "Onu geçirmemiz gerekecek," dedi.

-Bunu söylemeden korkuyordum."
Bastonunu kötülükleri uzaklaştıracakmış
gibi önüne doğru kaldırdı. Sonra
çemberin kenarına doğru yürüdü. -Hadi
bakalım.

Zamanımız tükeniyor.

Ölüm'e kararsız bir bakış attım.

-Onun gittiği yere git ve yakın dur.
Arkanı kollayacağım, dedi.

Tamam. Bir dahaki sefere Ölüm için
herhangi bir iyilik yapmayı kabul
etmeden önce daha fazla ayrıntı
isteyecektim. Gri adamın arkasına
düşüm ve onun geçtiği çemberi
geçtim.

Yine büyüünün saldırısı

zihnimde yağlı izler bıraktı ama büyü dalları bu kez saldırmadı. Etrafımızdan akarak gri adamın önünde bir tünel gibi açıldılar. Arkamda Ölüm avuçlarını açarak geriye doğru yürüdü. Sanki koruyucu bir baloncuk oluşturmuşlar gibi görünüyorlardı.

-Bir polis yanıma doğru bağırdı.
Tahsildarlar durmadı, ben de durmadım.

-Siz ikiniz burada olamazsınız!

İki mi? Ölümü görebiliyorlar mı?

-Alex Craft!!

O ses Falin'di. Kesinlikle Falin'di.

Yürümeye devam ettim.

-Efendim, az önce masaya *doğru* yürüdüler.

Oops. İlk girdiğimde gördüğüm şampanyalı masayı kastetmiş olmalıydı. Şimdi hiç göremiyordum.

-Neler oluyor? Yine Falin.

Bize en yakın polisler silah çekti.

-Ateş etme, diye bağırdı Falin. -Alex, buraya gel. Şimdi. ||

Yatağa ya da şimdi mezar görüşümde görüldüğü gibi masaya ulaştık.

-"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım.

-Onu o bedenden çıkar, dedi Ölüm, hâlâ arkamdaydı.

Bunu nasıl yapacağım? Cesede baktım ve derisine kazınmış parlayan işaretleri görünce irkildim.

Görebildiğim tek şey kan ve irin olduğunda, ona yapılan saldırının vahşice olduğunu düşünmüştüm ama şimdi her bir dilimin amaca yönelik olduğunu gördüm. Bir sembol defalarca tekrarlanıyordu. Yabancı glifler, üzerinde gördüklerime hem benziyor hem de onlardan farklıydı.

Coleman'ın cesedi.

Ben izlerken, kıpkırmızı glifler daha parlak yanarken ruhunun ısıltısı daha da azaldı.

Gri adam kolumu tuttu. -Eğer onu kurtarabilirsen, şimdi yap.

Başımı salladım ve gücümü ona aktardım. Cesedin içinde bir yaşam ve ölüm mücadelesi vardı ve yaşam kazanmıyordu. Gücümün onun bedenini, ruhunu iyileştirmesini diledim ama yapamadım. Benim gücüm mezarla birlikteydi.

Vücutundaki büyüünün kendi tenimi yaktığını hissedebiliyordum. Buz gibi, kesici bir büyü.

Acı omzuma saplandı ve kişisel ruh emici büyümün büyüdüğünü, beni yuttuğunu biliyordum. Geri çekildim, gücümü geri çektim. Sonra onun ruhunu hissettim.

Büyünün tüm karanlığında, onun ruhu ışık ve sıcaklıktan oluşan bir şeydi. Ateşe çekilen bir pervane gibi, gücüm ona ulaştı. Ama ruhlar ve mezar birbirine karışmaz.

Büyüyle savaşmaktan zayıf düşen ruh, varlığının derinliklerine gömüldü. Saklanıyor.

Sahip olduğum her şeyi cesede döktüm. Vücut ısım düşmüştü ama fark etmemiştim bile. Artık ısım yoktu, artık vücudu beslemek için yaşam gücü, bu

yüzden doldurdum

Mezar soğukluğuyla bedeni. Geri çekilirken gücüm ruhu kovaladı. Ruhu, gölgesinin doldurması gereken boşluğa battı ve şekilsiz, parçalanmış bir gölge buldum. *Tıpkı Bethany gibi.* Gücüm boşluğu doldurdu ve ruh daha uzağa çekildi. Devam ettim.

Büyü ağır ve metodikti. Ben değildim. Gücüm hem büyüünün dokunuşundan geri çekilerek hem de ruhun peşinden giderek daha hızlı bir şekilde derinlere indi. Varlığının en derinine ulaştım ve onu sahip olduğum her şeyle, gücümün her zerresiyle doldurdum.

Ruh bedenden ayrıldı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Üstümde, karanlığın olduğu yerde soluk mavi bir ışık

parlıyordu.

Ona dokunmayan ruhuydu. Çılgılık attı, dövüşmekten hâlâ güçsüzdü ama benim gücümle doluydu. Hayaletlerin nasıl ortaya çıktığını hiç anlamamıştım ama bir tanesine bakıyordum. Ve bu seferki aklı başında değildi.

Hayalet feryat ederek gri adama saldırdı. Büyü onunla birlikte gelmişti. Vücudundaki glifler artık kalın, kıvrımlı dallarla çevrili karanlık lekelerdi.

Tıpkı çizikler gibi. Ama üzerimdeki büyüün aksine, bunun büyüdüğünü görebiliyordum ve hızla büyüyordu.

Gri adam elini uzattı ve parmakları koyu renkli bir elin etrafına dolandı.

Glifler.

Çekti ve hayalet daha yüksek sesle çığlık atarak kolunu parçaladı. Çekmeye devam etti, büyümüş olan tüm karışık kökleriyle birlikte glifi kopardı. Hayaletten kurtulduktan sonra karanlık glif dağıldı.

Gri adam karanlık sembollerden birini daha kaptı ve Ölüm de ona katıldı.

İkisi de çemberdeki diğer büyüye karşı koruma sağlamadığından, düğümlemiş dallar yeniden toplanıyordu. *Buradan çıkma vaktim geldi. Ayağa kalktım.*

Dizlerim büküldü ve tökezledim, neredeyse tekrar düşüyordum. Kendimi düzelttim.

başka bir adım attı. Bu daha çok işe yaradı. Karanlık bir dal bana bir adım kadar yaklaştı ve ben de sarsak bir koşuya başladım.

Çemberin kenarından geçtim ama uzak duvara ulaşana kadar durmadım. Sonra duvara yaslandım ve titreyen dizlerimi göğsüme çektim. Ölüm ve gri adam hâlâ çemberin ortasındaydı, hayaletin üzerindeki koyu renkli glifleri çıkarıyorlardı ama neredeyse bitirmişlerdi.

Yok ettikleri her glifle birlikte hayalet daha parlak, daha katı hale geldi. Ama çılgılık atmayı bırakmadı.

Birkaç polis dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini kulaklarına götürmüştü. Bir diğeri

bayılmıştı.

İkisi hâlâ silahlarını çekmiş ve doğrultmuştu ama hayalete bakıyorlardı.

Falin odanın diğer tarafındaydı ve bana bakan tek kişi oydu.

Görüşüm kararmaya başlamıştı, mezar görüşüm kapanıyordu, bu yüzden sadece derisinin altında yanan ruhunun gümüşünü görebiliyordum.

Ama kızgın olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yoktu.

Ölüm hayaletten son glifi çekti. Gri adam bastonuyla onu selamladı, döndü ve sonra bir elini

Hayalet. Hem o hem de gri adam ortadan kaybolana kadar ılık atmayı bırakmadı.

Ölüm bana dönüp gülümsedi ve polislerin içinde bulunduğu trans bozuldu. Biri donması için bağırdı.

Diğeri ateş açtı.

Ayağa fırlamaya çalıştım ama bacaklarım beni dinlemedi ve duvara çarptım.

Nefesim kesildi ve gözümü kırptım. Görüşüm kararıyordu. Ama Ölüm'ü görebiliyordum. Şaşırmış görünüyordu, eliyle karnını kapatıyordu.

Avuç içi kıpkırmızı olmuş elini çekerken zaman ağır çekimde ilerliyordu.

-Hayır. Bağırmak istedim ama sesim zorlukla taşındı.

Ölüm dizlerinin üzerine çökerken polislerin bağırma sesi kafamın arkasında bir vızıltıya dönüştü.

Ayakta durmaya çalışırken vücudum gerçek değilmiş gibi hissediyordum. Üç deneme yaptım. Nefesim, gücüm kalmamıştı ama Ölüm'e ulaşmalıyım. *O ölemez. O Ölüm.*

Yanımdaki kapı aralığında bir gölge hareket etti. -Lanet çocuklar hiçbir şeyi doğru yapamazlar.

Raver koleksiyoncusu odaya girdi, parmaklarını birbirine vururken tırnakları tıkırdıyordu. -Sanırım bu senin hatan, dedi.

Ona sadece göz kırptım, başka bir şey için iyi değildim. Büyüm bitmişti, gücüm tükenmişti. Raver başını salladı, neon saçları titredi ve sonra zeminde yürüdü. Ölüm'ün kolunu omzuna attı ve onu yarı taşıdı, yarı sürükleyerek çemberin dışına çıkardı.

Arkasında bir yerde bir silah betona çarptı.

-Raver kolumdan tuttu ve beni sürükledi.

Ölüm, kapı aralığından geçip ilk geldiğimizde girdiğimiz tozlu depoya geri döndü. Peşinden tökezledim.

-Beni duvara yasladı ve en azından bir süreliğine polislerin görüş alanından çıkardı.

-Ben, uh, ne?

-Yaşam özlerini değiştirdin. Geri al." Ölüm'ü yaklaştırdı.

Uzanıp siyah saçlarını kulağının arkasına doğru taradım. Bunu hep yapmak istemiştim ama hiç cesaret edememiştim. Parmaklarım yanağında gezindi ve teni dokunulamayacak kadar sıcaktı.

Koyu renk gözleri açıldı ve benimkilere kilitlendi. -Özür dilerim Alex.

Neredeyse gülecektim. Vurulmuştu ve üzgün olan mıydı? Başımı salladım.

Elini benimkine götürdü, avucumu yüzüne bastırdı. -Titriyorsun.

Gözlerimi kör eden nemi geri kırptım. - Benim için endişelenme." Kelimeler boğazımın arkasını yaktı.

-"Devam et," dedi raver.

Başımı salladım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ruhumla da hiçbir şey yapmamıştım. Sadece sonuncusunu kullanmadığımı umabilirdim.

şansımın.

Ulaşabileceğim bir gücüm yoktu ama buna ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı. Zihnimi, kendimi açtım ve tıpkı bir cesette olduğu gibi, ısım, yaşam özüm bana geri aktı. Sıcaklık bedenime süzüldü. Çok fazla değil, sadece soğuğu vurgulamaya yetecek kadar.

Sonra acı vurdu.

Dünyam kıpkırmızı oldu. Acı her yerdeydi, her şeyde.

Ölüyordum. Vücudumdaki her hücrenin öldüğünü, solduğunu hissedebiliyordum.

Güçlü kollar vücuduma sarıldı,

ve titrediğimi fark ettim. *Hayır.*

Kasılıyordum.

Ölüm fısıldadı, elini saçlarıma bastırarak: -
Geçecek, II dedi. -Geçecek.

Ölüm beni yere indirdi ve orada soluk
soluğa yattım. Acı geçmişti ama hâlâ
bedenimin her yanımda öldüğünü
hissedebiliyordum.

Ben ölüyorum.

Bu düşünceyi yüksek sesle söylemiş
olmalıyım çünkü Ölüm başını salladı.

-Sen ölümlüsün. Her zaman ölüyorsun.

-Gitme vakti geldi, dedi raver.

Ölüm omzunun üzerinden ona baktı: -
Yapmam gereken bir şey var. || Bana
döndü ve yüzüme düşen bukleleri
düzeltti. Parmakları kavurucu derecede
sıcak olmasa da yine de sıcak
hissettiriyordu. Ölümün bana sıcak
gelmesinin kötüye işaret olduğunu
anlayacak kadar aklım başımdaydı.

-Omuzundaki tüketim büyüğü-|| diye başladı
ama raver sözünü kesti.

-Ne halt ediyorsun?

-Onun bize yardım ettiği gibi ben de ona
yardım etmeye yeminliyim. Şimdi dinle,
Alex. Onu çekemem.

Ruhun hâlâ bedeninin içindeyken büyüü serbest bırakabilirsin. Büyüü yapanı bulup yok etmelisin. Tek yolu bu.

Peachy.

Henüz bitirmemişti. -Büyü kötü huylu ve bulaşıcıdır ama hedef aldığı kişi çok özeldir. Ruhun güçlü. Savaşıyor. Ama büyü seni yıpratırsa ya da çok fazla yayılırsa, senin için gelirim. Seni tüketmesine izin vermeyeceğim.

Beni öldürecek miydi? Yenmekten iyidir sanırım.

Dünyam başıma yıkılana kadar öne eğildi.

onun yüzüyle doluydu. Koyu renk gözleri sıcaktı, nefesi tenimi okşayacak kadar yakındı. -Ama lütfen Alex, onu atanı bul.

Raver boğazını temizledi. -Bu o kadar tatlı ki şeker hastası olacağım. Şimdi gidelim buradan.

Ölüm kaşlarını çattı ama ayağa kalktı. Sonra ortadan kayboldular.

Bölüm 13

Karanlıkta titreyerek uzandım, doğrulacak gücü bulmaya çalıştım. Ama bulamadım. Tozlu zeminde öylece uzandım. Ödünç alınmış bir elbiseyle. Duvarın diğer tarafında bir oda dolusu kızgın polis varken.

-Suç mahalimde ne halt ediyorsun!

Boşver onu. En sinirli polis şimdi benimle aynı odadaydı.

Mezar görüşümün kaybolmasıyla tamamen kör olmuştum ama o sesi tanımak için gözlerime ihtiyacım yoktu.

Kısa tanışıklığımızda bana o kadar çok bağırdı ki hafızama kazındı.

Soğukkanlı olmak isterdim ama Ölüm'le özlerimi değış tokuş etmiş, kötü niyetli bir büyüünün saldırısına uğramış, bir hayalet yaratmış, kendi özümü geri almış ve sonra da bir nöbet geçirmiştım. Son on dakika çok zor geçmişti. Hızlı geri dönüşler yapacak durumda değildim. Nefes almakta bile zorlanıyordum.

Ben de tam olarak yaptığım şeyi yapmaya devam ettim. Orada uzandım ve titredim.

-Ayağa kalk, ll diye emretti Falin. -Ayağa kalk. Aşağı uzanıp dirseğimi tuttu,

Eldivenli eli kolumu bir dağlama demiri gibi yaktı. İnledim, acıdan gözlerim yaşardı.

Falin geri çekildi. -Lanet olsun, donuyorsun.

Adımlarının odanın içine doğru ilerlediğini ve geri döndüğünü duydum. Tekrar konuştuğunda, yanıma çömeldiğini görebiliyordum. -Orada ne oldu öyle? Kimdi o adam ve nereye gitti?

Ben bir şey söylemedim.

-Cevap ver, Alex Craft, ya da bana yardım et.

...ll Tehdidin geri kalanını benim hayal

gücüme bıraktı.

-Yapamam.

Ben konuştuktan sonra uzun bir duraklama oldu. Sonra dedi ki, -İyi.

Eli yine koluma kilitlendi ama bu sefer dokunuşu kavurucu derecede sıcak değildi. *Ateşim bu kadar hızlı yükselmiş olamazdı; nasıl oldu da ...*

Endişelenmem gereken şey vücut ısısı değildi. Sert ve metalik bir şey önce bir bileğime, sonra da diğer bileğime dolandı.

Kelepçe mi? Kahretsin, beni tutukluyor.

-Ayağa kalk, Il dedi tekrar ve beni kelepçeli kollarımdan tutarak oturma pozisyonuna sürükledi.

Ayaklarımı altına almaya çalıştım ama başaramadım. Bacaklarım jöle gibiydi ve titrememi durduramıyordum.

Falin de boşuna olduğunu anlamış gibiydi, çünkü beni duvara yasladı.

-Seni daha önce de gölge düşürürken görmüştüm. Bu kadar kötü değildin.

-Ama daha fazla bir şey söyleyemedim.

Yemin dilimi bağladı. Derin bir nefes aldım ve başımı duvara yasladım. Yanaklarım yapış yapış olmuştu.

Gözlerimden hâlâ yaşlar süzülüyordu,

tozla karışıyordu. Pisliği temizlemek için hamle yaptım ama ellerim arkadan kelepeliydi. Bu çaba neredeyse beni yere deviriyordu. Falin'in elleri beni sabitledi.

Önümden bir hışırtı sesi geldi; sonra kumaş omuzlarıma düştü. *Falin'in smokin ceketini mi?* Üzerime geçirdi. abası için daha sıcak hissetmedim.

- "Hiçbir şey göremiyorsun, değil mi?" diye sordu.

- Burası karanlık.

- Alex, el fenerimi sana doğrulttum.

Göz kırptım. *Işığı bana mı doğrultmuştu?*
Tek görebildiğim tam ve kesintisiz karanlıktı. Mezara dokunduktan sonra hiç bu kadar kör olmamıştım. Asla.

-Seni hastaneye götürüyorum.

-İhtiyacım olan son şey yeni bir hastane faturasıydı. Sadece tekrar görebilmek, üşümemek ve kendi başıma ayakta durabilmek istiyordum... Ayrıca, beni Sihirli Mahalle'deki hastaneye götürse bile, bir ruh toplayıcısıyla yaşam özü takas eden birini tedavi ettiklerinden şüpheliydim. -Sadece eve gitmek istiyorum.

-Yapamazsın. Alex, bir suç mahalline girdin ve

kanıt.İİ

-Yapmak zorundaydım. Kurban...İİ Yine yemin dilimi bağladı. -Yapmak zorundaydım.

İnanın bana. Ve kimsenin cesede dokunmasına izin verme. Kara büyü karşıtı bir üniteye ihtiyacınız var.

-Olay yerini çoktan temizlediler.

Ağzım açık kaldı. *Nasıl temizlemiş olabilirlerdi?*

-Ama büyüler aktif. Ve mobilyalar... o odada kadın ve katlanır masadan başka bir şey yok." Son kısmı söyleyebileceğimden emin değildim ama görünüşe göre illüzyonun içini görmek Ölüm'ün

Sırlar.

Falin diğ er odaya doğru yürürken ayak sesleri benden uzaklaştı. Dakikalar geçti. *Eğer titremem durursa muhtemelen uykuya dalacaktım.* Yerde uyuyakalmak fikri beni heyecanlandırmıyordu.

Ama yorgundum. Bundan da öte, üşüyordum. Daha önce hiç bu kadar üşümüş müydüm?

Arkamdaki odada bir kargaşa başladı. İnsanlar ayrılıyor. *Falin olay yerini mi temizliyor?*

Ayak sesleri tekrar bana yaklaştığında diğ er oda sessizleşmişti. -Anti

Kara büyü birimi yolda. Seni buradan çıkaracağım.

Sonra Falin beni kucağına aldı. Beni olay yerinden dışarı taşıdı, ceketini hâlâ üzerimdeydi ve ellerim arkamdan kelepçeliydi.

Falin'in anahtarları şingirdarken sordum:
-Neredeyiz? Arabasına ulaştığımızda kelepçelerimi çıkarmıştı ve şu anda bulunduğumuz yer bir polis karakolu olamayacak kadar sessizdi.

-"Benim dairem" dedi ve kapının açıldığını duydum. Topallayarak içeri girmeme yardım etti, sonra beni pelüş bir

Kanepe.

-Peki ben neden buradayım?

-Çünkü seni hastaneye götürmeme izin vermiyorsun ve ben de seni bu durumda yalnız bırakmayacağım. Şimdi, olduğun yerde kal.

Rahat koltuğa gömüldüm. Nereye gideceğimi düşündüğünden emin değildim. Yabancı bir yerdeydim, göremiyordum ve kendimi zar zor ayakta tutabiliyordum. Gözetlemek için pek de uygun bir durum değildi.

Havaya kahve kokusu yayıldı ve bir dolap açılırken bir menteşe gıcırdadı.

Otururken kanepenin minderi hareket etti.

O da

Elimi kaldırıp kahve fincanını içine bastırdım.

Kupa sıcaktı. Çok sıcaktı. Yüzümü buruşturup geri çekildim ve kanepenin minderi tekrar hareket etti. Fincanı düz bir yüzeye koyarken yumuşak bir çınlama oldu.

Solumda bir yerde bir kapı açıldı ve gözlerimi dolduran karanlıkta gözlerimi kırpıştırarak sıçradım. Omuzlarıma büyük ve yumuşak bir şey düştü.

Battaniye mi? Falin onu etrafıma sardı, sonra elini alnıma bastırdı.

-Bu doğal olamaz.

-Ben iyiyim. Sadece...|| Neye ihtiyacım

olduğundan emin değildim.

Birkaç sert içki ve beni ısıtacak başka bir beden iyi bir başlangıç olabilirdi, ama bunu gerçekten söyleyemezdim.

Tekrar uzaklaştı ve suyun aktığını duydum.

Geri döndüğünde yanağıma ıslak bir şey bastırdı. Geri çekildim.

-Kıpırdama, ll dedi ve nemli bezi tekrar yanağıma bastırarak depodaki kumları sildi.

-Ben sakat değilim, ll dedim, bez parçasını ondan almaya çalışarak. Beni korkutmaya başlamıştı.

-Bana verdi ve ben de

Yanaklarım acıyana kadar yüzümü ovaladım. Sonra battaniyeden sıyrıldım ve bezi çıplak omuzlarıma ve kollarıma sürttüm.

İşim bittiğinde, artık bezle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Falin onu elimden aldı ve yerine kuru bir havlu koydu.

-"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sordum.

Uzun bir süre sessiz kaldı. -Belki de sadece senden cevap almak niyetindeyim.

İşte buna inanmıştım. Dizlerimi göğsüme çektim ve battaniyeyi daha sıkı çektim. -Sana ne yapabileceğimi

söyleyeceğim.

-Elini yüzüme götürdü, avucu yanağımı kavrarken dokunuşu nazikti.

İlk içgüdüm geri çekilmekti ama eli sıcaktı ve ben de çaresizce sıcak olmak istiyordum.

-Neden suç mahalime girdin?

-Başlangıçta depoyu tanıdığım için. Coleman'ın yeni bedenini çaldığında kullandığı depoyla aynı.

-Bunu nereden biliyorsun?

Ona Roy'u ve depoya yaptığım ilk yolculuğu anlattım. Konuşmamı bitirdiğimde

kaşlarını çattı. İstediğimden fazlasını söylemiştim. Çok daha fazlasını.

Neredeyse bildiğim her şeyi masaya yatırmıştım. -Benim üzerimde gerçeği arama büyüğü kullanıyorsun.

-Evet. Duraksamadı. -Bunun sadece ilk nedeniniz olduğunu söylemişsiniz. Diğer sebepler nelerdi?

Ağzımı açtım. Kapattım. Büyü beni cevap vermeye zorladı. Yeminim dilimi bağladı. Kelimeler sanki boğazımdan zorla geçiriliyor ve sonra düğümleniyordu. Dişlerimi sıktım. *Bana büyü yapmaya nasıl cüret eder? Ama cevap vermemezlik edemezdim.*

Sonunda dedim ki, -Bir arkadaş için bir iyilik. Neden kullandığın büyüğü

hissedemiyorum?

-Bu benim kişisel sihrim. Sen buna uyum sağlamamışsın, dedi.

Doğru mu cevap verdi? Yani büyü iki yönlü.

Ben bir şey söyleyemedem bir sonraki sorusuna geçti. -Bu arkadaş depodaki adam mıydı?

-Söylememeye yeminliyim. Nasıl-ll

Benimle konuştu, sözümü kesti.-Bu adamın cinayetle bir ilgisi var mı?

-Hayır. Yardım etmek için oradaydı. Ona yardım ettik. Nasıl-ll

Diğer eliyle ağzımı kapattı.

-Evet ya da hayır. Yemin, bana o adamdan ve oradaki amacından bahsetmenizi engelliyor mu?

Başım sanki kontrolüm yokmuş gibi sallandı. *Lanet olsun.*

Bileğini tuttum, ağzımdan koparmaya çalıştım ama titriyordum ve güçsüzdüm. Eli hareket etmedi. *Lanet olsun.*

Bazı cevaplar alma sırası bende. Ama değildi, eğer sorumu duymadıysa.

-Ritüelin ne için olduğunu biliyor musun?

Başımı salladım, sonra başımı salladım.

Sonunda

Omuz silkti.

Kararsızlık için bu nasıl?

Falin hayal kırıklığıyla homurdandı ve elini ağzımın üzerine bıraktı.

-Açıklayın.İİ

-Bir büyüünün ne yapması gerektiğini biliyorum ama o çemberde daha fazla büyü vardı.

Ve büyüünün neden yapıldığını bilmiyorum." Durdum. Bunu söyleyene kadar pek düşünmemiştim ama birinin ruh tüketen bir büyü yapmasının bir nedeni olmalıydı.

Yuhanna Beytanya'nın üçüncü

Buldukları ceset de aynı yöntemle öldürülmüştü ve bu gece ayın yarıda kesilmeseydi, bu kurbanın da ilk üçü gibi temizlenip atılacağından emindim. Bu kısa sürede dört kurban demekti.

Coleman'ın ceset değişimi için aynı depoyu, *aynı daireyi* kullanmış olması tesadüf olamazdı.

-John'un çalıştığı dava, üç ceset yığını-ilk kurban ne zaman bulundu?

Falin sanki hatırlamaya çalışmak zorundaymış gibi bir an sessiz kaldı. -Ben bölüme transfer olduğumda üzerinde çalışıyordu, yani en az iki hafta oldu.

önce.İİ

Coleman vurulmadan önce.

Yüzümdeki parmakları gerildi. -Neden?
Ne düşünüyorsun?

-O cesetlerin üzerinde muhtemelen glifler vardı. Bu geceki kurbanın da öyle olduğunu göreceksiniz. Büyü-İİ

Yemin, ruh tüketen büyü hakkında bir şey söylememe izin vermiyordu. Ama ruhlar yaşamla, enerjiyle doluydu. Eğer bu enerji tüketiliyorsa, bir yere gidiyor olmalıydı. -Bence cinayetler bir hazırlık çalışması. Bence çok büyük, çok kötü bir ayin olacak. Ve bence yakında gerçekleşecek.

Falin'in eli yüzümden düştü ve kanepede arkasına yaslanırken minder hareket etti. -Sana asla sihirli göz dememeliydim.

Çıkarımlarımın onu etkilemiş olmasından aptalca bir memnuniyet duyarak gülümsedim. -Bu neredeyse bir özür sayılır. *Umarım haklıyım*dır. Yüzümü buruşturdum. Ya da belki de bunu ummuyordum. Ruh emici büyüler gerçekten kötü bir şeye yol açıyorsa, serbest bırakıldığında yakınlarda bir yerde olmak istemedim.

Omzumdaki çizikleri ovuşturdum. Tabii ki, bu bir sorun olmayabilirdi. Şu anda bir zaman limitiyle çalışıyordum. *Ve katilin lanet ayinini körüklüyordum*. Battaniyeyi kendi etrafımda daha sıkı çektim.

-İkimiz de biraz uyumalıyız, İl dedi Falin ve ben onun odanın içinde yürüdüğünü duydum. Bir çekmece açıldı ve üstünü değiştirirken giysileri hışırdadı. -Uyumak için ödünç alabileceğin eşofmanlarım var.

-Elbiseleri elime tutuşturduğunda kabul ettim ama utancımdan elbiseleri giymek ve elbisemi çıkarmak için yardıma ihtiyaç duydum.

Tekrar giyindiğimde, sessizlik uzadı.
Çoktan yatmış mıydı? Sonra konuştu. -
Vücut ısım bu gece sana yardımcı olur mu?

Boğazımdan öyle bir ses çıktı ki

yarı boğuk bir kahkaha ve yarı boğulma.

-Bu çok garip.

-Evet ya da hayır !!

Başımı salladım. -Evet. Sıcaklığa gerçekten ihtiyacım vardı. Ölüm gideli bir saatten fazla olmuştu ve ben hâlâ titriyordum.

Falin'in kanepeye doğru hareket ettiğini hissettim. Kolu bacaklarımın altından geçti ve beni çevirerek kanepenin pelüş sırtında uzunlamasına hareket ettirdi. Belime doladığı güçlü koluyla beni göğsüne doğru çekerek sırtım boyunca kıvrıldı. Sıcacıktı, ne mutlu ki çok sıcaktı.

Ama hiç sahip olmadığım biriyle
kaşıklaşmak

seks? Çok garip. Ve kanepenin minderlerini önümde ve onun arkasında hissetmek? Biraz klostrofobik.

-Yatağında konuşmak kanepede konuşmaktan daha kolay olmaz mı?

-Benim yatağım yok.

-Ne?

Esnerken çenesi çatırdadı. -Ondan kurtuldum. Şimdi uyu, Alexis.İİ

Sarsılarak uyandım. Bedenimin dışında ince ve buharımsı, karanlık gliflerin ruhumu emdiği bir sahne, hala

zihnimde oynadı. *Bir rüya.* Ama büyük sürgülü cam kapıdan içeri süzülen zayıf sabah ışığında kaybolan bir rüya değildi. Kan çanağına dönmüş gözlerimi ovuşturdum ve sonra göz kırparak burnumun önündeki tanıdık olmayan yeşil mikrofiber yastığa baktım.
Neredeyim ben?

Falin'in dairesi. Ama kanepede yalnızdım.

Doğrudum - muhtemelen biraz fazla hızlı. Görüşüm dalgalandı, ama sonra tekrar berraklaştı ve tek odalı daire netleşti. Yüzümde bir gülümseme belirdi.
Görmek muhteşem bir şey.

Etrafıma bakındım. Küçük dairede pek

bir şey yoktu. Uyuduğum kanepede

Bir duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu; üzerinde televizyon olan bir şifonyer tam karşısındaydı. Bir köşede bir bilgisayar masası, diğer köşede de etrafında iki sandalye bulunan küçük bir kart masası vardı. Kanepenin karşı duvarında bir kapı vardı ve içeriden kahve kokusu - *pastırma mı* o? Kanepeyle aynı duvarda bir kapı daha vardı ve banyo olduğunu umuyordum.

Ayağa kalktım. Bacaklarım itiraz etti, altımda titriyordu ama dayandılar. Tüm vücudum sanki yorucu bir antrenman yapmışım gibi gergindi, ağrıyordu ve hareketlerim pürüzsüz olmaktan çok uzaktı. Sıcak bir duş almak istiyordum ama

Bu da bir seçenektir. Yüzümü yıkadıktan, ağzımı çalkaladıktan ve saçlarımla bir şeyler yapmaya çalıştıktan sonra kirli sarı buklelerimi at kuyruğı haline getirdim ve mutfağı yöneldim.

Falin sobanın üzerinde duruyordu. Ben içeri girerken başını kaldırdı. -
Günaydın. Nasıl hissediyorsun?

-Tamam. Ben...ll Durdum. Falin duş almıştı ve nemli saçları omuzlarına dökülmüştü. Sarı teller, düğmeleri açık olan ve göğsünü net bir şekilde görmemi sağlayan oxford'una nem sızdırmıştı.

Kesiginin üzerindeki derinin

Kasları görüldüğü kadar pürüzsüzdü ya da ince sarı saçları vardı ama ellerimin göğsünden karın kaslarına doğru kaydığını hayal edebiliyordum.

Falin kaşlarını çattı. -Bu sabahı görebiliyor musun?

Oh, evet. Görebiliyordum. Kesinlikle görebiliyordum. Başımı salladım, bakışlarımı ayırdım ve yanaklarımdaki rengi fark etmemesi için kahve makinesine doğru ilerledim. Bir sorunla karşılaştım, fincanların nerede olduğunu bilmiyordum.

Falin, sormama gerek kalmadan, -Başının üstünde bir dolap var, İl dedi. -Yumurtanı

nasıl seversin?

Kahvemi doldurdum. -Dinle, dün gece benimle ilgilenmen *ve beni tutuklamaman* gerçekten çok hoştu. -Ama sanırım bu iş yeterince garipleşti. Bana otobüs hattını gösterirsen buradan giderim." Araştırmam gereken çok şey vardı ve PC endişeyle volta atıyor, yürüyüş ve yemek için bekliyor olmalıydı.

-Sadece kahvaltı. Biraz yemek ye; sonra istasyona gitmeden önce seni evine bırakacağım.

Yemekler harika kokuyordu. Gerçek yemeği reddedemezdim ve karnımın tok olması Coleman'la ilgili araştırmama yardımcı olabilirdi. Omzumdaki çizikleri ovaladım. Ama üstümü değiştirip duş aldıktan sonra

sapmam gerekiyordu. Bilinmeyen bir zaman çizelgesindeydim ve ziyaret etmem gereken biri vardı.

Ne olur ne olmaz.

Kupamın kenarından Falin'e gülümsedim.
-Pekâlâ, kahvaltı.

Bölüm 14

Bir buçuk saat sonra, duş almış ve temiz giysiler içinde, yoğun bakım ünitesindeki loş ışıkların altında oturuyordum.

John'un yatağının yanındaki rahatsız katlanır sandalyeden fısıldadım: -
Tavsiyen gerçekten işime yarayabilir.

Solgun ve balmumu gibi olan John yalvarışlarıma cevap vermedi.

Beklediğimden değil. Salı gününden beri bilinci yerinde değildi. Artık cuma günüydü. Orada oturup elini tuttum ama hiçbir şey fark etmedi. Orada

olduğumdan haberi yoktu.

Ayağa kalktım ve elini tekrar yanına koydum. Ona -Uyanacaksın|| dedim ama sesim kulaklarıma bile belirsiz geliyordu.

Gitmek için döndüm ve neredeyse Ölüm'e çarpıyordum.

Nefesim kesildi, bir adım geri gittim. Ruhları topluyorsa ulaşamayacağı bir yerde olmanın bir önemi yoktu. -Benim için mi buradasın yoksa...|| Yatağa baktım.

Ölüm başını salladı. -Senin için buradayım.

Benim için, yani benim *için*. Ruhum *için* gibi mi? Elim omzumdaki çiziklere gitti.

Bu kadar ilerlediğini düşünmemiştim.

Ölüm tekrar başını salladı ve ağzının kenarına küçük, hüzünlü bir gülümseme yerleşti.

Uzandı ama eli yüzüme dokunamadan düştü. -Ben sadece moral desteğiyim. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Ellerini arkasında kavuşturarak uzaklaştı.

Tekrar nefes almayı hatırladım. İçimdeki hava duyulabilir bir rahatlamaıyla dışarı fırladı ve Ölüm bu ses karşısında irkildi. John'a baktı.

Kalmak istemedim. John'un gevşek yüz hatlarına ya da bıyıklarına odaklanmak istemedim.

küçük seğirmelerle duygular.

Ayrıca onu yalnız bırakmak istemedim ve ben geçerken Maria bekleme odasında değildi.

Umudunu yitirdi mi?

Sandalyeye geri yaslandım ve John'un elini tuttum.

Ölüm hiçbir şey söylemedi. İkimiz de bir şey söylemedik.

Bir hemşire geçti, panosuna notlar alıyordu.

Devam etmeden önce bana sıkı bir gülümseme verdi.

Ölüm sessizliğı bozarak sordu: - Ona baktın mı?

Ona kaşlarımı çattım. -Ne demek istiyorsun?

-Ona bak. Gör. ll Tıpkı dün gece yaptığı gibi -görll kelimesine vurgu yaptı.

Bu da mezar görüşümü kullanmamı istediğı anlamına geliyordu.

Saatler süren körlükten sonra, bunu yapmak istemedim. Sihrimin o kısmını uzun bir süre daha kullanmak istemedim.

Dün gece bilekliğimdeki kalkanları aşırı yüklemiştik, bu yüzden zaten kırılğan hissediyordum ve cesetleri

hissedeabiliyordum

hissedeabiliyordum

Hastane morgunda birkaç kat aşağıda.
Ama önemli olmasaydı Ölüm bunu
önermezdi.

Zihinsel kalkanımı sadece küçük bir
miktar açtım.

Bu kadarı yeterliydi. Mezar görüşünün
gri patinası görüşümü yıkadı. John'un
ruhu sarı kıvrımlarla kıpkırmızı
parlıyordu. Elini bıraktım ve ayağa
fırladım. Ruhu soluk sarı olmalıydı.
Sadece sarı.

Ona baktım ve kıpkırmızı olanın ruhu
değil, teni olduğunu fark ettim.
Ruhunun sarısı kıpkırmızı lekelerin
arasından kayıp gidiyordu ve en koyu leke
yarasının etrafındaydı.

Bu boğaz. Ne bulacağımı zaten bildiğim için duyularımla uzandım.
Karanlık.

Kara büyü.

Ölüm'e baktım. -Kurşun hecelendi mi?

Başını salladı. Lanet olsun. Coleman, o olmalı. Ne de olsa Salı günü gördüğüm iki ceset de ona aitti.

O kurşunun öyle ya da böyle beni öldürmesini amaçlamıştı.

-Eğer onu bulursam...||

Kim olduğunu belirtmek zorunda değildim.

Ölüm anlaşıldı.

Başını salladı. -Eğer yok edilirse, tüm büyüleri dağılır.

Sanki başka bir nedene, başka bir hayata ihtiyacım varmış gibi. Tekrar John'un yanındaki sandalyeye çöktüm. -Çok üzgünüm, diye fısıldadım.

Üzölmek önemli değildi. Önemli olan Coleman'ı bulmaktı. John'un elini bıraktım ve yanaklarımdaki yaşları sildim. Ölüm'e baktım.

-Onun kim olduğunu biliyor musun?

-Bunu yapma, Alex. Bana sorma.

-Biliyorsun. Lütfen-II

Öne doğru eğildi, dudakları dudaklarıma değerken önümü kesti. Bana başka hiçbir yerde dokunmadı. Sadece dudaklarının benimkiler üzerindeki yumuşak ama inatçı baskısı vardı ve sanki tüm sinirlerim ağızıma doğru hareket etmiş gibi hissediyordum.

Sonra da gitti.

İki parmağımın ucunu ağızımın üzerine bastırdım ve önümdeki boş havaya göz kırptım. *Beni öpmüş müydü?* Orada öylece durdum, sanki tekrar cisimlenmesini bekliyordum. Ama gelmedi.

Yapmayacağını biliyordum. *Ölüm*
öpücüğü, bir sus öpücüğü. Yapmazdı ya
da yapamazdı,

Sorularıma cevap ver.

Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı birbirine bastırdım, öpücüğün verdiği hissi hatırladım.

Üşümemişti. Sıcak da değildi ama üşümemişti de. Güzeldi. Ağzımdan karnıma doğru bir heyecan titremesi yayıldı.

Tamam, belki de hoştan da öte bir şeydi.

İçimi çektim ve gözlerimi açtım. Önemli değildi.

Önemli olan tek şey Coleman'ı başka bir ruhu daha ele geçirmeden önce bulmaktı.

Caleb arabayı garaj yoluna çekerken, -
Sessizsin, İl dedi. Falin beni bıraktığında
evdeki tek kişi oydu, bu yüzden beni
hastaneye götürme işini o üstlenmişti, ama
eve dönüş yolunun çoğunda onunla
konuşamayacak kadar kendi
düşüncelerime dalmıştım.

-Evet, üzgünüm. Aklımda çok şey var.
Hey, sana bir şey sorarsam, alınmayacağına
söz verir misin?

Caleb bana kaşlarını çattı ve ben de
hatamı anladım.

Caleb sanki yeni mezun olmuş gibi
görünüyordu.

üniversiteden, ama o daha yaşlıydı - çok daha yaşlı.

Tam olarak kaç yaşında olduğundan emin değildim çünkü bir fae'den böyle şeyler istenmezdi. Ayrıca bir fae'den önemsiz bir söz vermesini de istemezsin.

-Derin bir nefes aldım. Caleb ile birinci sınıfta üst kattaki daireyi ondan kiralamaya başladığımdan beri arkadaştık. O kadar cadı gibi davranırdı ki, bazen söylediğim şeylerin çok önemli olabileceğini unuturdum.

-Söylemek istediğim şey, size bir şey sormak istediğim, ancak bununla herhangi bir hakaret kastetmiyorum.

-Al, eğer bu kadar kurulum gerekiyorsa, muhtemelen bunun için takas yapman gerekecek.

Başımı salladım. Buna hazırlıklıydım. - Bir fae karanlık bir ritüel yaratıyorsa ve daha önce hiç görmediğim glifler kullanıyorsa, belki de fae büyüsüne özgüdürler, glifleri okuyarak büyüünün ne yaptığını söyleyebilir misin?

-Ben mi? Hayır.

Lanet olsun. Bir fae olarak Caleb açık bir yalan söyleyemezdi ve -hayır||da hiç esneklik yoktu.|| Elbette, sadece söyleyemeyeceğini söylemişti.

-Başka bir fae bunu yapabilir mi? Gliflerin

fae'lere ait olduğundan emin değildim.

Ama Coleman'ın kullandığı gibi çalışan bir cadı büyüğü ne görmüştüm ne de duymuştum ve Coleman'ın kendisinin de bir fae olduğundan oldukça emindim.
-Başka bir şey.

Caleb'in kaşları daha da çatıldı. -Belki. Al, her neye bağlandıysan ondan uzaklaşmalısın. Bu sorular tehlikeli.

-Tamam, teşekkür ederimll cümlesini dudaklarımdan dökülmeden önce yakaladım. Taşındığım evin kurallarından biri de ona teşekkür etmeme asla izin verilmemesiydi.

Bir fae'ye teşekkür etmek bir borcu kabul etmek anlamına geliyordu ve Caleb

topla. -Sonra görüşürüz, ll dedim onun yerine, arabadan kayarak çıktım.

-Arabasının kapısını iterek, "Dikkatli ol, Al," dedi.

O evin ana bölümüne doğru yürürken el sallayarak veda ettim ve çatı katıma yöneldim. Beni hastaneye götüren kişinin Holly değil de Caleb olmasına şükreliyordum. Holly ilginç ayrıntılar isteyebilirdi.

Ve fena halde hayal kırıklığına uğrayacaktı. Zihnim bu sabah sergilenen geniş göğüslere geri döndü. Belki de tam olarak hayal kırıklığına uğramamıştım.

Bilgisayara ikinci kez girdikten sonra tam kendimi içeri atmıştım ki odanın köşesindeki hareket gözüme çarptı. Bir adamdı. Çömelip çizmelerimden hançerimi çıkardım. Sonra adamın ışıldadığını fark ettim.

Hançeri kınına soktum. -"Roy, burada ne yapıyorsun?" Bu aptalca bir soruydu çünkü onu duymam mümkün değildi. Adrenalin hâlâ kulaklarımda kan pıhtılaşmasına neden oluyordu, bu yüzden muhtemelen bir iki aptalca soru affedilebilirdi.

Hayalet döndü. -Alex, her yerde seni arıyordum.

Hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Sadece göz kırptım.

Sonra avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırdım. Zihinsel kalkanlarım yerindeydi, ekstra kalkanlarım patlamıştı ama bu, ruhumun uçuşunun ne kadar ötesine ulaştığını etkilememeliydi. Etrafıma bakındım. Mezar görüşüm aktif değildi ama Roy'un saçlarının kahverengi, kotunun mavi olduğunu görebiliyordum.

-Sanırım oturmam gerekiyor, diye mırıldandım.

Roy bana kaşlarını çattı. Sonra sessiz sinema moduna geçti. Çemberime doğru yürüdü ve ortada durdu.

Etrafındaki tüm alanı işaret etmek istercesine ellerini havaya kaldırdı. Sonra parmaklarını ördek gagasını çırpır gibi hareket ettirdi,

Sanırım bana konuşmak istediğini söylemesi gerekiyordu.

Eğildim ve PC'nin tasmaını bıraktım. Küçük köpek hemen öğle yemeğı için yalvardı.

-Sadece konuş Roy. Seni duyabiliyorum. || Onu *neden* duyabildiğimi tam olarak anlamamıştım ama duyabiliyordum.

Kalın kaşları gözlüklerinin arkasından çatıldı. -Emin misin? Çünkü senden önce-||

-Evet, eminim.

-Harika. Şey, polisin iki kişı getirdiğini bilmen gerektiğini düşündüm.

Şimdiye kadar daha çok mezar cadıları.

-PC'nin mama kabını doldururken "Evet" dedim. Polisin ikinci bir görüş aradığını zaten biliyordum.

-İkisi de seninle aynı fikirde değil.

Torbayı düşürdüm ve mama ahşap zemine saçıldı. -Ne? Kimdi onlar? Ne dediler?

Roy omuz silkti. -İkisi de gölgenin kaldırılamayacağı ve cesedin mezar büyüüne karşı dirençli olduğu konusunda hemfikirdi. Bu sabahki cadı o kelimeyi kullandı-
"dayanıklılı.

Ama ne bir büyü izine rastlandı ne de

Ceset üzerinde gördüğünüz semboller.

-Sözümü kestim çünkü hissettiğim hayal kırıklığını anlatacak kelimelerim yoktu. Son dört günde olan her şey varlığımın merkezinde bir yumak oluşturmıştu ve bu yumak beni boğacak kadar büyümüştü. Nefes alamıyordum. Göğsüm yanıyordu, sanki ciğerlerim kaburgalarımı pençeleyerek hava arıyordu.

Roy'un gözleri büyüdü. -Belki de sadece...ll Omzunun üzerinden iÇaret etti ve gözden kayboldu.

Tabii ki ortadan kayboldu. Roy ortadan kaybolabilir.

Ölüm ortadan kaybolabilirdi. Coleman onun karanlık, lekeli varlığını maskeleyebilirdi. Peki ben ne yapabilirdim? Nöbet geçirebilir ve ruhum lanet bir büyü tarafından emilebilirdi.

Biri kapımı çaldı ve ben de perdenin arkasına bakmadan kapıyı açtım.

-Ne? diye bağırdım.

Falin şaşkınlıkla başını eğdi, dudakları birbirine yapıştı. -Kötü bir zamanda mı geldim?

-Hayır, ben-ll Kendimi kestim ve başparmağım ve işaret parmağımla şakaklarıma masaj yaptım. -Özür dilerim.

Uzun bir gün oldu.

-Daha öğlen bile olmadı.

Ona ters ters baktım -Sanırım uzmanların Coleman'ın cesedi üzerinde yaptığım analize katılmadıklarını söylemek için buradasınız ve benden davanızdan uzak durmamı mı istiyorsunuz?

-Durdu. -Boş ver. Bence sözde uzmanlar yanılıyor. İçeri girebilir miyim?

Ona bakakaldım ve göğsümdeki baskı daha kontrol edilebilir hale geldi.

-Gerçekten mi?

Bana kaşlarını çattı ve kendini içeri bıraktı. Kapıyı kapattıktan sonra döndü ve PC'nin en iyi elektrikli süpürgesini yaptığı mama patlamasına baktı

İzlenim. Yedi kiloluk bir köpeğin yiyebileceğinden çok daha fazla mama vardı.

-Ya da en azından bir oturuşta yemelisiniz.

-Bir şey vardı...ll Sözümlü kestim. Neden evimin durumunu açıklamaya çalışıyordum ki? *Çünkü onun dairesi tertemizdi.* Süpürgeyi en son nereye sakladığımı ararken içimdeki sesi susturdum. -Sanırım bu sosyal bir ziyaret değil.

-Hayır. John'un davalarındaki gerçek cesetlerin hiçbirini görmediniz, değil mi?

Başımı salladım ve mümkün olduğunca az toz tavşanı ile birlikte köpek maması

torbasına geri attım. Bethany'nin
gölgesini görmüştüm ama bedeni

siyah ceset torbasının içinde kaldı.

-Yeni kurbanın vücudunda glifler bulacağımı söylemişsiniz. Onları tarif edebilir misin?

Köpek maması poşetini tezgâha attım. - Tezgâhtan açılmamış bir banknot ve bir kalem aldım. Sonra kurbanın üzerinde en sık görülen glifi çizdim. Dün gece glifle ilgili kâbuslar görmüştüm.

Neye benzediğini kesinlikle biliyordum. Son işareti bıraktım. Bazı glifler kendi başlarına normların kullanabileceği kadar güçlüydü. Bu glifin ne işe yaradığını bilmediğim için

kara büyüde kullanılır, bu yüzden iyi bir şey olmadığını tahmin ediyordum-

Yanlışlıkla atmak istemedim.

Tam olarak bitmemiş çizimi elimde tuttum. Falin daha yakına eğildi. Çizime bakarken kaşları çatıldı; sonra ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı.

İçindeki bir şeyi karıştırdı ve sonra bir fotoğraf çıkarıp yanımızdaki tezgâha fırlattı.

Elime aldım ve baktım. Fotoğraf bir gövdenin yakın çekim fotoğrafıydı. Açıkta kalan ete çizdiğim glif kazınmıştı.

Falin fotoğrafı geri aldı. -Onca kanın altında bunu göremezdin.  

-Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz, Dedektif?

Ka larını çatarak yüzünü daha da derinle tirdi. -D n geceki olayla ilgili tüm kanıtlar ortadan kayboldu. Bütün mumlar, iki  ampanya kadehi, kadının ba landığı ipler, yataktaki  ar aflar, her şey. Gitti.

-Bununla hiçbir ilgim yok. Bütün gece benimleydin.

-Zarfi tekrar cebine soktu. -Ben ne istiyorum

Bildiğim şey şu: Sen nedin, Alexis Caine mi?

Bölüm 15

"O aptal, kibirli-ll Çığlık atmak istedim. Ama çığlık atmak yeterli olmazdı. Falin'i dışarı attığımda kapının çarpma sesi hâlâ kulaklarımda çınılıyordu - ya da belki de kanımın çarpmasıydı.

-Nesin sen, Alexis Caine mi?

Lanet olsun ona.

Aynanın önünde durdum ve yüzüme baktım. Aynadaki kıza, -Senin tuhaf olduğunu düşünüyor, dedim.

Zaten kızgın görünüyordu, bu yüzden benim

ifade pek değişmedi. *Tabii ki tuhafım. Ben Wyrd'im.* Ben farklı olan Caine kıızıydım, yapabildiklerini saklayamayan. Büyü yapmadan duramayan, gölgeler yaratmadan duramayan bendim. Ritüeller arasında çok uzun zaman geçirirsem büyü benden patlıyor ve rastgele cesetlere yapışıyor. Wyrd.

Ve şimdi Falin benim Wyrd'den bile daha garip olduğumu düşünüyordu.

-Nesin sen, Alexis Caine mi?

Kızgındım. Yorulmuştum. Zamanımı boşa harcıyordum.

Derin bir nefes aldım ve geri verdim.

Dışarı. *Bu Coleman'ı bulmana yardımcı olmuyor.* Hayır, ama kendi kendine günlük tutmak kolaydı. Ama artık söz konusu olan sadece benim hayatım değildi. John için Coleman'ı bulmak zorundaydım.

Bakışlarım aynanın köşesine kaydı ve Rianna'nın resmine takıldı. Akademideki tek iki mezar cadısı olarak birbirimize hiç tuhaf davranmamıştık. Fotoğrafta, büyük yeşil gözleri ciltsiz bir kitabın - muhtemelen bir gizem romanının- üstünden bakarak kameraya bakıyordu. Tongues for the Dead adında bir özel dedektiflik şirketi onun hayaliydi, benim değil.

- "Burada olsaydınız ne yapardınız?" diye

sordum fotoğrafa.

Cevap vermedi - vermesini beklediğimden değil. Ölülerle konuşmak, fotoğraflı bir cevap verebileceğim anlamına gelmiyordu. Ama Rianna'nın ne yapacağını biliyordum. Şüphelilerimiz de dahil olmak üzere bildiğimiz her şey hakkında bir rapor yazacaktı.

Tam bir rapor için sabrım yoktu ama bir şüpheli listesi fena fikir değildi.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve boş bir belge açtım.

Partinin konuk listesi benim şüpheli havuzumdu. Coleman'ı hissettiğim gruptaki tüm erkeklerin isimlerini bilmiyordum. Hatırladığım kadarıyla, altı

Roy'un bana verdiği tanıma uyan adamlar vardı: işadamı, iki yardımcısı, Vali Yardımcısı Bartholomew, Senatör Wilks ve tabii ki babam.

Bana göre, babam temize çıkmıştı - eylemleriyle değilse bile, Falin olay yerine çağrılmadan yarım saat önce onu gördüğüm gerçeğiyle. Bu, partiden ayrılıp cinayeti işlemesi için yeterli bir süre değildi. Coleman muhtemelen tekrar iktidar koltuğuna yakın olmak istiyordu, bu yüzden yeni ev sahibi olarak Bartholomew üzerine bahse girdim. Ne de olsa Bartholomew partiden erken ayrılmıştı ve bu ona depoya gidip ayini gerçekleştirmesi için zaman ve fırsat verdi. Onun yanına bir yıldız koydum.

adını ve parantez içinde -prime suspectll yazısını girin.

Şimdi asıl soru bunu nasıl kanıtlayacağımızdı.

Yanıp sönen imlece baktım. Ayaklarımın dibinde PC sızlanıyordu.

Ona baktım.

-Ne düşünüyorsun, PC?

Kucağıma atlayacağını düşündü.

Hakkında daha fazla şey

bilmem gerekiyordu.

Bartholomew. İnternet tarayıcımı açmak için simgeye bastım. E-postalarım ana

ekranım olarak ayarlanmıştı ve e-postalarımıdaki okunmamış mesajların sayısına bakarak inledim.

kutu. Taradım, sildim. Beklendiği gibi, çoğu basından geliyordu.

Biri değildi.

Mesajı açmak için tıkladım. Genç bir çiftten geliyordu ve kadının ailesini büyütmemi istiyorlardı.

Okumaya devam ettim. Görünüşe göre çift gebe kalma konusunda sorun yaşıyormuş. Bir doğurganlık uzmanından randevu almışlar ama kadının aile sağlık geçmişini öğrenmek istemişler, kadın bunu bilmiyormuş çünkü anne ve babası o çocukken bir trafik kazasında ölmüş.

Bir müşteriymi. Ve kulağa kolay bir dava gibi geliyordu.

Kaşlarımı çattım. Şu anda bir dava üzerinde çalışmak için gerçekten zamanım yoktu, ama aynı zamanda çalışmayı da bırakamazdım.

Kirayı çoktan geciktirmiştım, arabam yoktu ve sadece on iki dolarım vardı.

Coleman'ı bulmasaydım bunların hiçbirinin önemi olmazdı.

Olumsuz düşünceyi susturdum ve mesajın üzerindeki zaman damgasına baktım. Neredeyse iki gün önce gelmişti. Hızlı bir yanıt yazarak standart sözleşmemi ekledim, ardından ücretimin yarısının peşin ödeneceğine dair bir satır ekledim - kazıklanmaktan bıkmıştım.

Gönder tuşuna bastım. Sonraki bir saatimi Bartholomew hakkındaki makaleleri okuyarak geçirdim. Falin haklıydı: asabi biriydi ve zaman zaman ayağını ağzına sokuyordu, ancak Meclis'teki patlamalarını ve şu ya da bu yasa tasarısı hakkındaki görüşlerini okumak gözlerimi bulanıklaştırmaktan başka bir işe yaramadı.

Sandalyemde arkama yaslandım ve gerindim. Sırtım tatmin edici bir ses çıkardı ve PC

başını kaldırdı.

-Sanırım burada çok uzun zamandır oturuyoruz.

Anlaşılan aynı fikirde değildi çünkü başını

geriye yatırdı ve gözlerini kapattı.
Kulaklarının arkasını kaşıdım ve

Bartholomew'un adının altında bir sürü gereksiz bilgi bulunan şüpheli listeme geri döndüm.

Eğer Coleman enerjiyi ruhlardan çalıyorsa, onu bir şeyin içinde depoluyor olmalıydı. Mücevher, obsidyen veya gümüş gibi yüksek konsantrasyonda büyü enerjisi tutabilen bir materyal. Hayır, bir mücevher değil. Onun boşalttığı kadar çok ruhla olmaz.

Enerjiyi depoladığı şey her ne ise büyük olmalıydı. Depoda herhangi bir büyülü kap yoktu, bu da Coleman'ın muhtemelen ev sahibinin evinde ya da ofisinde olduğu anlamına geliyordu.

Yani, vali yardımcısının evine ya da eyalet binasına girmeyi düşünüyordum. *Evet, çünkü ikisi de sorun olmaz.* Öne doğru eğildim ve çenemi elime dayadım. Eyalet binası en azından kamuya açık bir binaydı ama ofisler öyle değildi ve daha fazla güvenlikleri vardı. Elbette büyü teknolojiyi aşabilirdi. Mükemmel bir büyücü cadı tanıyordum.

Tarayıcıyı kapatmadan önce kutuma dönmek için -homell simgesine bastım. Yeni bir mesajım vardı. Göz kırptım.

Çift çoktan yanıt vermişti.

Mesajı açtım. Kadın mesajımı imzalamış, taramış ve geri göndermişti.

Sözleşme.

Doğurganlık kliniğindeki randevusu Pazartesi sabahı ilk işti ve endişeliydi. İşten saat altıda çıktı ve saat altı buçukta Sleepy Knoll Mezarlığı'nda onunla buluşmak için müsait olup olmadığını merak ediyordu.

Alt dudağımı çiğnedim ve saate baktım.

Saat bire çeyrek vardı ve eğer devlet binasına giriyorsam, yoğun bir öğleden sonra geçirecektim. Ama mezarlığa altı buçukta varabileceğimi sanıyordum. Bir aile sağlık geçmişinin aktarılması ne kadar sürebilirdi ki? Yarım saat mi? Bir saat mi? Kolay para olurdu.

Tekrar kör olmadığım sürece.

Olan biten her şeyi göz önünde bulundurarak, yalnız gitmediğimden emin olurdum.

Ona kısa bir mesaj yazarak onunla buluşacağımı teyit ettim ve ücretimin yarısını peşin aldığımı hatırlattım.

Sonra bilgisayarı kapattım, çantamı ve Tamara'nın elbisesini aldım ve Caleb'den bir araba daha istemeye gittim.

Morga hızlı bir ziyaret yaptıktan sonra, devlet binasını ziyaret ederdim.

Çantamı taşıma bandına düşürdüm,

Ama makine ötmeye başladığında henüz metal dedektöründen geçmemiştim. Görevli güvenlik görevlisi çantamdakileri attı ve yazım denetimi çubuğunu kaptı. *Ne olabilirdi ki... Kahretsin. Gri büyü kitabı.* Dün gece olan diğer her şey yüzünden büyü kitabını tamamen unutmuştum.

Merkez Karakolu'nun lobisinin boş olduğunu umarak etrafıma bakındım. Sadece boş değildi, aynı zamanda gerçeklik bu hafta benden açıkça nefret ettiği için, orada bulunan insanlardan biri de *Witch Watch*'ın yıldız muhabiri Lusa Duncan'dı.

Ve tabii ki, kızgın bip sesi dikkatini çekmişti, bu yüzden

Bir büyüü izleyen bir tanıdık gibi beni izliyordu.

Ona sırtımı döndüm ve gardiyanın çalışmasını izledim.

Asa kitabın üzerinde gezinirken, ucundaki boncuk kırmızıya döndü. Lanet olsun. Sadece büyü değil. Kötü niyetli büyü. Yani yasadışı.

-Bayan Craft, sizden burada beklemenizi rica edeceğim." Telsizine uzandı.

-Benim değil.

Gardiyan bana bunu daha önce duyduğunu belirten bir bakış attı. Telsiziyle havladı, ben de ağzımı açıp

kapadım.

Şimdi ne olacak? Arkama baktım. Lusa artık beni izlemiyordu. Onun yerine gözleri kapalıydı ve dudaklarının hareketinden ilahi söylediğini tahmin ettim. *Muhtemelen beni Aetheric'te kontrol ediyordu.*

Ruhumdaki büyüüyü görecek mi? Bu kesinlikle bana kötü yansıyacaktır. Muhafıza geri döndüm.

-Dedektif Falin Andrews ile konuşmak istiyorum.

Falin beni on beş dakikadan fazla bekletti. O zamana kadar çantamın içindekileri geri almıştım -kitap hariç,

Ve tabii ki gardiyanın bana gösterdiği rahatsız turuncu sandalyeden kalkmamam söylendi. Lusa hala lobide dolaşıyor, beni izliyordu ve ben orada oturup kendimi perişan hissederken kaç kişinin yanımdan geçip bana baktığını sayamıyordum.

Falin geldiğinde, muhafız kitabı nasıl bulduğunu açıklamaya çalıştı, ama Falin - Buradan sonrasını ben hallederim, II diyerek kitabı muhafızın elinden aldı.

Falin hışımla yanıma gelirken ayağa fırladım. Bir eliyle pazularıma sarıldı ve beni lobiden dışarı sürükledi.

-I, uh-ll

-Sessiz ol.

Beni bir odaya itmeden önce kıvrımlı bir koridorda yürüttü. Küçük odanın ortasında tek bir masa, bir yanında iki, diğer yanında bir sandalye vardı.

Çantamı göğsüme bastırdım. -Burası bir sorgu odası.

-Evet, öyle. Kapıyı çarptı.

-Neler oluyor? Sen gri bir cadı mısın?

-Hayır!ll

-O zaman bu ne? Büyü kitabını masanın üzerine fırlattı.

-Göründüğü gibi değil. Gri büyüyle uğraşacak kadar aptal değilim.

Özellikle de ruhumu emen karanlık bir büyü varken.

-O zaman neden bana açıklamıyorsun?

-Karışık bir durum.

-Karmaşıklaştırmayın.

Kaşlarımı çattım ve uzak duvarın yarısını kaplayan büyük aynaya baktım. *İki yönlü cam.* -Bizi kim izliyor?

-Bu seni ilgilendirmez.

-O zaman eldivenlerini çıkarıp gerçeği arayan sp-ll Öne doğru adım attığında kestim, gözleri alarmla açılmıştı.

Bir sonraki anda yüzü yeniden sakinleştii ya da en azından kızgın görünmeye geri döndü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve arkasına yaslandı. -Kimse dinlemiyor.

-Gerçekten mi? Yani dün gece üzerimde kullandığın yasadışı gerçeği arama büyüsünden bahsetmemde bir sorun yok mu?

Bu sefer tepki vermedi ama ne gördüğümü biliyordum. Önce o tepki

verdi.

İkincisi.

-Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsunuz Bayan Craft?

-Hayır. *Sadece yalnız olduğumuzdan emin olmak için.* Sandalyelerden birine çöktüm.

-Dün gece Casey'nin odasından kitabı çaldım.

Bir kaşını kaldırdı. -Valinin kızı mı? Kız kardeşin mi?

-Dediğim gibi, karmaşık.

-skandalı her yerinde yazılı. Babamı zor durumda bırakmak hoşuma gitse de, sonunda herkes için kötü sonuçlanacaktı. - Kitabı yok etmeyi planlamıştım ama depodan sonra

... Üzerimde olduğunu unutmuşum.

Falin karşımdaki sandalyeye oturdu ve başparmağı ve işaret parmağıyla burun kemiğine masaj yaptı. Yüzündeki kızgın ifade kaybolurken yorgun görünüyordu. - Neden buradasın, Alex?

-Morga gidiyordum.

-Buraya gölge düşürmeye izniniz yok, şimdi değil. ||

Ona kaşlarını çıattım. -Tamara'nın elbisesini iade edecektim.

-Bana ver, ben ona götürürüm. Elini uzattı.

-Pek iyi durumda değil. Muhtemelen kendim almalıyım.

doğruydu. Depoda toz ve kumla kaplanmıştı, bu yüzden sabah eve geldiğimde Caleb'in çamaşır makinesine atmıştım. Görünüşe göre sadece kuru temizleme yapılabiliyormuş.

Falin masadan uzaklaştı ve kitabı cebine koydu. Sonra kapıyı açtı.

-Tamam. Ben de oraya gidiyorum zaten. Seninle yürüyeceğim. Ama cesetlerin yanına gitme.

-Elbise için gerçekten üzgünüm.

-Sorun değil. Biz bunu bir

sosyal hayatınızı iyileştirmek için bir kayıp.

Tamara bana zayıf bir gülümseme verdi. -Ama benden sana bir ipucu: Bu gece kelepçeli olarak bitmemeli... tabii bundan hoşlanmıyorsan.

-Tısladım ama ikimiz de güldük.

Morgun dışındaki bodrum koridorunda duruyorduk. Görünüşe göre Falin cesetlere en fazla bu kadar yaklaşabileceğime güveniyordu, sanki otopsi odasına girersem birkaç gölgeyi kaldırmaktan kendimi alamayacakmışım gibi. Elbette içeri girmesi gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse, hasarlı kalkanlarım ve mezarın

Öz koridorda bana doğru uzanıyordu, cesetlerden arta kalan alan için minnettardım.

Bunu ona söyleyeceğimden değil.

Tamara'ya iade ettiğim büzüşmüş siyah parçaya bakmaktan kaçınarak, -Elbiseyi değiştireceğim, II dedim. Ve değiştirecektim de. Şehirden çek geldiğinde, elbise en önemli önceliğim olacaktı.

-Alex, endişelenme. Sadece bir kez giydim.

-Garip bir şekilde, bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Başını salladı ve gülümsedi.

-Bıraktığın için teşekkürler, ama bunca yolu bana harap bir elbise getirmek için gelmediğini biliyorum. Ne oldu?

Yakalandım. -Korkuyla alay ederek eğildim. Gözlerini devirdi ve bir elini kalçasına dayayıp bekledi. Tökezleyerek devam ettim. -Video sapığıyla başının dertte olduğu ve seni kamerada görünmez yapan o tılsımı yaptığın zamanı hatırlıyor musun?

Bana kaşlarını çattı. -Neyin peşindesin, Alex?

-Elimi başımın etrafında salladım. -Akşam haberlerinde ve gazetelerin ön sayfalarında yüzümün görünmesinden bıktım.

Ki bunların hepsi doğruydu. Aslında tılsımı kullanmayı planladığım şey bu değildi ama doğruydu.

Beni inceledi ve ben de ona en masum gülümsememi verdim. Bir dakika sonra başını salladı ve bileziğinden küçük gümüş bir tılsım çıkardı. Küçük bir kilit şeklindeydi.

-Sorumlu bir şekilde kullanın ve eğer tutuklanırsanız, bunu ben yapmadım.

-Teşekkürler! Ben de size geri göndereceğim.

-||

Morgun kapısı açıldı ve ben sessizliğe gömüldüm. Falin dışarı çıktı ve ben

tılsımı bileziğime takmadan önce

fark ettim. Bu konuda endişelenmem gerekmiyordu; tanımadığım, benim yaşlarımda bir adamla konuşuyordu. Adam sokak kıyafetleri giyiyordu, bu da devriye polisi olmadığı anlamına geliyordu. *Belki bir cesedi teşhis ediyordu?* Sanki görmekte zorluk çekiyormuş gibi parlak floresan ışığında gözlerini kısıtı.

Bakışları bana takıldığında yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme belirdi. Bir elini kaldırarak Falin'in sözünü kesti ve Tamara ile benim konuştuğumuz yere doğru yürüdü.

-Affedersiniz, sizi Bayan Alex Craft olarak tanıyabilir miyim?

Buna nasıl cevap vermem gerekiyor?

-Evet. Evet mi?

Eğildi. -Ben Ashen Hughes ve sizinle tanışmaktan büyük onur duyuyorum. Elini uzattı ama elimi tuttuğumda sıkmadı. Onun yerine elimi kaldırdı ve dudaklarını parmak eklemlerimde gezdirdi. -Wyrđ dünyamızda büyük adımlar attınız.

Mezar cadısı bir arkadaş mı? Ona tekrar baktım. Onu tanımıyordum ama bu alışılmadık bir şey değildi. Wyrđ yetenekleri arasında bile mezar büyüsü nadirdi - sadece önsezi cadıları daha az yaygındı - ve ulusal bir konferansımız falan da yoktu. Ashen kötü görünümlü bir adam değildi. Falin'in yanında duruyor olması ona haksızlıktı,

Ama güzel gözleri vardı. Yeşil, çok soluk yeşil, sanki mezar görüşü kullanmak gözlerinin rengini ağartmış gibi. Koyu renk saçları kıvrılma eğilimi gösterecek kadar uzundu ve saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyordu.

-Elimi bıraktıktan sonra ll "Eğer cüretkâr olabilirsem," dedi, "sizinle bir süre oturup konuşmaktan memnuniyet duyarım. Böyle bir yeteneğin huzurunda olmak nadirdir. Ya da bu yeteneğin bu kadar hoş algılanması. Akşam yemeğinde bana katılma nezaketini gösterir misiniz?

-Aslında ben çoktan plan yaptım. *Bana asılıyor mu?* Gözlerim Tamara'ya kaydı.

Ashen'in biraz arkasında duruyordu ve açıkça -Git|| kelimelerini *söylüyordu*. Elbette, kendi deyimiyle, sosyal hayatımı iyileştirmek için bir elbisesini feda etmişti.

Roy kapıdan içeri süzüldü. -Ben giderdim, dedi. -Bu, bedenimdeki büyü hakkında söylediğin her şeyi doğruladı.

Ashen'in gözleri Roy'u duymuş gibi kaydı ama dönmedi. Onun yerine baÇını eğerek reddettiğimi onayladı. Sonra da, - Kendimi aptal yerine koyma riskini göze alarak, yarın öğle yemeği için bir planınız olup olmadığını sorabilir miyim? Holliday davasıyla ilgili anlatacaklarınızı dinlemeyi ve tabii ki bu konuyu tartışmayı çok isterim.

Merhum valinin cesedi üzerinde oldukça şaşırtıcı bir büyü var. Gliflere bakılırsa, açıkça Fae büyüü.

Glifleri tanıdı mı?

-Açıkça mı? diye sordum.

-Evet. Gördüğünüz gibi, fae'ler tarafından oldukça büyülendim ve onların büyülerini ve ilimlerini incelemek için itiraf etmeyi tercih ettiğimden daha fazla zaman harcadım. Kadim glifler aslında şu anki araştırmamın odak noktası. Gliflerden birkaçını tanıdım, ancak valinin vücudundaki düzenleri ve amaçları beni aşıyor.

-Ama tanıdıkların ne tür büyüler olduğunu biliyor musun?

genellikle ll için kullanılır.

-Tahmin edebilirim. Ashen daha da yaklaştı.

-Öğle yemeği, Bayan Craft? Bu konuyu uzun uzun konuşmaktan memnuniyet duyarım ama önce bazı metinlere bakmak istiyorum.

Tamara şimdi başının arkasında el hareketleri yapıyordu. Falin duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

Ashen bir çeşit Fae glifleri uzmanı mı?
Karşı karşıya olduğum büyüler hakkında daha fazla şey öğrenme fırsatını kaçıramazdım.

Belki bana depodaki ceset üzerinde

kullanılan büyü hakkında da bir şeyler söyleyebilir. *Belki de*

*Hatta büyüünün etkisine nasıl karşı
koyacaklarını ya da en azından
ilerlemesini yavaşlatmanın bir yolunu
biliyorlar.*

-Öğle yemeği kulağa harika geliyor. Bir yer
önerebilir miyim?

Gülümsemesi çok güçlüydü. Solgun
gözlerine kadar uzanan hoş bir
gülümsemeydi bu. -Aslında Ebedi Çiçek
hakkında çok şey duydum. Şehirden
ayrılmadan önce orayı ziyaret etmeyi
umuyordum.

Fae barı mı? Fae'lerle olan mevcut
sorunlarımı düşünürsek, bu kulağa kötü
bir fikir gibi geliyordu. Daha önce oraya
gitmediğimden değil, ama içki içmek için
dışarı çıktığımda Mac's'i tercih

ediyordum. Eternal Bloom genellikle bir
şeyler içmek isteyen turistlerle doluydu.

Bu gerçeğin farkında olan ve nadiren orada bulunan gerçek bir fae'nin görüntüsünü yakalayın.

Falin duvardaki yerinden başını salladı, gözleri beni delip geçti. *Bu onun kararı değildi.* Görünüşe göre benim de değildi, çünkü Tamara o anda konuşmaya dahil oldu.

-Alex Eternal Bloom'u seviyor, ya siz?

Kahretsin. Tamara kaçırma girişiminden haberdar değildi ve ben de bu konuya burada giremezdim. Ashen'e gülümsedim. -Tamam, tabii. Öğlen mi?

-Bu bir randevu. Tekrar eğildi, sonra

asansöre yöneldi.

O gittikten sonra, Tamara fişkırmaya başladı. -Bu çok heyecan verici. Ne giyeceğine karar vermek için yardıma ihtiyacın var mı?

-Sadece öğle yemeği. Ayrıca, dün gecenin nasıl geçtiğini bile sormadın.

Hâlâ duvara yaslanmış olan Falin'e baktı. Sesini alçalttı. -Sonunda bir suç mahallinde tozlu zemine yığılıp elbisemi mahvettin. İşe yaramadığını tahmin edebiliyorum. Ama bu...ll

Gülümsedi ve bana sarıldı. -İşe dönsem iyi olacak. Burada çok yoğunum.

-Tommy hala geri gelmedi mi?

Tamara başını salladı. -Ve Sally, onu hatırlıyor musun?

Başımı salladım. Sally ölülerle çalışmaktan hoşlanan bir wyrd empatiydi çünkü onların duygularından korunmak zorunda kalmıyordu. Wyrd cadıları çok azdı, bu yüzden Nekros'un wyrd sakinlerinin çoğunu tanıyordum ama Sally ve ben arkadaş olmaktan çok uzaktık. Duygularımla temas halinde olmadığımı ve bir sürtük gibi yansıttığımı iddia ediyordu.

-Dün gece gece vardiyasında çalıştı ve bu sabah çıktığında kendini çok kötü hissettiğini söyledi. Bu gece ararsa şaşırmam.

Tamara iç çekti. -O zaman geri dönmeliyim.

El sallayarak veda ettim. Sonra Falin'e döndüm. -Sanırım binadan çıkarken bana eşlik etmeyi planlıyorsun?

Bir kaşını kaldırdı ve bu anlamlı kaş yüzünden ondan nefret ettim. Bu seferki kesinlikle ukala *bir "Evet ve bu konuda hiçbir şey yapamazsın"* idi.

Biraz diş gösterdim. -Yapmam gereken bir şey daha var.

Roy köşede üzgün üzgün oturuyordu ve Falin beni duymasın diye yanına gittim.

İzlemediğinden değil. -"Alex, o duvarla konuşmayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

-Evet, güzel bir duvar, ll diye bağırdım omzumun üzerinden, sonra hayalete döndüm.

-Roy, bir iyiliğe ihtiyacım var.

Merkez Karakolu'nun önündeki yeşil alandan geçerken Lusa, -Bayan Craft, bir dakikanızı alabilir miyim? diye bağırdı.

İnledim ve yürümeye devam ettim. Lusa ve kameramanı onu takip etti. Tamara'nın cazibesini harekete geçirmek istedim ama eğer

Devlet binasında yazım denetleyicileri vardı, tılsımın aktif olması bunu çok daha dikkat çekici hale getirecekti ve zaten bir gün için güvenlikle yeterince sorun yaşamıştım. Bu yüzden başımı eğdim ve adımlarımın aramıza mesafe koymasına izin verdim.

-Bayan Craft, neden gri büyü kullanmaya karar verdiğiniz konusunda kamuoyuna herhangi bir açıklama yapmak ister misiniz?

Durdum. Muhtemelen yapmamalıydım ama yaptım. -Ben gri büyü kullanmam.

-Elimde gri bir büyü kitabına el konulduğunu gösteren bir video var ve ruhunuzda kara bir leke var. Kanıtlar

oldukça lanetleyici.

Lusa'dan kameramanına baktım. Kırmızı kayıt ışığı kalp atışı gibi yanıp sönüyordu. -Bu canlı mı?

Lusa bana gülümsedi. -Pazartesi günkü programım için. Tabii daha iyi bir hikaye bulamazsam.

Saçmalık. -Sana özel bir şey vaat etsem ama beklemen gerekse nasıl olur?

-Teslim tarihlerim var Bayan Craft.

Ona kaşlarımı çattım. Hiçbir şey söyleyemezdim ve Pazartesi gününe kadar ona hiçbir şey veremeyeceğimden emindim ama o bir muhabirdi.

Burnunun önüne yeterince büyük bir hikaye sarkıtırsam, onu ısırırdı.

Gözlerimi ondan ayırmadan dedim ki, -
Roy,

Hikayenin televizyonda yayınlanmasını mı istiyorsun?

Hayalet bana bakakaldı. -Bunu yapabilir miyim? Yani. Kimse beni göremez.

-Roy, bana elini ver ve gizli bir şey söyleme.

Elimi uzattım ve o da elimi tuttu. Sonra etrafımdaki havadaki mezar özünü yakaladım. Onu bedenime ve Roy'a yönlendirdim. Daha önce hiç bir hayaleti görünür kılmaya çalışmamıştım ama Lusa'nın nefesi kesilince işe yaradığını anladım.

Kendine gelmesi ve kameraya hazır profesyonelliğe geri dönmesi sadece bir dakika sürdü. -Tamam, bir hayalet. Peki,

hikaye nedir?

-Aşağıdaki beden hakkında yaşayan herkesten daha fazla şey biliyorum, dedi.

-Lusa, "Merhum valinin cesedi mi?" diye sordu. Roy'un başını sallaması üzerine kameramanına döndü. -Filmde görünüyor mu?

Kameraman bir düğmeye bastı.-Evet, biraz parıltılı, ama orada.İİ

Lusa bana döndü. -Peki, yakaladığım görüntüleri göstermemem karşılığında hayaletle bir röportaj mı alacağım?

Mezar özünü ve Roy'un elini bıraktım. - Onun adı Roy.

Pearson, anlaşma şu. Her şey ortaya çıktığında, ama ondan önce değil, özel bir röportaj yapacaksın. Karşılığında, istasyondaki görüntülerin orijinalini ve var olan tüm kopyalarını istiyorum.

Başını salladı. - Anlaştık. Ama görüntüleri röportaj bitene kadar saklayacağım ve eğer vazgeçersen istediğim zaman yayınlayabilirim.

Anlaşma konusunda el sıkıştık. Umarım Coleman çilesini atlatır ve Lusa'ya ölümünden sonra adımı lekeleme şansı vermezdim.

Bölüm 16

"Meclis Başkanı'nın koltuğunun üzerinde, elli dördüncü eyalet ilan edildikten sonraki ilk valimiz olan Vali Gregory Delane'in portresini göreceksiniz. Yeni keşfedilen kıvrımlı alanlardaki nüfusun henüz çeşitlenmediği bir dönemde seçildi ve eyalet tarihimizde Fae olan sadece üç validen biriydi.

Bildikleri üç tane var. Ben en az bir tane daha biliyorum. Tur grubunun arkasına yakın durduğum için bunu yüksek sesle söylemedim. Gruptan kastım tur rehberi, dört kişilik bir aile ve bendim. Kaçmak düşündüğümünden çok daha zor olacaktı.

-Bugünlerde yaşayanlar eğlenmek için gerçekten bunu mu yapıyor?

Roy sordu.

-Tısladım, bu biraz aptalcaydı çünkü onu duyabilen tek kişi bendim. Turun diğer üyelerinden uzaklaştım ve sesimi alçalttım.

-Ofisleri buldun mu?

-Evet, bu odanın etrafındaki koridoru kullanırsa sizi onların yanından geçirir.

İçeride iki kişi var.

Tur rehberi dönerken anladığımı belirtmek için başımı salladım.

-Herkes ayak uydurmaya çalışsın,II dedi keskin ses tonuyla.

Herkes ben oluyor.

Aileyi odadan çıkarken takip ettim. Çiftin iki küçük çocuğu vardı. En büyüğü, bir oğlan, en fazla altı yaşındaydı.

Ayaklarını sürüyerek koridorda ilerledi, sonra durdu ve sakızını avucuna tükürdü. Eski Vali Delane'in mermer heykeline doğru yürümeden önce etrafına bakındı.

-Danny, yapma-ll diye başladı babası, ama artık çok geçti.

Çocuk, tur rehberinin döndüğü sırada sakızı heykelin kenarına sıkıştırdı.

Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi.
-Az önce-?

Baba, -Kötü bir niyeti yoktu,ll dedi ama tur rehberi çoktan heykele doğru koşmaya başlamıştı.

Cebinden bir mendil çıkardı ve yapışkan sakızını çekti. -Bu heykel ...ll tarafından yaptırılmıştır.

Bundan daha iyi bir açılış bulamam. I

kargaşadan uzaklaştı ve Roy'u koridorda takip etti.

Görüntümü kameralardan engelleyen tılsımı çoktan aktive etmiştim, Şimdi sadece Roy'un gördüğü iki kişi için endişelenmem gerekiyordu. Beni bir çift büyük meşe kapıya götürdü. O kapılardan geçti, ben de dışarıda bekledim, duvara yaslandım ve göze çarpmamaya çalıştım.

Roy kafasını tahtadan içeri soktu.
-Biri arkaya gitti. Sadece bir resepsiyonist kaldı.

Tamam, bir kapı muhafızı. Neyle karşı karşıya olduğumu görme zamanı. Bir gülümseme yapıştırdım ve içeri girdim.

-Margie Teyze.

Yaşlı kadın başını kaldırdı ve mor çerçeveli gözlüklerini düzeltti. İnce dudakları bir gülümsemeye dönüştü. - Alexis Caine, şu haline bak. Nasılsın canım? ll Masasının etrafından dolaştı ve zayıf kollarını bana doladı.

Margie aslında teyzem değildi. Babamın önemli bir savunma avukatı olduğu dönemde onun kişisel asistanıydı. Annem hastaneye yatırıldıktan sonra ben akademiye gidene kadar ve hatta ondan sonra da yaz tatillerinde beni doktora götüren ve Brad, Casey ve benim her yıl okul için yeni kıyafetler seçmemize yardımcı olan Margie'ydi. O benim

Muhtemelen aile dışında gerçek kimliğimi bilen tek kişi oydu ve o da ben akademiye gönderilmeden önce aile dostumuz olduğu için biliyordu. O listede çok fazla insan yoktu.

-İyiyim, iyiyim, ll dedim, onu burada gördüğüme hâlâ şaşırmıştım. Bunca yıldır babamla kaldığını bilmiyordum. Onun sadakatini nasıl kazanmıştı - sessizliğinden bahsetmiyorum bile- beni aşırıyordu. Masasına baktım ve içinde torunlarının resimleri ve renkli bir kupa olan büyük kahverengi bir kutu fark ettim.

-Toplanıyor musun?

-Oh. Emeklilik. Zamanı geldi. El salladı.

Bir elini hiçbir şey yokmuş gibi havaya kaldırdı ama gözlerine değen sert bakış aksini söylüyordu. -"Personel şefiyle aramız bozuldu ama bu önemli değil." İfadesi yumuşadı. -Seni haberlerde izliyordum. Polise davalarında yardım ettiğin için seninle gurur duyuyorum.

Kızardım. Evet, sadece Margie Önce İnsanlar Partisi üyelerinin bulunduğu bir ofisin ortasında oturup bir cadıyla gurur duyduğunu ilan edebilirdi.

-Margie, seni tekrar görmek çok güzel. Merak ediyordum da, babamın ofisine dönebilir miyim?

-Siz ikiniz yine mi konuşuyorsunuz? Margie

her zaman uzlaşmanın savunucusu olmuştu. -Bunu duyduğuma çok sevindim ama ofiste değil canım. Geri dönmene izin veremem.

Vay canına, beni hayatım boyunca tanıyan kapı görevlisini bile geçemedim. Eşyalarını toplamayı bitirmesi gerektiğine dair küçük bir yorum yaptı. Sonra masasından küçük bir plaket aldı ve kutunun içine itti, hareketleri sözlerinden daha sinirliydi.

Masasına yaklaştım ve ellerimi kartonun kenarına koydum.

-Sana dışarı çıkmasına izin vermeyeceğin bir sır verebilir miyim?

Öne doğru eğildi, her zaman iyiliğe hazırdı.

Dedikodu. Babamın hakkımdaki dedikoduları susturmak için bağlayıcı yeminler edip etmediğini bir kez daha merak ettim.

-Dürüst olacağım, ll dedim, sesimi sahne fısıltısı gibi alçaltarak. -Buraya burnumu sokmaya geldim. Polis için çalıştığımı biliyorsun, değil mi? Biliyordum çünkü az önce bana söylemişti, ama aklında taze kalmasını istedim.ll Eminim Coleman'ın ölümüyle ilgili olarak babamı sorguladıklarını biliyorsundur. Coleman davasını araştırıyordum ve personel şefinin bu işe karışmış olabileceğini düşünüyorum.

Kanıt arıyorum.

Bunların hepsi çoğunlukla doğruydu. Şef

Personel müdürü şüpheli listemdeki yardımcılardan biriymi ama söylemediğim çok şey ima ediyordum. Yüz ifadesindeki eksik parçaların yerine oturduğunu gördüm.

-Graham? O korkunç adam bunun arkasında olabilir mi? Syleyi ekli bir soru değildi, bu yüzden cevap vermedim. Bunun olmasına izin veremem. Yani, burnunu sokmak mı istiyorsun?

Başımı salladım.

Etrafına bakındı, masasına baktı ve sonra kutusunu aldı. -Biliyor musun? Sanırım bugün bir saat erken çıkacağım. Ne yapacaklar? Beni kovacaklar mı?" Yanımdan geçerken fısıldadı: "Bay Graham ve

Valinin ofisi soldaki kapıdan girince...||
Göz kırptı ve sonra kendini ofisten dışarı bıraktı.

-Tamam, Roy; burada ikinci bir kişi olduğunu söylemiştin?

-Evet, sağ taraftaki kapıdan.

Lanet olsun. Vali yardımcısının ofisi oradaydı ve ben de oraya gitmek istiyordum. İma ettiğim şey ne olursa olsun, kontrol etmem gereken kişi Bartholomew'du.

Yine de personel şefinin ofisini de kontrol etmekten zarar gelmez. *Şansım varsa, ben bitirene kadar diğer kapının arkasındaki kişi gitmiş olur.*

-Roy, buraya göz kulak ol.

Başıyla onayladı ve soldaki kapıdan içeri girdim. İki ofisi olan bir koridorla karşılaşacağımı düşünmüştüm ama ilk oda Graham'ın ofisiydi ve uzak duvarda beni babamın ofisine götüreceğini düşündüğüm bir kapı vardı.

Etrafıma bakındım.

Bu ofiste kişisel hiçbir şey yoktu. Masada fotoğraf yok. Stres kırıcı yok. Standart mavi ve siyah kalemler dışında kalem yoktu. Masanın çekmeceleri de dosya dolapları gibi kilitliydi ve masanın yan tarafındaki ahşap kutuda hiçbir şey bırakılmamıştı. Hislerimi açtım, ama koğuşlar dışında

kilitlerde -bugünlerde herhangi bir kilit mekanizması için oldukça standart-hiçbir büyü yoktu. Kesinlikle çalıntı ruhları barındırabilecek bir obje olarak göze çarpan hiçbir şey yoktu.

Roy'la görüşüm ama Bartholomew'un yardımcısı hâlâ diğer ofisteydi.

Coleman daha uzun süre valilik yapmıştı. Belki arkasında bir şey bırakmıştır. *Hala babamın ofisinde olabilecek bir şey. Bir göz atabilirdim.* Ne de olsa yardımcının gitmesini beklerken bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Babamın ofisine geri döndüm. Babam

Sadece iki buçuk haftadır bu görevdeydi ama personel şefinin aksine en azından masasında bir fotoğrafı vardı. Casey'nin resmiydi - benim resmim olmasını beklemiyordum. Masasında birkaç dosya vardı ve onları karıştırdım. Raporlar.

Bütçeler. İşe yarar bir şey yok.

Gözlerimi kapatıp duyularımı açtım. Coleman birkaç yıldır ofiste oturuyordu, bu yüzden odada bir tür karanlık-büyülü rezonans bekliyordum, ama hiçbir şey yoktu.

Koğuşlar bile. Kaşlarımı çattım. Coleman'ın valilik yaptığı süre boyunca bir noktada odada büyü kullanmış olması muhtemeldir. Odanın çevresini dolaştım.

eski büyüünün izlerini arıyordum. Köşeye sıkışmış küçük banyonun içine bile göz attım. Hiçbir şey bulamadım.

-Alex!!

Roy odada belirince sıçradım.

-Yapma bunu.

-Buradan çıkmalısın. İki adam geldi.

Konuşma sesleri odaya yayılıyordu ve seslerden birini çok iyi tanıyordum. Babamın sesini. *Hay aksi.*

Graham'ın ofisindeydiler, ama ben

Bu odaya geldiklerine hiç şüphe yoktu. Etrafa bir göz attım, sonra banyoya daldım. Kapı ile çerçeve arasında küçük bir çatlak bıraktım.

--Bu yüzden onu serbest bırakmanız gerektiğini düşündüğümü yineliyorum, II dedi sincap yüzlü yaver, babamla birlikte ofise girerken. *Personel şefi, şüphesiz.*

-Karar verdiğimde bu planı tamamen onaylamıştın Graham.

Babam masanın etrafından geçerken yardımcısı kaşlarını çattı, hayal kırıklığı ağzının kenarlarından belli oluyordu.

Babam oturduğunda, Graham elini kaldırdı.

avuç içlerini yukarı kaldırarak yatıştırıcı bir tavırla konuşur. -Evet efendim, ama son gelişmeler ışığında... Adam serseri mayın gibi. Bundan sonra ne yapacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok.

-Bu yüzden-|| Kapı çalınınca babam durdu.

-Graham eğilerek odadan çıktı.

Babamın yüzünü göremiyordum ama derin bir nefes verirken duruşu sarkmıştı ve yorgun görüldüğünü fark ettim. Bu garipti, çünkü babamın yorgun olacak kadar insan olduğunu hiç düşünmemiştim. Kapının dışında ayak sesleri duyuldu ve sırtı

Doğruldu. Masasındaki bir dosyayı açtı.

Kapı açıldı ama babam hemen başını kaldırıp bakmadı.

Sanki gözlerini sayfadan ayıramıyormuş gibi tam otuz saniye bekledi ve sonra yavaşça başını kaldırdı.

Orada her kim varsa, henüz göremiyordum. Kapı aralığında durmuş olmalı.

-Girin, dedi babam ama hiçbir selamlama hareketi yapmadı. Önündeki dosyayı okumaya devam etti.

Kapı kapandı ve Falin Andrews içeri girdi.

Nefesim kesildi ve bir elimi ağzıma kapatarak zaten kaçmış olan sesimi boğmaya çalıştım. Falin'in bakışları saklandığım yere doğru kaydı ve kalbimi sakinleşmeye ikna etmeye çalışarak karanlığa doğru daha da geri çekildim.

Onun burada ne işi var?

Falin oturdu ama hiçbir şey söylemedi. Babam dosyayı okumaya devam etti. Sonunda başını kaldırıp baktığında dosyanın kapağını kapattı ve Falin'in ziyaretinin çok daha önemli bir şeyi kesintiye uğrattığı izlenimi oluştu.

- "İlerlemen hakkında bir rapor istiyorum," dedi babam, öne doğru eğilip parmaklarını dikleştirerek.

Falin başını keskin bir hareketle salladı.

-Bazı ipuçlarını takip ediyordum. Yeni gelişmeler oldu.

-Gelişmeler. Kızım gibi mi?

-Efendim?

Karanlıkta kaşlarımı çattım. *Falin ve Casey arasında ne oldu? Babamın büyü kitabından haberi var mı?*

Nasıl yapabildi?

-Babam çekmeceyi açtı ve bir zarf çıkardı. -İtiraf etmeliyim ki

Özellikle Alexis'i soktuğun tehlikeden hiç etkilenmedim. "İl Zarfı Falin'in önündeki masaya fırlattı.

Ben mi? Benden mi bahsediyordu?

-Rüya görüyor olmalıyım, İl diye mırıldandım ve Falin'in gözleri tekrar kapıdaki çatlağa kaydı. *Lanet olsun.*

İçlerinden birinin gelip kapıyı menteşelerinden sökmesini ve beni ortaya çıkarmasını bekledim ama Falin zarfı kaptı. İçinde ne olduğunu göremedim ama yüzündeki çizgiler sertleşti. Yukarı baktı.

-Bazı beklentilerim var ve-İl Bir vuruş babamın sözlerini kısa kesti.

Kapı açıldı ve Graham şöyle dedi,
-Sir.İİ

Babam ayağa kalktı. -Bana bir dakika izin verin.

Odadan çıktı ve kapı arkasından kapandı. Yardımcısıyla konuşurken çıkardığı kısık sesler kulağıma ulaştı ama hiçbir şey söylemedi.

Falin sandalyesinde arkasına yaslandı, bakışları saklandığım yerin kapısına sabitlenmişti. Omzunun üzerinden babamın gittiği yöne baktı. Sonra ayağa kalktı. Doğruca bana yöneldi.

Oh, kahretsin.

Odanın ön tarafındaki kapı açıldı ve Falin donakaldı.

-Korkarım bu görüşmeyi kısa kesmek zorundayım, ll dedi babam kapı aralığında.

Falin döndü ve saklandığım yerden uzaklaştı.

Babam tarafından mı kurtarıldım? Bunu pek sık söyleyemem.

Kapı kapanırken babamın şöyle dediğini duydum,

-Ama Andrews, beni hayal kırıklığına uğratma. "llSonra sesler bir mırıltıya ve nihayet sessizliğe dönüştü.

Karanlıkta bekledim. Uzun süre

çömeldiğim için baldırlarım ve dizlerim
yanıyordu,

Ayağa kalktım, bacaklarımı gerdim ama banyodan çıkmaya cesaret edemedim.

Roy kafasını kapımdan uzatarak, -
Gitmişler, dedi.

Tanrıya şükür. -Hadi gidelim buradan.

Ana lobiyi geçene kadar Bartholomew'un ofisini kontrol etmeden aceleyle dışarı çıktığım gerçeğini düşünmedim bile. Artık geri dönüş yok. Devlet binasının ön merdivenlerine henüz varmıştım ki bir el omzuma kondu.

-Alex Craft, aklından ne geçiyordu?

Bölüm 17

Etrafımda döndüm. -Çek ellerini üzerimden Andrews.

Yapmadı. Onun yerine öne eğildi ve dişlerini sıkarak fısıldadı:-Valinin ofisine mi girdin? Bunun ne kadar aptalca olduğunun farkında mısın?

-Ne yapacaksın, beni tutuklayacak mısın? Sen gerçek bir polis bile değilsin, değil mi, *Aldatıcı Andrews*?

Sersemlemiş gibi geri çekildi. Sonra eli omzumdan düştü ve kaşlarını çatarak derin bir nefes verdi.

-Hadi, seni eve bırakayım.

Geri adım attım. -Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Senin kim olduğunu bile bilmiyorum.

-Bu konuşmayı gerçekten burada mı yapmak istiyorsunll-eliyle herkesin görebileceği bir yeri işaret etti.

-Eyalet binası merdivenlerinde mi?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

-Evet. Belki biliyordumdur. Yani babam için mi çalışıyorsun? Seni ne için işe aldı?

Falin bana ters ters baktı, çenesindeki kaslar gerilmişti.

Sonra döndü. Uzun bacakları

Hışımıla uzaklaşırken merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

-Hey! Hey, seninle konuşuyorum,|| Geri çekilen sırtına bağırdım.

Durmadı.

Harika. Şimdi ya peşinden koşacaktım ya da gitmesine izin verecektim.

Gitmesine izin veremeyecek

kadar kızgındım. Peşinden

koştum.

Protestocular merdivenlerin dibinde toplanmışlardı. Ellerinde WITCHCRAFT IS THE WORK OF DAEMONS ve

COLEMAN MURDERED yazılı
pankartlar vardı.

FAE TARAFINDAN! ŞİMDİ ONLARI
KİM DURDURACAK?

Kalabalıktan biri beni tanıdı.

-Ölülerimizi rahat bırakın, ll diye bağırdı
ve bir başkası da bu çığlığa katıldı. Çok
geçmeden ilahi söylemeye başladılar.

İleri atıldılar ve ben kendimi bağırان
kalabalık tarafından yutulmuş buldum.
Başımı eğerek koştum. Bir el koluma
dolandı ve beni geri çekti. Tanımadığım
bir adamın kırmızı yüzü önümdeki
boşluğu doldurdu.

-Polis. Çek ellerini onun üzerinden. *Falin.*

Protestocu bana hırladı, vahşi bir şekilde

Hiç de insani olmayan bir ses çıkardı ama bıraktı. Falin'in kolu omzuma dolandı. Beni kalabalıktan uzaklaştırdı ve binanın yan tarafına doğru yönlendirdi. Otoparka ulaşır ulaşmaz omuz silkerek ondan uzaklaştım.

Beni bıraktı ve başparmaklarını kemerine soktu. -Caine için çalışmıyorum.

-Devlet binasını işaret ettim ama protestocularla karşılaştığım için hala nefes nefese kalmıştım, bu yüzden sözlerim merdivenlerde olduğundan çok daha az acı veriyordu.

Falin kaşlarını çattı. -Caine beni hastaneye yatırmak için evrakları imzaladı.

Coleman'ın ölümünün baş soruşturmacısı olarak. Ben FIB'den Alex.

Fae Araştırma Bürosu mu? -Buna neden inanayım ki? FIB'in Fae'lerin karıştığı her davayı devralma yetkisi var. John daha önce bu konuda sızlanmıştı.

Az önce geldiğimiz yolu işaret etti. - Protestocuları gördün Alex. O insanlar korkmuş. Vali suikasta uğradı. FIB'in davayı devraldığı duyulsaydı ne olurdu? Hâlâ Büyülü Uyanış'ı hatırlayan insanlar var.

Ayaklanmalardan sağ kurtulan ya da sonrasında arkadaşlarını kaybeden insanlar var. Nekros

Ülkedeki en büyük fae ve cadı nüfuslarından birine sahip olmasına rağmen, on yıllardır açıkça bir fae veya cadı valimiz olmadı ve Önce İnsan Partisi şu anda hükümetteki önemli koltukların çoğunu elinde tutuyor.

Coleman'ın cesedinin hecelendiğini ilan ettiğim video internete düştüğünden beri Önce İnsan Partisi muhtemelen yüzlerce destekçi kazanmıştı. Sözde suikastı muhtemelen partisi için olabilecek en iyi şeylerden biriydi. Ama... -Ama katili aramıyorsunuz, değil mi?

Falin başını salladı.

-O zaman FIB Coleman'ın ne yaptığını biliyordu.

miydi? ll

Sadece yüzümü inceledi.

Beyaz bir minibüs kapalı otoparka girdi.
*Eldivenler, gerçeği arama büyüğü,
Coleman hakkındaki bilgisi ...*

-Sen Fae'sin, değil mi?

Falin kaşlarını çatı, inkâr etmedi ama
doğrulamadı da.

Bakışları bize doğru gelen minibüse kaydı
ve hiçbir uyarıda bulunmadan beni geri
itti.

Minibüsün kapısı açılıp karanlık bir silahın
namlusu görüldüğünde -Yere yat,ll diye

bağırđı.

ortaya çıktı.

Vücudu bana çarptı, beni yere itti.

Çakıllar avuç içlerimi, yanaklarımı ısırıldı. Silah sesleri etrafımdaki havayı doldururken üstümdeki ağırlığı beni yere yapıştırdı. Bir. İki. İki. Üç el. Bir arabanın camı kırıldı ve cam açıkta kalan elimin üzerine yuvarlandı.

Sonra Falin ayağa fırladı, silahı çoktan elindeydi. Arkama, yanımdaki arabanın tekerleklerinin arasına baktım ve geri çekilen minibüsün arka tamponunu gördüm. Falin ateş etti.

Atışları metale çarptı. Minibüsün

Lastik patladı.

Durmadı ama hızlandı, kıvılcımlar uçuşuyordu. Köşeyi döndü ve yan girişten dışarı fırladı.

Falin arkasını dönmeden bana seslendi: - İyi misin Alexis?

Dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim titriyordu, adrenalin hala sistemimi dolduruyordu, ama dedim ki, -Evet, evet, ben iyiyim. ||

Silindirik bir şey bacağıma doğru yuvarlandı. Sihirle karıncalanan bir şey. Eşarbımı başımdan çıkardım ve onu aldım.

Falin silahını kılıfına koymadan

boştaki elini bana doğru uzattı. -Hadi gidelim buradan.

-Elini tuttum ve arabaya doğru koştuk.

Aramızdaki tezgâhta duran darta bakarak sordum: -Senin mi yoksa benim mi peşimdeler?

-Sen.İİ

Kaşlarımı çattım ve PC'yi göğsüme doğru kıvranmasına neden olacak kadar sıkı tuttum. Ama bırakmadım.

-Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?
Onlardan birini vuran sensin.

Eldivenlerinden birini çıkardı ve dartı aldı.

İçindeki sıvıya baktı ve tüpün avucunda yuvarlanmasına izin verdi. || Buradaki cereyan bir bayıltma büyüğü ve bir rehabet büyüğü içeriyor. || Benim peşimde değillerdi. || Eldivenini geri kaydırıldı.

Ama beni nasıl buldular? Titredim, adrenalinim düştüğü için artık üşüyordum.

Kendimi biraz sersemlemiş hissederek odanın içinde yürüdüm ve yatağımın köşesine çöktüm.

Falin kaşlarını çatarak bana baktı: -Bir şeyler yemelisin.

Aç olup olmadığımı söyleyemesem de boş boş başımı salladım. Tekrar saate baktım. Saat altıyı geçiyordu.

Evet, yemek zamanıydı. Durdum.

Altıdan sonra mı?

Ayağa fırladım. -Kahretsin, bir müşterim var.

-Ne yapıyorsun? Deli misin sen? İptal et.

Keşke yapabilseydim. Saat 6:17'ydi ve müşterilerim muhtemelen mezarlığa doğru yola çıkmışlardı. Öylece gelmemezlik edemezdim.

Bilgisayarı yatağa bıraktım ve

Çantam.

-Durdum ve Falin'e baktım.

-Benimle gelir misin?

-Seni bırakmamı ister misin?

Şey, evet. Ama bundan da öte, şu anda biraz korkmuş durumdaydım. O yanımdayken Holly ya da Caleb'den çok daha iyi hissediyordum. Biraz irkildim.

-Lütfen?

Sleepy Knoll Mezarlığı'na on dört dakika geç girdik. Büyük yeşil bir sedan ziyaretçi otoparkına park edilmişti ve genç bir çift kapının yanında duruyordu.

-Bu Feegan'lar olmalı, dedim çifte başımı sallayarak. Ama arabadan inmedim. *Kendine gel Alex. Müşterilerin seni titrerken görmemeli.* Derin bir nefes aldım. Bırak.

Falin kontağı kapattı ama kapısını açmadı.

Onun yerine, sanki liderliği benim almamı bekliyormuş gibi beni izledi. Ki bu iyiydi. Gölgeyi yükseltiyordum.

Burası benim bölgemdi.

Hâlâ titriyordum. *Lanet olsun.* Büyüyü meditasyon tılsımına yönlendirdim.

Zihnim bomboş kaldı, bir anda berraklaştı,

Sakin ol.

-Falin omzumu sıktı.

Baloncuk patladı ve başım yukarı kalktı ama artık daha sakindim. Bunu yapabilirdim.

Ona gülümsedim ve kapıma doğru uzandım. Arabadan çıkarken yarı yolda durdum.

-Onlara kim olduğunu söyleyeyim?

-Umurumda değil. Kaşlarını çattı.

-Bir şeyler uydur.

Doğru. Falin peşimdeyken çimenlerin üzerinden müşterilerime doğru yürüdüm. Umarım onları korkutmamıştır.

Kendilerini Ann ve Frank Feegan olarak tanıttılar ve sonra umutla Falin'e baktılar.

-Bu Falin Andrews. O benim ...||
Bodyguard mı?

Müdür mü? Erkek arkadaşın mı? -...
ortak. Bugün sadece gözlem yapacak.

Ann başını salladı, siyah saçları omuzlarına dökülürken ona gülümsedi.
Frank elini uzattı.

OMIH'in beni okumaya zorladığı zorunlu konuşmayı yaptıktan sonra Ann bana bir çek yazdı ve ölümlerle konuşmaya gitmeye hazırдық. Mezara giden yolu göstermelerine izin verdim. Birkaç tane

Yol boyunca hayaletler uçuşuyordu, o kadar siliktiler ki neredeyse yok gibiydiler. Hiçbiri Roy kadar güçlü değildi. Onları görmezden geldim, kendilerini burada huzur içinde tutan görevlerini yerine getirmelerine izin verdim.

Ann, önünde taze bir papatya dalı bulunan çift mezar taşının önünde durarak, -İşte burası, dedi.

Başımı salladım ve bir anlık sessizlik için başımı öne eğdim.

Aileler ölülerine biraz saygı gösterilmesini isterlerdi.

-Herkes şu mezarın yanında durabilirse, çemberimi çizeceğim, böylece

başlayabiliriz.İİ

Feeganlar itaatkâr bir şekilde sağı doğru yürüdüler, ama Falin diğer yöne doğru yöneldi. Birkaç sıra geride durdu. Ona kaşlarımı çattım ama bir şey söylemedim.

Çemberimin dışında olduğu sürece nerede durduğunun bir önemi yoktu.

Çantamı açıp seramik bıçağımı aradım. İç mekân ritüellerinde her zaman balmumu tebeşirimi kullanırdım ama bu toprakta ve çimenlerde pek işe yaramıyordu. Dışarıda çemberimi gerçekten kesmem gerekiyordu. Bu yüzden bıçağı hep yanımda taşırdım.

Ama bulamadım. Kaşlarımı çatarak çantamın dibini kazdım ve küçük bir tazminat makbuzu buldum. *Lanet olsun.*

Onu hiç almamıştım.

Geçen salı nöbetten döndüm.

-Frank, "Çember mi çizeceksin?" diye sordu; belirsizliğinin *neden* çember çizdiğimden mi *yoksa* çember çizip çizmediğimden mi kaynaklandığını anlayamadım.

Ona gülümsedim, sinirlerimi belli etmemeye çalışarak: -Evet, asla çantam olmadan çalışmam, *tabii etrafta bir sürü kötü büyü yoksa ve ben Ölüm'le birlikteysem*. Tekrar çantama bakarak yüz ifademi gizledim. -Merak etme. Gölgelerle konuşma yeteneğini engellemeyecek.

Bıçağım olmadan ne yapacağım? Aslında bir bıçağım vardı. Çizmemde büyümlü bir hançer vardı.

Bu yeterli olacaktır. Henüz daireyi çizmemiştim ama çantamı mezar taşının yanına bıraktım ve farkındalığımın biraz uzamasına izin verdim.

Altımdaki cesetler kemik ve tozdan başka bir şey değildi ama içlerinde küçük bir kıvılcım hissettim. Gölgelelerini kaldırabileceğimden yeterince emindim. Çiftin cesetleri mezar taşının ortasında değildi ama bu yaygın bir durumdu. Elbette bu, etraflarındaki mezarların da tam olarak doğru şekilde düzenlenmediği anlamına geliyordu. Farkındalığımı biraz daha ileriye gönderdim ve yolumu çizdim, çemberi çizmeden önce yürüdüm.

Diğerlerini tuzağa düşürmek istemedim.

Çemberimdeki cesetler. Yürürken arkamda küçük bir güç izi bıraktım. Güç hızla dağılacaktı ama bıçağımı yönlendirmeme yardımcı olacaktı.

Bıraktığım patikanın başlangıcına ulaştığımda durdum ve etrafıma bakındım. *Daireden çok ovaldi.* Bu yeterli olurdu. Diz çökerek büyümlü hançeri çektim ve işe koyuldum. Hançer çekilmekten hoşlanıyordu. Kullanılmayı severdi. Toprakta sürüklenmekten hoşlanmıyordu.

Kafamın arkasındaki hoşnutsuzluk hissini görmezden geldim ve çemberimin izini sürmeyi bitirdim. Sonra ayağa kalktım, kendimi ortaladım ve onu etkinleştirdim. Etrafımda mavi bir güç bariyeri yükseldi.

Çifte, -Şimdi perdeleri kaldıracam, ll dedim.

Birbirlerine bakıyorlardı, yüzlerinde endişe kırıışıklıkları vardı. Güven verici görünmeye çalışarak gülümsedim.

Sonra mezar özüne uzandım. Soğuk ama tanıdık bir sevgili gibi tenimde kayarak kolayca geldi ve onu altımdaki toprağa ittim. Önce kadını kaldırmak istiyordum ama hem bedenlerin hem de gücün içimde hareket ettiğini hissedebiliyordum, fazlasıyla yeterliydi. İki gölge yerden kalktı, formları güçlü ve netti.

Peki, tamam. İşe yarıyor. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi saklamaya çalıştım.

Yukarı.

Genç çifti gördüğümde yüzümü kontrol etme şansım kalmadı.

-Sorun ne? Ann sordu.

Mezar görüşü sayesinde gülümseyen yüzü artık çok daha farklı bir şekle bürünmüştü. Yumuşak insan kadın gitmiş, yerine daha keskin, çok daha tehlikeli bir varlık gelmişti. Şişmiş siyah gözbebeklerinde beyazlık ya da iris kalmamıştı ve saçları dizlerine kadar sarkan bir diken tuzağıydı. Frank'in parmakları kadının belinde, çukur karnını okşuyordu. *Dikenli Fae*.

Frank'e baktım. O da değişmişti. Artık küçük değildi,

Çirkin bir adamdı; yüzü yayılmış, düzleşmişti. Ağzı çok genişti, sivri dişlerinin etrafında kalın nasırlı dudakları vardı. Küçük gözleri yüzünün ortasına çok yakındı ve büyük kulakları kafasındaki tek saçı içeriyordu. Vücudu eğilmiş, dizleri bükülmüştü. Ne tür bir fae olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama goblin ailesinden bir şey olduğunu tahmin ediyordum.

Sivri dişlerini göstererek gülümsedi ve ben irkildim.

Lanet olsun. Şimdi ne olacak?

Omzumun üzerinden geriye baktım. Mezar görüşümde, Falin ölü otların arasında durmuş, yıkıntılara bakıyordu.

mezar taşları. Saçları normalden daha da solgundu, sanki kar yağmış gibi parlıyordu. Bakışlarımı ondan ayırdım ve Falin'in görmezden geldiği fae'ye odaklandım.

Tüm fae'lerin kötü olmadığını kendime hatırlattım. Ne de olsa Caleb ve Falin de fae'ydi.

Ama Caleb benim arkadaşımdı ve beni kandırmamıştı.

Ve Falin... Şey, Falin'i hâlâ çözmeye çalışıyordum. Ama iyi adamlardan biri gibi görünüyordu. Feeganlar -ya da gerçekte her kimlerse- beni buraya sahte bahanelerle getirmişlerdi. Yetiştirdiğim iki gölge kesinlikle insandı, fae değil. Derin bir nefes aldım. *Bir çemberin*

içindeyim.

Ben iyiyim. Sadece her şeyin bu şekilde kalmasını umuyordum. Yüzüğümü taktım ve bariyerimi güçlendirdim.

-Bir sorun mu var Bayan Craft? diye sordu Frank.

Başımı salladım. -Onları şimdi sorgulayabilirsin. Sesim titrek çıktı. *Belki de bunun sihrimi kullanmakla ilgili olduğunu düşünürler.*

İkisinin de beni izleyişine bakılırsa, kabadayılığımı inandıklarını sanmıyordum.

-Frank, "Bakıyordun," dedi.

Zayıf çıktığını bile bile gülümsemeye çalıştım. -Kötü gözler.

Falin sordu: -Ne oluyor?

Sonunda. Ona döndüm ve ağzımdan -
fae|| kelimesini çıkardım.|| Gözleri
büyüdü ve eli silahına gitti.

Ann onun hareketlerini izleyerek, -Biz
cadıyı bir hizmet için tuttuk, diye tersledi.

-O zaman sorularını sor ve bu işi bitir, ||
dedi Falin ona.

İki fae birbirlerine kaşlarını çatı.

-Görüyor musunuz Bayan Craft?" diye
sordu Frank, Ölüm'ün yaptığı gibi -
görmek|| vurgusunu yaparak.

Yutkundum. *Görmek. İçini görmek gibi*

Büyüleyici. Cevap vermedim. Folklor, gözlerini kaybeden insanlarla ilgili hikayelerle doluydu çünkü onlar fae cazibesini görebiliyorlardı.

Yine birbirlerine baktılar ve Frank başını salladı.

Ann bir adım öne çıktı, hareketiyle birlikte çalıları da hışırdadı.

Çemberime kadar yürüdü ve ben tökezleyerek geri döndüm. Kendimi durmaya zorlamadan önce çemberin arka kenarına ulaştım. Eğer çemberin içinden geçersen ya da bariyere dokunursam, kırılacaktı. O zaman Fae ile aramda hiçbir şey kalmayacaktı.

Falin silahını çekti ve dikenli fae'nin üzerine doğrulttu.

Onu görmezden geldi.

Parmakları çemberimin kenarı boyunca dans ederek mavi bariyerin içinden parlak büyü kıvılcımları gönderdi.

-Gölge Kız bir uyarı gönderiyor, dedi. -
Kanlı bir hayalet kız, gümüş zincirler içinde hazine değerindedir ve eğer aptalsa, emirlerle acılarımı bilecektir.
Gören gözlerin boş bakışını bilir ve yedi kez ne aldığını bilir.

Kanlı Ay hüznümün üzerinde yükseliyor
ve Altın Salonlar bir

Yarınki kabus.İİ

-Bu ne anlama geliyor? diye sordum.

Dikenli fae sadece gülümsedi. -İşte benim tavsiyem. Kaç, Alex Craft. Adını değiştir. Yüzünü değiştir. Hızlı koş.

Sonra döndü ve sanki onun tavsiyesini dinlemiş gibi iki fae koşmaya başladı.

-Evimde kalmaya öylece karar veremezsin!

Falin'in ağzı bir gülümseme imasıyla çarpıldı.

-Yapabilirim. Öyleyim. Son yirmi dört saat içinde bir suç mahalline izinsiz

girdiniz.

Merkez Karakoluna gri bir büyü kitabı sokarken yakalandın, devlet binasına girdin, vuruldun ve birkaç fae'yi müşteri olarak kabul etmeye karar verdin. Yalnız kaldığında kendin için tehlike arz ediyorsun." Kapıyı arkasından kapattı.

-Bu doğru değil. Ya da en azından tamamen doğru değildi. Yanımdaki insanlar için de tehlikeli olduğum çok açıktı. PC bacaklarımızın arasında sekizli koşu yaptı ve ben de onu kucakladım. - Bu gece tekrar dışarı çıkmayacağım. İyi olacağım.

-Sen de yine iliklerine kadar üşümüşsün.

Bu da kendini yatağıma davet ettiği anlamına geliyordu.

-Bunu polis koruması olarak düşün." Bana gülümsedi.

Gözlerimi devirdim ama aslında yalnız kalmayı tercih etmezdim.

-PC'yi yürüyüşe çıkarıyorum.
Döndüğümde bunu tartışırız.

PC ve ben içeri girdiğimizde Falin'i dolaplarımı karıştırırken buldum.

-Bu çöple nasıl hayatta kalabilirsiniz?

PC'nin tasmaını çözdüm. -Hey, evime giriyorsun. Yemek neyse o.

Falin buzdolabının kapısını çarparak kapattı.

-Ayakkabılarını çıkarma. Market alışverişine gidiyoruz.

İki saat sonra evim sarımsak ve limonun ağız sulandıran kokusuyla doldu. Bu nefis koku beni bilgisayar ekranımdan uzaklaştırdı. Ellerim arka ceplerimde, Falin'in omuzlarına bakmaya çalışarak mutfağa girdim.

-"Biftek pişirmek için ızgaraya ihtiyaç olduğunu sanıyordum." Bu, markette kalın et parçalarını seçtiğinde yaptığım yorumun aynısıydı. Sadece başını salladı ve onları yine de arabaya koydu. Şikayet ettiğimden değil.

Ara sıra Holly ve Caleb ile yemek yiyordum ama onun dışında bugünlerde yediğim tek et konserveden doldurduğum etti.

Falin cızırdayan biftekleri çevirdi. - Kızartıyorum, ızgara yapmıyorum. Salata için sebze kesmek istemiyorsan mutfaktan çık.

Surat asmadım. En azından tam olarak değil. Salata hazır olduğunda Falin biftekleri ocaktan indirmiş ve dumanı tüten fırında patateslerin yanındaki tabaklara yerleştirmişti.

-"Nerede yemek yiyeceğiz?" diye sordu etrafına bakarak.

-Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim.

Genelde bilgisayarımın önünde yerdim.

ya da bir tezgaha yaslanarak.

Evde ikinci bir sandalyem bile yoktu.
Omuz silktim. -Kat pikniği mi?

Başını salladı ve gözleri küçük daireyi
tekrar taradı, sanki yeterince dikkatli
bakarsa gizli bir masa bulacaktı gibi.
Bir süre sonra nefesini kustu. -Yatakta
piknik yapalım, dedi ve tabakları alıp yola
koyuldu.

PC Falin'in bacaklarının etrafında dans
etti, zıpladı ve yalvardı.

Ayağımı küçük köpeğe doladım ve onu
geriye doğru sürükledim. Bana iri gözlerle
bakarak mızımızlandı.

sen.İİ

PC tekrar sızlandı, kelimeyi tanıdı
-Sonra dikkatini tekrar Falin'e çevirdi.
Falin yatağa oturur oturmaz, PC onun
kucağına atladı. *Küçük hain.*

Falin yemeğimizi çok aç bir Çin
tepelisinden korurken ben de çatal
bıçakları kaptım. -Ne içmek istersin? diye
sordum buzdolabını açarken.

-Bira.İİ

Falin'in bakkaldan aldığı iki şişeyi aldım
ve yatağa doğru yöneldim. Tabağım için
bir şişe bira takas ettim. Neredeyse
temkinliydim

bifteęi denemeyi dűşűndűm. Ne de olsa inanılmayacak kadar gűzel kokuyordu - ya tadı kokusuna uymazsa?

Yavaşça kűçük bir parça kestim. Bıçak kolayca kaydđ. Ve et, et aęzımda eridi. Bir iniltiyi zar zor tuttum. -Fikrimi deęiřtirdim. Yemek yaptđđın sűrece tařınabilirsin.

Falin'in atalđ ağzına doğru giderken durakladı.

-Başka tarafa baktđm ve biramđ aldđm. -şaka yapıyorum tabii ki. Demek istediğim

... akşam yemeği harika.đđ

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

-Bu neredeyse bir teşekkür sayılır.

-Tabağıma odaklanmıştım ama dikkat etmediğim bir anda ağzımı bir gülümseme kaplamıştı.

Kafamı kaldırdığımda, dudaklarının kenarlarına yapışmış küçük çarpık bir gülümsemeyle beni izliyordu. Tamam, bu garipti ama yemek harikaydı.

Adam yemek yapmayı nereden öğrenmişti?

Beni yemek yerken izlerken oluşan rahatsız edici sessizlikte bir şeyler söyleme ihtiyacı hissederek -ki bu biraz tuhaftı- -Eee, FIB, ha? -Coleman ya da her ne yaratıksa onun hakkında ne biliyorlar?

Coleman kılığında mı?

Gülümsemesi kayboldu. -O yaşlı. Çok yaşlı. Fae'ler yüzyıllardır yok oluyordu, ama şimdi ölümlüler yeniden inanıyor, bazıları zamanın kumlarında unutulmuş eski efsaneler yeniden ortaya çıkıyor. "Coleman" ceset hırsızının kim bilir kaç kimliğinden en sonuncusuydu. Asıl doğasının ne olduğundan emin değilim.

Başımı salladım. -Peki, sen-|| Kendimi durdurdum. Falin bir Fae'ydi. Bu gerçek henüz tam olarak kafama dank etmemişti ama etmesi gerekiyordu. Fae'lerle konuşurken kurallar, çiğnenmemesi gereken tabular, kaygan ifadeler vardı. Caleb benim arkadaşımdı ve onunla tehlikeli bir konuşmaya girersem beni

uyarırdı, ama

Arkadaşlığımızda bile tehlikeli konuşmalar *olurdu*. Falin'den böyle bir garanti almamıştım. -Sana glifler hakkında bir şey sorabilir miyim?

Çatalını bıraktı. -Yapmamayı tercih ederdim ama bunun seni durduracağını sanmıyorum.

Morgdaki cesedin üzerinde gördüğünüz şey her neyse, ben göremiyorum ve ayın kurbanlarının vücutlarına kazınan gliflere aşina değilim. Şimdi, bu tam olarak bir akşam yemeği sohbeti değil.

-Yemeğime odaklandım ve sessizliğin yayılmasına izin verdim.

PC için bir parça biftek bırakmak istemiştim ama farkına varmadan

tabağım

boştu. Yastıklara yaslanıp karnımı ovuşturdum. -Bu harikaydı.

Yalnız yaşamamanın en güzel yanı kendi kendine konuşmaktır. Hem de çok. Çok kısa bir an için Falin'in orada olduğunu unutmuştum. Elbette, dönüp bana o orantısız gülümsemesini gösterdiğinde, orada olduğunu unutmak imkânsızdı.

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve tekrar dik oturdum.

-Boş tabağa doğru uzanarak, "Tabağını alabilir miyim?" diye sordum.

Bana uzattı ama ben ayağa kalkınca o da kalktı. -Temizlemene yardım edeyim.

Tabakları lavaboya koyup sonraya bırakmak niyetindeydim ama Falin her şeyi temizlememe yardım etmek için ısrar etti, böylece yan yana durduk. Ben bulaşıkları yıkarken o da kuruluyordu. Ceketini bir sandalyemin arkasına bırakmıştı ve oxford'unun kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Çalışırken omuzlarımız birbirine sürtünüyordu. Ona bir çatal uzattığımda, uzun parmakları benimkiler boyunca kayd ve midem takla attı.

Bu deliydi. Ketum, otoriter ve düzenli olarak çekilmez biriydi. Ayrıca birkaç kez hayatımı kurtarmıştı.

Ve mutfağımda gerçekten iyi görünüyordu.

Suyu kestim ve ellerimi kot pantolonumun önünde kuruladım. -Ben gidiyorum.

...|| *Kaçmak mı? Saklanmak mı?*
Boğazımı temizledim ve dairenin arka tarafını işaret ettim.

-Yatmadan önce duş alacağım." Başka bir şey söylemeden çatı katımdaki diğer tek odaya çekildim.

Tabii ki bu, üzerimi değiştirecek bir şey almayı unuttuğum anlamına geliyordu. Büyük boy bir havluya sarınarak diş fırçama uzandım ve parmaklarım benim olmayan bir fırçanın üzerine gelince bir anlık şaşkınlık yaşadım.

Falin dükkâna gittiğimizde bazı temel eşyalar almıştı ve şimdi onun yeni diş fırçası benimkine yaslanmıştı. Kaşlarımı çatarak baktım, tüylerim diken diken oldu. Birlikte yaşamıyordum. Okuldan ayrıldığımdan beri ikinci bir randevum bile olmamıştı. Ertesi sabah adamın adını bile öğrenmeden vedalaşmayı tercih ederdim. Şimdi yanımda bir erkeğin diş fırçası vardı ve onunla yatmamıştım bile.

Teknik olarak onunla *yatmıştım* ama yatmamıştık.

Diş etlerim kanayana kadar dişlerimi fırçaladım. Sonra saçlarımı fırçaladım, ördüm ve çözdüm. *Bu çok aptalca. Bir ara banyodan çıkmam gerekiyor. Bu çok saçma.*

Ertelemeye devam edersem daha da garipleşecekti. Havluyu etrafıma daha sıkı sardım ve saklandığım yeri terk ettim.

Falin bilgisayarımı kullanıyordu. Ben hışımınla yanından geçerken kafasını kaldırıp bakmadı, ben de ona aldırış etmedim. Pijama çekmecemi karıştırarak sade bir kaşkorse ve sevimli bir çift ipek şort çıkardım. Bunlar geçen yıl Holly'nin hediyesiydi ve sevimli olmalarını önemsemem beni kızdırmıştı. Ancak bu onları giymeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Ben temiz bir külot bulmak için üst çekmecemi karıştırırken, Falin bilgisayarını kapattı.

-Yatmadan önce ben de bir duş alacağım, ll dedi, ayağa kalkarak.

Dalgınca başımı salladım ve kıyafetlerimi giyebilmek için ona sırtımı döndüm. Kaşkolu başımın üzerinden çekiştirirken banyonun kapısı kapandı. Havluyu bıraktım ve külotun içine girdim. Arkamdan biri öksürdü.

Başımı çevirmem için geçen her milisaniyede dünya yavaşlıyordu, iç çamaşırım hâlâ kalçalarımıydı. Gözlerim Falin'i bulduğunda yanaklarım yanıyordu. Banyodan dışarıya doğru eğilmişti, gözlerini saygıyla uzak duvara dikmişti ama dudakları sırtarak kıvrılmıştı.

-"Temiz bir havlu mu?" diye sordu.

Külotumu çekiştirerek ayağımın dibindeki ıslak havluya baktım. Banyoda kalan tek havlu oydu.

Bir parmağımı kaldırarak işaret ettim. - Dolap.İİ

Başka bir şey söylemeden kapıları açtı ve ben de şortumu çektim.

Yatağa tırmanıp PC'ye ıslık çalarken yanaklarım hâlâ yanıyordu. Normal yastığının üzerine atladı.

-Falin muhtemelen orada uyumak isteyecektir, dedim ve onu yatağın ucuna taşıdım.

Bana kızgın bir bakış attı, sonra üç tur döndükten sonra yerleşti

Aşağı. Sanki yaralı olduğunu ve yastığa ihtiyacı olduğunu belirtmek istercesine alçılı bacağını yaladı. Sonra gözleri kapandı ve uykuya daldı.

-Keşke ben de bu kadar kolay uyuyabilseydim, dedim köpeğe.

Kafasını bile kaldırmadı.

Battaniyemin altına iyice sokuldum ve gözlerimi sıkıca kapattım ama banyo kapısı açıldığında hâlâ uyanıktım. Falin'in içine girmesiyle yatak hareket etti ve aldığı sabunun baharatlı kokusu üzerime sinmişti.

Sonra kolu belime dolandı. Kalbim eş zamanlı olarak

Göğsümün önünden kaçıp sırtımı ona yastıdım. Nefesim kesildi ve karanlıkta soluk soluğa kalmamaya çalıştım.

-İyi geceler Alexis, ll diye fısıldadı, nefesi ensemdaki deriyi ısıtıyordu.

Parmakları karnımın üzerinde gezinirken cevap vermeye, hatta hareket etmeye bile cesaret edemedim. Karanlıkta uzanmış, dinliyordum.

Nefes alış verışı uykuyla birlikte düzeldikten uzun bir süre sonra rüyalar nihayet beni buldu.

Bölüm 18

"Peki kurbanlar arasındaki bağlantı nedir? İlk iki kadın kimdi?" diye sordum çatalla tabağıma vurarak.

-Falin kaşlarımı çatmama aldırmadan ağzına bir lokma daha yumurta attı.

-Neden? Çünkü babam öyle dedi?

Neredeyse yumurtaları boğazına kaçıyordu. Yatağın diğer ucuna uzanarak komodinden kahvesini aldı.

Kendine gelmesi için ona bir an verdim; sonra

"Aradaki bağlantıyı biliyor musun?" diye sordu. Yani, Coleman'ın onları sokaktan kaçırıp yatağa bağlamadığını tahmin ediyorum.

Sahne romantik bir buluşma için hazırlanmıştı. Kadınları öldürmeden önce tanıyordu.

-Sadece bir suç mahalli gördük. Ve Alex, sen hala bu davada çalışmıyorsun.

-Son pastırma şeridimi PC'ye uzattım ve tabağımı lavaboya taşıdım, sonra ne yapacağımı bilemedim.

Alanımı paylaşmaya alışık değildim. Oda aşırı kalabalıktı ama çok sessizdi.

Televizyonu açtım ve yerel bir spiker
arka planda genç bir kadının resmiyle
belirdi. Kaşlarımı çattım. -Onu
tanıyorum. Bu Helena.İİ

Sesi açmak için ses düğmesine bastım.

--İki gece önce bulundu. Polis şu anda
bilgi vermiyor ancak bunun bir cinayet
soruşturması olduğunu doğruladı. Diğer
haber-İİ

Falin'le yüzleşmek için arkamı döndüm. -
Depodaki kurbandan bahsediyor, değil mi?

Adı Helena Brothers mıydı?

Falin kaşlarını çattı ve ben de geçmişi düşünmeye çalıştım. Depoda gördüklerimi analiz etmemiştim. O kadından geriye kalanlar korkunçtu, ama şimdi o donuk gözleri, acıyla parçalanmış yüzü düşündüğümde Helena'nın yüz hatlarını görebiliyordum. Yatağa uzandım.

-Falin, "Onu tanıyor muydun?" diye sordu, ben de başımı salladım. -Bethany Lane'i de tanıyordun.

Cesedini ilk teşhis eden sizdiniz.

-"Wyrd topluluğu küçüktür." Durdum ve gözlerimi kocaman açarak yukarı baktım. -Bütün kurbanlar öldürüldü mü?

Falin cevap vermedi. Ayağa kalktı ve

tabağını lavaboya taşıyarak bana yardım etti. Sırtına kaşlarımı çattım.

-Bu kadar, değil mi? Diğer iki kurban kimdi?

Kapım çalındı ve sıçradım. Ana kapım değildi. Evin geri kalanına açılan kapıydı. Holly cevap vermemi beklemeden içeri daldı.

-Tamara aradı,|| dedi, yatağımın kenarına çökerek.|| Ve o-||

Durdu, gözleri mutfağımda sadece bir kot pantolon ve eldivenleriyle duran Falin'e takıldı. -Oh,

Misafirin olduğunu bilmiyordum. Ben sadece ...ll

Ayağa fırladı ve kapıyı işaret etti.

-Holly, sorun yok, gerçekten. Ne oldu?

Tekrar Falin'e baktı ve ben de onun bakışlarını takip ettim.

Falin görünüşe göre bize biraz mahremiyet sağlamaya çalışıyordu ve bulaşıklarla meşguldü. Arka tarafının etkileyici bir görüntüsü vardı ve Holly'nin ağzının suyu akıyordu.

-"Sana önlük getirmem gerekiyor mu?" diye fısıldadım ve o da başladı. -Ne oldu?

Tamara diyor ki?

-Tamara berbat bir gün geçiriyor. Ağlayarak aradı. Bu sabah evinde ölü bulunan iş arkadaşlarından birine otopsi yapmak zorunda kalacakmış. Onu neşelendirmek için öğle yemeğine götürebiliriz diye düşündüm.

Kaşlarımı çattım, zihnimin arkasında bir korku gıdıklaması oluştu. -Kimin öldüğünü söyledi mi?

-Evet. Sally.İl Durakladı. -Alex, muhtemelen sen de onu tanıyordun. Çok üzgünüm.

Kollarını omuzlarıma doladı ama hemen geri çekti. -Alex,

İyi misin? Soğuktan titriyorsun.

Dalgınca başımı salladım. Yorgundum ama zor birkaç gün geçirmiştım ve dün gece neredeyse hiç uyumamıştım.

Tamara'nın dün sabah gece vardiyasından çıktığında Sally'nin kendini hasta hissettiğini söylemiş olması beni çok daha fazla endişelendiriyordu. Helena'nın cesedinin morgda bulunmasıyla aynı zamana denk gelen bir gece vardiyası. Tamamen bağlantısız olabilirdi, ama ...

-Tamara, Sally'nin neden öldüğünü söyledi mi?

-Kimse bilmiyor. Holly dudaklarını birbirine bastırdı.

İkinize de ikramım.

Başımı sallamaya başladım, sonra Ashen ile öğle yemeği randevum olduğunu hatırladım. -Onun yerine erken bir akşam yemeği yiyebilir miyiz? Benim zaten öğle yemeği planım var.

-Gerçekten mi?

Kaşlarımı çattım. Bu kadar şaşırmış görünmesine gerek yoktu.

Holly Falin'e baktı ve sonra başını salladı:

-Evet, akşam yemeği olur. Bu bize konuşmak için daha fazla zaman verir ve herkese biralarını yudummlarken ağlama izni verir. Saat dört gibi görüşürüz.

Vedalaştık ve kapıyı kapattım.

arkasındaki kapı. Omzumdaki çizikleri ovuşturdum. Ruh emici büyüyü, bu büyü yüzünden ölen bir gölgeden kapmışım. Şimdi de başka bir Wyrd cadısı olan Sally bir kurbanı otopsi yapmıştı ve ölmüştü. *Ama neden o öldü de ben ölmedim?* Bu sabah Aetheric'i kontrol etmişim. Dallar kolumdan bileğime kadar uzanıyor ve gövdemin yarısını sarıyordu. Yayılıyordu ama bir günde öldürecek kadar hızlı değildi.

O vücudu görmem lazım.

Arkamı döndüm ve Falin'in beni izlediğini fark ettim.

-Bence gitmemelisin, ll dedi mutfaktan.

Ona göz kırptım, kendi düşüncelerimin içinde o kadar kaybolmuştum ki nereden geldiğini anlayamadım. *Gitmem gerektiğini düşünmüyor mu? Nereye, Tamara'yı görmeye mi?* Holly ile konuşmam sırasında beni yalnız bırakması buraya kadarmış.

-Bir, bu senin kararın değil. İki, neden Tamara'yı görmeye gitmeyeyim ki? Hayatımın geri kalanını evimde saklanarak geçiremem." Gerçi Coleman'ı bulamazsam, hayatımın geri kalanı beklediğimden çok daha kısa sürecek.

Falin kaşlarını çatarak bana baktı. Tezgâha yaslandı, ellerini lavabonun iki yanına dayadı. Bir yerlerde sarı lastik eldivenler bulmuştu ve bu komik

olabilirdi.

Güneş ışığının göğsünün üzerinde oynadığı oldukça dikkat dağıtıcı yol.

-Eternal Bloom'daki öğle yemeğinden bahsediyordum.

-Oh. Evet. Tamam, garip. Burada ona bakıyordum ve başka bir adamla olan öğle yemeği randevum hakkında konuşuyorduk.

-Bu da senin kararın değil.

-"Bu çok tehlikeli "ll dedi ve gitmemi istememesinin tek nedeninin olası tehlike olmasından dolayı bir hayal kırıklığı hissettim.

Aklını başına topla Alex. Falin benim alanımı işgal eden davetsiz bir misafirdi-

ve Fae barına gitmek tehlikeliydi. Mezarlıktaki fae bana zarar vermeye çalışmamıştı. Sadece bana şifreli bir mesaj verdiler ve kaçmamı söylediler. Ama beyaz minibüsteki fae kesinlikle kötü haberdi. Aynı zamanda, göz önünde saklanmak bazen en iyi hareket tarzıdır. Ve orada yalnız olmayacaktım. Ashen'le buluşacaktım. Eğer şanslıysam, araştırması Coleman'ın vücudundaki glifler hakkında işe yarar bir şeyler ortaya çıkarmıştı. Ve eğer Helena'nın bedenindeki glifleri yeniden üretebilirim, belki Ashen o büyüü çözmeme yardım edebilirdi.

Falin yüz ifademi izlerken yüzünü buruşturdu. -Sen

Yine de gidiyorum.

-Evet. Ashen Coleman'ın vücudundaki büyüü görebiliyordu. Kaç mezar cadısı Coleman'a baktı?

-Beş.İİ

-Peki kaç kişi büyüü görebildi? Falin kaşlarını çattı. -Sadece iki.

-Ashen gliflerin Fae büyüü gibi göründüğünden bahsetmişti. Bir şeyler biliyor.

Sana ne söyledi?

-Açıkçası umduğun kadar değil

dedi, ama ben ona öylece bakınca devam etti. -Gördüğün şeyi doğruladı, büyüünün doğasında fae olduğunu belirtti ve büyüünün amacından emin olmadığını söyledi. Bu bize ne anlatıyor? Zaten bilmediğimiz bir şey değil.

Başımı salladım. -Ama glifler hakkında bir şeyler biliyor. Ne anlama geldiklerini bilmiyorsun ama onları incelediğini söyledi. Ayrıca benden daha fazlasını hissetmiş olabilir.

Diğer üç mezar cadısının neden büyüüyü göremediğini ama Ashen ve benim görebildiğimizi biliyor olabilir.

-Coleman'ın cesedi çalmasıyla bağlantılı olduğunu bildiğin bir büyü hakkında daha fazla bilgi edinmek için hayatını riske atmaya değer mi sence? Alex, bu çok aptalca.

Ona kaşlarımı çattım. Tamam, bu şekilde söylediğinde kulağa aptalca geliyordu. Ama Falin'e ruh tüketen büyüden bahsetmemiştim. Evde kalıp ruhumun emilmesini bekleseydim hayatım aynı derecede risk altında olacaktı.

Eğer Ashen fae gliflerini çözebilirse, Coleman'ın planlarını anlamama yardım edebilir.

Falin yüzümdeki kararlılığı okumuş olmalı ki başını salladı ve şöyle dedi:

"Peki, ama ben de seninle geliyorum. "İl

-Hayır.

Lastik eldivenleri çıkardı ve lavabonun yanına attı. Sonra tezgahın etrafında yürüdü ve dizüstü bilgisayarımı açtı.

-Gitmiyorsun, dedim ona.

-Burası halka açık bir yer.

Harika. Bebek bakıcısı tutacaktım. Konuyu değiştirdim. -Sally, Helena'nın cesedine otopsi yaptı.

Falin başını kaldırıp bakmadı.

-O bir Wyrd cadısıydı. Empat. O öldü. Sana Helena'nın üzerindeki büyüyü söylemiştim.

vücut hala aktifti.

Yüzü kaşlarını çattı. -Kara büyü karşıtı birim, depodaki olay yerini ve Helena'nın cesedini temizledi. İki kez.

-Evet, bunu ben aktif sihri görmeden önce de yapmışlardı. Sally'nin cesedini görmek istiyorum. Helena'ya yapılan büyü yüzünden ölüp ölmediğini anlayabilirim.

-Bana açıklayamayacağın bir büyü.

Kaşlarımı çatarak ona baktım, elim omzumdaki çizikleri ovmak için hareket etti. Bakışları bu harekete doğru kaydı ve elimi yanıma bıraktım. Artık çok geçti.

Ayağa kalktı ve hızlı adımlarla aramızdaki boşluğu geçti. Ben geri geri giderek tezgâha çarptım ve Falin önümdeki boşluğu doldurarak beni engelledi. Öne doğru eğildi, eldivenli parmakları çiziklerin etrafındaki hassas deride gezindi.

Hâlâ kabuk bağlamamıştı, iyileşmeye başlamamıştı.

-Dur.

Dinlemedi. Sağ eldivenini çıkardı ve başparmağını çiğ deriye sürttü. İçime bir acı saplandı, şimşek gibi keskin bir bıçak gibi varlığımın derinliklerine saplandı ve bacaklarım büküldü. Mide bulantısı içime doldu ve ağzımı sıcak tükürükle doldurdu.

I

Gözlerimi kapadım, mide bulantısına karşı yutkunmaya çalıştım ve Falin geri çekildi.

- "Bu kara büyü" dedi. - Ne zamandır bu büyüye maruz kalıyorsun?

- Tanıştığımızdan beri. Morgda. Bethany'nin gölgesinden kaptım.

- Seni hastaneye götüreceğim. ||

Başımı salladım, hala içimdeki Vücudumdaki hastalık. - Yardımcı olmaz.

- Alex, büyüünün ne olduğunu biliyor musun? Ne yaptığını?

Başımı salladım.

-Ne o zaman? Nedir o? Nasıl tersine çevirirsiniz?

Gözlerimi açtım. -Bütün kurbanlar öldürüldü mü?

-İçini çekti ve geri çekildi. Mutfığa geçip karşımdaki tezgâha yaslandı.

-İlk kurban Rosa Hanks'ti. Cinayetten önceki dört ay boyunca Nekros'u sık sık ziyaret eden, şehir dışından gelen bir normdu o. İkinci kurban Michelle Ford da şehir dışından gelen biriydi. O bir Wyrd'di. Bethany ve Helena siz

hakkında bilmek.

Başımı salladım. Yani Coleman sadece Wyrd cadılarını hedef almıyordu ama adli tabiplikte cesetlerden birini inceledikten sonra yere yığılan başka kimse olmamıştı. Ölüm bana büyüünün bulaşıcı ama spesifik olduğunu söylemişti. *Neden bana da bulaştı?* Tüm kurbanları birbirine bağlayan neydi?

Sally'nin büyüden ölüp ölmediğini öğrenmem gerekiyordu.

Falin gömleğini başına geçirdi ve tezgâhtan omuz kılıfını ve rozetini aldı.

-Nereye gidiyorsun?

Omuz silkerek kılıfına girdi ve anahtarlarını aldı.

-İstasyon. Sally'i neyin öldürdüğünü bulmak istiyorum.

-Ben de seninle geliyorum. Çantamı aldım.

-Hayır. Sen burada kalıyorsun.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. -Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.

-Yasal olarak, devam eden bir soruşturmaya müdahale etmek için yaptığınız her türlü girişimi engelleyebilirim.|| Dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. -Ve seni arabaya

almayabilirim.

Dişlerimi sıktım. *Tüm o çekilmez*

...

Uzandı ve eldivenli parmağı omzuma dokundu, çiziklere yakındı ama acıtacak kadar yakın değildi. -Eğer büyü hala aktifse, onun yakınında olmanı istemiyorum.

Ona göz kırptım ve o da öne doğru eğildi. Bir anlığına gözlerimiz buluştu ve nefesim boğazımda düğümlendi. Baş döndürücü bir çarpıntı mideme saldırdı.

Dudakları aralandı ve sonra gözlerini kaçırdı. Boğazını temizledi.

-Burada kal ve beladan uzak dur. Sen gitmeden önce döneceğim.

Eternal Bloom. || Eli omzumdan düştü ve
dışarı çıktı.

Bölüm 19

Kapalı kapıya baktım, henüz gerçekleşmemiş bir öpücüğün verdiği nefes nefese **kalmıştım**. PC, kapıya olan hayranlığımı yanlış anlayarak tırıs la yanıma geldi, oturdu ve dışarı çıkmayı bekledi. Orada öylece durduğumda mız mızlandı ve tahtayı tırmaladı.

Onu kucakladım.-Hayatımda ihtiyacım olan tek sağlam adam sensin, değil mi PC?

Tüylü kuyruğunu salladı ve çenemi yaladı. Kollarımda ateş gibi sıcak hissediyordu. *Ruhumun tüketimi beni üşütüyor mu?*

Bilmiyordum. Sorabileceğim kimsem bile yoktu.

Köpeğime baktım, yine çenemi yaladı ve sonra dikkatle kapıya baktı.

-Pekâlâ. Yürüyüşe çıkalım, dedim.

Kuyruğu w-a- l-k kelimesiyle yüksek hıza çıktı ve tasmaını yakaladım.

Kapıdan dışarı fırladı, beni merdivenlerden aşağı sürüklemek için elinden geleni yaptı, ancak PC'nin yedi kiloluk coşkusu görevi yerine getirmek için yeterli değildi.

Merdivenlerin dibinde, kedi gargoyal Fred'i koklamak için durdu.

- *O űeyin űzerime gelmesine izin verme,*ll diye uyardı heykel, telepatik sesi hırıltılı taű yűz hatlarında belli olmayan bir alarm iletiyordu.

Bacağını kaldıramadan PC'yi kaldırdım. - Őzűr dilerim Fred. Merdivenlere bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum.

"Sleagh Maith seni ziyaret etti." Fred'in sesi artık telaűlı deđildi. Sadece bir gerçeđi ifade ediyordu. Bu gercek, bir fae'nin evime gelmiű olmasıydı. Hem de herhangi bir fae deđil. Hayır, Sleagh Maith'in bir űyesi, Caleb'in bana anlattıđına gűre tipik olarak saray fae'si olan iyi insanlar.

Falin'i kastetmiű olabilir ya da ... Midemi

Birkaç dakika önceki gibi çırpınan, garip ama heyecanlı bir şekilde değil. Bana doğru gelen büyük beyaz bir minibüs göreceğimden korkarak caddeye baktım ama yol boştu. Muhabirler nihayet başka haberlere geçmişti, bu yüzden birkaç gündür ilk kez evin önündeki kaldırım temizdi.

-Fae'ler ne zaman buradaydı?

Fred cevap vermedi.

-PC'nin üzerine işemesine izin vereceğim." Demek istediğimi belirtmek için kıpırdayan köpeği yere doğru indirdim.

"Sen yokken kremayı özlüyorum."

Gargoyle'un onaylamadığı çok açıktı.

ve kaşlarımı çattım.

Mantıklı gelmiyordu. Uzakta değildim ve daha dün gece verandadaki tabağa süt eklemiştim. Bekledim ama Fred başka bir şey söylemedi. Gargoylelerin önsezileriyle ilgili bir şöhretleri vardı. *Belki de uzaklara gideceğimi kastediyordu...* Yakın geleceğimde bir tatil öngörmüyordum. Aklım tekrar minibüsteki fae'lere kaydı ve ürperdim.

-Hadi, PC. Şu yürüyüşü çabuk bitirelim.

Dönüp arka bahçeye yöneldim ve Fred'in sesi tekrar zihnime dokundu. *"Kanlı Ay'ın altında görmelisin. Gördüğün şeyin doğru olduğunu bilmelisin."*

Etrafımda döndüm. -Bu ne demek oluyor?

Fred cevap vermedi.

-Lanet olsun. Kanlı Ay nedir? Dikenli fae Kanlı Ay'dan ve altın salonlardaki kabuslardan bahsetmişti. Buna Gölge Kız'dan bir uyarı demişti. Sonra bir ayet okudu

-Bir anlam ifade etmeyen bir ayet.

Gargoyle'a ters ters baktım. Şifreli mesajlardan bıkmıştım.

Bazı cevaplar bulmanın zamanı gelmişti.

Falin saat on birde döndü, gözleri yorgun ve saçları elleriyle karıştırmış gibi dağınıktı. İçeri girer girmez tezgâhın üzerine beyaz bir kâğıt torba attı ve sonra ayakkabılarını kapının yanında tekmeledi.

-Aç mısın? Çantaya doğru başını salladı.

-Öğle yemeğine gitmek üzereyim, diye hatırlattım. -Sally hakkında ne öğrendin?

Cevap vermedi ama yürüdü ve poşetten bir sandviç çıkardı. Philly cheesesteak sandviçin üzerindeki gümüş folyoyu açtı ve ağızım sulandı. Onun sandviçten bir ısırık almasını izledim, öğle yemeğimin

yarısı kadar iyi. The Eternal Bloom çok kısa bir ızgara siparişi veren bir bardı. Patates kızartması ve hamburger, gerçek gıda açısından bekleyebileceğim şeylerin kapsamıydı.

Çantaya baktım, içinde gümüş sargılı bir sandviç daha vardı. *Belki yarısını yiyip Ashen'le buluştuğumda patates kızartması sipariş edebilirdim...*

Denizaltıyı çıkarırken Falin'in hoagie'sinin arkasından bana sırtıttığını fark ettim. Onu görmezden geldim ve yemeğin tadını çıkardım.

-Bu denizaltı ne kadar iyi olursa olsun, dikkatimi dağıtmayacak. Sally hakkında ne öğrendin?

-İstasyondan yeni geldim, Alex. Bırak da

yemeğimi yiyeyim.

Buzdolabı. -Soda ister misin?

Hayır, buzdolabımdaki sodalarından birini istemedim. Soruma cevap vermesini ya da evimden defolup gitmesini istiyordum. Öğle yemeğinin yenmemiş kısmını paketledim ve dizüstü bilgisayarımı tekrar uyandırdım. Eğer bana ne öğrendiğini söylemeyecekse, araştırmama geri dönecektim.

-Bir sonraki dolunay gelecek Çarşamba, dedim başımı kaldırmadan. Falin dinlediğini mi yoksa yemeğinin tadını mı çıkardığını belli etmeyen bir ses çıkardı. Devam ettim.

-Tam bir ay tutulması olacak. Ay kırmızıya dönecek.

Hâlâ bir şey söylemedi.

-Sanırım bu uyarıdaki Kanlı Ay. Ama altın salonlar ne? *Devlet binası mı?* - Hayalet kızlar tam olarak yazıldığı gibi olabilir: dişi hayaletler. Ya da mezar cadıları olabilir. Ama ayetin tam ilk satırı -Kanlı bir hayalet kız, gümüş zincirler içinde hazine değerindedir şeklindeydi, yani -hayalet kız mezar cadılarını ifade ediyorsa, -kanlı olmak ne anlama geliyordu? *Et ve kan, belki? Canlı gibi mi?* Kaşlarımı çattım. Bu satırın ikinci yarısı daha karanlıktı: -ve eğer bir aptalsa, emirlerle acılarımı bilecek.

Bu Gölge Kız'dan bir tehdit miydi?

Falin yanıma geldi ve ekranımdaki belgeye bir göz attı. -Ben gittiğimden beri o bilmece üzerinde mi çalışıyorsun?

-Ay tutulmasını öğrendikten sonra, ayetin şifresini çözme şansım olabileceğini düşünmüştüm. Tek yaptığım başımı ağrıtmak oldu.

Öne doğru eğildi ve okurken bir elini sırtıma koydu. -Altın Salonlar peri dünyasının yüksek mahkemesi olurdu.

Gözlerimi kırptım. -Ciddi misin? Not aldım. Eğer -Altın Salonlar yarınki bir kâbus tarafından yönetilirll cümlesindeki altın salonlar perilerin yüksek mahkemesine atıfta bulunuyorsa, kafam daha da karışmıştı.

Gölge Kız -her kimse o- bana bir dizede anlatırdı. *Coleman'ın ayini hakkında değilse tabii. Yaptığı şey perileri tehdit edecek mi?*

Ama tekrar soruyorum, neden bana söylüyorsun?

İkinci satır en anlaşılır olanıydı: -Gören, gözlerin boş bakışını bilir.Ölüm ve fae, her ikisi de -Görmekifadesini büyüünün içinden görmek anlamında kullanmıştı.

-Ve yedi kez ne aldığını bilecek.Ö Eger -oll Coleman'ı kastediyorsa, ne aldığını biliyordum: ruhlar.

-İkinci satırın son yarısı yedi kurban anlamına gelebilir, dedim. Elbette, ayetin yedi kurban anlamına geldiğinin

garantisi yoktu.

büyüyle ya da herhangi bir şeyle ilgisi yok.

Saçma olabilir.

Falin kaşlarını çatarak bana baktı ve geri çekildi.

-Sally'nin vücudunda kara büyü izleri vardı.

-Tamara bunu hissetti mi?

Başını salladı. Kaşlarımı çattım. Tamara da omzumdaki çiziklerde büyüü hissedememişti. Eğer ruh tüketen büyü Sally'yi öldürdüyse, neden bu kadar hızlı etki etmişti? Dört gündür enfekte olmuştum.

Sadece bir tanesinden sonra ölmüştü.

-Falin, telefonunun kısa mesaj uyarısıyla kesildi. Telefonu kemerinden çıkardı ve çevirerek açtı. -Gitmem gerek. Ebedi Çiçek'e bensiz gitme.

Saate baktım. Saat çoktan on bir buçuk olmuştu.

-Neler oluyor?

-Bir ceset daha buldular.

Eternal Bloom'un önünde duran Holly'nin arabasından inerken tereddüt ettim: "Gitmeden önce içeri gelip bir şeyler içmek ister misin?"

Holly başını salladı. -Dün masama büyük bir dava geldi. Savcılık için araştırma yapıyorum ve çok yoğunum ama akşam görüşürüz. İyi eğlenceler.

Kapıyı kapattım çünkü ona benimle gelmesi için yalvarmak dışında söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Şimdi Ebedi Çiçek'in dışında dururken, cidden başka birinin benimle içeri girmesini diliyordum. Ama buradaydım, içeri girecektim ve Ashen'in fae glifleri hakkında bildiklerini öğrenecektim. Çantamı omzuma attım ve merdivenlerden yukarı çıktım.

Ana kapının ardında küçük bir kabul odası vardı -görevli fedai bir trol olduğu için çok küçüktü. Eğildi

Dokuz metrelik tavana rağmen, parmak eklemleri çıplak mavi ayaklarının yanındaki zemini sürüklüyordu.

-Lütfen tüm demir eşyaları kontrol edin, dedi, derin sesi kapalı alanda gürleyerek.

Üzerimde ne olduğunu düşündüm. Araba anahtarlarımın içinde demir olabilirdi ama onlar da arabayla birlikte çalınmıştı.

Hançer yanımdaydı ama demir değil, fae-dövmeydi ve trol silahları kontrol etmekle ilgili bir şey söylememişti.

-Demir yok, dedim gülümseyerek.

Saçsız büyük başını salladı.

-Lütfen defteri imzalayın.

Etrafa bakındım. Defter yok. Buraya son geldiğimde bir podiyum olduğunu hatırlıyordum. Trol beni izledi ve kaşlarını çattı, iki alt dişi çıkmıştı.

Yana doğru kaydı.

Doğru. Şu defter. Trolün *arkasındaki*. Adımı deftere kazıdım, enseme soluyan büyük fae'nin aşırı derecede farkındaydım.

Trol yüksek sesle -Al-lex Ca-raft,II diye okudu. Bir panoya baktı. -VIP'niz var

durum.İİ

Biraz daha karıştırdı ve odada olduğunu bile bilmediğim bir kapıyı gösterdi.

Kaşlarımı çattım.

- "Hayır, yok" dedim ama trol bana sadece şaşkın bir bakış attı. - Ben VIP değilim.

Ya da en azından olmak istediğimi düşünmüyordum.

Trol, bileğim kadar kalın bir parmağıyla başının üstünü kaşıdı.

-Alex Craft. VIP.İİ

-Hayır, girmeyeceğim. Beni barın halka açık kısmına alın.

Trol kaşlarını daha da çattı. Kapıya, elindeki panoya, deftere ve sonra tekrar panoya baktı.

Başını iki yana salladı.

Tamam o zaman. Sanki Ashen'i ayağa kaldırıyormuşum gibi görünüyordu. Aniden VIP'ye yükselmem hoşuma gitmemişti. Eternal Bloom'dan defolup gidiyordum.

Ana kapıyı iterek açtım, bardan hışımla çıktım ve doğruca birine çarptım.

Geri sıçradım. -Çok özür dilerim.

-Hayır, sizi beklettiğim için lütfen beni affedin Bayan Craft. Kül rengi belinden eğildi: -Bu sokaklara yabancıyım. Bu kadar geç kalmak istemezdim.

Tabii ki, eğer birini ezersem, bu benim randevum olmalı.

-Geç kalmadın. Ben de yeni geldim,|| dedim ve sonra gülümseyip kapıyı işaret edince hemen pişman oldum.

-Bir masa bulalım mı?

-Bara tekrar baktım.

-Dürüst olmak gerekirse, fedai ile biraz sorun yaşıyorum. Neden başka bir yerde yemiyoruz?

-Fedai mi? Bunu göreceğiz." Cüzdanını çıkardı ve kolunu benimkine doladı. - Yeşilin insanlara olduğu kadar Fae'lere de hitap ettiğini düşünüyorum.

Ashen kapıyı açarken trol -Lütfen tüm demir eşyaları kontrol edin, ll dedi.

-Üzerimde demir yok, benim güzel fae'm,ll dedi ve trolün kocaman avucuna bir yirmilik sıkıştırdı. -Bayan arkadaşım ve ben konuşmak için sessiz bir yer istiyoruz. Bu sorun olmaz, değil mi?

Trol kocaman başını yana eğdi

yan.

-Ashen fısıldadı. Sonra beni kaçtığım kapıdan çekerek Eternal Bloom'un VIP bölümüne götürdü.

Bölüm 20

"Lütfen defteri imzalayın "İl dedi küçük bir ses, kapı Ashen ve benim arkamdan kapanırken.

Döndüm ve bir podyumun kenarında oturan, büyük kanatları bir luna güvesininki gibi şekillenmiş küçük bir fae keşfettim.

-Ona dışarıda imza attığımı söyledim.

-Defter, İl dedi tekrar. -İsim, tarih ve saat.

Ashen'e baktım, o da omuz silkti. Tamam, her neyse;

Tekrar giriş yapardım. Ama en kısa

sürede Ashen

Etrafa bir göz attım, garip bir şey olursa daha erken bir yer değişikliği öneriyordum.

Eternal Bloom'un VIP odası beklediğimden hem daha fazla hem de daha azdı. Kesinlikle barın normal bölümünden daha fazla gösterişsiz fae tarafından doldurulmuştu. Ama sanırım bu mantıklıydı. Halka açık bölümdeki fae'ler sergileniyordu.

Burada rahatlardı. Ashen beni köşedeki boş bir masaya götürürken çoğu başını kaldırıp bakmadı. Duvara dayalı sandalyeyi kabul ettim; barın müşterilerine arkamı dönmek istemedim. Girişimizi fark eden fae'leri izledim ama

Bakışlarında kötü niyetli bir şey yoktu.

Etrafıma bakındım, neyin gerçek neyin cazibe olduğundan emin değildim.

Süslenmemiş ahşap duvarlar muhtemelen yeterince gerçekti ama metal vidaların bir arada tutmadığı, büyük bir ustalıkla hazırlanmış masa ve sandalyelerden emin değildim. Cazibe, gerçekliği yeniden şekillendirecek kadar güçlü bir inanç büyüsyüdü. Temel prensip şuydu: Bir sandalye gördüm, bir sandalye hissettim ve böylece gerçeklik bir sandalye olduğunu kabul etti. Bakışlarım odanın ortasındaki döşeme tahtalarının arasından büyüyen eski bir ağaca takıldı. *Dışarıdan bakıldığında bardan çıkan bir ağaç yoktu.* Yukarı baktım.

Dallar, başımın yirmi metre yukarısından başlayarak odaya sahte bir çatı oluşturdu. Dalların arasında yıldızların parıltısını yakaladım.

-Bu gerçek olamaz, diye fısıldadım, bakarak. *Büyüleyici olmalı.*

-"Oldukça gerçek görünüyor," dedi Ashen ve ben de ona baktım.

Gözleri loş barda soluk yeşil renkte parlıyordu.

-Mezar görüşü mü kullanıyorsun?

Gülümsedi. -Yozlaşmışlığı tamamen ortaya çıktığında dünyayı daha büyüleyici bir yer olarak görüyorum. Sizce de öyle değil mi?

Mezar görüşümü kullandığımda büyüünün arkasını görebildiğimi bilmeseydim, onun deli olduğunu düşünürdüm. Şimdi söylediğinden daha fazlasını ima edip etmediğini merak ediyordum.

Fae'lerle dolu bir barda itiraf etmek tehlikeli bir şey. Emin olmak için, çifte anlamı daha da derinleştirdim. - Anladığım kadarıyla güzel yalanları sevmiyorsun.

Başını eğdi, ben de aynı şeyden bahsettiğimizi anladım.

O da görebiliyordu. Tüm mezar cadıları görebiliyor muydu? Yoksa bu yüzden mi Coleman'ın vücudundaki büyüü sadece ikimiz tespit edebilmiştik? Bunu da listeye ekledim.

kafamda büyüyen sorular.

-Barın adını buradan aldığını tahmin ediyorum, dedi Ashen dev ağacı başıyla işaret ederek. -Amaranthine. Ne kadar güzel.

Başımızın çok yukarısındaki büyük çiçeklere baktım. Hafifçe parlıyor, hissedemediğim bir esintiyle sallanıyorlardı. Bakarken havayı koklayan egzotik bir koku yakaladığımı düşündüm.

İçime çektim. *Kesinlikle çiçek kokusu.* Zihnimi ay ışığı ve kahkahalarla dolduran tatlı bir kokuydu.

Yaşlı bir kadın masamızın önünden

geçerken fısıldadı: -Ben çiçeklere bakmam,
II dedi.

Bakışlarımı ayırdım ve koku kayboldu.
Çiçekler.

Çiçekler beni neredeyse büyüliüyordu.
Kadına teşekkür etmek için ağzımı açtım
ama ona iyice bakınca sözcükler dilimde
kayboldu.

Yaşından dolayı eğilmişti ama insan
değildi. Kabarık teni o kadar açıktı ki,
yarı saydamdı. Bir hayaletin yarı
saydamlığı gibi değil, sanki derisi
vücudunun içindeki karanlık bir boşluğun
etrafına sarılmış ince bir zardan ibaretti.
Sade siyah bir elbise giymişti ve üzerinde
ARZULAR yazan elle boyanmış bir
tabela taşıyordu: ALINIR VE TAKAS
EDİLİR. Tabelayı tanıdım. Magic
Quarter'daki parkta PC ile yürürken, ara

sira

onu bir bankta otururken ve elinde o tabelayı tutarken gördüm. Parkta her zaman çok daha insani görünmesi için süslenmişti.

Çiçeklerle ilgili uyarısını onaylamak için başımı salladım, o da dudaklarının arkasındaki dişsiz boşluğu göstererek gülümsedi ve işaretiyle birlikte boş bir masa arayarak yoluna devam etti.

-Buranın pek de cadı dostu olduğunu sanmıyorum, diye fısıldadım Ashen'e doğru eğilerek. -Belki de başka bir yere taşınmayı düşünmeliyiz.

-Sanki beni duymamış gibi, "En çok bu bara hayran kaldım" dedi, "Şuraya bak, şu küçük alana. Dansçıları görüyor musun?"

Ben yaptım. Bir kemancının etrafında dairesel bir şekilde süzülerek ve dönerek hareket ediyorlardı. Müziğin ilk notasını duyduğumda başımı başka tarafa çevirdim; neredeyse çiçeklere yakalandığım gibi yakalanmak istemiyordum.

- "Sonsuz dansı yapıyorlar," dedi Ashen, hâlâ ing'i izleyerek. "Ve keman telleri patlayıp şarkı bitmek zorunda kalana kadar kimse o çemberin dışına çıkmayacak. Kesinlikle inanılmaz. || Bana doğru döndü. || Beni bağışlayın Bayan Craft. Fae'lerle ilgili her şeye özel bir ilgim var. Muhtemelen sizi sıkıyorum. Merhum valinin cesedini tartışmak için buradayız. Gülümsedi.

-Lütfen bana Alex de.

Coleman'ın bedenini gördükten sonra, Fae büyüüne olan ilgim arttı. Bazı glifleri tanıdığınızdan bahsetmişsiniz.

Araştırmanız büyü hakkında bir şey ortaya çıkardı mı?

-Hayır, maalesef. Bu bedenin üzerindeki büyü katmanları karmaşıktı ve bir çarpıtma büyüüyle tepesindeydi, bu da odaklanmayı zorlaştırıyordu. Oldukça şaşırtıcı. Etrafına bakındı. -Size bir şey sipariş edebilir miyim?

Sanki bu soruyla çağrılmış gibi, uzun eteğinin altından ayakları görünen bir fae masamıza doğru yürüdü. Önümüze iki bardak altın rengi sıvı koydu. Sonra da gitmek için döndü.

-Bunu ben sipariş etmedim, dedim.

Omzunun üzerinden geriye baktı ve keçi gözleri kısıldı. Sonra yakındaki bir masayı işaret etti. Masada kıpkırmızı elbiseli bir kadın oturuyordu. O da altın rengi sıvıyla dolu bardağını kaldırdı.

Ashen kadehini kaldırarak sessiz bir şekilde kadeh kaldırdı.

Kolunu tuttum. -Bundan emin misin?

Bardağa baktı ve omuz silkti.

-Bana iyi görünüyor." Kadına başını salladı. Sonra altın rengi sıvıdan uzun bir yudum aldı. -Enfes.İİ

Bardağımı aldım ve avuçladım.

ellerimin arasına aldım ama içmedim. Altın rengi sıvı kalın, neredeyse şurup gibi görünüyordu. *Bu şey de ne böyle?* Bardağı geri koydum ve Ashen'e baktım. -Pek çok Fae glifi biliyor musun?

-Oldukça az, evet. Bir süredir onları inceliyorum.

Güzel. Falin'e göstermek için Helena'nın vücudundan çizdiğim glif çantamdaydı. Ayrıca hatırlayabildiğim kadarıyla birkaç tane daha çizmiştim. Onları çıkardım ve masanın üzerinden geçirmeden önce kâğıdı düzeltmeye çalıştım. Eğer Ashen glifler hakkında bir şeyler biliyorsa, Coleman'ın kullandığı büyüler ve ne planladığı hakkında daha fazla bilgi edinebilirdim.

Ashen kâğıdı eline alırken alt dudağımı
çiğnedim.

Gözleri büyüdü. -Bayan Craft, bu oldukça
çeşitli bir koleksiyon. Bunların hepsini
merhum valinin cesedinde görebildiniz
mi?

-Hayır. Hepsini değil. Ya da gerçekten
herhangi birini. Gliflerden herhangi birini
tanıyor musun?

Ashen kağıdı aramızda düzleştirdi ve
gliflerden birini işaret etti. -Bu
genellikle kalkan büyüleri için kullanılır
ve bu da bir tür kafes ya da tuzak için.

Bu bir bağlantıyı ya da yolu gösterir.
Ve bu da...ll Helena'nın vücudunda en
sık görülen glifi işaret etti. Sonra
kaşlarını çattı. Kağıdı çevirdi.

Sert bir kadın sesi -Ruh budur,ll dedi, ama
aksanı sanki

-dhe zoul.ll

Kıpkırmızı elbiseli kadına baktım.
Ashen'in yanındaki sandalyeyi geri çekti
ve içine oturdu.

Bardağını masanın üzerine koyarak
adamın elindeki glif sayfasını aldı. Adam
kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

-Bu işareti uzun zamandır görmemiştim, II dedi.

-Bu kombinasyonu, bu büyüü biliyorum." Kağıdı bana geri verdi: "Umarım bu glifleri üzerinde bulduğunuz ceset bir arkadaşınıza ait değildir.

Midemin çukuruna buz indiğinde hareketsiz kaldım.

-Bir cesedin üzerinde olduğunu nereden anladın?

-Bu büyüden sağ çıkamazsın.

-O zaman ne işe yaradığını biliyorsun?

-Evet, biliyorum. Biliyorum.

Yedi kurban. Ve onu Kanlı Ay'a bu kadar yakın görmekten hoşlanmıyorum.

Yine Kanlı Ay. Ve yedi kurban, tıpkı ayette olduğu gibi -ve yedi kez onun ne aldığını bilecek. "İl Gölge Kız'ın uyarısı Coleman ve hazırladığı büyü hakkında olmalıydı.

Ashen'e baktım. Kadının her aksanlı kelimesine asılıyor gibi görünüyordu. Alt dudağımı çiğnedim.

Kadın, açıkça bir fae olmasa da, uhrevi bir öze sahipti.

O bana hiç soru sormamıştı, ben ise iki soru sormuştum, ayrıca bize içki ısmarlamıştı. Dikkatli olmazsam,

sonunda borçlu kalacaktım.

Önümdeki kâğıdı düzelttim, ifadelerimi düşünmek için zaman kazandım. *Soru yok. Sadece ifadeler.* -Bana büyüünün çok özel bir hedefi olduğu söylendi. Hedefin Wyrd cadıları olabileceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre bağlantı bu değil.

Kadın gülümsedi ve bu gülümseme bir kedinin fareyi köşeye sıkıştırdıktan sonra fareye verdiği ve kedinin oynamaktan memnun olduğu türden bir gülümsemeydi. Hayır, bu büyüünün hedefi bundan çok daha genetik. ||

Genetik mi? Jenerik demek istemiş olmalı. Belli ki İngilizce onun ana dili değildi.

Hâlâ bana sırtıyordu. *Kediler farelerle oynasa bile, sonunda fare yenir.* Gitme vakti gelmişti. Ashen'e baktım. Büyülenmiş gibi onu izliyordu ve mezar görüşüyle ne gördüğünü merak ettim.

Masanın öbür ucuna uzandım ve koluna dokundum. Gözleri bana dikildi, berraktı ve hâlâ güçle parlıyordu.

Tamam, büyü yapılmış gibi görünmüyor. Onu burada bıraktığım için kendimi kötü hissetmiyorum.

-Sandalyemi geriye iterek, "Gerçekten dışarı çıkmam gerekiyor," dedim.

-Bu kadar çabuk mu gidiyorsun? diye sordu. -Daha içkine bile dokunmadın.

kalın sıvıya baktım. Bunu içmemin imkanı yoktu.

-İstersen alabilirsin. Koşmam lazım. Ayağa kalkmaya başladım ama bacaklarım tepki vermedi. *Ne oldu?* Yere baktım, ayak parmaklarımı oynattım, bacaklarımı çaprazladım ve açtım; ayakta durmaya çalışmam dışında her şey işe yaradı. Sandalyeme yapışmış gibiydim.

-Ne oluyor?

-Masadaki tüm içkiler bitene kadar kimse kalkmayacak, ll dedi kadın, gülümsemesi neredeyse yüzünü çatlatarak.

-Meclis kuralı. Şimdi cevapladığım üç soru oldu. Benim için ne yapacaksın,

küçük cadı?

-Geçmişe bakarak ticaret yapmam.

Başını salladı ama yüzündeki fener gülümseme kaybolmadı. -Bu utanç verici.

Sanki bir şey teklif ediyormuş ya da dileniyormuş gibi elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.

Kaşlarımı çattım. Etrafımdaki havayı bir büyü titremesi sardı. -Ne yapıyorsun?

Büyü yaklaştı ve sıcak bir karıncalanma ensemde gezindi. Ayakta duramıyordum, masadan uzaklaşamıyordum. Altın sıvı dolu bardağa baktım. Eğer içersem, ayağa kalkabilirdim. Bardan kaçmak. *Ama belki de hepsi bu kadardı.*

büyü beni korkutup içirmek için.

Bardağı almadım.

Sürünen büyü sıkılaştı, çok sıkı bir kolye gibi boynumu ısırdı.

Kadın, -Bana itaat et, ll dedi.

Tam da bunu yapma dürtüsü beynimde uçuşurken gözlerim büyüdü. Dürtüyü bastırdım ve boğazımı yırttım. *Hiçbir şey yoktu. Orada hiçbir şey yok.* Kalbim ciğerlerime çarpıyor, büyüyle savaşırken içimdeki havayı dışarı atıyordu.

-O çok güçlü. Boşalt onu,ll dedi kadın.

Ashen uzandı ama bana dokunmadı, fiziksel olarak değil. Güç üzerime çöktü.

Bir büyü değil, sadece saf, ham enerji. Soğuşun, mezarın acelesi başımı geriye atmama neden olacak kadar sert çarptı. Kalkanlarım sarsıldı ve yüzüğümdeki güce dokundum. Sonra güçlendirmek için fazladan dış kalkanım olmadığını hatırladım. Saldırıya karşı sadece ben vardım. *Oh, kahretsin.*

Ashen bana ham güçle saldırdı. Sadece büyü değil; bir silah haline getirilmiş mezar özü kullanıyordu.

Zihinsel kalkanım tekrar sarsıldı.

Kadın, -Bana itaat et, İl diye emretti.

-Git kendini becer.

Cesur sözler, ama daha fazla dayanamayacaktım.

Eğer Ashen zihinsel kalkanımı kırarsa, incinecek ve savunmasız kalacaktım. Yapabileceğim tek şeyi yaptım: Kalkanlarımı kendim açtım. Bana mezar özüyle saldırdı. Yeteneğim şaha kalktı, onun fırlattığı soğukluğu çekti. Enerjiyi merkezlemek ya da yönlendirmek için zaman yoktu. Sadece soğuğu, mezarın dokunuşunu içime çektim. Rüzgâr saçlarımı yüzümden savurdu. Kendi sıcaklığım içimde yanıyor, bedenimden çıkmak için bir yol arıyordu.

Ashen o sıcaklığı yakaladı. Onun gücünü

hissettim.

-Ben kendiminkini yaparken bile

ve sertçe çekti. Vücudumdaki ısıyı çekti ve sonra çekmeye devam etti, gücü beni yaşayanlar diyarından ölümler diyarına sürüklemeye çalışıyordu.

Mezar görüşü görüşümü doldurdu ve karşımda oturan cesedi ortaya çıkardı. Mevcut bir ruhun ışıltısı kenarlarını aydınlatıyordu ama yaşayan hiçbir şey bu kadar çürümüş değildi. Cesedi bir ceset olarak kaydettiğimde, benden daha fazla ısı sıçradı ve ona sızdı. Ashen'in yüzünün çürümüş derisi sertleşti, çürümüş gözleri yeniden sulandı. Deri dudakları bir gülümsemeye çatladı ve derin bir nefes aldı. Hâlâ içimde olduğunu bile fark etmediğim bir sıcaklık sızarak boşluktan ona doğru aktı. O da

bunu aldı ve tenine renk geldi.

Titriyordum, buz gibi rüzgâr içimi
kesiyordu. Mezarla doluyken hiç bu
kadar üşümemiştim. Asla. Sanki bir daha
asla ısınamayacakmışım gibi
hissedişordum. Uzuşvlarımdaki buz beni
ağırlaştırıyordu. Beni yavaşlattı. Yorgun
düşürdü.

Kadın dişlerini avını yakalayan bir
köpekbalığı gibi sıktı ve emretti,
-Bana itaat et.

Bölüm 21

Kelimeler kafamın içinde kükrüyordu. Bir güç. Bir zorlama.

Ona itaat etmek istedim. Buna

ihtiyacım vardı. Hayır! Hayır!

Dürtüyle savaştım, onu bir kenara ittim, uzaklaştırdım. Bana karşı mükemmel dişlerini gıcırdattı. Ashen'in aksine, yüz hatları benim mezar görüşümde neredeyse hiç değişmemişti. Aksine, daha sevimli, daha büyüleyici olmuştu. Saray Fae'si.

Avucunda sarmal bir gümüş iplik tutuyordu.

Yumruğunu ipin etrafına doladı ve

Sarsıldı. Çekiştirmesine karşılık göğsüm kabardı ve mezar görüşümde aramızda uzanan parıldayan gümüş ipliği görebiliyordum. Ona uzandım ama görebildiğim halde dokunamadım.

-Bana itaat et.

Ona baktım, bacaklarımdaki mücadele azalıyordu ve o gülümsedi. Güzel ve güçlüydü. Benim sahibem.

Gülümsemesi hoşuma gitti. Onu memnun etmek istedim.

-"Çok güçlü" diye fısıldadı. -Ne kadar... değerli. || Önümdeki bardağı işaret etti. -İç, böylece gidebiliriz.

Bardağı elime aldım ve ona baktım. Parmaklarım titriyor, altın sıvının titremesine neden oluyordu. Sıvının içinde asılı duran bir büyüünün mavi girdapları dans ediyordu. Büyüye kaşlarımı çattım. Üzerimde büyü yapılmasını sevmezdim. Bardağı tekrar yerine koydum.

-İç onu.

Elim titredi. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Büyüleri sevmezdim.

-Alex!!

Kafamı kaldırdım. Biri bana doğru koşuyordu, saçları taze kar gibi

parlıyordu ve teni loş barda parlıyordu.
Onu tanıyordum. Ama nasıl olduğunu
düşünemiyordum.

-İç, ll hanımım tekrar emretti.

Bardağı aldım. Adam yanımıza geldi, bardağı parmaklarımın arasından aldı. Masanın üzerine koydu ve elini pazılarına doladı.

-Seni buradan çıkaracağım, ll dedi ama kolumu çektiğinde bedenim sandalyede kaldı.

-Alex?ll

Hanımım adama baktı. Falin. Evet, adı buydu. Ona gülümsedi, ben de öyle yaptım. Ceset adam bile gülümsedi.

- "Ev kuralı" dedi.

Falin dolu bardağa baktı. Bardağı kaldırdı ve içindekileri karıştırdı. Sonra bardağı geriye doğru eğdi ve büyülu sıvıyı bir yudumda yuttu. - Hadi gidelim, dedi boş bardağı tahtaya vurarak.

- Alex gitmek istemiyor, benimle kalmak istiyor, öyle değil mi canım?" Hanımım uzandı ve ateş gibi sıcak elini yanağımda gezdirdi.

- Onunla kalmak istediğimi söylemenin tadı dilimde bir yalan gibi kaldı. Bunu söylememi istediğini biliyordum ve onu memnun etmek istiyordum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

Kaşlarını çattı ve Falin aramıza baktı.

-Sen bir kölecisin, dedi.

-Ve az önce en büyük avımı yaptım.
Ayağa kalktı.

-Gelin, evcil hayvanlarım, görmemiz
gereken önemli alıcılar var.

Ceset adam hemen ayağa kalktı. Ben daha
az hızlı hareket ettim.

Falin, -Alex, dedi. -Alexis, kim
olduğunu unutma.

Ona kaşlarımı çattım. Kafamın karıştığını
hissettirdi. Bundan hoşlanmadım.

Ayak bileğimdeki bir karıncalanma beni rahatsız etti. Büyülü hançer çekilmek istiyordu. Arzusunu kafamın arkasında hissedebiliyordum.

-Çabuk gel, Il dedi hanımım, büyük ağaca doğru ilerleyerek.

Ona göz kırptım, emri hissediyordum ve itaat etmem gerektiğini biliyordum. Ama hançeri de hissedebiliyordum. Çekilmek istiyordu. Çekildiğinde beni rahatsız etmeyi bırakacaktı.

Kabzası elime oturdu, büyüünün karıncalanması avucumun üzerinde geziniyordu. Hançer ne istediğini biliyordu ve ben de elimi yönlendirmesine izin verdim. Yukarı

doğru yumuşak bir hareketle, bıçak
gümüş kabzanın içinden kayd1.

Konu.

Saray fae'si arkasını dönerek -Hayır! diye bağırdı.

İp sarktı, koptu. Nefesim kesildi. Başım açıldı, adrenalin tekrar duyularıma pompalanarak büyüünün sisini dağıttı ve elimdeki hançer karıncalandı.

Eti delip geçmek, kan akıtmak istiyordu. Onu daha sıkı kavradım, beni kullanmasına izin vermeyerek geri tuttum.

Ashen saray fae'sine bakarak sordu: -Ne oldu?

-Oyuncağını kırdım, dedim. -Falin?

Çoktan yanıma gelmişti. Silahını çekmiş olmasını bekliyordum. Ama değildi. Ütüsünü kapıda kontrol etmek zorunda kalmıştı. Eli omzuma gitti. Beni tutuyor muydu? Sallanıyordu. Hayır, kendini tutuyor.

Hecelenmiş likörü içmişti.

-Sanırım bir düşman edindim, ll dedi kadın.

-Ama henüz güçlü değilsin, feykin. Gel, Ashen.ll

Ağaca doğru yürüdüler. Titredim, vücudumdaki ürperti beni ikiye bölmekle tehdit ediyordu. Hayır, Ashen gidemezdi. Ateşim hâlâ ondaydı.

Gücümle uzandım, sonsuz soğuş dev bir el gibi dışarı gönderdim. Ashen canlı bir bedendi ama hâlâ ölüydü. Bunu görebiliyordum. Ve ölümlere karşı bir yakınlığım vardı. Bana saldırdığında, kalkanlarıma bir matkap gibi kuvvetle vurmuştu. Bir hayalet gibi uzandım, gücüm kalkanlarının dikişlerinden sızıyordu.

Omzunun üzerinden baktı, gözleri irileşmişti. Kalkanları sıkılaştı. Gücüm zaten oradaydı. Ona akıyordu. Onun varlığına dalıyorum. Sıcaklığımı arıyorum.

Çaldığı yaşam gücü için. Ashen bağırdı ve koşmaya başladı. Kadın ağaca önce ulaştı. Sonra ortadan kayboldu.

Bir portal.

Ashen'in benim sıcaklığım la o ağaca ulaşmasına izin veremezdim.

Çaresizlik içinde, gücümle çekirdeğini kavradım ve ölü beden durdu, öne doğru düştü. Şimdi ağaca doğru koşan bir adam yerine, koşan bir hayalet vardı.

Ağaca ulaşp gözden kayboldu ve dilim ağzımın içinde kıvrıldı. Onu ben mi öldürdüm?

Yutkundum. Hayır, o zaten ölmüştü. Ya da ölü sayılırdı. Yerdeki boş beden gözlerimin önünde çürüdü, toza dönüştü. Etraftaki masalarda oturan Fae'ler sessizdi. Beni izliyorlardı,

Gözleri temkinli. Bazıları korkmuş.

Bir adım geriye yuvarlandım ve kalkanlarımı çarparak mezarı benden uzaklaştırdım. Dizlerimin bağı çözüldü ve görüşüm karardı. Yere düştüm, titriyordum.

Soğuk. Bu soğuktan ölebilirim.

Ahşap zeminde bir top gibi kıvrıldım ve dizlerimi göğsüme doğru çektim ama sanki organlarım buz sarkıtlarıyla, kaslarım donmuş odunlarla değiştirilmiş gibi hissediyordum.

Falin, elleri kollarımın üzerinde kayarken, -Buz gibisin, ll diye fısıldadı. - Buradan çıkmalıyız. Ama kalkmama

yardım edemeyecek kadar dengesizdi.

İki kez denedim ama ayaklarım yere bastı.
Falin'e tutundum, o da bana tutundu.

Yavaşça ilerledik, ben kör ve titriyordum,
o sallanıyor ve tökezliyordu.

Kimse bizi durdurmadı ama kimse bize
yardım da etmedi.

-"Müzik duyuyor musun?" diye
sordu durarak.

Ben yaptım. Canlı bir keman. Dans
edebileceğim bir keman. Falin sese
doğru tökezleyerek rotamızı çevirdi. Son
zamanlarda bir keman hakkında ne
duymuştum?

Sonsuz dans.

-Hayır. Falin'i geri çekmeye çalıştım.

Güldü, saf neşenin dolgun göğüslü sesi. -
Benimle dans et Alexis, ll dedi.

Belimdeki eli kaydı ve ileri doğru
koşarken kolum boyunca kaydı.

Elini tuttum. Keman müziği etrafımı
sarmıştı ve dansçıların kahkahalarını
duyabiliyordum. Sonra Falin'in elini
tutuşum kaydı ve o gitti.

Başımı çevirdim ve gözlerimin önündeki
karanlığı araştırdım. Dansçıların
oluşturduğu çember hemen ilerideydi. Ve
içinde bir yerlerde Falin vardı, uysal
olması için büyülenmiş ve sonsuz dansa
yakalanmıştı. Benim için büyüyü içmişti.

Onsuz gitmiyordum.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım: Güce ulaştım.

Mezar görüşüm görüşümü doldurdu ve dansçılar netleşti. Güzeller ve korkunçlar dans ediyor, dönüyor ve süzülüyorlardı ve ortada çürümüş bir keman çalan kemancı vardı. *Kemanın telleri kopana kadar dans ettiler.*

O kemancıya ulaşmalıydım.

Müziği görmezden gelip kemana odaklanarak ilerledim. Ama dansçılar dans ediyordu. Bir dikenli fae bana gülümsedi, dikenli parmakları elime dolandı,

Beni de kendisiyle birlikte sürükledi,
saçları sanki canlıymış gibi etrafından
akan bir kadına vermeden önce benimle
birlikte döndü. Eller vücuduma dokundu
- çok sıcak olan, soğuk tenimi yakan
eller. Çılgılık attım ama kimse fark
etmedi. Fae beni yarı boyumda bir
cüceye verdi, o da beni havaya fırlattı.
Bir trol beni yakaladı ve bir sonraki
dansçıya vermeden önce benimle
birlikte döndü. Tanıdığım bir insan
yüzünü görünce şok oldum.

-Tommy?

-Dansa mı katıldın, Alex? Harika değil mi?

Tommy beni başka bir dansçıya verdi,

ve tüm yüzler bulanıklaşmaya başladı.

Geniş yüzler, ince yüzler, güzel, korkunç, mavi, yeşil, taş, ağaç kabuğu. Başım dönüyordu ve artık kemancının nerede olduğundan emin değildim. Tenim çok fazla sıcak dokunuştan yanıyordu.

Kemancıyı bulmak zorundaydım.

Parıldayan eller üzerime indi ama bu eller yanmıyordu. Falin'in gülümseyen yüzüne baktım. -Alexis, ll diye fısıldadı, kollarını belime doladı. Beni ayaklarımdan kaldırdı ve sıkı bir daire çizerek döndürdü. Beni tekrar aşağı indirirken yarıya kadar indirdi ve bedenimi kendine doğru çekti. Sonra

ağzı benimkini kaptı.

Dudakları bal ve kahkaha tadındaydı ve ilk sıcaklık dokunuşu vücudumda çiçek açtı, dudaklarımdan çekirdeğime kadar takip etti. Sonra ayrıldı ve yeni eller, sıcak eller beni yakaladı, beni yeni bir ortağa sürüklemeye çalıştı.

Alevden saçları olan bir fae beni yakaladığında acı tenime yayıldı. Sarsılarak uzaklaştım, kolumdaki yaralar kalkarken geriye doğru tökezledim. Yana doğru yuvarlandım.

Sonra çemberin ortasındaydım. Dansçılar etrafımda akıyordu ama bu küçük cep boştu. Kemancı için yer vardı. Ayağa fırladım.

Kemancının sırtı bana dönüktü ama zayıf ve kırılğan telleri görebiliyordum. I

hançerimi kınından çıkardım ve ileri atıldım. Bıçağı tellerin üzerinde kaydırdım ve mezar görüşümde teller parçalandı.

Müzik kesildi. Şaşkın kemancı yere bakıp kemanını inceledi ve dansçılar durdu. Güldüler ve alkışladılar, ben de kalabalığın arasına dalarak Falin'i aradım.

Önce Tommy'yi buldum. Bileğini yakaladım. Teni avuç içimi yakıyordu ama bırakmadım.

-Hadi, buradan çıkmalısın.

-Daha yeni geldim, Alex.

-Gerçekten mi? Ne zaman?

Tommy kaşlarını çattı. -Belki yirmi dakika önce. Dansa başlamadan önce vali yardımcısının özel kalem müdürüyle öğle yemeği yiyordum ve sadece bir şarkıda dans ettim.

-Falin'i buldum ve onu yakaladım. Sonra titreyen adımlarla ikisini de kapıya doğru sürükledim.

-Küçük fae kürsüsünden, "Deftere imzanızı atın," dedi.

Onu görmezden geldim ve kapıyı açmak için Tommy'nin kolunu bıraktım.

-Bekle! Bu saatte gidemezsin, ||

bağırdı.

Yine de çıktık, çıkarken şaşkın bakışlı
trolün yanından geçtik. Sonra
alacakaranlığa daldık.

Bölüm 22

Alacakaranlık mı? Kaşlarımı çattım. Bara girdiğimde öğlen olmuştu.

Yanımdaki Tommy karanlık gökyüzüne bakarak soluk soluğa kaldı.

-Sanırım içeride sandığımdan daha uzun kalmışım, dedi.

-Evet, hepimiz *öyleydik. || Bütün öğleden sonrayı barda nasıl kaybettim?* -
Gitmeliyiz.

Ne de olsa ön merdivenlerde aylaklık edemezdik. Aşağı baktım. Basamaklar mezar görüşümde tehlikeli bir engeldi,

dökülen çimento parçalandı ve ahşap korkuluk çürüdü. Hâlâ kontrolsüz bir şekilde titriyor olmam aşağı inmeme yardımcı olmayacaktı. *En iyisi ağırdan almaktı.*

Bir elim hâlâ Falin'e kilitliydi ama artık sallanmıyordu; dans etmek kafasını biraz dağıtmışa benziyordu. İlk merdivenden aşağı indim ve merdiven ayaklarımın altında parçalandı. Tırabzana tutundum. Ağırlığım çarpınca çürümüş tahta kırıldı. Falin ve Tommy dirseklerimden tutup beni yukarı çektiler.

-Alex, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama az önce bir merdiveni ve tırabzanı kırdın, ll dedi Tommy.

Gözlerimi kırptım. -Bu mümkün değil...ll Devrilmiş parmaklığa ve ufalanmış basamağa baktım. Mezar görüşümü kullandığımda, birden fazla varoluş düzlemiyle etkileşime giriyordum ama birbirlerine değmiyorlardı. Yıkıma baktım. *Şimdi dokunuyorlar.*

Tommy'ye baktım ve yüzünü buruşturarak kolumu bıraktı.

-Gözlerin ürkütücü bir şekilde parlıyor, ll dedi bir adım geri çekilerek.

Bariz güvensizliği karşısında kaşlarımı

çattım ve arkamı döndüm.

Gün geçtikçe daha da tuhaflaşan ben.
Merdivenleri düşündüm.

Her basamak ayağımın altında
parçalanırsa tüm katı inebilmemin imkânı
yoktu. Kör olarak daha güvende idim.
Falin'e baktım. -Mezar görüşümü serbest
bıraktığımda göremeyeceğim.

Başını salladı, eli dirseğimden belime
doğru hareket etti. Tommy boğazını
temizlediğinde kendimi yaklaşan körlüğe
hazırlayarak derin bir nefes aldım.

-Alex bizi tanıştırmayacağına göre, ben
Tommy.

Falin başını kaldırıp Tommy'ye bakmadan, -Tanıştık, dedi.

Diğer kolunu belime doladı ve beni daha yakına sürükledi. Sonra elleri çıplak kollarıma gitti ve onları ovuşturdu. -Beni tekrar öpecekmiş gibi öne doğru eğildi ve ben geri adım attım.

Tommy bir elini saçlarına götürdü, başının arkasını kaşıdı.-Tamam, kendimi üçüncü tekerlek gibi hissediyorum, o yüzden seni yalnız bırakayım. Seni görmek güzeldi Alex.İl Merdivenlerden indi ve arkasına bile bakmadan kaldırıma çıktı.

-Tamara'yı ara.

Sen, İl Arkasından bağırdım.

Falin'in parmakları kulağımın arkasından köprücük kemiğime kadar bir kıvrımı takip etti ve soğukla ilgisi olmayan bir nedenden dolayı titredim. Ona doğru döndüm.

-Sarhoşsun.

-Pixie brandy, İl diye kabul etti.

Harika, peki eve nasıl gideceğiz? Sokağın başında sarı -ve benim gözümde paslanmış- bir araba park etmişti, üstünde küçük bir taksi lambası yanıyordu. Onu işaret ettim.

-Bizi şu taksiye bindir.

Falin başıyla onayladı ve ben de
kalkanlarımı kapatarak mezara
dokunmaktan vazgeçtim.

Karanlık gözlerimin önüne çöktü, soğuk etrafımı daha sıkı sardı. Falin'e sarıldım ve beni merdivenlerden aşağı indirmesine izin verdim. Sokağa çıkarken tökezledim, titremem bacaklarımı altımda tutamayacak kadar dengesizdi. Falin de tamamen sabit değildi.

Bir kapı açıldı ve Falin beni taksinin arka koltuğuna yönlendirdi. Arkama kaydı ve ben de bacaklarımı göğsüme doğru çekerek vücut ısıyı hapsetmeye çalıştım. Bu işe yaramadı.

Dişlerim takırdadı, vücudumu titreme sardı.

Ön koltuktaki hırçın bir ses -Nereye? diye sordu.

-Falın adresini sayarken ben de mırıldandım.

Taksici, -Bu mahallede ücreti peşin alıyorum, İ dedi.

Falın nefesinin altında homurdandı ama cüzdanına uzanırken koltuk hareket etti.

Etrafımda dolarken, -Üstü kalsın, İ dedi.

Taksici homurdanarak teşekkür etti ve Falın başımın yanındaki plastik bir şeye dokundu.

-"Şu bölmeyi kapatır mısın?" dedi.

Ön koltuktan bir homurtu daha yükseldi.

Sonra küçük bir motor çalıştı ve kabinin önünden gelen gürültü azaldı. Falin arkasına yaslanıp bir kolunu omuzlarıma atarken plastik koltuk gıcırdadı.

-Dansı durdurdun, diye fısıldadı.

Omuz silktim, sadece dikkatimin yarısını vermiştim. Artık kulüpten güvenli bir şekilde uzaklaştığımıza göre, içimde yükselen ve en azından sahte bir sıcaklık kaynağı sağlayan adrenalin azalıyor ve beni eskisinden daha fazla titretiyordu. Falin'in kolu bana sarıldığı yerden ısı yayıyordu ve ben de ona yaklaşarak sıcaklığına sokuldum.

Orada durmayı planlamıştım -gerçekten planlamıştım- ama kolları belime dolandı ve beni kucağına aldı. Saçlarının gevşek dalları yanaklarıma döküldü, ipeksi bir yumuşaklıktaydı ve tenine yakın olmaktan dolayı sıcaktı. Temiz ve baharatlı kokuyorlardı. Elim saçlarına doğru yükseldi ve yüzüne ulaşana kadar onu takip etti. Parmaklarım çenesinin kıvrımını kulağına kadar takip etti ve sonra ağzının kıvrımını bulana kadar yanağının keskin açısını izledi. Alt dudağının kıvrımını izledim ve eli sırtımdan boynuma doğru hareket etti.

Parmaklarını saçlarımda dolaştırarak beni öne doğru çekti.

nefesim dudaklarımda

yuvarlanıyordu. Sonra o boşluğu

kapattı.

Öpücük nazikti, dudakları sert ama vericiydi ve sıcaklık içime yayıldı.

Saçlarımdan tuttuğu eli sıkılaştı ve beni ona doğru daha sert çekti. Dili dudaklarımın arasına daldı ve beraberinde peri brendisinin bal tadını getirdi.

Peri konyağı mı?

Geriye doğru savruldum ve beni tekrar ağzına doğru çekerek hırladı. Dudakları şimdi daha talepkârdı, ama dili ağzımın içinde gezinirken alay ediyor, onu ağzının içine kadar takip etmem için benimle alay

ediyordu.

geri çekildi. *Bunu yapmamalıydım.*
Ama çok sıcaktı.

Ve göğsünün sert düzlemleri
keşfedilmek için yalvarıyordu.

Avuçlarım aşağı kaydı, gömleğin
pantolonunun içinde kaybolduğu yere
ulaşana kadar kasların sert
dalgalanmasını takip etti. Gömleği
çekiştirerek kurtardım ve parmaklarımı
karnının sıcak derisi üzerinde gezdirdim.
Boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı
ve kalbim yerinden fırladı. Ellerim kendi
istekleriyle daha yukarılara doğru hareket
etti ve sonunda onu mutfağında
gördüğümünden beri aklımda olan sorunun
cevabını öğrendim. *Pürüzsüz.*
Gömleğinin kumaşı bileklerime

dolanarak ilerlememi durdurdu.
Malzemeyi çekiştirdim

Hayal kırıklığı. Yer değiştirdi ve bu hareket kumaştaki gerilimi serbest bıraktı.

Gömleğimin düğmelerini açtığını fark etmemiştim, ta ki eli açık kumaştan içeri girip sıcak parmakları göğüs kafesimin kenarından yukarı kayana kadar...

Karnımın üzerindeki deri onun dokunuşuyla gerildi, farkındalık parmaklarının gittiğinden çok daha aşağılara iniyordu.

Başparmağı kotumun üst kısmının altına indiğinde ağzına doğru inledim.

Sert parmaklar omzumu kavradı ve beni geriye doğru çekti.

El, ince deri tabakası boyunca derimi dağlarken sırtım kamburlaşarak inledim.

Bluzum.

Taksici omzumu bırakmadan -Yeter artık, ll diye bağırdı. -Arabadan inene kadar bekle.

Araç durmuştu. Fark etmemiştim bile. Sol tarafımdan kapının açılma sesi duyuldu ve taksici sonunda beni bıraktı. Hâlâ Falin'in kucağında oturuyordum, bu yüzden yavaşça taksinin arkasından çıktım. Göğsüme çarpan gece esintisi gömleğimin düğmelerinin hâlâ açık olduğunu hatırlattı ve bir elimle gömleğimi kapattım, diğer elim taksinin yan tarafında kaldı.

Caleb'in sihrinin tanıdık ambiyansını önümde hissedebiliyordum ama

Yardım edin, körlemesine debelenmeden merdivenlere giden yolu bulamazdım.

Falin beni kaybolmuş halde bırakmadı. Taksinin kapısını çarptıktan sonra kollarını bana doladı.

Ondan uzaklaştım. -İçeri girmeliyiz.

Saçları öne doğru düşerek yanağımı okşadı. *Başını mı salladı?* Beni kollarının arasına aldı ve merdivenleri teker teker çıkarken sallandı.

-Yürüye bilirim.

Beni yere sermedi.

Gömleğimin önündeki düğmelerle oynadım, tek elimle onları yeniden tutturmaya çalıştım.

-Falin, "Dur," dedi, sesi neredeyse fısıltı gibiydi. -Şunlara bakıyorum.

Beni hafifçe sarstı ve ben de kendimi sabitlemek için kollarımı boynuna doladım. Gömleğimin kumaşı geriye doğru kaydı.

-Bu daha iyi, dedi ve yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı.

Gerçekten göğsüme mi bakıyor?

Göremediğim için bilemiyordum ama hain bedenim bu düşünceyle ısındı.

Merdivenlerin başında beni ayağa kaldırdı ve ben de anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırdım. Kilidi el yordamıyla açtım, anahtarlar titrememe ayak uydurarak şingırdadı. Anahtarları benden aldı, kilidi açtı ve kapıyı iterek açtı.

Beni içeri sürüklerken evin koğuşları üzerimden kaydı.

Kapı kapanmadan önce dudakları benimkileri buldu. Beni duvara yasladı ve eldivenli elleri karnımda gezindi. Düşüp gitti. Küreksiz geri döndü. Çıplak parmakları vücudumda geziniyor, ağzı benimkini hiç terk etmiyordu.

Başparmakları sütyenimin telinin altına girdi ve titredim. *Tanrım, buna ihtiyacım var.*

Ama

... Dudaklarımız birbirinden ayrılırken nefes nefese geri ittim. Ama o vazgeçmedi. Arkamı döndüğümde dudakları çenemde gezindi ve arkalarında küçük öpücükler bıraktı.

-Sarhoşsun, diye fısıldadım.

-Çenemle boynumun birleştiği yerdeki yumuşak deri parçasını ısırıldı. Deriyi sıyıran keskin dişleri içime bir titreme daha gönderdi, zihnim bir anlığına karardı.

Omuzlarını sertçe ittim. Sırtımı duvara dayadığımda bir şeylerin kırılması gerekiyordu ve o tahta kadar güçlü değildi.

-Konyakta bir büyü vardı. Kararlarını etkiliyor.

Nefesinin altında küfretti ve bileklerimi tutarak avuçlarımı omzundan çekti. Sözleri dudaklarımın arasından nefes nefese geçene kadar eğildi.

-Sarhoş olmasaydım bunu yapmaz mıydım sanıyorsun?

Hangi -bunull kastettiğini göstermek için dudakları benimkilerin üzerine kapandı. Öpüşme kısıtlıydı, neredeyse başlamadan bitiyordu. Midem altüst oldu, bir an önceki tutkuyu arzuluyordum. *Aptalca, Alex. Bu kötü bir fikir.*

Başımı salladım. *Hayır. Eğer sarhoş olmasaydı, burada olmazdık.*

Beni tekrar öptü, ayrılmadan önce dili ağzıma daldı. -Kelimeleri doğrudan dudaklarıma fısıldadı ve ben inledim. O kadar yakındık ki dudaklarının bu sesle gülümsediğini hissedebiliyordum.

Başparmakları sütyenimin altına girdi ve parmakları göğüslerimin kıvrımlarını izleyebilsin diye kaldırdı.

-Dur.!! Sözcük bir komuttan çok bir nefes alış veriş gibi çıktı.

Parmakları durakladı ama geri çekilmedi.
-Neden?

-Yapmamalıyız... Sarhoş olmasaydın, yapmazdın-||

-"Bana ne yapıp ne yapmayacağımı mı söylüyorsun?" diye sordu, dudakları boğazıma düşerken.

Bir eli sütyenimden kurtuldu ve sırtımın etrafında dolaştı. Parmakları sütyenimin kopçasına geldi ve hızlı bir hareketle kopçayı açtı. Diğer eli gevşeklikten yararlanarak göğsümü kavradı, başparmağı meme ucumun etrafında dolaştı.

Tekrar nefes aldım, dudaklarım kelimeler olmadan hareket ediyordu. Falin bunu bir davet olarak algıladı, dili ağzımın içinde dans etti, böylece itiraz edecek yer

kalmadı.

Geri çekildim, beni duvara yapıştırdığı yerden kıpırdayarak uzaklaştım.

-Nefes nefese sordum, dikkatimi dağıtacak bir şey arıyordum.

Pes etmedi ve kolumu tuttu.

-"Biliyor musun, senin ününe sahip biri için yatağa girmek inanılmaz derecede zor.

Ağzım açık kaldı ve elim dışarı fırladı. Avucum omzuna temas etti, elimi acıtmak dışında hiçbir zarar vermedi. Güldü ve beni kollarının çemberine çekti.

Sinirlenerek onu ittim ve o da sallanmaya başladı.

Doğru ya. Sarhoş olduğunu unutmuşum.

Kendini kolayca düzelitti ve sonra beni ayaklarımdan kaldırdı. Beni fırlatırken etrafımda hava akımı vardı; sonra bir sıçrayışla yatağa düştüm.

Bluzumu omuzlarımdan iterek sordu:
-Bu, senin aldığın diğer sarhoşlardan farklı olduğum anlamına mı geliyor?

Parmakları köprücük kemiğimde gezinirken kolumdaki tüyleri diken diken etti. Dudakları parmaklarını takip ederek en uçtaki çiziklerden dikkatle kaçındı.

-Hayır. Bu-ll

Dişleri tenimi sıyrarak sözlerimi kesti. Parmakları yanlarıma saplandı,

Sonra sanki onları koparıyormuş gibi teker teker bıraktı. Yukarı bakarken hava yanımdan geçti.

Eli çeneme gitti ve kör gözlerim onunkilerle buluşabilecekmiş gibi başımı geriye yatırdı.

-Eğer farklı değilsem, o zaman ben sadece vücut ısımla mezar soğukluğunu kovalamak için seçtiğin başka bir adamım. Ve sen de sadece vücuduyla sistemime yayılan hecelenmiş içkiyi görmezden gelmeme yardımcı olacak bir kadınsın.

Kelimeleri duyunca midem bulandı.
Sadece bir kadın mı? Sadece bir beden mi? Ama o haklıydı.

Birbirimizin tam da ihtiyacı olan şeydik.

Şu anda. Başka bir şey yok.

Başımı salladım ve gömleğimi çıkardım. Sonra yatağın kenarına kaydım ve botlarımın bağcıklarıyla uğraştım.

Elleri kollarımdan aşağı kaydı, parmaklarımı sabitledi.

-Ne yapıyorsun?

Kaşlarımı çattım. -Ayakkabılar, özellikle de botlar. Spontane seks sırasında onları çıkarmak için asla iyi bir zaman yoktur. Ben şimdi aradan çıkarıyorum. Sen de aynısını yapmalısın.

-"Alexis," diye fısıldadı, "kapa çeneni.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ama ağzı ağzıma kapandı ve itirazımı -itiraz etme isteğimi- kesti. Sonra sözünü kesti ve elleri botlarıma gitti, onları metodik ve çok yavaş bir şekilde çıkardı.

Kıyafetlerimizi ne kadar çabuk kaybedersek, garip kısım o kadar çabuk biter.

Botlarımı çıkardıktan sonra beni yatağın ortasına taşıdı, yatak gıcırdayarak onu takip etti. Parmaklarım kot pantolonumun düğmesine gitti ama Falin ellerimi yakaladı.

-Bırak ben yapayım.

Her seferinde küçük bir tıklamayla fermuarı indirdi ve fermuarı açarken vücudumun aşağısında bir çizgi öptü.

Saçları

beni kokusuyla sarmaladı. Neredeyse kontrol altına aldığım kalp atışlarım yeniden hızlandı. Göğüslerimde durakladı, meme ucumu dişlerinin arasına alırken elini bir tanesini avuçlamak için hareket ettirdi. İnledim ve kot pantolonumu ittim, onlardan kurtulmak için can atıyordum. Bileğimi yakaladı ve beni yatağa geri götürürken elimi kot pantolonumdan çekti.

Göğsümle temasını kaybetmeden iki elimi de yanlarımda sabitledi.

Göğsümü daha fazla emdi, ağzı ve dişleri hassas deriye nefesimi kesecek kadar sürtündü. Onun pençesinde çırpındım.

Vücutuma karşı daha fazla ete *ihtiyacım*

vardi,

ve çok daha az kıyafete ihtiyacımız vardı. Çabuk. Beni bırakmadı ama dikkatini diğer meme ucuma verirken bile bileklerimi tutsak tuttu.

Ağzı göğüslerimden ayrılıp vücudumun merkezine geri döndüğünde alçak sesle inliyordum. Dili göbek deliğimi çevrelemek için dışarı çıktı ve sonra aşağı doğru hareket etti.

Ağzı kalçalarımın kabarıklığına doğru hareket ederken içimde farkındalık karıncalanmaları oluştu ve sonunda pantolonumu sıyırabilmek için bileklerimi serbest bıraktı.

Sonunda ellerim serbest kalınca ona dokunmak istedim.

Her yerine. Ama sadece ona ulaşabildim.

saçları, omuzları.

Gömleğini çekiştirdim, anlaşılmaz sözlerimle üstünden kalkmasını emretmeye çalıştım. Düğmelere ulaşmaya çalışarak kendimi yukarı ittim ama o beni yatağa geri itti.

-Kıpırdama, İl diye emretti. -Sana bakmak istiyorum.

-Bu hiç adil değil.

Cevap vermedi. Üzerimdeki son giysiyi de çıkardı ve ben titredim.

Elleri üzerimde değilken, sakladığı ürperti üzerime çöktü. Kıvrınma dürtüsüyle savaştım.

-Çok güzelsin, ll diye fısıldadı, sesi kısıktı.

Gözlerimi kırptım, alışık olduğum şey bu değildi ve daha fazla hareketsiz kalamazdım. Kendimi yukarı ittim ve dizlerimin üzerine yuvarlanarak ona uzandım. Kollarının çizgisini omuzlarına kadar takip ettim, sonra göğsünden aşağı indim ve gömleğinin düğmelerini çekiştirdim.

Et arıyordum - tek seferde dokunabileceğim kadar çok et.

Dudaklarım boynundaki kas dizisini takip etti.

Gömleğinin ortasındaki düğme bana

sorun çıkardı. Serbest kalana kadar
çekiştirdim.

ipliğın. G  mleği omuzlarından aŗađı iterek ellerimin yontulmuŗ g  ğs  nde gezinmesine izin verdim.

Dokunmak yeterli değildi. Neredeyse yetmiyordu. Dudaklarım boğazının   ukurunu buldu ve dilim dıŗarı fırlayarak yumuŗak deriyi avu  ladı. Falin boğazının altından bir ses   ıkardı ve ben de dilimi tekrar   ıkardım.

Eli sa  larımдан tutup y  z  m   yukarı kaldırdı. Dillerimiz buluŗtu, birbirimizin ağzında dans etti. Sanki ağzında benim hayatım varmıŗ gibi onu   pt  m. Kendimi buna, ona bırakmıŗtım. *Bu gece, sadece bu gece.* Onu beni tatmin edecek kadar   pebileceğimi sanmıyordum.

Eli karnımdan aşağıya doğru yayıldı, iç uyluklarımı okşadı ve sonra en orta yerimi buldu.

Parmağını içime daldırdı, başparmağı yumrumu buldu ve ben inledim. Bir parmağını daha içime daldırırken ağzı bu sesi yuttu.

Ağzının içinde nefes nefese kalmıştım. - Lütfen, diye fısıldadım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazla dokunuşa.

Daha fazla. Parmaklarının hızı arttı, beni titretti. Ağzı soluklarımı içti.

Pantolonunun düğmesini çekiştirdim, çılgınca kalçalarından aşağı yuvarladım. Altında boxer yok. Parmaklarım

Tırnaklarım kışının üzerinde hafifçe gezindi. Sonra parmaklarım kalça kemiklerinin üzerinden yukarı ve düz karın kaslarının altından aşağı doğru kayd. Buklelere ulaştım. İki elimle onu sardım.

sert, hazır, ellerimde- benden başka bir ses getirdi.

Falin sese uydu, parmakları bir kalp atışı için ritmini kaybetti. Bunu istiyordum. *Onu istiyordum.*

Kalkanlarımı indirdim ve mezarın bedenime geri girmesine izin verdim. Dünya etrafımda çürüyordu ama Falin odaklandı, yontulmuş vücudu ruhani bir ışıkla parlıyordu.

Göz kamaştırıcı bir yakışıklılığı vardı; neredeyse göz kamaştırıcı olmadan bakılamayacak kadar muhteşemdi.

Farklı görüldüğünden değil; sadece çok daha fazlasıydı. Daha gerçek, daha yakışıklı. Sadece daha fazlası. *Sleagh Maith.*

-Ne yapıyorsun? diye fısıldadı, elini çekti.

-Görmek istiyorum. Görmeye ihtiyacım *vardı.*

Parmaklarımı göğsünde gezdirdim ve teninin beni takip ederken gerilmesini izledim. Kar kadar hafif buklelere ulaştım ve parmaklarımı tırnaklarımın en yumuşak dokunuşunu kullanarak uzunluğu boyunca hafifçe gezdirdim. İnledi ve elimi tuttu.

Parmakları benimkilerin arasında dolaştı ve elimi ağzına götürerek parmaklarımı hafifçe öptü. -Soğukla savaşıyoruz, unuttun mu? Arttırmıyoruz. ||

O anlamadı. Görmek istedim. Onu görmem gerekiyordu. Ağzımı onunkine doğru kaldırdım, öpüşürken gözlerini izledim, buz mavisi ama çok sıcak gözlerini. Ayrıldığımızda alt dudağımı yaladım, hâlâ onun tadını alıyordum.

Beni yatağa geri götürdü. Bırak. Bana güven ve bırak.

Önce ağzımın bir tarafını, sonra diğer tarafını öptü. -Bana güven, diye fısıldadı.

Mezara dokunuşumu bıraktım, onun dokunuşuyla dolu bir karanlığa teslim oldum.

Nefesi kalçalarımaya değene kadar vücudumu bir çizgi halinde öptü ve sonra dili içimde gezindi. Kalp atışlarım göğsümde çarpmaya başladı ve sıcaklık içimde yükselmeye başladı.

-Lütfen, Falin, lütfen,|| Dili tekrar tekrar dışarı çıkarken fısıldadım ve vücudumu spirale gönderdim.

Her an ikiye bölünebileceğimden emin olduğumda, -Lütfen ne? diye sordu.

Mantıklı düşüncenin ötesindeydim.

Ötesinde

tam cümleler.

-Lütfen, ll diye fısıldadım tekrar, nefes nefese.

Gülümsemesi tenime doğru yayıldı.

-"Buz prensesimin emrettiği gibi." Vücudu benimkine tırmandı. Öpücüğü kalan azıcık havamı da çaldı. Başı açıklığıma ağır bir şekilde bastırdı ve ona karşı yukarı doğru eğildim.

Hazırdan da öteydim ama yavaşça içeri girip beni doldurdu.

Beni doldurmaktan daha fazlası.

Evet.

İçime bir sıcaklık yayıldı ve kendini daha derine bastırdı. Nefesim kesildi ve üstümde durdu.

-Seni incitiyor muyum?

Kelimeler kifayetsiz kaldı. Başımı salladım. Tekrar ona doğru eğildim. -Daha fazla.

Kalçalarını yavaşça kaldırdı, hızı çok kontrollüydü. Çok nazikti. Tırnaklarımı kışına geçirdim ve onu daha sert içime çektim. Onunla buluşmak için hareket ettim. Boğazından şaşkınlığa benzer bir ses çıkardı ama adımlarıma karşılık verdi.

Vücudum sıkıştı. Baskı o kadar yoğun bir zevke dönüştü ki acı bile olabilirdi. Sırtım eğildi ve onun ölçülü

itişler tekrar arttı.

Yeni tempo beni uçuruma s ur ukledi.

 ı lık atarak boşaldım. İçimde dalga dalga zevk dalgaları yükseldi. A zı benimkini kapladı,  ı lıklarımı i ti.

Temposu düştü. Kırıldı. Bana son bir kez daha çarptı, kendini içime sertçe bastırdı.

Orada yatıyorduk, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. V ucudum titriyordu, tüm sinirlerim tatmin olmuştu. *Gerisi mahvoldu*. Yata ımdaki hiçbir beceriksiz sarhoş az önce hissettiklerimin üstüne çıkamazdı.

Omzunu öptüm, tenindeki terin tuzunu

tattım. *Hayatta bir kez.*

Hayatımın en iyi orgazmının ardından doyuma ulaşmış olsam da içimi bir hüznün kapladı. *Aptal olma, Alex; sadece bu gece. İkimiz de sadece bu gece olduğunu biliyoruz.*

Sonra Falin'in dudakları dudaklarıma yapıştı, elleri vücudumda gezindi. Omurgasının kaygan çizgisini takip ettim. Vücudu kıpırdandı, hâlâ benimkinin içindeydi. Sertleştiğini hissettim.

-Yine mi? diye sordum, sesim zevkten boğuk çıkıyordu.

Elleri hareketsiz kaldı. -Hazır mısın?

-Belki hayatta bir kereden fazla.

Saatler sonra, nihayet yatakta hareketsiz yatıyorduk, vücudu benimkinin etrafında kıvrılmıştı. Parmakları saçlarımin bir tutamını hafifçe kıvrıyordu ama nefes alış verışı sığ ve düzdü. Uyumaya yakındım, mutluluktan bitkin düşmüştüm ve göğsüne sımsıkı sarılmıştım.

Sonra dudakları alnımda gezinirken yumuşak, ancak bir fısıltı olan sözleri geldi.

-Ben sadece sıcak bir beden değilim.

Ondan sonra uyku çok uzun sürdü.

Bölüm 23

Gözlerimi kırpıştırarak gün ortasının aydınlığına baktım. Üzerimde bir gölge asılı duruyordu ve Falin'in yüz hatlarını seçebilmek için birkaç kez bulanık bir şekilde göz kırpmam gerekti.

-Uyurken beni mi izliyordun?

Gülümsedi. -Biraz.

-Gözlerim çıplak göğsünden aşağı, çarşafın gizlediği kalçalarının kabarıklığına kaydı. Sertçe yutkundum. - Ben duş alacağım. || Yataktan yuvarlandım, kalkarken çarşafı kendime çektim. Ayağa kalkarken bacaklarım

titredi ve elim leğen kemiğime gitti.

Daha önce

uzun zamandır bu kadar ağrımamıştı.
Tam olarak nasıl bu hale geldiğime dair
çok canlı bir anımsama yaşarken
yanaklarıma kan hücum etti. Etrafıma
bakınıp giyecek bir şeyler aradım. Hem
onun hem de benim giysilerim her
yerdeydi ve benimkilerin hiçbiri yatağa
yakın değildi.

Arkama bile bakmadan çarşafı yataktan
çektim ve odadan çıktım.

Ben ayrılırken Falin nefesinin altından
bir şeyler söyledi ama kulaklarım
duyamayacak kadar acıyordu.

Çarşafı banyo kapısının hemen içine
bıraktım ve duşu sonuna kadar açtım.
Buhar dalgaları

Su. Test etmeden önce ısıtıcının düğmesini tam bir tur aşağı çevirdim. Elimi geri çekerek göğsüme yasladım. *Hâlâ çok sıcaktı.*

Arkamdan derin bir ses -Ondan hoşlanmıyorum- dedi.

Etrafımda döndüm. Ölüm banyo lavabosuna yaslanmış, bana bakıyordu.

Acıyan elimi esneterek bir havlu aldım ve kendi etrafıma sardım.

-Ne?

Kapının dışını işaret etti. -Ondan hoşlanmıyorum.

Omuz silktim, soğukkanlı olmaya çalıştım ama arkasındaki aynada yansıyan kızın gözlerinin etrafı biraz fazla geniş görünüyordu.

-Seks hayatını sorgulamıyorum.

Ve beni öpüp ortadan kayboldu, bu yüzden benimkini yargılamaya kesinlikle hakkı yoktu.

Sanki şaka yapmışım gibi gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Sonra bakışları kaydı ve vücudumda rahatça gezindi. Havluyu tercih ettiğim için memnundum.

Bakışları değişti, alaycı tavrını kaybetti.
-Yayılıyor.

Parmakları omzuma kondu. Omzumun

kenarının hemen dışındaki deriye dokundu.

izikler.

-O da pek sıcak sayılmazdı ama tıpkı o gün hastanede olduğu gibi ateşi benimkiyle aynı seviyedeydi.

Kaşlarını çattı, eli ensemini avulamak için yukarı kalktı. -Sıcaktan kavrulmuyorsun. üşüyor musun?

Başımı salladım. Falin'in kollarında sıcak bir şekilde uyanmıştım ve çatı katı soğuk değildi. Oldukça rahattım, acı çekiyordum ama rahattım.

-Ruhumun Coleman'ın büyüsunü beslemesinin bir yan etkisi mi?

Ölüm başını salladı. -Ruhun ona asla ulaşamayacak. Herhangi birinize sahip olmasına izin vermeden önce onu zorla yok edeceğim.

Yukarı baktım. *Daha önce mi?* O zaman büyü aktif bir transfer değildi. Efendisine dönmeden önce bitmesi gerekiyordu.

Bildiğim iyi oldu.

Ahşap kapıdan bir ses geldi. -Alex, içeride iyi misin?

Sıçradım. -Aynaya yansıyan kızın rengi soldu. Ona kaşlarımı çatarak baktım ve boğazımı temizledim: -Bir süre burada kalacağım. Muhtemelen karakola gitmen gerekiyor." Bugün çalışmasını umabilirdim. Kollarımı iki yana açtım.

Göğsüm. -Hazırlanmak için eve gitmelisin.

Tartışmasını bekleyerek bekledim.
Hiçbir şey söylemedi.

Onun uzaklaştığını bile duymadım. Birkaç dakika sonra arkamı döndüm.

Ölüm yanımdaydı, dudaklarında küçük, özel bir gülümseme vardı. Uzandı ve iki elini de omuzlarıma koydu.
Başparmakları çıplak tenimde gezindi ve bana dokunabildiğine şaşırmış gibi baktı.

Kaşlarımı çattım. -Bir soruya cevap vermeni istiyorum ve yemin ederim eğer sadece gülümseyip ortadan kaybolursan seninle asla konuşmayacağım.

tekrar. ||

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. -
Sorunuz?

Eline baktım. O ölümdü.

Dokunulduğunda soğuk olmalıydı.

Yaşayanların sıcak olması gerekirdi.

Gözlerine baktım. -Ruhlar iyileşir mi?

Yoksa Coleman'ı bulduktan sonra ruhumda
hep kocaman bir delik mi olacak?

Gülümsemesi dudaklarından kayıp gitti ve
ikimiz de birbirimize bakakalmıştık. Bir
süre sonra bakışlarını kaçırdı. -"Bu ruha
bağlı. "||

*Ve benimkinin olup olmayacağını
bilmiyor.*

Başımı salladım ve kendimi bir nefes almaya zorladım.

derin bir nefes alıp verdi. Ölüm geri adım attı. Eli omzumdan düştü. Başka bir şey söylemeden, beni banyoda yalnız bırakarak ortadan kayboldu.

Tezgâha yaslandım ve aynanın buharla dolmasını izledim. Gri buhar yansımamın üzerinde geziniyor, emin olmayan gözlerimi ve ürkmüş dudaklarımı engelliyordu. Sonunda havluyu bırakıp duşa girdim ve pembeleşene kadar cildimi haşlamasına izin verdim.

Sert kahve kokusu beni banyodan dışarı çekti. Neredeyse bir saattir saç ürünlerimin meyveli kokularıyla mücadele ediyordum ve ben buna dayanamıyordum

artık. Ayrıca, Falin henüz gitmediyse, banyoda kalmam saklanıyormuşum gibi görünmeme neden olacaktı - ki saklanmıyordum.

Tamam, pek değil.

Bir kez daha banyoya kıyafetsiz kaçmıştım.

Üzerime bir havlu sardım ve köşeden baktım. Falin üzerinde sadece kot pantolonu ve o saçma lastik eldivenleriyle lavabonun önünde duruyordu. Kıyafete ihtiyacım vardı. Onun karşısına sadece bir havluyla çıkamazdım.

Giysi dolabıma yöneldim ve bulabildiğim ilk kot pantolonla gömleği aldım. Döndüğümde Falin

Bana bakıyordu, yüzü okuyamadığım bir duyguyla gerilmişti. Kıyafetleri göğsüme bastırdım, başımı eğdim ve banyoya doğru koştum.

Tamamen giyindiğimde, günle yüzleşmek için kendimi daha hazır hissediyordum.

Ve Falin. Bilekliğimdeki tılsımlara dokundum. Kalkanlarımı tamir ettirmem gerekiyordu.

Mutfğa süzüldüm, sürünerek kahve fincanının yanına gittim.

Fincanım cezvenin yanındaydı ve ağzına kadar sade kahveyle doluydu. Elime alıp uzun bir yudum aldım.

Falin başını kaldırmadan, -Şimdiye kadar hava soğumuştur, İl dedi.

Sıçradım, kahve parmaklarıma bulaştı. Tam olarak soğuk değildi ama daha sıcak olabilirdi. Falin lastik eldivenleri çıkardı ve ocağı açmadan önce tezgâhın üzerine bıraktı. Kreplerle dolu bir tabak çıkardı ve barın üzerine koydu. Dönerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

-Kahvaltı hazırladım. Bir saat önce hala iyi olabilirdi. Şimdi yenilebilir mi emin değilim.

-Sana biraz geç kalacağımı söylemiştim, İl Kahve fincanıma doğru mırıldandım. -Aç değilim.

-Evet, öyleyim.

Dolaptan iki tabak çıkardı ve krepleri paylaştırdı. Bana doğru ittiği kısa yığına kaşlarımı çattım.

İddiasına rağmen, lezzetli kokuyorlardı, bu da onları daha az yemek istememe neden oldu. Kahveme odaklandım ve tabağı tezgâhın üzerine koydum.

Falin çatalı ağzıyla tabağı arasında havada asılı kalırken kaşlarını kaldırdı. -Aç değil misin?

Cevap vermeyince yüzünü buruşturdu.

-Tabağını bir kenara koydu. Alanıma girip üzerimde yükselirken geri adım atma dürtüsüne karşı koydum. -

Konuşmak mı istiyorsun?

Bu konuda? Yoksa olanları unutmak mı istiyorsun? Her iki durumda da, hala içinde kara bir büyü var, bu yüzden Coleman'ı aramaktan vazgeçeceğinden şüpheliyim. Birlikte çalışıyoruz. Beni başından savmaya çalışmayı bırak.

Konuşurken eğildi, bu hareket onu hem uğursuzca yaklaşıyor hem de neredeyse öpecek kadar yakınlaştırıyordu. Yumruklarımı sıktım ve etrafından dolandım.

-PC'yi beslemem gerek, dedim ve tezgâhtan kuru köpek maması poşetini aldım.

-Alex...ll diye başladı.

Dondum kaldım, gözlerim daireyi taradı.

-PC nerede?

-Ne?

Kalbim karnıma çarptı.

-Yatağa koştum ve dizlerimin üzerine
çöktüm. Yatak örtüsünü kenara çekip
bazanın altına baktım.

-PC? ||

Orada değildi.

Uyandığımda onu gördüm mü?

Hatırlayamadım.

Başım bir ileri bir geri gidip geldi.
Gözlerim küçük dairenin her köşesini
taradı.

Falin'e döndüm. -Onu gördün mü?

Başını iki yana salladı.

-Orada öylece durma!

Döndü, dolapları açtı. Küçük gri beyaz bir köpek çıkmadı.

Dehşet boğazımda düğümlendi, katılaştı. *PC'yi nasıl kaybedebilirdim?* Dün gece o kadar mı kendimde değildim? İçeri ilk girdiğimizde kaçmış mıydı? Kapıyı açtım.

Gargoyle Fred kapının eşiğindeydi ama bilgisayarla ilgilenmiyordu. Dışarıda yalnızsa eve gelmesi gerektiğini biliyordu. *Biliyordu.*

-Fred'in taştan kafasına vurarak, "PC'yi gördün mü?" diye sordum.

Gargoyle cevap vermedi. Kapıyı çarparak geri döndüm ve daireyi tekrar taradım. Falin dizlerinin üzerine çökmüş yatağın altına bakıyordu.

Katılaştan korku genişledi, battı, midemi doldurdu, kanıma karıştı. PC

burada değildi. PC hiçbir yerde değildi.

Apartmana kadar olan kısa mesafeyi koşarak geçtim ve Caleb'ın evine inen iç kapıyı hızla açtım. Merdivenleri üçer üçer çıkarken ayaklarım merdivenlere zar zor değiyordu. Alt katın kapısı

duvara çarptı.

-Caleb!!

Metaller alışma odasında çınladı. Bir alet yere çarptı.

Bir köpek havladı.

Caleb'in köpeği yoktu.

Kseyi döndüğümde PC'nin Caleb'in çemberinin kenarından kendini fırlattığını gördüm. Vücudumu dolduran ağır korku, bir rahatlama dalgası altında öyle hızlı geri çekildi ki, ani ağırlıksızlıktan tökezledim. Dizlerimin zerine çöktüm ve PC kuağıma yükseldi. Kulakları

dili ağzından dışarı sarkmış bir şekilde dimdik ayağa kalktı.

Birkaç saniye içinde yanaklarım dil banyosu yaptı.

Caleb çemberin kenarında belirdi.

-Eli çemberin içinden geçerek onu dağıttı ve iki büyük adımda önümdeydi. Beni ayağa kaldırarak uzun bir sarılmayla sardı. -Holly endişeden neredeyse aklını kaçırarak, PC de...|| Kollarımda nefes nefese kalan köpeği işaret etti. -Hangi cehennemdeydin kızım?

Ona kaşlarımı çattım. Caleb asla küfretmezdi. Dün ne olmuştu-?

Tamara ile akşam yemeğini kaçırmıştım.

Holly'nin endişelenmesine şaşmamalı.
Ondan özür dileyeceğime söz verdim.
Caleb'dan özür dilemedim. O bir Fae'ydi,
bunu sen yapmadın. -PC neden burada?

Caleb'ın kaşı yukarı doğru kıvrıldı.
-Kızım, sen ne-ll diye başladı ama yarıda
kesti.

Başını kaldırdı, kaşları çatılırken bakışları
omzumun üzerinden geçti.

Döndüm ve boş kapı aralığına baktım.
O ne... ?

Falin koridordan çıktı, hâlâ gömleksizdi,
kot pantolonunun düğmesi açıktı

Maksimum miktarda düz karın kası göstermek için. Bakışları odayı taradı ve Caleb ile bana takıldı. Gözleri Caleb'in omuzlarındaki ellerinde gezinirken dudakları aşağı doğru çekildi ama yorum yapmadı.

Onun yerine PC'ye başını salladı. - Görüyorum ki onu bulmuşsun.

Küçük köpeği göğsüme daha sıkı bastırdım. -Evet, Caleb ile birlikteydi.

PC'nin kuyruğu Falin'i selamlamak için sallandı ama ben ona sırtımı döndüm. Kimseyi tanıştırmayı teklif etmezsem Falin'in yukarı çıkacağını ve Caleb'in onu unutacağını umuyordum. Daha iyi bilmeliydim.

Caleb Falin'e baktı, kaşları çatılmıştı ve yüzünün derinliklerine işlemiştir.

Dudakları mümkün olandan daha fazla gerildi ve sonra yeşil dişlerini ortaya çıkaracak şekilde geriye kıvrıldı.

Cazibesi azalıyor. Ya da kasıtlı olarak düşürüyordu.

-Caleb?

Beni arkasından itti, parmakları fazladan bir eklemlerle garip bir şekilde büküldü, teni bitkisel hayata döndü.

-Çalışma odama gir, Al. Çemberimi aktive et. ||

-Caleb, ne?

Dişlerini gıcırdatarak, -Sadece yap,II diye bağırdı.

Tökezleyerek ondan uzaklaştım ve PC odada yükselen gerilimden dolayı mızımızlandı. Küçük köpeği sıkıca kavradım ve Falin ile Caleb'in arasına baktım. Falin elleri arka ceplerinde duruyordu; duruşu rahattı ama bakışları buz gibi sertti.

Caleb öne doğru bir adım attı, dudakları hırıltıyla bükülmüştü. Aralarına daldım.

-Sorun yok, Caleb. O benimle.

Caleb sadece başını salladı. -Evimde ne olduğunu biliyor musun?

Omzumun üzerinden Falin'e baktım.
Gözleri benimkilerle buluştu ve buz gibi
derinliklerinde soru tekrarlandı.

İçinde bir şey haykırıyor gibiydi,
-Beni tanıyor musun?" ve o küçük sesin
içinde saklandığı yer acıyla doluydu.
Görmek acı veriyordu. Böyle sesleri
bilirim. Benim de böyle bir sesim *vardı*.
Ve ne söylersem söyleyeyim o ses
tarafından duyulacağını ve o hüzünlü
yerde yankılanacağını biliyordum.

*Ama Falin'in kim olduğunu biliyor
muyum?* Onun saray fae'si olduğunu
biliyordum, büyük ihtimalle kış
sarayından. Sırları olduğunu biliyordum.
Hayatımı birden fazla kez kurtardığını da
biliyordum. Yoğun ama aynı zamanda

şefkatli olduğunu da.

Omuzlarım ve sırtım göğsüne değene kadar geri geri gittim. Arkamda gerildi.

-Ona güveniyorum, ll diye fısıldadım ve irkilerek nefes aldığımı hissettim.

Sonra Falin'in eli belime gitti, dokunuşu kararsız ve emin değildi. Hem onun hem de Caleb'in iyiliği için irkilmemek için elimden geleni yaptım. Odanın içinde akan tüm dinamiklerden emin değildim ama Caleb'in savunmada olduğunu biliyordum. O ne bir saraya ne de bir mevsime bağlı olmayan bağımsız bir fae'ydi. Burası onun bölgesiydi ve Holly ile ben onun arkadaşları, cadılarıydık. Falin'in zarar vermek istemediğini ona kanıtlamam gerekiyordu.

Caleb başını salladı, kara gözleri

Sert. -Ondan uzaklaş, Al. Seni büyüledi.

-Yapmadı, Caleb. Söz veriyorum.

-Seninle Beyaz Atlı Prens arasına hiçbir kuyruk giremez. Seni büyülemiş olmalı.

-Yakışıklı Prens?" diye sordu Falin, soru ancak fısıltı halindeydi.

-PC'nin ne anlama geldiğini sanıyordun?
Politik olarak doğru mu?

Arkama bakmadan cevap verdim.
Caleb'e sordum, -Neden bahsediyorsun?

Falin benimle PC arasına nasıl girdi? O neden burada?

Bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. -Peki alçısına ne oldu?

-Veteriner onu çıkardı. Ve o burada çünkü sen yokken birinin ona bakması gerekiyordu.

-Sadece on saat yalnız kaldı Caleb.

-Al, cumartesi günü ortadan kayboldun. Bugün Çarşamba.

Bölüm 24

PC'yi düşürmedim ama çok yakındı.
Çarşamba mı?

Üç gün mü kaybettim?

-Bu doğru olamaz, ll diye fısıldadım ve sonra başımı salladım. Yanlış olamazdı.
Caleb yalan söyleyemez.

-Ondan uzak dur, Al. Seni büyüledi.

-Hayır. Bilgisayarı yere indirdim. Falin değildi. Ebedi Çiçek'teydim.

-Holly Bloom'u kontrol etti. Sen

Orada değildim.

-VIP bölümü. ll

Caleb'ın uzun çenesi düştü. -Delirdin mi sen? VIP bölümü Faerie'nin bir cebi.

-Evet, anladım. Kapıdaki görevli ne demişti? Çıkamayacağımızı değil, özellikle o *saatte* çıkamayacağımızı söylemişti.

-Sanırım seni oraya o götürdü." Caleb, Falin'e başını salladı.

-Aslında, ll dedi Falin konuşmaya girerek, ll Onu gitmemesi için ikna etmeye çalıştım.

Sonra ona bensiz gitmemesini söyledim, ama o inatçı.

Caleb ona baktı. Sonra kaşları yumuşadı ve insani bir şeye dönüştü.

-Evet, oldukça inatçıdır.

Sanki benim inatçılığım aralarında bağ kurabilecekleri bir noktaymış gibi, gerginlik dağıldı. Caleb'in gözlerindeki güvensizlik kaybolmadı ama başını salladı ve çalışma odasına geri dönerek bizi kovdu.

Çemberini yeniden etkinleştirmeden önce durakladı.

-Seni OMIH'e kayıp olarak bildirdim.

Dün. Onlarla iletişime geçmeniz gerekecek.

nerede olduğunuzu paylaşmayı önermeyin.

Harika. Kayıp biriydim. *Faerie hakkında bir sırda.*

Çarşamba günü. Çatı katıma döndükten sonra bile bu mümkün görünmüyordu. *Çarşamba günü.* Kanlı Ay'ın olduğu gün.

Ve çoktan öğleden sonra olmuştu. Coleman'ı, ruhları toplamak için topladığı kâbusu serbest bırakmadan önce bulmamız gerekiyordu.

O duş alırken Falin'in telefonunu Tamara ve Holly'yi aramak için kullandım. Her iki arama da

sesli mesaja gitti. Falin banyodan çıktığında şüpheli listemi yeni güncellemiştim, giyinikti ama hâlâ saçını kuruluyordu.

-Dün gece Tommy vali yardımcısının onu bara götürdüğünü söyledi, dedim bilgisayardan başımı kaldırarak. Vali yardımcısı Bartholomew zaten Coleman'ın yeni cesediyle ilgili baş şüphelimdi, Tommy'nin hikâyesi Bartholomew'a karşı bir kanıttı.

Bundan emindim. -Bartholomew'un yardımcısı Coleman'ın çaldığı cesedin tanımına uymuyor çünkü o bir kadın. Sanırım Coleman, Bartholomew'un bedeninde, gölgeyi kaldırdığımı öğrendi. Yardımcısına Tommy'i cesedi çalması

için ikna ettirdi.

Kayıt.

Sonra yardımcısı Tommy'yi sonsuz dansa çekti.

Falin kaşlarını çattı ve başını salladı.

-Coleman senin morgda olduğunu nasıl öğrendi?

-Vurulma olayı yüzünden diyecektim ama öyle olamazdı. Kurşun hecelenmişti, bu yüzden Coleman morgda olduğumu biliyor olmalıydı.

Silahı büyülemek ve tuzağı kurmak için benim binadan çıkmamı beklemiş olması gerekirdi. Başımı salladım.

-Falin yatağa oturup ayakkabılarını giyerken, "Coleman'ın gölgesini yükselttiğini bana söyleyen Tommy'ydi," dedi. -Dün gece Tommy beni daha önce hiç görmemiş gibi davrandı. Coleman vurulduktan iki gün sonra departmana katıldım. Ben başladığımda Bartholomew henüz vali yardımcısı olarak atanmamıştı.

Kaşlarımı çattım. Tommy iki haftadan fazla bir süredir Eternal Bloom'da olamazdı.

Casey beni işe aldığı gün onu görmüştüm. *Coleman, Tommy gibi görünmek için göz kamaştırmış olabilir.* Bu neden bu kadar karakter dışı davrandığını açıklar. -Tamam, Coleman kendini cazibeye

kaptırdı ve Tommy'i izlemeye başladı.

ve kimsenin gerçeğe *yaklaşmadığından* emin olmak *için*. -Beni tanıyınca sana ispiyonladı, sonra da beni kovduğun zaman pusu kurmak için dışarı çıktı.

Biraz zor oldu ama olaylar birbirini izledi. Sadece bir şey işe yaramadı. -Sen Fae'sin. Coleman'ın Tommy gibi davrandığını nasıl fark etmedin?

Falin kaşlarını çattı. -Coleman cazibe konusunda bir ustadır. Fae'ler için bile, gerçeklik illüzyonu gerçek olarak kabul ettikten sonra, cazibeyi tespit etmek veya görmek her zaman kolay değildir.

-Şüpheli listeme geri döndüm.
Bartholomew ofise gelmemiştir.

Bu da Tommy'nin sözünü ettiği özel kalem müdürünün babamın huysuz yüzlü yardımcısı Graham olduğu anlamına geliyordu. Babamı çoktan temize çıkarmıştım.

Ama Graham'ı temizlememiştik.

Roy'un tarifine uyacak yaşıydı ve doğru saç rengine sahipti. Babamla yaptığı konuşmadan, Falin'in Coleman davasına atanması konusundaki fikrini değiştirdiğini biliyordum. Coleman'ın karanlığını hissettiğimde babamın hemen yanında duruyordu ve akşam yemeğinden Bartholomew'un hemen ardından ayrılmış, ona Helena ile tanışma ve onu öldürme fırsatı vermişti. Parçalar yerine oturdu.

Kalbim göğsümün etrafında dans ediyor,
küçük muzaffer vuruşlar yapıyordu.

Coleman'ın kimin bedenini ve kimliğini
çaldığını biliyordum.

Falin'e fikrimi tekrarladım ve o da ben
listemi bitirmeden önce telefonundaki
numaraları tuşladı.

-Merhaba, evet, ben Nekros Şehri
Polisi'nden Dedektif Andrews. Personel
Şefi Tolver Graham ile görüşmek
istiyorum, dedi.

Sonra hattın diğer tarafındaki kişinin
söylediklerine karşılık olarak yüzü
karardı. Telefonu kapatırken kaşlarını
çattı. -Graham bugünlük gitti.

Güya ailesiyle ilgili acil bir durum varmış.

Kalbimin muzaffer atışları sona erdi.
Bir sonraki donuk gümbürtü göğsümde
yankılanarak canımı yaktı. -Ayine mi
hazırlanıyor?

-Muhtemelen.İİ

-Ama soruyu sorarken bile Coleman'ın
depoya dönmeyeceğini biliyordum. Artık
polis keşfettiğine göre dönmezdi.

-Faerie'deyken neler kaçırdığımızı
öğrenmek için istasyonu arayacağım ve
Graham'ı ortaya çıkarmak için kimleri
toplayabileceğime bakacağım.

Başımı salladım. *Peki ben ne
yapacağım? Coleman nereye*

gidecekti?

Bir web tarayıcısı açtım. Son üç gün içinde neler olduğunu öğrenmek fena bir fikir değildi.

Haberlerde iki ceset daha olduğu bildiriliyordu. İlk kadının, Emily Greene'in, Falin'in Cumartesi günü Eternal Bloom'a gitmeden önce haber verdiği ceset olduğunu düşündüm. İkinci ceset, Caitlin Sikes, Pazartesi günü bulunmuştu. Sayfayı taradım. Makalede pek işe yarar bilgi yoktu. Her iki kadın da normal yaşıyordu, ancak görünüşe göre Emily yakın zamanda büyüye yatkın olmayanlar için bir büyü dersi almaya başlamıştı.

Böylece altı kurban oldu, Sally dahil yedi. *Gören gözlerin boş bakışını bilir ve yedi*

kez

ne aldığını bilmiyordu. Yedi, Gölge Kız'ın uyarısındaki ruhların sayısıydı ve köle tacirinin onayladığı sayıydı. Ama o yedi ruh çalmadı. Helena'nın ruhunun serbest kalmasına yardım etmişim - gri adam büyü kaldırıldıktan sonra onu almıştı. Bir toplayıcı muhtemelen Sally için de gelmişti, çünkü onun ruhu gliflerle korunmamış ve kafeslenmemişti. Bu da Coleman'ın yedi ruhundan beşine sahip olduğu anlamına geliyordu. Tabii yine öldürmediyse.

Falin'in telefonu kapandı ve tezgahtan kılıfını ve rozetini aldı. Döndüm, öğrendiklerimi ona anlatmaya hazırdım. Sonra yüzünü gördüm.

-Ne oldu?

Bana baktı, gözleri kısılmış ve dudakları gerilmişti.

-Emniyet müdürünün ofisine çağrıldım.
Derhal.

Merkez Karakolu'nun ana lobisine
girdiğimde masa çavuşu -Hey, Craft, biz
de sana ulaşmaya çalışıyorduk, ll diye
seslendi.

Falin'le birlikte otostop çekerek
Tamara'yı bugünlük gitmeden önce
morgda yakalamayı umuyordum. Ortadan
kaybolduğum için özür dilemem ve iyi
olduğumu bilmesini sağlamam

gerekiyordu. Aynı zamanda onu

Bilgi. Graham kayıp olduğuna göre Coleman'ı bulmak için tek şansımız ayinin nerede yapılacağını bulmaktı.

Son kurbanları hakkında öğrenebildiğimiz kadar çok şey öğrenmek bunu yapmak için en iyi şansımızdı.

Masanın önünde durdum ve Falin'e el sallayarak veda ettim.

Ya da aslında Falin'in sırtına, çünkü o duraklamadı ve karakolda hışımla ilerledi. Sonra adının Holt olduğundan emin olduğum masa çavuşuna döndüm.

-Neredeydin? diye sordu. -Sana ulaşmaya çalışıyordum.

- "Telefonum çalındı, hatırladın mı?"
dedim ona.

- Evet, Şey, arabanı bulduk-ll

Sonunda iyi bir Şey oldu. Belki de Şansım
dönüyordu.

- Bir hurdacıda ortaya ıktı. Pek bir Şey
kalmamıştı ama sigortanız bunun eski bir
külüŐtür olduğunu doğrulayabilir.

Belli ki çok erken olumlu düşünmüşüm.

Sarkık bir gülümsemenin arkasından -Bu
harika, dedim.

EĞer sigorta yaptırmıŐ olsaydım.

yararlı bir bilgi bile olabilirdi. İç çekerek dudaklarıma daha iyi, daha umutlu bir gülümseme yerleştirdim.

-John hakkında yeni bir şey duydun mu?

Holt kaşlarını çattı. -Hâlâ bilinci yerinde değil ama son duyduğuma göre beyin taraması yapmışlar ve beyninde bir hareketlilik varmış. Her an uyanabilir. "İl İyimser sözlere rağmen bakışları düştü, dudakları aşağı doğru çekildi.

Haberi onaylamak için başımı salladım.
Hâlâ hayatta.

Önemli olan da bu. Ama Coleman'ı bulmak zorundaydım.

Holt'a el sallayarak, -Ben morga gidiyorum, dedim.

Bodruma inmeden önce bir güvenlik kontrolünden geçtim -bu sefer gri büyü yoktu-. Morga girdiğimde Tamara bir cesedin üzerine eğilmişti.

Başını kaldırdı, beni görünce gözleri büyüdü ve dudakları aralandı. Hakkını yemeyelim, açık göğüs boşluğundan çıkardığı kalbi düşürmedi.

-Alex!!

-Hey, Tamara,!! dedim ellerimi ceplerime sokup omuzlarımı içeri çekerek. İnsanların beni

kaybolmuş ya da ölmüştün ve sonra içeri girmek garipti. Tam olarak ne kadar garip olacağını fark etmemiştim. Botumun burnunu yere bastırdım.

-Ben iyiyim.

Tamara sanki elindeki organla ne yapacağını anlamaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı. Gözlerinde telaşlı bir ifade vardı ve bu ifadenin rahatlamayla karıştığını görmek tuhaftı. Kalbi bir tepsiye yerleştirdi ve eldivenlerini çıkardı. Sonra masanın etrafından dolaştı ve omuzlarımı kavradı.

-Buraya bir çanta içinde geleceksin diye çok korktum.

Bana sarılmadı, tam olarak değil. Hâlâ otopsi için giyinmişti. Ama sanki gerçekten orada durduğuma emin olmasının tek yolu dokunmakmış gibi omuzlarımı sıktı. Ateş gibi sıcak ellerini tenimden çekerek geri çekildi.

-Masamda olacak kadar soğuksun. Ne oldu? Nerelerdeydin?

-Tamara'nın yüzündeki rahatlama sertleşti.

-Telefonu açamadın mı?

Alex, kadınları yataklarında öldüren deli bir adam var. İyi olduğunu birilerine haber vermek aklına gelmedi mi?

Yüzümü buruşturdum. Ebedi Çiçek'te geçirdiğim zamanın büyük bir bölümünde kesinlikle iyi değildim ama bunu söylemedim. Bunun yerine yere baktım ve muşamba zemindeki gidere baktım. -Gelip ortadan kaybolduğum için üzgün olduğumu söylemek istedim. Bunu yapmak istememiştim. Açıkçası ne kadar süredir ortalıkta olmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yukarı baktım ve Tamara dudaklarını büküp arkasını döndü. Kutudan yeni bir çift lateks eldiven çıkardı ve giyerken eldivenleri kırdı. Sonra tek kelime etmeden tekrar cesedin üzerine eğildi.

Ben takip etmedim. Ölülere karşı bir yakınlığım vardı ama Tamara'nın işini

yapacak midem yoktu.

Sessizlik uzadıkça etrafıma bakındım. Zihinsel kalkanlarım sıkı sıkıya yerinde dursa bile yakınlardaki bedenleri hissedebiliyordum. Mezar özü çekmeden, farkındalığımın Tamara'nın masasındaki kadın bedenine dalmasına izin verdim.

Tam olarak beklediğim şeyi buldum; içinde parçalanmış bir gölge olan çoğunlukla boş bir boşluk.

-Başka bir ritüel kurbanı mı?

-Bu sabah kız kardeşi tarafından bulundu." Tamara başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı.

-Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun? Dört gündür yoksun ve sonra buraya gelip "Özür dilerim." diyorsun.

Karmaşık bir durum.' Bu kabul edilemez.
Arkadaşlar bunu yapmaz. Onlar-ll

-Faerie'deydim.

--Ortadan kayboldu ve durdu.

-Sen ne?

-Sana karmaşık olduğunu söylemiştim.
Faerie'deydim. Orada sadece birkaç saat
kaldım ama üç gün kaybettim.

Caleb'e nerede olduğumu OMIH ve
halkla paylaşmayacağımı söylemiştim
ama Holly ve Tamara benim en iyi
arkadaşlarımdı. Son zamanlarda
arkadaşlarımdan çok fazla sır
saklıyordum. Çok fazla.
Tamara bana bakıyordu, ben de

tökezledim.

üzerinde. -Şu an her şey karmakarışık. Bu iş bittiğinde, söz veriyorum birkaç bira içerken sana anlatabileceğim her şeyi anlatacağım.

-Bu Tommy'nin hikayesi kadar çılgınca.

Kahretsin, Tommy. Bloom'da neredeyse üç hafta kaybetmişti. Muhtemelen kafası karışıkta da öteydi ve kimse onu olanlar hakkında konuşmaması konusunda uyarmamıştı.

-Ne dedi?

-Ben sadece söylentileri duydum. İçeri girerken güvenlik onu durdurdu ve hangi kayıttan bahsettikleri hakkında hiçbir fikri olmadığını iddia etti. O zaman Vali Coleman'ın

Suikaste uğradı. Bütün gün sorguda kaldı.

Zavallı Tommy.

Tamara'ya zayıf bir gülümseme verdim.
Sonra önündeki cesede başımı salladım.

-Kim o?

-Bileklerini büktü ve kalçalarına bastırdı.
Ona öylece baktım ve o da dişlerinin
arasından hava üfledi.

-Gerçekten Faerie'de miydin?

Başımı salladım.

-Kızım, şimdi kendini neye bağladın?

Başını salladı ve cesedin üzerine eğildi. -
Bu Julie Staton'dı, bir prekog, ama
umarım bunun geldiğini görmemiştir. ||

Ona hak vererek yüzümü buruşturdum.
Öngörü, gelecekteki olayları önceden
görebilme yeteneği, en nadir wyrd
yeteneğiydi.

Prekogların görüntülerini engelleyecek
kalkanlar yoktu.

Onlara sadece bunlarla nasıl başa
çıkacakları öğretildi ve sonra
danışmanlıkta çok zaman geçirdiler çünkü
vizyonları her zaman gelecekti. Eğer
korkunç bir şey gördülerse

ve bunu önlemeye çalıştıysa, imgelem onların eylemlerini çoktan hesaba katmıştı. Julie, Tamara'nın otopsi masasında ruhsuz bir kabuğa dönüşeceğini öngörmüş olsaydı... Ürperdim.

Tamara başını salladı ve Julia'nın göğüs boşluğuna baktı. -Bu zavallı kadını neyin öldürdüğünü bir türlü anlayamıyorum.

-Üzerine hiç glif kazınmamış mı?

-Diğerleri gibi ona da aynı işaretler kazınmış ama tüm yaralar sığ ve yüzeysel. Ölümünü açıklamak için yeterli kan kaybı bile yok. Sanki onu kesmiş ve yaşama isteğinden vazgeçmiş gibi. Son üç tanesi

bunun gibi.İİ

-Emily, Caitlin ve Julie?

Tamara başını salladı ve ben kaşlarımı çattım. Julie'nin nasıl öldüğünü biliyordum; ruhu bedeninden çekilip alınmıştı. *Bir istiridyeyi kırıp açmak gibi*. Omzumdaki çizikleri ovuşturdum. Yani Coleman'ın şimdiden altı ruhu vardı. Geriye bir tane daha kalmıştı ve içimden bir ses onu da Kanlı Ay sırasında alacağını söylüyordu.

-Bu kurbanlarla ilgili en garip şey ne biliyor musunuz?

Tamara sordu ve bedenin içinde her ne yaptıysa şapır şupur bir ses çıkardı.

Ürperdim ve baktım

devam etti. -Glifler. Hepsi saçmalık.
Hiç büyü izi yok.

-Yani, kadınları bir büyüünün öldürdüğünü düşünmüyorsun?" diye sordum çünkü durakladı ve bir şey söylemem gerekiyordu ve sadece "Üzgünüm" diyemezdim. Görünüşe göre Fae büyüüne karşı hassas değilsin.
Ve evet, bu arada, bu ruh emici bir lanettir.

-Bir öldürme büyüü siyah leke bırakır.
Burada hiçbir şey yok. Caitlin'in kolyelerinde, yüzüklerinde ve bileziklerinde hiç bir yerde görmediğim kadar çok gri büyü vardı ama bu onu öldürmezdi. ||

Hayır, olmazdı, ama... -Caitlin bir normdu, değil mi?

Tamara'nın cevabı morg kapısının duvara çarpmasıyla bastırıldı. Falin hışımla odaya girerken arkamı döndüm. Gözleri üzerime dikildi.

-Gidelim, ll diye tersledi ve sonra topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru ilerledi.

Tamam. Sanırım şefle pek iyi gitmedi.

-Tamara'ya baktım. Gözleri yine kocaman açılmıştı ama ağzı sıkıca kapatılmıştı, endişeliydi.

Falin'in gittiği yönü işaret ettim.

-Alex, ll diye seslendi arkamdan ve kapıya ulaştığımda geri döndüm.

-Her ne karışıklık içinde olursan ol, dikkatli ol.

Bölüm 25

Roy beni morg kapısının dışında pusuya düşürdü.

-Alex, nerelerdeydin? Cehennemin her yerinde seni arıyordum.

Tabii ki vardı. Çünkü üç gün ortadan kaybolursam, herkese hesap vermek zorunda kalırım. Ölülere bile.

Hissetmediğim bir gülümsemeyi yapıştırdım. -Selam Roy. Şimdi iyi bir zaman değil.

-Ama bir şeyler yapmalısın. Bedenimi serbest bırakmaktan bahsediyorlar.

gömmek için. ||

Peki bunu tam olarak nasıl engelleyebilirdim?

-İster inanın ister inanmayın, şu anda zaten ölmüş olan bir cesetten daha önemli endişelerim var.

Roy gözlüklerini burnunun üzerinde daha da yukarı itti. -Onu on iki yıl boyunca bedenimin içinde izledim. On iki yıl."

Roy bir adım öne çıktı, elleriyle kelimeleri vurguluyordu: "Ve Ğimdi beni onun adıyla gömecekler. Hayır. Hayır.

-Reddediyorum. || Bir hareketi çılgınca oldu ve eli fırlayıp bileğime dolandı. -Bir şeyler yapmalısın.

Gözlerim kolumu kavradığı yere kayd. -
Bırak beni.

O yapmadı.

Kalkanlarımı kilitledim, her küçük
boşluğu kapattım.

Roy'un rengi solmadı ve daha az katı hale
gelmedi. *Lanet olsun.*

Görünüşe göre ölülerin dünyasına çok
yakınmışım.

*Bu sadece kısmen hayatta olduğum
anlamına mı geliyor?*

-Roy, bunu bir kez söyleyeceğim, sadece
bir kez...ll Sesimi seviyeli ve sessiz tuttum.
Eğer birine bağırmaya başlarsam

başka biri görse dikkat çekerdim.

-Bu akşam cesedini bırakmayacaklar.

Eğer Coleman'ı bugün bulamazsam, onu Kanlı Ay'dan önce durduramazsam, ayinini tamamlayacak. Sonra da yarattığı kâbusu alıp Faerie'yi fethedecek.

Faerie'de ona ulaşamayacağım ve öleceğim. O zaman bedenini almana kim yardım edecek? Ha? Hikâyenin kim anlatacak?

Elini bileğimden çekti.

-Coleman'ın peşinden mi gidiyorsun?

-Yüzümün kızgın göründüğünü biliyordum ama umurumda değildi. Roy vaktimi boşa harcıyordu. Asansörlere yöneldim. Falin beni çoktan terk etmişti.

Arkada.

Roy yanıma geldi ve ilk kez omuzlarını geriye atıp dik durdu. -O zaman hadi biraz vücut çalan kış tekmeleyelim.

Hayalet yardımcım ve ben Falin'i otoparkta yakaladık ve Falin'in çok önemli iki şeyinin eksik olduğunu fark ettim: rozeti ve silahı.

Hay aksi. -Sanırım polis desteğimiz yok? diye sordum.

-Arabaya bin.

Doğru. Yolcu koltuğuna kaydım ve Falin ben kapıyı kapatmadan arabayı geri vitesine taktı. Araba otoparktan çıktı ve sert bir sol yaparak trafiğin içine daldı. Elim kol dayanağına gitti, tırnaklarım deriyi çizdi.

-Belki de ben sürmeliyim? Sadece sen sakinleşene kadar mı?

Göz ucuyla bana baktı ama bir şey söylemedi.

Roy arka koltuktan kıkırdadı ama araba onun için elle tutulur bir şey olmadığından ne hissettiğinden emin değildim. Falin'in hızı dengelenirken kollarımı kol dayanağından kaldırdım. Hâlâ limitin yirmi katını zorluyordu ama

en azından ateş etmeyi bıraktı.

- "Peki, bana ne olduğunu anlatacak mısın? "ll diye sordum, sıradan görünmeye çalışarak.

- Beni davaya sokmak için yukarıdan güç geldi ve beni davadan çıkarmak için de yukarıdan güç geldill

Babam onun açığa alınmasını talep etmişti.

Saçmalık. -Nereye gidiyoruz?

-Graham'ın dairesine.ll

-Gerçekten orada olacağını düşünüyor

musun?

-Dudakları gerilmişti ama haklı olduğunu biliyordum. Graham hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeliydik ve evinde ayine hazırlanıyor olma ihtimalini göz ardı edemezdik.

-Konutu eledikten sonra bunlara daha yakından bakacağız

Koltukların arasından bir zarf aldı ve kucağıma bıraktı. İçinde birkaç kahverengi klasör vardı.

Üst klasörün yan tarafındaki etikette STATON, JULIE yazıyor.

En son kurban.

-Dava dosyalarını nasıl ele geçirdiğini sormalı mıyım?

Klasörler. Yedi, Helena dahil.

Falin'in gülümsemesi ağzının kenarına çarptı ama cevap vermedi. İyi de oldu; açığa alınmış bir FIB ajanının Nekros Şehri Merkez Karakolu'ndan yedi aktif dava dosyasıyla çıkamayacağını biliyordum - yasal olarak.

Julie'nin dosyasını açtım. İçinde pek bir şey yoktu.

Çoğunlukla olay yeri fotoğrafları ve baş dedektifin el yazısı notları.

Dedektif Jenson. Kaşlarımı çattım. Cidden mi? Ritüel seri cinayet davasını Jenson'a mı verdiler?

Notlarından çözebildiğim kadarını
çözdüm ve fotoğrafları inceledim.

Julie kendi evinde bulunmuştu ve dört
direkli yatağına bağlı olduğunu gösteren
kanıtlar vardı. Düzen Helena'yı
bulduğumuz düzene benziyordu, sadece
yatak dairenin ortasındaydı. Bu alanda
mum ya da şampanya yoktu. En azından
bulunduğu zaman yoktu. Geçici olması
amacıyla yaratılan cazibeler sadece gün
doğumuna kadar sürme eğilimindeydi.

Sırada Caitlin Sikes'in dosyası vardı. Julie
gibi o da kendi evinde, yatağında
bulunmuştu.

Emily de.

Yani Coleman, depo keşfedildiği için ayinleri kurbanlarının evlerinde gerçekleştiriyordu.

Bu da bu geceki ayinin özel bir evde yapılacağı anlamına geliyordu.

Şehirde bir yerde bir kadın ölmek üzereydi.

Ama kim?

-Aradaki bağlantı nedir?" diye sordum, ancak soru özellikle kimseye yönelik değildi.

Falin başını salladı. *Kimse bilmiyor.* Bu tam olarak doğru değildi. Köle taciri biliyordu ama

kendi gündemi.

Dört Wyrd cadısı ve üç normal, büyülü olmayan insan. Yedi hedef kurban, artı iki Wyrd cadısı daha, Sally ve beni de sayarsak. Hepimizin ortak noktası ne?

Araba yavaşladı ve Falin kapılı bir otoparka yanaştı. Kapının ötesinde, Nekros Şehri'nin en seçkin apartman kompleksi, bakımlı manzaranın üzerinde görünüyordu. Falin kapının önündeki nöbetçi kulübesine varmadan önce durdu. Eli kemerinde rozetinin normalde durduğu boş yere gitti. Dudakları aşağı doğru çekildi.

Rozeti olmaması polisi oynayamayacağı anlamına geliyordu.

ve bizi zorbalıkla binaya soktu. O artık sadece bir vatandaşı ve güvenlik görevlisinin bir özel dedektifle özel bir vatandaşın kapıdan geçmesine izin vereceğinden şüpheliydim.

Kafalığımın arkasını görebilmek için koltuğumda döndüm.

-Roy, biraz keşif yapmaya hazır mısınız?

-Falin adımı bir soru haline getirdi. Ona baktığımda, bana baktığını gördüm.

Doğru. Hayaletleri göremiyordu. - Roy, bana elini ver.

Tıpkı Lusa için yaptığım gibi, Roy'a da küçük bir enerji aktardım. Falin

dirseği direksiyona çarparak başladı.
Korna çaldı ve güvenlik görevlisi
kulübesinden ıktı.

-Falin, Roy, ll dedim tanışma amacıyla.
Sonra hayalete döndüm ve hızlıca
konuştum. -Graham'ın evde olup
olmadığını bilmemiz gerek. Eğer
evdeyse, gel bizi al, biz de nöbetçiyi
geçmenin bir yolunu buluruz. Eğer evde
değilse, nereye gitmiş olabileceğine dair
bir ipucu bulmak için etrafı araştırın.

Roy başıyla onayladı. Daha hızlı hareket
edebileceği ller diyarının derinliklerine
doğru çekilerek gözden kayboldu. Arkamı
döndüm.

Beki arabamıza doğru kasıla kasıla

yürüdü.

*Tamam, ne yaptığımızı nasıl
açıklayacağız?*

Burada ne yapıyorsun? Bir hayaleti beklediğimizi açıklamamanın yeterli olmayacağını hissediyordum.

Falin torpido gözünü işaret etti.

-Rozeti bana ver.

Rozet mi? Bölmeyi açtım. Araba ruhsatının üstünde deri bir rozet kutusu duruyordu. İçinde çok otantik görünümlü bir rozet vardı. Parmaklarımı kaldırılmış baskının üzerinde gezdirdim. -Kopyaları olabileceğini düşünmemiştim.

-Rozeti kabul etti ve kemerine taktı. -Ve eğer onu demir bir şeye dokundurursa başımız belaya girer.

Bu bir cazibe yapısı mıydı? Soracak zamanım yoktu. Falin arabadan çıktı ve nöbetçiye yaklaştı. Belki Roy'u keşfe göndermek için biraz erken davranmıştım ama bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm.

Muhafız ellerini geniş karnının altında birleştirdi, bu hareket açıkça kemerine bağlı şok tabancasına dikkat çekmek içindi. Falin ona ne söylediye başını salladı, gevşek çenesi titriyordu. Ne söylendiğini duyamadım ama Falin'in dönerkenki yüz ifadesine bakılırsa konuşma pek iyi gitmemişti. Falin kapıyı arkasından çarparak arabaya geri döndü.

-Ne oldu?

-Arama izni olmadan geçmemize izin vermiyor.

Yani Roy'u göndermek o kadar da erken olmamıştı.

Falin kaşlarını çatarak arabayı ters çevirdi.

-Öylece gidemeyiz, dedim. -Roy bizi bulamaz.

Falin frene bastı. Küçük nöbetçi kulübesine dönmeye başlamış olan muhafız, ince dudakları aşağı doğru çekilerek geri döndü. Onu görmezden geldim. Roy yakında dönecekti.

Her tarafa yayılmış dava dosyalarına odaklandım.

Caitlin'in evindeki olay yeri fotoğraflarını tararken kucağıma oturdum ve kaşlarımı çattım. Bir norm için çok fazla büyü malzemesi vardı. Tamara onun gri tılsımlarla geldiğini söylemişti. Caitlin onları kendisi mi yapmıştı? Tüm normlar tamamen boş değildi; bazılarına Aetheric'e ulaşmaları öğretilbilirdi.

Devam ettim. Helena'nın suç mahallinde bulunmuştum ve bunu biraz fazla net hatırlıyordum. Fotoğraflara hızlıca göz gezdirdim ama elim bir karede durdu.

Fotoğrafçı, yüzümü aşırı pozlayacak kadar parlayan gözlerimle çemberin içinde bir görüntümü yakalamıştı, bu yüzden arkamda savaşıyor gibi görünen hayalet Ölüm kadar korkunç

görünüyordum. Hayır.

normların neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

İkinci kurban Michelle Ford'a geçmeden önce Bethany'nin dosyasına göz attım. Dosyada telekinetik bir wyrd cadısı olarak listelenmişti, ancak bunun yanında John'a ait olduğunu anladığım bir el yazısıyla -sertifikasız|| kelimesi yer alıyordu.

Bir Wyrd cadısı nasıl sertifikasız olabilir?

Hepimiz Wyrd akademilerinden sertifikalı olarak çıktık. Tabii Wyrd Akademisi'ne gitmediyse. Ya da benim gibi büyü yapma notlarım yüzünden sınıfta kalmadıysa.

-Bu olamaz, diye fısıldadım.

-Ne?

Falin'e baktım ve ağzımı açtım. Dişlerimi sıkıp kapattım. *Bağlantı bu olamaz.* İzini sürmek çok zor olurdu. Başımı salladım.

Falin'in kaşları çatıldı. -Tam olarak fikirler içinde yüzmüyoruz, Alex. Eğer bağlantı hakkında bir tahminin varsa, bilmek istiyorum. ||

-Tesadüf olabilir ama ikinci kurban sertifikasız bir wyrd cadısıydı ve Bethany ile ben birbirimizi akademiden tanıyorduk, Remedial Spell Casting'de beraberdik. Helena

bir daire bile çizemediği için alay ederdi. Dördüncü kurban, büyüye meyilli olmayanlar için büyü yapan bir normdu. Beşinci kurban ise görünüşe göre griyle uğraşan bir normdu.

Ben de dahil olmak üzere, büyüden etkilenen dokuz kişiden altısı ortalama büyü yeteneğinin altında büyü kullanıyor.

Falin'in kaşı kalktı. -Seni sihir yaparken gördüm. Ortalamanın altında bir yeteneğe sahip değilsin. ||

Bunun bir iltifat olduğundan oldukça emindim. Yüzüme küçük, aptalca bir gülümseme yayıldı.

Maalesef bu doğru değildi.

-Mezar büyüümü, wyrd yeteneğimi gördünüz. Herhangi bir wyrd ya da normal cadının yapabileceği büyülerden bahsediyorum, ama genellikle gaf yapıyorum.

Bana kaşlarını çattı, ben de omuz silktim.

-Dediğim gibi, bu sadece bir tesadüf olabilir. Kucağıma yayılmış kâğıtlara baktım ve Michelle'in dosyasını kapattım. ||Bağlantıyı bulsak bile, bir sonraki hedefinin kim olacağını nereden bileceğiz? Bu şehirde binlerce insan var. ||

Yumruğumu sıktım, elimdeki dosyayı büktüm. Onu bulamayacaktık. Zamanında değil. Beş saatten az zamanımız vardı.

Kanlı Ay'dan önce.

Falin elini uzattı. Buruşuk kâğıda baktım. Lanet olsun. İstedığinin bu olduğunu düşünerek dosyayı ona vermeden önce raporu düzeltmek için yarım yamalak bir çaba gösterdim. Ama değildi. Elimi tuttu, parmakları parmaklarımın arasından geçti, eldivenleri tenime sertçe değiyordu.

Şaşıarak kaskatı kesildim. Onun elinin arasına sıkışmış elime baktım. -Ne yapıyorsun?

Uzandı ve başımı geriye doğru eğerek gözleriyle buluşmamı sağladı. -Bakışları yoğundu, sanki sadece onun iradesiyle Coleman'ı bulacaktınız gibi.

-Buna alışık değildim. I

nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

Roy arka koltukta belirerek sordu: - Kötü bir zamanda mı geldim?

Geri çekildim ve Falin'den uzaklaştım.

-Başladım ve hiç havam olmadığını fark ettim. Nasıl oldu da nefessiz kaldım? Tekrar denedim. -Ne buldun? Orada mıydı?

Hayalet başını salladı. -Burası tertemiz. Örnek bir ev gibi görünüyor. Mobilyalar hâlâ orada, ama koca apartman dairesinde tek bir kişisel eşya bile yok.

Roy'un gözlemlerini Falin'e tekrarladım.

-Coleman önemli bir şey aldı. Geri dönmeye niyeti yok, dedi arabayı çalıştırarak.

Başımı salladım. Öyle görünüyordu. Arkamı dönerek Michelle'in dosyasını Falin'in attığı yerden aldım. Artık elimizde kalan tek ipucu Coleman'ın kurbanlarından öğrenebileceklerimizdi. Mezar büyüm ortaya çıktığından beri ilk kez ölüler benimle konuşmuyordu; sırlarını paylaşmıyorlardı. Ama sırlarını öğrenmek zorundaydık, bağlantıyı bulmak zorundaydık, bir sonraki kurbanı bulmak zorundaydık. Coleman'ın hâlâ bir ruha daha ihtiyacı vardı.

Bölüm 26

Küçük mavi bir dubleksin en üst basamağında durakladım. -Tamara, Julie'nin bir kahin olduğunu söyledi.

Falin anlamadığı belli olan bir sesle, -Evet, dedi.

Kaşlarımı çattım. -Kapısında hiç koruma yok.

Neredeyse tüm cadılar eşiklerini korurdu. Elbette şehirdeki cadıların çoğu Glen'de yaşıyordu. Julie'nin evi Magic Quarter ve Witches Glen'den kilometrelerce uzakta, normal bir mahalledeydi ama yine de

kapısını korumayı atladı. *Tabii sihir yeteneği yoksa.* Benim yoktu. Caleb evimin koğuşlarını korurdu.

-Falin kapının üzerindeki polis mührünü keserek sordu. Kapı kolunu çevirdi ve kilit yuvarlanırken sihirli bir titreşim hissettim.

Yararlı numara.

Kapıyı iterek açtı ve ben de loş eve adım attım. Birkaç gece önce aynı şey için beni tutuklamayı düşündükten sonra bir suç mahalline girmemiz biraz ironikti.

Muhtemelen bu gerçekten bahsetmemek en iyisiydi.

Roy yan duvardaki bir kapıdan süzülerek sordu: - Peki, ne arıyoruz?

Diğer duvardaki kapıya yöneldim.
-Kurbanları birbirine bağlayacak herhangi bir şey.

Kapıyı açmadan önce yatak odasını bulduğumu anlamıştım; duvardan sızan kara büyü'nün ürpertisi açıktı. Polis yatağı çarşaflardan arındırmıştı ve parmak izi tozları hâlâ çoğu yüzeyi kaplıyordu ama odada çok az şey rahatsız edilmiş görünüyordu. Resimler hâlâ şifonyerin üzerinde duruyordu ve küçük bir kitap yığını pencereye bakan bir sandalyeye yaslanmıştı.

Gözlerimi kapattım ve havadaki büyüünün seyrini hissettim. Odada yapılan büyüler yağlı bir leke bırakmıştı. Derimin altında kıpırdanıyor, omzumu yakıyordu ama kötü niyetli hiçbir şey aktif değildi.

Çıplak kollarımı sanki büyüünün pis kalıntılarını silebilecekmişim gibi ovuşturarak odanın içinde biraz daha ilerledim, Falin de peşimden geliyordu. Resimlere doğru ilerledi ve bir kalem kullanarak onları kendi yönüne çevirdi. Odanın çevresini dolaştım. Dolabı açmak için gömleğimin kenarını kullandım.

Sadece bir tarafında giysiler olan küçük bir bölmeydi.

Diğer taraf temizlenmişti ve bir

yere bir daire çizilmişti. *Dolapta sihir mi yapıyordu? Sanki saklanıyormuş gibi.* Sınırlı sayıdaki büyü malzemeleri koleksiyonuna baktım. Kullanılmış büyüünün bir ipucu ile yankılandılar ve kaşlarımı çattım. *Gri büyü mü?*

Dolaptan çıktım ve odanın geri kalanına doğru yürüdüm. Omzum yanıyordu, kara büyü açıkça ruhumu yiyip bitiren büyüüyü çağırıyordu. *Burada kalamam.* Kendimi yatak odasından dışarı attım ve Roy'u çalışma odasının köşesinde buldum.

-Bir şey buldun mu? diye sordum.

Döndü, kenara çekildi, böylece baktığı tel kafesi görebildim.-Muhabbet kuşları vardı. Bence onlara izin vermeliyiz.

git.İl

-Tohumları ve suları var mı?

Parıldayan başı başını salladı.

-O zaman onları rahat bırak.

-Ama-İl diye başladı.

Sözünü kestim ve mavi ve gri kuşları göstermek için yanlarına gittim. -Bütün hayatlarını o kafeste geçirdiler. Onları doğaya bırakırsan ölürlər. Hayvan kontrolünü çağıracağız.

Alt dudağını uzattı ve ben de gözlerimi devirdim. *Mezarın ötesinden gelen somurtmalar bende işe yaramıyor.*

Yürümeye başladım.

ama hafif bir büyü ürpertisi dikkatimi çekti.

Duyu organlarımı açtım, yatak odasından sızan siyahı gizleme tılsımının imzasından ayırt etmeye çalıştım? *Ne saklıyordu?*

Büyü kuş kafesine yapışmıştı. Uzanıp parmağımı plastik tabanın altında gezdirdim. Tırnağım, tabana bantlanmış küçük bir zarfın kenarına takıldı.

Serbest bırakıp ters çevirdim. Ön yüzünde -ACII yazıyordu. *Bir mektup mu?* İçindeki her neyse kâğıttan daha kalındı ama pütürlü değildi. Açtım ve üç katlı bir kırtasiye malzemesini çıkardım.

Sevgili AC:

*Beni tanıımıyorsun, o yüzden seni
gördüğümü söyleyerek başlayayım.
Buraya bir şey aramaya geldin.*

*Nedenini bilmiyorum ama cevap kan.
Ekteki fotoğrafı yanınızdaki sarışına
gösterirseniz, bunun ne anlama geldiğini
anlayacaktır. Belki bana da
açıklayabilir. Çok tatlı.*

İyi şanslar,

Julie

Kısa mektuba baktım ve üç kez okudum.

Julie bir prekogdu, bu yüzden -Sawll muhtemelen bir imgelem gördüğü anlamına geliyordu. AC, Alex Craft olmalıydı ama cevap nasıl kan olabilirdi?

Büyü kan yoluyla mı geçti? Bir çizikten kapmıştım ve büyü Helena'nın derisine kazındığı yerden ruhuna yayılmıştı. *Peki ya Sally?* Belki de otopsi yaparken kendini kesmişti?

Kana bağlı bir büyü mü?

Ölüm bana bunun sadece belirli bir hedefe bulaştığını söylemişti. Elbette köle taciri bunun wyrd cadılarından daha genel olduğunu söylemişti. *Aslında, o kelime*

"genetik" olduğunu söyledi. Bir hata yaptığımı düşünmüştüm ama

-kanlı aile çizgisiydi.

Gölge Kız'ın uyarısında kandan da bahsediliyordu. *Kanlı bir hayalet kız, gümüş zincirler içinde hazine değerindedir.* Köle taciri sağ olsun, gümüş zincirlerin ne olduğu hakkında iyi bir fikrim vardı ama

-kanlı et ve kan anlamına geliyordu.

Belki de soyla ilgili bir şeydi?

Zarfın içine uzandım ve bir fotoğraf çıkardım.

Mezuniyet kepi takan Julie, muhtemelen anne babası olan yaşlı bir çiftin arasında duruyordu. Tüm kurbanlar büyücü olmayan ebeveynlerin soyundan mı geliyordu?

Falin odaya girerken sordu: -Ne buldun?

Notta fotoğrafı Falin'e göstermem yazıyordu. Ben de ona verdim.

Fotoğrafa baktı ve omuz silkti.

-Cevabın kan olduğunu söyledi.

Gözleri kısıldı ve görüntüye baktı. Sonra bana baktı, sanki cevaplar oradaymış gibi bakışları yüzümde gezindi.

-Kan, dedim. -Genetik. Aile soyu, değil mi?

-"Bu feykin," dedi. -Tüm kurbanlar Fae soyundan geliyor. Birinci nesil, belki de ikinci nesil.

-Saçmalık. Babamın bir fae ile evlenmeyeceğini çok iyi biliyordum. Başımı salladım.

-Feykin kelimesini daha önce duymuştum. Köle taciri Bloom'da sana böyle seslenmişti.

-Ben değil, Alex. Sen.İl

Ben *mi*? Güldüm ama çirkin bir sestti.

Falin yaklaştı. -Uyuyor. Hatta

arabada söylediklerine uyuyor. Fae kanı taşıyan insanlar Aetheric enerjileri manipüle etmekte daha zorlanırlar çünkü fae'ler aynı şekilde büyü yapmazlar. Kurbanlardan ikisinin feykin olduğunu biliyorum ve Julie de üçüncü. Eğer yeterince dikkatli bakarsak, muhtemelen hepsinde fae ataları bulacağız.

-Karışık kanlı olduğumu düşünmeden de yeterince tuhaf değil miydim?

-Babam asla isteyerek Fae'lerle bir şey yapmaz. O Önce İnsanlar Partisi'nde, Tanrı aşkına.

-Falin uzandı ve yüzümün kenarından bir bukle kopardı.

-Alexis, sen cazibenin içini görebiliyorsun. Orada olduğunu bilmediğim sürece cazibenin içini bile göremem.

Onu omuz silkerek geri çekildim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. -Bence senin başka bir teoriye ihtiyacın var.

Hışım la yatak odasına geri döndüm. *Kara büyü onun teorilerinden daha güvenli.* Biblolarla dolu bir kitaplığa doğru yürüdüm, neye baktığıma sadece yarı yarıya dikkat ediyordum. *Nasıl düşünebilirdi ki...?* Büyünün arkasını görebiliyordum.

Ama bu yeni bir gelişmeydi. *Başka bir açıklaması olmalı.* Oyulmuş, taşlaşmış küçük bir tahta parçası dikkatimi çekti.

Heykele kazınmış glifi tanıdım. Heykele musallat olmuştu.

Kabuslarımda. *Bir ruh için Fae sembolü.*

Julie'nin neden üzerinde Fae işareti olan bir heykeli olsun ki?

Bunu nereden bulmuş olabilir? Glifler pek yaygın değildi ve Ashen'e gösterdiğimde verdiği tepkiye bakılırsa bu da diğerlerinden daha az yaygındı. *Peki Julie bunu nereden buldu?*

Katilden mi? Aksi halde çok büyük bir tesadüf olurdu.

Küçük heykele kaşlarımı çattım. Tanıdık geliyordu. Başka olay yeri fotoğraflarında da görmüş müydüm? Sadece hatırlıyor gibiydim

Heykel, cam bir masanın ortasında. Sade bir odada.

Heykeli düşürdüm.

-Falin! Çalışma odasına koştum. -
Telefonuna ihtiyacım var. Telefonuna
şimdi ihtiyacım var!

Kaşları çatıldı ama cep telefonunu
uzattı.

Ekrana baktım, zihnim karardı. *Hadi,
numarayı hatırla.* Tuşlara bastım ve
arama düğmesine bastım.

Çaldı. Ve

çaldı.

Ve sesli mesaja geçti.

-Casey Caine'e ulaştınız.

Telefonu kapattım. Cevap vermemişti. Şimdi ne olacaktı? Hiçbir şey olmayabilirdi. Heykeli bulmuş olabilirdi... bir yerlerde. *Nadir bir ruh türü için büyüülü bir fae glifi olan bir heykeli nerede bulabilirsin?* Hiçbir şey olmayabilirdi ...

Ya da her şey olabilir.

Feykin yönü bir yana, eğer büyüye duyarlı olmak genetikse, o zaman yatkındı. Ayrıca, kurbanlardan en az ikisi gri büyü kullanıyordu. Casey yakın zamanda bir cadı bulmuştu.

akıl hocası. Ona gri büyüyü öğretiyordu.

-Babamın malikânesine gitmeliyiz, dedim, çoktan kapıya yönelmiştim.

-Neler oluyor, Alex?

-Lütfen. Ben sadece... Sanırım bir sonraki hedef kız kardeşim.

Falin'in hakkını yemeyelim, başka soru sormadı. Koşarak arabaya gittik ve araba asfaltın üzerinde süzülürken çantamın kayışını elime doladım. Tekrar aramayı denedim.

Cevap yok.

Düşüncelerim beynimin etrafında hızla dönüyor, kalbimin hızlı atışıyla teşvik ediliyordu. *Ya Kanlı Ay'dan önce son ruhu da toplarsa?* Güneş çoktan şehrin yüksek binalarının arkasında batmaya başlamıştı. *Çok geç olabilirdi.* Böyle düşünemezdim. Düşünemezdim.

Lastiklerin gıcırtısı dikkatimi ara sokaktan çıkan beyaz bir minibüse çekti.

İleri atıldı. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, Falin'in yukarı bakıp gaza bastığını gördüm. Artık çok geçti.

Falin kolumu tuttu. Havada soğuk bir büyü dolaşıyordu. Sonra minibüs Falin'in kapısına çarptı.

Çığlığım metalin çıtırtısına, hava yastıklarının vınlamasına karıştı. Dünya hareketle doldu.

Araba döndü. Bir lamba direği kapıma çarptı. Cam kırıldı.

Dünya kendi tarafında durdu.

Kahretsin. Caleb tekrar PC izlemek zorunda kalınca beni öldürecek.

Kan vardı.

-Sesim kesildi, ciğerlerimde hava kalmadı.

Hareket etmeye çalıştım. Emniyet kemerini aradım.

-Tekrar söyledim. Cevap

yok.

Aşağı ile yukarıyı ayırt etmeye çalışarak döndüm. Üstü açılır tavan yırtılarak açıldı. Batan güneşin turuncu ışıltısına göz kırptım. *Durmuştuk. Nasıl?*

Ellerim kollarıma kilitlendi. Çok fazla parmaklı eller. Bacaklarımı sürükleyerek hurdaya dönmüş arabadan kurtardılar ve keskin dişleri olan bir yüz ortaya çıktı.

Bir büyüünün karıncalanması

boynuma çarptı. Sonra sadece

karanlık vardı.

Bölüm 27

"Alex.İİ

Etrafımda karanlık dönüyordu.

-Alex, uyan.

Karanlığın ötesinde acı vardı. Gürleyen, yakıcı bir acı. Soğuk karanlığa tutundum ama ses beni ileriye, acının içine sürükledi.

-Alex, şimdi uyanmak için iyi bir zaman.

Gözlerimi zorla açtım. Roy'un yüzü yavaşça kırmızı sisin içinden çıktı.

-Git buradan.

-Hayalet tıslayarak bir eliyle ağzımı kapattı.

Beni çenemi kapatmamı söylemek için mi uyandırdı? İnledim ve yuvarlandım. *Neden bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum?*

Minibüs. Enkaz. Bana bir kamyon çarpmıştı.

Sarsılarak ayağa kalktım. -Falin?

Dünya döndü, siyah noktalar görüşümü doldurdu ve midem altüst oldu. Roy ben yere yığılmadan önce omuzlarımı tuttu.

-Belki de o kadar hızlı değil, dedi.

-Ve sessiz ol. On beş adım ötedeler.

Onlar mı? Gözlerimi kırpıştırdım, elimin topuğunu alnıma bastırdım. -Ne oldu?

-Beni bir yabancının evinde terk ettin. Bir minibüs dolusu iğrenç fae sana çarptığında yetiştim. Seni enkazdan çıkardılar, büyü yaptılar ve sonra buraya getirdiler. Takip ettim ve son bir saattir seni uyandırmaya çalışıyorum.

Sonunda o lanet diski boynundan çıkarmam gerektiğini anladım.

Ama burası neresi? Etrafıma bakındım.

İnce bir kırmızı bariyer ayaklarımın ötesine uzanıyor, beni dört bir yandan çevreliyordu. Büyünün karıncalanmasını hissederek uzandım. Bu hissi ittim ve yarı saydam ışıktaki katı bir dirençle karşılaştım. *Çember içine alındım.*

Çemberin ötesindeki dünyayı seçmek zordu. Bir yatağın kenarını gördüğümü sandım ve büyük bir şamdan görebildiğimden emindim. Bunun ötesinde başka bir bariyer parladı. *Bir çemberin içinde bir çemberde miyim?* Dizlerimin üzerine çöktüm ve bariyerin içine doğru eğildim, ellerimi gözlerimin üzerine koyup büyünün içinden bakarken tenimde gezinen büyünün ısırıcı sızısını görmezden geldim.

Kesinlikle bir yatak. Yatak odasında mıydım?

Yatağın üstünde bir şey hareket etti.
Yüksek sesli bir inilti havayı titretti ve omurgamdaki deriyi kaşındırdı.

-Yumruklarımı bariyere vurarak bağırdım.

Bir kadın sesi -Neydi o? diye sordu. Sesi tanıdık geliyordu.

-"Hiçbir şey," diye cevap verdi bir adam. -
Sana bir sürprizim var.

Yatağın kenarında bir kol belirdi,
ardından da bir adamın terden sırılsıklam
olmuş çıplak sırtı. Döndü, bakışları beni
kesiyordu ve kendimi merhum Vali
Coleman'ın yüzüne bakarken buldum.

Geri döndüm ve kışımın üstüne düştüm. Roy'un cesedi ölüydü. Coleman'ın yüzü çekici olmalıydı. Bunu *biliyordum*. Ama adam Coleman'a benziyordu. Yere uzandı, yerdeki hiçbir şeyi tutamadı ve elinde beyaz ipek kordonlar belirdi.

Oh, kahretsin.

Yatak. İpek kordonlar. Kadın. *Yine öldürecek.*

-Yumruklarımı bariyerlere vurdum. Kadının görebildiğim tek kısmına, çıplak bacağına odaklandım. -Koş, lanet olası!

-Roy beni çemberin kenarından geri çekti. -Kötü adam dışarıda ve sen zar zor oturabiliyorsun.

dik dur. ||

-Onu öldürecek.

-Bir şey duydum.|| Kadın dirseklerine kadar itti. Sarı saçları omuzlarına döküldü.

Casey.

-Eminim bir şey yoktur, dedi Coleman, onun üzerine sürünerek. Eli yüzüne gitti, onu benden uzaklaştırdı.

Midem bulandı ve Roy'un elinden kurtuldum.

Ayağa kalkarak bariyere çarptım. Acı vücudumda patladı

araba kazasından kaynaklanan her ağrı şiddetlenirken. Casey kafasını kaldırıp bakmadı bile. *Beni duyamazdı.*

Coleman kordonu bileğine doladı ve onu tekrar yatağa yatırdı. *Lanet olsun.*

-Casey. Çık oradan.

Tepki vermedi. Coleman ayaklarını bağlamak için hareket etti.

Tamam, Alex, düşün. Etrafıma baktım. Bir hayaletle neredeyse ses geçirmez bir çemberin içindeydim. Belli ki görünmez olmak için büyülenmişim, çünkü Casey orada olduğunu bilmiyordu.

Coleman yaptı; doğrudan bana baktı. *Beni neden buraya getirmişti?* Dışarı çıkmam gerekiyordu. Ayinine başlamadan önce Coleman'a ulaşmalıydım.

Yüzüğümdeki büyüye dokunurken Roy'a, -Bu çemberi aşırı yüklememe yardım et, dedim. Başka birinin çemberinden dışarıya büyü yapamazdım ama kimse tılsımlarımı almamıştı.

-Sanmıyorum-II

-O katil benim kız kardeşim.

Roy kaşlarını çattı ama bariyerin kenarında bana katıldı.

Kırmızı sise doğru bastırdı

bizi odanın geri kalanından ayırdı ve bariyerde kıvılcımlar tutuştu.

Yüzü buruşmuştu; hayaletler irade ve kişilik tarafından bir arada tutulan saf enerjydi. Ondan tehlikeli bir şey istemiştim ama çok geç olmadan Casey'ye ulaşmalıyım.

Yüzüğümdeki ham büyüyü bariyere yönlendirdim.

Daha fazla kıvılcım çıktı. Yüzüğü boşalttım. Pus dalgalandı. Kırılmadı. *Lanet olsun.* Tılsımlı bileziğimi çıkarıp şerit tılsımları bariyerin içine bastırdım. *Yeterince büyüyle vurabilirsem...*

Düşmedi. *Başka neyle vurabilirim?*
Aşağıya baktım. Yerde küçük dairesel
bir disk duruyordu; fae'nin beni
bayıltmak için kullandığı büyü.
Botumun kenarıyla iterek bariyerin
içine ittim.

Hala yeterli değil.

Roy geri çekildi, normalden daha
saydamdı. Yüzüğüm boştu.
Bilekliğimdeki tılsımlar aşırı
yüklenmişti.

Başka neyim var?

Hançer.

Ayak bileğimdeki büyüünün
karıncalanmasını hâlâ hissedebiliyordum -

Coleman onu almamıştı.

Eğilmek kaburgalarımı rahatsız etti ve çömeldiğimde görüşüm döndü, ama parmaklarım kabzayı buldu. Elimi geri çekerek büyüğü çeliğı çemberin içine sapladım.

Bıçak kabzasına kadar battı. Bariyerin içinden şimşekler çaktı. Hançer parlamaya başladı ve avucumun derisini yaktı. Hançer bariyerin içinde asılı kaldı, öfkeli ışık parlamaları etrafındaki havayı kesiyordu.

-Geri çekil, İl diye bağırdım Roy'a, ikimizin de bir yere gidecek fazla yeri yoktu.

Küçük dairenin merkezine mümkün olduğunca yakın bir yere çömelip üzerimi örttüm.

Kollarımla başımı. Havada uçuşan sihir tüylerimi diken diken etti.

Sonra çember patladı.

Büyülü tepki etrafımızı sararak beni yere düşürdü. Bir kadın çığlık attı. Coleman küfretti. Hançer halıya çarptı.

Kabzasını kavradım ama bıçaktan büyülü bir tını yayılmadı. *Büyü aşırı yüklenmişti.* En azından hâlâ bir silahtı.

Ayaklarıma doğru süründüm, vücudum itiraz ediyordu. Görmezden geldim.

Bacaklarımı altına zorladım.

-Casey doğrulmaya çalıştı ama tek eli boşta kalmıştı.

-Coleman, "Lanet olsun," dedi. Casey'nin bileğini tuttu ve bağladı. Sonra bana döndü:
-Bana itaat et.

Sesi bilincime çarparken korku boğazımı sıktı. *Hayır*. Hançer parmaklarımdan kaydı. Köle zincirini göremiyordum ama Coleman'ın iradesinin benimkini dövdüğünü hissedebiliyordum. Dizlerimin üzerine çöktüm, kollarım morarmış kaburgalarımı sardı -belki yeterince sıkı tutunabilirsem, kendimi içimde tutabilir ve Coleman'ın emirlerini dışarıda tutabilirdim. İşe yaramadı.

Nefes aldım ve vücudumdaki acıyı kucakladım, bana hayatta olduğumu ve kendim olduğumu hatırlatmasına izin verdim. Odaklanmam gerekiyordu.

Casey bir şeyler bağırdı, sesine alarm karışmıştı. Coleman'ın dikkatini onun üzerinden çekene kadar ...

Neye kadar? Yardımın yolda olduğuna dair hiçbir garanti yoktu. Falin-Bedenimle hiçbir ilgisi olmayan yeni bir ağrı içimi parçaladı. Falin'e ne olduğunu bilmiyordum. Hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordum.

Boğazımın arkası yandı. Yardım gelmiyordu. Kimse Casey'nin tehlikede olduğunu bilmiyordu. Kimse nerede

olduğumu bilmiyordu. Yine de oyalanmak
tek seçeneğimdi. En azından

Dik oturacak gücüm vardı.

-Ne istiyorsun?" diye fısıldadım,
düşüncelerimi kendime saklamak için
mücadele ederken sesim titriyordu.

Ayak sesleri halıyı tırmaladı ve iri bir el
saçıma dolanarak başımı geriye doğru
salladı. Coleman'a göz kırptım, yüzü
benimkinden sadece bir adım uzaktaydı.

-"Ne istiyorum?" diye tekrarladı. Güldü
ama sesi sertti ve ince dudakları öfkeyle
geriye kıvrıldı.

-Ben ne istiyorum? Hak ettiğim korku ve
saygıyı istiyorum. Fae'lerin hak ettiği.
Faerie Kralı yaşlı bir aptal.

İnsanlarla eşitlik ve uyum konusundaki duruşu akıl almazdır.

Onun hükümdarlığına son vermenin zamanı geldi ve sen, canım, bana yardım edeceksin.

Başımı salladım, saçlarım hareketle birlikte çekildi.

-Yapmayacağım. Yapabilsem bile önce ben ölürüm.

-"Evet, yapabilirsin "ll dedi. Karanlık ışık gözbebeklerine yansıdı ve ağzı zalim bir gülümsemeye dönüştü. O gözlerden bana akli başında hiçbir şey bakmıyordu. Daha yakına eğildi.

-Yapabilirsin. Ve yapacaksın da.!!

Coleman saçımı bıraktı ve beni tekrar yere itti. Sonra bir elini kaldırdı ve uzayda bir delik açtı. Gri pelerinli bir gölge delikten içeri girdi.

-Karışmasına izin verme, ll dedi pelerinli figüre.

-Bu o, diye fısıldadı Roy.

Bir kadın hayaleti yaklaşıırken başımı kaldırdım.

Donuk bir elini kaldırdı ve teninin etrafında çatırdayan büyüünün parıltısını hissedebiliyordum. Yutkundum. *Gölge Kız*.

-Teddy, neler oluyor? Casey

bağlarına karşı sarsıldı. -Bırak beni.
Bırak gideyim.

Coleman onu görmezden geldi. Yatağın yanındaki çantadan eğri bir bıçak çıkardı. *Hayır! Hayır!* Ayağa kalkmaya çalıştım. Gölge Kız bir adım öne çıktı. İki parmağını alnıma bastırdı ve acı vücuduma yayıldı.

Kaslarım jöleye döndü. Yığıldım kaldım. İçimdeki hava boşaldı. Daha fazla hava çekmek zordu, sahip olduğumdan daha fazla güç gerektiriyordu.

Coleman yukarı baktı. -Vakit geldi.
Kapıyı aç.

Gölge Kız başını salladı. Onu kaldırdı

Ellerim ve büyü tenime sızdı, etrafımı sardı. Uğursuz ipler boğazımdan, göğsümden geçerek beni ezmekle tehdit ediyordu. Kimsenin bu kadar büyüü yönlendirebileceğini hayal bile edemezdin ama büyü onun içinden akıp gidiyordu.

Karanlık üzerimizdeki tavana yayıldı. Sonra karanlık bir yarık gibi yarıldı. Gece gökyüzü göründü. Dolunay, hiç görmediğim kadar yakın, doğrudan odanın üzerinde asılı duruyordu. Tutulmanın gölgesi bir taraftan taşıyordu. *Kanlı Ay.*

Ama bundan daha fazlasıydı. Daha önce hiç görmediğim yıldızlara bakıyordum. Ulaşabileceğim kadar yakın bir

gökyüzüne. *Faerie'nin gökyüzüne.*

Coleman yatağın kenarına döndü.
Hızınca kavisli bıçağı kaldırarak bir
şeyler söyledi ve Casey çığlık attı.
Gözlerimi sıkarak kapattım ve ellerimin
ve dizlerimin üzerine doğru ittim. Gölge
Kız ileri atıldı. Ulaşamayacağı bir yere
kaçmaya çalışarak yuvarlandım. İşe
yaramadı. Eli hâlâ beni yakalıyordu ve acı
bedenimi parçaladı.

Kendimi halının üzerinde nefes nefese
buldum. Elime ılık bir nem damladı.
Gözlerimi kırptım.

Su mu? *Hayır. Gözyaşı.*

Gölge Kız sessiz gözyaşları döküyordu.
Kanlı bir hayalet kız

Gümüş zincirler içinde hazine, ve eğer bir aptalsa, emirlerle acılarımı bilecek.
Dizeleri bir tehdit değildi. Hem uyarı hem de açıklamaydı.

O bir köleydi.

Casey çılgılık attı. Kaburgalarından kan damlıyordu. Bir şeyler yapmalıydım ve bunu hemen yapmalıydım.

-Yardım et, diye fısıldadım.

Gölge Kız'ın pelerinli başı düştü. Elini kaldırdı. Parmaklarının etrafında büyü parladı. Mesaj açıktı. *Bana yardım edemezdi.* Ondan geriye ne kaldıysa, bir zamanlar kim olduysa, gömülmüştü ve bana yardım edemezdi.

Coleman'a itaatsizlik etmek. Yani, köle olsun ya da olmasın, Casey ile aramda olduğu sürece benim düşmanımdı.

Duyularımı açtım. Havadaki kara büyü beni tırmalıyor, zihnime girmeye çalışıyordu. Görmezden geldim. *En kötüsünü yapmasına izin verdim.* Sadece çok fazla savaşıbilirdim. Bu çemberde ya kazanacaktım ya da ölecektim.

Büyüm bitmişti, kaynaktan kopmuştum ama duyularımla ulaştım. Çemberin içinde benimle birlikte hapsedilmiş kullanabileceğim bir şey olmalıydı. Kalkanlarımı açtım.

Havada mezar esansı vardı. Bedenler. Gözlerden gizlenmiş bedenler, ama onları hissedebiliyordum.

Gücün beni içine çekmesine izin verdim.
Beni ürpertiyle doldurmasına izin verdim.
Görüşüm değişti.
Dünya çürüdü, büyü etrafımdaki havada
dönen fiziksel bir maddeye dönüştü ve
büyü yok oldu. Görünmez olan ölü
bedenler bir anda netleşti.

Rodger'ı tanıyordum ama diğer ikisini
sadece uzaktan görmüştüm. *Babamın
muhafızları.*

Zaten ölmüş olanlara odaklanacak
zamanım yoktu.

Bakışlarım Coleman'a kaydı. Cazibesi
olmadan vücudu yine Graham'dı.

Çalınan derinin üzerini glif çizgileri kaplamıştı. Yüzünü kesen bir gülümsemeyle döndü.

-Evet, Alex Craft,II dedi, manik gözleri parlıyordu.

-Evet, gücünüzü alın. Gerçeklikleri birleştir. Tüm düzlemleri aşacağım. Onları ben yöneteceğim.

Bölüm 28

Kahretsin.

Mezar özünün akışını kesmeye çalıştım ama soğukluk içime akmaya devam etti. *Hayır! Hayır!*

-Düzlemleri geç, Alex. Gerçeklikleri birleştir. II

Coleman'ın emri zihnime çarptı, vücudumda titreşti. Soğuk bir rüzgâr içimden geçti, mezar kendini varlığımın içine çekti. Onu durduramadım, kontrol edemedim. Güç içime işledi ve çığlık attım, gözlerimi sıkarak kapattım.

-Alex?||

Roy. Gücüm ona ulaştı. O ölmüştü, bir hayaletti, tanıdık bir görünüşü vardı ve bende çok fazla mezar özü vardı. Hem de çok fazla.

Ulaşan gücü hissetmiş gibi geri çekildi ama güç yine de onu sardı. Soğukluğu içine çektim, onu çekmeyi durduramadığım bir güç deposu haline getirdim.

Gölge Kız kafasını kaldırdı, dikkati artık görünür olan hayaletle benim aramda gidip geliyordu. Roy kendine baktı. Elini kaldırdı - yarı saydam olmayan bir el - ve yüzünde bir sırıtma belirdi. Kendini hayalete doğru fırlattı.

Gölge Kız. Kolları bacakları birbirine dolandı.

İzleyecek zamanım yoktu. İçimde kabaran güçle yapacak başka bir şeye ihtiyacım vardı. Uzanıp aramaya başladım. Yerdeki üç cesetten gölgeler yükseldi.

Güç hala yanıyordu.

-Don, Coleman, ll diye bağırdı bir ses, bir kapı çarparak açılırken.

Falin? Döndüm. Mezar görüşümde parlıyordu, gümüş ruhu derisinin altında parlıyordu. İçeri girerken topallıyordu ama silahını çekmişti. *O yaşıyor.*
Üzerime bir rahatlama çöktü, kendimi

hafiflemiş hissettim.

İçimde buruşmuş olan bir boşluk yeniden açılmıştı. Bu yeni alan, gidecek hiçbir yeri olmayan güç dalgaları tarafından hızla boğuldu.

Havada bir patlama sesi duydum ve ellerimi kulaklarıma götürerek eğildim.

Hiçbir sihirli özelliği olmayan mermi çemberin içinden geçti. Coleman sarsıldı.

Düşerken Coleman'ın göğsünden kan fışkırdı.

Yere çarptı. Falin kendini çemberin kenarına doğru sürükledi. Gölge Kız Roy'dan ayrıldı. O

sanki çökeceğini bekliyormuş gibi
çemberin kenarına doğru koştu. Ama
yıkılmadı. Durdu, döndü ve hepimiz
yatağın köşesine baktık.

Bitti mi? Bu kadar mıydı?

Coleman'ın kahkahası halının üzerinde
gezindi. Kendini yerden kaldırdı.
Göğsündeki delikten artık kan
fışkırmıyordu.

Nasıl... ? Kalbi atmıyordu. Ölmüş.

Ölü olmak onu durdurmadı.

Falin'e ters ters baktı.-Kış Kraliçesi'nin
sevgilisi ve suikastçısı mı? O her zaman

Yüzüne karanlık bir sırtıma yayıldı. -
Kral olduğumda metresini dize
getireceğim.

Kış Kraliçesi'nin sevgilisi mi? Falin'e
baktım ama o bana bakmadı. Bana
bakmadı. Yüzü sertti, Coleman'ın
iddiasını inkâr etmiyordu.

Gözlerimi sıkarak kapattım. Soğuk, sanki
buzla dolu açık bir yaraymışım gibi içimi
parçaladı. Soğuğun beni uyuşturmasını
dileyerek onu kucakladım. Ama
uyuşturmadı. Sadece inşa etti. Ve inşa
etti. Kontrol edebileceğimden daha fazla
güç.

Serbest bırakılmaya ihtiyacım vardı.

Falin silahını doğrulttu. Üç el daha ateş

etti.

Sesli.

Coleman tökezledi ama o sadece güldü.

-Devam et ve bu bedeni yok et, suikastçı. Birkaç dakika içinde enerji ve güç dolu bir bedene sahip olacağım." Coleman bana döndü. -Alex, bu dünyayı Aetheric ile birleştirebilir.

Bedenimden güç kanaması başladı. Çılgınlık attım ve sesim keskin renk kıvılcımlarına dönüştü. Büyü girdapları elle tutulur hale geldi. Mavi bir ham büyü ipliği belirdi, sonra yeşil, sonra mor. *Hay aksi. Eterik düzlem.*

Coleman elini ham bir büyü ipine doğru uzattı ve onu içine çekti

Vücut.

-Siyah sihir dalgaları ona doğru yaklaşarak derisinin altına sızdı.

Gücü yüksek.

Ama işi bitmemişti. Casey hala onun altında debeleniyordu.

Soluk mavi bir parıltı olan ruhunun üzerinde şimdiden birkaç karanlık nokta genişliyordu. Bir şeyler yapmalıydım. Onu durdurmalıydım. Tepemizdeki ay kırmızıdan daha kırmızıydı.

Zaman tükeniyordu.

Sihir içime aktı, hâlâ bir çıkış yolu arıyordu.

Coleman'ın cesedi öldü. Elimi uzatıp gücü yönlendirdim. Mezar görüşümde beden çoktan çürümeye başlamıştı ama gücüm derisindeki büyülerin üzerinden kayıyor, dokunmuyordu. *Lanet olsun.*

-Alex, sanırım Çimdi bir Çeyler yapmanın zamanı geldi, diye fısıldadı Roy.

-Hiç tahmin etmezdim. Ayağa kalktım.

Gölge Kız tekrar bana döndü. İleri atıldı, elini kaldırdı. Büyü parmaklarının etrafında toplandı.

Coleman'ın çemberinin içinde Aetheric gerçekliğin bir parçasıydı ve ben havadan mavi girdaplar toplayarak g çektim. Daha önce hiç hem mezar büyüsünü hem de Aetheric enerjiyi aynı anda bedenimde tutmamıştım. Ham enerji yanıyor, ısıısı hâkimiyet için mezarın soğuğuyla savaşıyordu. Kanımın yerini kabarcıklı buhar almış gibi hissettim. Tenim parladı ve Gölge Kız tereddüt etti. Hiçbir zarafet göstermeden, sadece çok kızgın bir iradeyle gücü serbest bıraktım.

Bedenimden fırladı ve Gölge Kız'a çarptı. Onu gövdesinden yakaladı ve ayaklarından kaldırdı.

Geriye doğru uçtu ve ben de içimde dolaşan gücün etkisiyle sarktım.

Yataktan bir metre uzağa indi.

Kukuletası geriye düştü, uzun kırmızı bukleleri, çökmüş ve morarmış yeşil gözleri ortaya çıktı.

Rianna.

Hayır. Olamaz.

Eski oda arkadaşım bana baktı, gözyaşları yanaklarını ıslattı ama elini kaldırdı.

Güç parmaklarının etrafında toplandı. Roy öne atladı. Hazırladığı büyü her neyse fiyaskoyla sonuçlandı ve hayaletin üzerinden kayıp gitti. Yumruğu kızın çenesine çarpınca gerildim. *O şu anda*

benim en iyi arkadaşım değil, diye
kendime hatırlattım.

Coleman'ın Gölge Kızı'ydı.

Başka tarafa baktım. O patlamayla çok fazla güç harcamıştım ama mezar özü içime akmaya devam ediyordu. *Bunu durdurmalıyım.* Bunu durdurmanın tek yolu Coleman'ı durdurmaktı.

Falin elinde cep telefonuyla bariyere vurdu. -Alex, içeri nasıl girebilirim?

-Eğer çember başarısız olursa ne olacağını bilmiyordum. Gerçeklikler şehrin her yerinde birleşmeye devam edecek miydi? Ülke? Dünya mı?

Mezar özü vücuduma sızdı. Bir yere gitmesi gerekiyordu. Elimi uzattım,

bir araç arıyordum, gücü içine
çekebileceğim bir şey. Coleman'a
dokunamazdım. Bedenlerdeki gölgeleri
çoktan kaldırmıştım. Casey'nin ruhunun
büyüye karşı mücadele ettiğini
hissedebiliyordum ama gücü ondan
uzaklaştırdım. Başka bir şeye, başka bir
kaynağa ihtiyacım vardı.

Gücüm göremediğim bir şeyin üzerinde
gezindi. Sonra ona kilitlendim ve
içimden akıp gitmesine izin verdim. Yeni
bir çılgılık odayı yırttı, ardından bir
ikincisi, bir üçüncüsü geldi.

Coleman'ın ayaklarının yakınındaki bir
eşyadan altı buharlı kadın kaçtı. *Ruhlar*.
Ya da gerçekten, altı sinirli ve deli
hayalet.

Gücümle dolan hayaletler katılaştı.
Dehşet ve nefret dolu çığlıkları
Aetheric'te kırmızı parıltılar olarak
patladı. Grup hep birlikte döndü. Yarım
düzine kızgın kedi gibi Coleman'a
saldırdılar, hayalet tırnaklarıyla onu
parçaladılar.

-Coleman bağırdı.

Sözleri bir emir gibi zihnimde yuvarlandı
ama ben sadece gülümsedim.

-Onları durduramam. Onlar artık bizim
gerçekliğimizde varlar.

Ve kesinlikle Coleman'ı sevmiyorlardı.
Etini oyarken öfkeleri söze dökülmeden
ortaya çıktı. Çığlıkları

sihirli havada kırıldı ve çatladı.

-Alex!!

Döndüm. Ölüm çemberin dışında duruyordu, gri adam ve serseri de onun yanındaydı. Etrafımdaki kaos balonunu tararken koyu renk gözleri genişti ama çembere girmedi. *Bariyeri geçemez.*

-Alex, zamanın tükeniyor. Yatağı işaret etti.

Casey çürümüş krem rengi çarşafların arasında baygın bir halde yatıyordu.

Henüz ölmemişti ama çok yakındı. Onun ruhu

Sadece vücudunun içinde loş bir parıltı vardı. *Hayır.* Yukarı baktım. Ay üzerimizde şişmiş ve kırmızı bir şekilde asılı duruyordu. *Kanlı Ay.*

Coleman da yukarı baktı. Sonra topladığı sihir içinden uçup gitti.

Altı hayaleti karanlığın zincirlerine bağladı.
-Zamanı geldi.

Hayır.

Etrafıma bakındım. Falin ve Ölüm çemberin dışında sıkışıp kalmışlardı. Roy hâlâ Rianna ile boğuşuyordu. Hayaletler bağlanmıştı. Geriye bir tek ben kalmıştım. *Ne yapabilirdim ki?*

Mezar görüşümde, Falin Graham'ın bedenini öldürdüğü için Coleman artık çürüyen bir cesetti. Belli ki Roy'un bedenine yaptığı tüm büyüleri Graham'ın bedenine bağlayacak zamanı olmamıştı ama bu bana yardımcı olmadı. Ashen'e yaptığım gibi onun içine ulaşamazdım. Derisindeki büyülerle olmazdı. *Ya derisi yoksa?* Eğer gördüklerim doğruysa, eğer o gerçekten bir cesetse.

...

-Kanlı Ay'ın altında görmelisin. Gördüğün şeyin doğru olduğunu bilmelisin,II demişti gargoye bana.

Fred, umarım bunu öngörmüştündür.

İleri atıldım. *Coleman benden*

gerçeklikleri

birleştireceğim.

Elim bileğine indi ve güçle ittim.
İçimdeki soğukluk dışarı fırladı, ona doğru aktı. Ölü deri parmaklarımın altından sıyrıldı.

-Coleman'ın diğer eli bana doğru eğildi, bıçağı yumruğunda sıkılıydı. Karnımda bir acı patladı.

Görüşüm acıdan kıpkırmızı oldu ve hava aniden kayboldu. Ama Coleman'ın darbesi için çok geçti. Çürüme koluna yayıldı, derisi soldu ve kemikleri toza dönüştü.

-Ölüler diyarına hoş geldiniz, İl diye fısıldadım, bulamadığım havayı soluyarak. Coleman'ın tören kılıcının kaburgalarımın altından çıkan kabzasına baktım. Onu görmek acımı daha da arttırdı. Tökezleyerek geri çekildim ve yatağa yığıldım. *Çekip çıkarma. Sakın çıkarma. Daha fazla zarar verirsin. Ama içimden çıkmasını istiyordum.*

Zaman yoktu. Graham'ın bedenini yok etmek Coleman'ı öldürmezdi. Beden çözülürken, gerçek Coleman'ın, korunmasız bir ruhun kara lekesi ortaya çıktı.

Zihnimle uzandım. Gücü ruha itmek yerine, enerjiyi dışarı çektim.

Coleman ığlık attı. Özü, bataklığın dibinden vücuduma çamur çekiyormuş gibi hissettiriyordu ama durmaya cesaret edemedim. Casey'nin ruhu neredeyse yok olmuştu. Coleman'ı durdurmalıydım ve onu şimdi durdurmalıydım.

Daha sert çektim ve Coleman'ın ruhu inceldi, varoluştan kayboldu.

Herhangi bir düzlemde varoluş. Bir gölgeye dönüştü, çığlığı bir yankıya dönüştü. Ve sonra geriye hiçbir şey kalmadı.

Bana ekmemi emrettiği soğukluk durdu. Fazlalıkları bıraktım, bedenimden akıp gitmesine izin verdim. Hepsini bırakmadım, görüşümü

kaybetmek istemiyordum, henüz değil.

Coleman'ın çemberi parçalandı, büyüleri dağıldı. Altı ruh tekrar çığlık attı, serbest bırakılmışlardı ama istedikleri intikam için hedefleri yoktu. Rianna kendini Roy'dan ayırdı. Coleman'ın kontrolü altında olmakla ilgili bir Şeyler söylediğini duydum ama sözlerini anlayamıyordum. Karnımdaki hançerin etrafında bir top gibi kıvrılmış, nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyordum. Casey yanımda baygındı ama ruhunun parıltısı daha parlak, daha güçlüydü.

-Alex! İki erkek sesi aynı anda adımı haykırdı.

Ölüm önce bana ulaştı. Yatağın yanında diz çöktü, yüzü benimkiyle aynı hizadaydı.

-Alex

...ll

-Onu durdurdum, diye fısıldadım.

Ölüm'ün kara gözleri endişeyle kırıştı ve eli yüzüme gitti. Teni sıcaktı, bu da çok fazla üşüdüğüm anlamına geliyordu. Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşayarak, -Yaptın,ll dedi.

Gri adam Ölüm'ün arkasında belirdi.
-Vakit geldi.

Ölüm ayağa fırladı. -Hayır. Hayır, bırak onu.

Gri adam bastonunun üzerindeki kafatasını koluna vurdu. -Biz ilgileniriz

diğerlerinden önce. Ama onu almak zorundayız." Arkasını döndü ve yerinden edilmiş ruhlara doğru yürürken bastonunu döndürdü. Raver onu takip etti.

Çığlık atan hayaletleri toplamaya başladılar.

Falin yatağa ulaştığında Ölüm tekrar önümde diz çöktü.

Falin'in yüz ifadesi düzensizdi. Ölüm'ün etrafından dolaştı ve yatağın başına doğru ilerlerken kollektöre kaşlarını çattı.

-Falin'in elleri sanki bana dokunursa kırılacağımdan korkuyormuş gibi üzerimde geziniyordu. Yatağın üzerine çöktü.

omuzlarımın yanında. -Ambulans yolda,
diye fısıldadı.

-Dünya bulanıklaşmaya başlamıştı.

Ölüm'e baktım. -Öyle mi?

Ölüm başını salladı ve gözlerini sıkarak
kapattı.

Elimi tuttu, dudaklarını tenime bastırdı.

-"Sonunda acı yok" diye söz verdi.

Bildiğim iyi oldu. Gözlerimi kırptım ve
karanlıkta zaman kaybettim.

Gözlerimi tekrar açtığımda Falin'in elleri yüzümdeydi. -Uyanık kal. Benimle kal. ||

Ona gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım kontrol edemediğim bir yüz buruşturmasıyla çatladı.

Nefes almak çok fazla angarya olmaya başlamıştı.

Gri adam Ölüm'ün arkasında belirerek, - Daha fazla bekleyemez, || dedi.

-Hayır.

Falin'in eli silahına gitti. Silahını çekti, gri adamın üzerine doğrulttu ve sonra namluyu Ölüm'e doğru çevirdi.

-Ondan uzak dur.

-Onları vuramazsın, diye fısıldadım. Sanki
vurmak istiyormuş gibi baktı.
Gerekliydi. Ama savaşacak kimse
kalmamıştı.

Kolu sarktı ve parmakları saçlarıma
gitti.

Gözlerimi kapattım. Yorulmuştum. Çok
yorulmuş ve incinmişim.

Gri adam elini Ölüm'ün omzuna koyarak, -
Zamanı geldi, ll dedi tekrar.

-Hayır. Onu seviyorum. Bunu
yapmayacağım.

Gözlerim birden açıldı. *Ölüm beni
seviyor muydu?*

Gri adamın parmakları Ölüm'ün
omzunda esnedi.

-O zaman kenara çekil dostum.

Bir kadın sesi -Hayır,ll dedi. -Ondan uzak
dur.

İki ruh toplayıcı döndü. Falin ayağa
kalktı. Silahını tekrar çekti ve Rianna ile
yatağın arasında durdu, silahı göğsüne
doğrulttu.

Rianna silaha baktı. -Lütfen, ona
yardım edebilirim.

Gözleri koleksiyonculara kaydı.

-Bana bir şans ver.

-Coleman'la birlikte çalışıyordun, dedi Falin gözlerini kırpmadan. Parmağı tetiğin üzerinde geziniyordu.

-İsteyerek değil.

-Onun adı boğazımdan bir kelime yerine bir törpü olarak çıktı.

-Falin'in ve silahının etrafından dolanarak benim yanıma, Ölüm'ün yanına geçti.

-Seni uyarmaya, sana söylemeye çalıştım. Çok özür dilerim. Coleman planlarını kimseye anlatmamı ve özellikle de seni uyarmamı yasakladı. Onu atlatmak için yeterince şifreli bir ayet bulmak

Emir tam bir kaltaktı. Ve dikenli bir fae ile nasıl konuştuğumu sormayın bile.

Raver, son hayaleti topladığı yerden dönerek -Zaman bir sorun, ll dedi.

Rianna yukarı baktı. -Bıçağı çıkaracak ve omuzlarını tutacak birine ihtiyacım olacak.

Ölüm yatağın etrafında dolanarak, -Ben onu tutarım, ll dedi.

Casey'yi kaldırdı ve bir tarafa doğru kaydırıldı. Sonra omuzlarımin yanındaki yatağa tırmandı.

Falin kaşlarını çatarak Rianna'ya baktı. -
Bir şifacıya ihtiyacı var.

-Sahip olduğu tek şey benim. Sen bıçağı
al. Söylediğimde hazır ol." Rianna onun
diğer tarafına geçmesini işaret etti.

Kadının etrafından dolaştı ve yatağa,
kalçalarımın yanına tırmandı. Elimi tuttu,
parmakları bıçağın kabzasına gitmeden
önce bir kez sıktı.

Rianna bana baktı. -Özür dilerim, Al
-Aetheric ve gerçeklik hâlâ birleşmiş
durumdaydı ve Rianna etrafına soluk
mavi sihir telleri topladı.

Sonra ellerini kaburgalarımın üzerine koydu.

-Şimdi.İİ

Falin bıçağı çekti. Çığlık attım. Bıçağın serbest kalması, vücudumda sürüklenen sıcak bir poker gibiydi.

Acı içinde kıvranırken sırtım kamburlaştı. Ölüm beni tuttu.

Beni yatağa yapıştırdı ama ben onun pençesinde çırpınıyordum. Bıçak serbest kaldı. Yatağa yığıldım, terden sırılsıklam olmuşum.

Rianna'nın soğuk büyüğü içime pompalandı, yakıcı acıyı bir sızıya dönüştürdü. Eterik enerjinin mavi

girdapları dördümüzün etrafında
dönüyordu. İçime battı

Rianna'nın büyüye dönüşen iradesiyle birlikte vücudu. Her zaman usta bir büyü yapımcısıydı, şifacı olduğunu hatırlamıyordum ama geri çekildiğinde geriye sadece acının bir anısı kalmıştı.

Falin tişörtümü gövdemden yukarı kaydırды, eli karnımı keşfederken yüzünde bir gülümseme belirdi ve buz gibi gözlerindeki gerginliği eritti. Öne doğru eğildi ve dudakları o muhteşem gülümsemesini hiç kaybetmeden benimkilere doğru ilerledi.

Geri çekildiğinde -İyi olacaksın, ll diye fısıldadı.

Ona baktım. Tüm yüzünü kaplayan rahatlamış gülümsemeye. *Kış*

Kraliçesi'nin suikastçısı mı? Sevgilisi mi?

Sonra bakışlarım Ölüm'e kaydı.
Falin'e dik dik baktı, elleri
omuzlarımın üzerinde sahiplenici
bir şekilde duruyordu.

İşler nasıl bu kadar karmaşık hale geldi?

Ama biz kazanmıştık. Başımın üzerinde,
kırmızı gölgenin etrafında soluk ayın ilk
şeridi belirdi. Coleman gitmişti. John
yaşayacaktı. Ben ruhumu koruyacaktım.
Casey yaşıyordu.

Rianna özgürdü. *Biz kazandık.*

Yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.
Uzaktan bir siren sesi duyuldu. Rianna
başını kaldırdı, siren hızla yaklaşırken
yüzü telaşlanmıştı.

-Gitmeliyim. Geri çekildi.

-Gitmek mi? Nereye? diye sordum. Onu daha yeni bulmuştum ve o gidiyor muydu? Oturmak için çabaladım ama enerjim yoktu.

Rianna'nın solgun dudakları kenarlarından aşağı doğru çekildi. Ben artık bir Dönüşen'im ve benim için senden çok daha fazla yıl geçti. Ay battığında ben hâlâ buradaysam toza dönüşeceğim." Büyüyü kendine topladı ve sonra uzayda bir delik açtı. -Beni Ebedi Çiçek'te ziyaret et, Al. Konuşacak çok şeyimiz var. ll Yarıktan geçti ve gitti.

Sirenler dışarıda durdu. Bir kapı patladı

Alt katı aç.

Hem Falin hem de Ölüm aynı anda -
Alex|| dedi.

Sadece gözlerimi kapattım. Çok
yorulmuştum. -Sanırım şimdi
bayılacağım.

Bölüm 29

Geceyi hapiste geçirdim.

Muhtemelen hastaneye gitmeliydim ama Rianna'nın büyüğü aldığı hasarın çoğunu düzeltmişti.

Görevden uzaklaştırılmış bir FIB ajanı, baygın ve vahşice öldürülmüş kız kardeşim ve üç cesetle birlikte bulunmuştum. Muhtemelen hapisten daha kötü bir yere düşmediğime sevinmeliydim.

Küçük tecrit hücresinde oturup bana ne yapacaklarına karar vermelerini bekledim. Aralıklı olarak uyudum. Her

uyandığımda, Ölüm'ü odanın karşısında
otururken buluyordum.

Beni izlerken gözleri kısılmıştı.
Uyandığımı fark ettiğinde, tek
kelime etmeden ortadan kaybolurdu.

Tatlı ama biraz ürkütücü. *Beni sevdiğini söylemişti.* Bu düşünce beni gülümsetti.

ve kaçmak istiyorum.

Yastıksız karyolaya uzandım ve tavana
baktım - ya da en azından tavanın
olması gereken yere baktım.

Mezara ve görünüşe göre gerçekliğe olan
bağlılığımı bıraktığımdan beri tamamen
kör olmuştum. İlk başta fark etmemiştim
çünkü dünyayı psişik bir düzeyde
deneyimliyordum. Şu anda Aetheric
etrafımda dönüyordu,

odayı büyü iplikleriyle aydınlatıyordu. Gözümü kırptığımda renk kayboldu, duvarlar parçalandıkça oda griye döndü. Ölüler diyarı. Tekrar göz kırptım ve oda hatırlanan enerjiyle parladı, duvarlar benden önce hücrede bulunanların hayal kırıklığı ve ıstırabını yayıyordu. O varoluş düzleminin adını bile bilmiyordum. İçimi çektim.

İmgelem olayı endişe vericiydi ama gerçekliğin içine etmiş ve çok fazla güç kanalize etmişim. Bu açıkça bir tepkiydi. Sadece kalıcı olmamasını umuyordum.

-Alex?||

Roy mu? Oturdum ve hayaletle baktım.
Dün gece nereye gittin? Rianna senden
ayrıldıktan sonra seni görmedim.

Omuz silkti ve parmağıyla gözlüğünü
yukarı bastırdı.

-O ruh toplayıcılar hayaletleri
topluyorlardı. Oradan çıkmam
gerekliyordu. Gülümsedi. -Ama tahmin et
ne oldu? Bedenim yine bana benziyor.
Morgu kontrol ettim ve oradaydım! Yani,
olması gerektiği gibi görünüyorum.

-Tebrikler. Sanırım bu yakında hayatına
devam edeceğin anlamına geliyor?
Hayaletlerin gittiği yere mi gideceksin?

Omuzları öne eğildi. -Şey, görüyorsun, o konuda... O televizyon hala bende.

röportaj, hatırladın mı? Sonra da bir süre takılabileceğimi düşündüm. Yani, artık konuşacak birileri olduğuna göre, hayalet olmak o kadar da kötü değil.

-Konuşacak biri. Ben oluyorum. *Harika. Gerçekten de hayalet bir yardımcım var.* Eğer yakın zamanda hapisten çıkarsam.

Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, elektronik bir vızıltı duyuldu. Bir polis hücre parmaklıklarına doğru adım atarken Roy gözden kayboldu.

-Alex Craft, gitmekte özgürsünüz,|| dedi

kapı açılırken.

Küçük karyoladan açıldım ve bekleyen memurun peşinden koridora çıktım. Beni beton zeminli bir koridordan geçirerek bir kapıya götürdü ve burada başka bir memur kişisel eşyalarımı kahverengi bir kağıt torbaya koyarak bana geri verdi.

-Bu kadar mı? Gidebilir miyim?

Üniformalı memur dudaklarını büzdü. Bulunduğum yerden sonra uzun süre gün ışığı görmeyi beklemiyordum. Ama kapı önümde vızıldadı ve lobiye girdim.

Kapının hemen ötesinde bir adam beni bekliyordu. Pahalı takım elbisesinin önünü beceriksizce çekiştiriyordu.

-Alex Craft

Memur başını salladı. -Gitmeye hazır.

Adam bana kaşlarını çattı ama şöyle dedi,
-Lütfen beni takip edin.

Bana lobiye kadar eşlik eden memura bir göz attım. Beni tam olarak kimin gözetimine ve hangi koşullar altında bırakıyordu? Memurun yüzü hiçbir şey ele vermiyordu.

Sonsuza kadar burada kalamam. Gergin adamı takip ettim.

Beni binadan dışarı çıkardı. Sonra bir limuzine doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Benim için.

Tamam. Bu normal değil.

Eğildim ve içeriye baktım. Babam koltukta oturuyordu, bir elinde bir belge, diğerinde bir kadeh kırmızı şarap vardı.

Kafasını kaldırdı ve dosyayı bir kenara koydu.

-İçeri gel, Alexis.

Neredeyse yapmayacaktım. Neredeyse arkamı dönüp doğruca içeri girecektim. Ama merakım beni yendi ve onun karşısındaki koltuğa tırmandım. *Bu iyi olacaktı.* Hiç değilse ona bazı sorularım vardı.

Görüşüm Aetheric'e baktı

uçak. Babam renk girdaplarıyla çevrili
gümüş bir ışık ruhuydu ama hiçbiri ona
ulaşamadı. Sihirli iplikler neredeyse
ondan kaçıyor gibiydi. *Fae mi?*

Göz kırptım. *Kanımdaki Fae o mu?*

-Kız kardeşin seni sordu, ll dedi
parmaklarını dikleştirip dirseklerini
dizlerinin üzerinde dengeleyerek.

Başımı salladım, sözlerini
algılayamayacak kadar şok olmuştum.
Birkaç kez göz kırpmak zorunda kaldım-

ve dünyanın gözlerimin önünde büyük
ölçüde değişmesini izledim - ne hakkında
konuştuğunu anlamadan önce. -Casey ne
dedi?

-Sadece onu kurtardığın için. Olanlar hakkında konuşmayı reddediyor. Nasıl olduğunu soracak mısın?

Ben söylemeyince devam etti. -Kafası karışık ve bu travmatik olaydan sonra muhtemelen danışmanlığa ihtiyacı olacak ama o dirençli bir kız. Yara izleri olacak ama onları kapatmak için ten rengi takılar edinebilir. Onun dışında iyi durumda.

Yaralıydı ve danışmana ihtiyacı vardı, ama evet, sorun yok; o *iyiydi*.

Belli ki "iyi" kelimesine dünyanın geri kalanından farklı bir anlam yüklüyorlar.

Arkasına yaslandı, beni izliyordu. Ben de bekledim.

Beni görmek için yolundan sapmıştı, bu yüzden bir nedeni olduğunu varsaydım, ama hiçbir şey söylemedi. Ben bir araba kazası, büyölü bir savaş ve hapishanede bir gece geirdiğimin fazlasıyla farkındayken, o bir dergi kapağından çıkacak kadar taze görünüyordu.

Hâlâ bir şey söylemeyince sinirlendim.

-Bize hiç Fae olduğunu söylemeyi planlıyor muydun? Görünüşe göre saray fae'si.

Babam sırrını özdüğüm için şok olmuş gibi bakma nezaketini bile göstermedi. Orada öylece oturup beni izledi.

Cazibesinin altında, kısa, profesyonelce kesilmiş saçları daha uzun ve daha solgundu. Yüz hatları daha keskindi - kaba bir şekilde insanlık dışı değil, ama çarpıcıydı. Ve genç görünüyordu. Babam benden çok daha yaşlı görünmüyordu. Fae-mien'i de son derece tanıdık geliyordu.

Kaşlarımı çattım, sakladığı bu yüzü tanımaya çalışıyordum. Birden hatırladım. Gregory Delane'in devlet binasındaki portresi. *Babam Nekros'un ilk valisi miydi?* Bu elli yıldan fazla zaman önceydi. Zaten ağrıyan başım zonklamaya başladı ve sanki bu hareket düşüncelerimin yerine oturmasına yardımcı olacakmış gibi başımı salladım. Ama olmadı.

Babam hâlâ bir şey söylemedi.

Babam hâlâ bir şey söylemedi.

Ona ters ters baktım. -Feykin olmanın çocuklarının bilmesi gereken bir şey olduğunu düşünmedin mi?

-Tadından hoşlanmamış gibi dudakları kelimenin etrafında kıvrıldı ve başını salladı. -Fae kanı taşıyan insanlar vardır Alexis. Bir de insan kanı taşıyan fae'ler vardır. Aradaki fark ruhtur. Öne doğru eğildi. -Kanlı Ay, Faerie'nin ruhunu çağırdı. Hâlâ uyumakta olan pek çok kişiyi uyandırdı, ama yaklaşması kaçınılmaz olanı hızlandırdı.

Ve tam da şifreli bilmecelerle işimin bittiğini düşünürken.

-Bu da ne demek oluyor?

-Şaşkınlığımla eğlenmiş gibi gülümsedi, sonra elini göğüs cebine attı ve küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Bana uzattı. -

"Personel şefimin cinayetinin ortaya çıkarılmasındaki ve bir megalomanın planlarının bozulmasındaki rolün için seni geriye dönük olarak işe almak istiyorum. "ll

Kağıdı parmaklarının arasından aldım ve açtım. Bu bir çekti. Üzerinde bir sürü sıfır olan bir çek.

Bunu kabul ediyor muyum? Parayı reddetmek zordu, özellikle de son bir haftadır bedava çalıştığım için

Yarım.

Ama niyetine güvenmedim. -Ne istiyorsun?

-Para, verilen hizmetler içindir. Daha fazlası değil.

Ona baktım. O bir Fae'ydi. Yalan söyleyemezdi. Çeki cebime attım. -Güzel.

Başka bir şey söylemedi, ben de kendimi limuzinden dışarı attım.

Kapıyı çarpmak için döndüğümde sesi beni takip etti.

-Alexis, evimdeki yarığın onarabilir misin? Yoksa kapıyı kilitleyip

Anahtarı atmak mı?

İçim burkuldu. Gerçekliği düzeltememiştim, bu yüzden Caine malikânesinin ortasındaki dairesel bir alan artık Aetheric'in bizim varoluş düzlemimize geçiş noktasıydı.

Ölümler diyarının gerçeklikle birleştiği birkaç çürüme noktası da vardı. Muhtemelen olduğu gibi bırakmak güvenli değildi, ama her şeyi doğru düzleme nasıl geri koyacağımı bilmiyordum.

Babamın gözleriyle karşılaştım. -İyi bir çilingir çağır.

Limuzin kalkarken geride durdum. Sonra ben

Ne yapacağımı bilemedim. *Acaba polisler beni bırakmaları için evi aramama izin verirler mi?* Merdivenlerden yukarı çıkmak için döndüm.

-Aı!!

Bir araba kaldırımında durunca döndüm. Caleb ön yolcu tarafından atladı.

Kocaman kolları beni sardı, neredeyse ikiye bölecekti. -Senin için çok endişelendik kızım.

Biz mi?

Holly ve Tamara hemen arkasındaydı ve ben kendimi dev bir kucaklaşma sandviçinin ortasında buldum. Çok sıcaktılar,

Neredeyse rahatça dokunulamayacak kadar sıcaktı ama o anda umurumda değildi.

-Benim için geldiğiniz için teşekkürler çocuklar, dedim gözyaşlarımı tutamayarak.

-Holly, "Burada sadece biz yokuz." dedi. - Sana bir sürpriz getirdik.

Arabanın arka kapısını açtı ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

-John!!

Yavaşça, sertçe hareket etti ama bıyıkları gülümseyerek seğirdi.

-Uyanmışsın, dedim ona doğru koşarak.

-Dün gece uyandım. Belki de dolunaydır.
Bana göz kırptı.

Evet, ay. Yüzümdeki irkilmeyi yarı zoraki
bir öksürüğün arkasına saklamaya
çalıştım.

John omuzlarımı sıktı. -İyi olduğunu
gördüğüme sevindim diyeceğim ama kötü
görünüyorsun. Nasılsın?

Zorla gülümsedim. -Ben iyiyim.

-Sizi öğle yemeğine götürmeyi
düşünmüştük ama...ll

Tamara sözlerini yarıda kesti, gözleri
korku filminden fırlamış gibi duran
kıyafetimi inceliyordu.

Evet. Tek istediğim eve gitmek.

-Alex, ll Holly dirseğiyle beni dürterek fısıladı.

Merdivenlerin başına doğru başıyla işaret etti.

Falin az önce dışarı çıktı. Eli hâlâ kapının üzerindeydi ama durmuştu, gözleri bizim gruptaydı. Etrafıma bakındım. Burada onu karşılayacak ya da eve götürecek kimse yoktu.

Merdivenlere yönelirken, -Hemen döneceğim, çocuklar, ll dedim.

Falin beni yarı yolda karşıladı. Beni hem şefkatli hem de dünyayı saran bir kucaklamayla sardı, ama kollarında

gerildiğimde geri çekildi.

Yüzüme baktı ve orada gördüğü şey onu mutlu etmedi.

-Sanırım artık birlikte çalışmak için bir nedenimiz kalmadı.

Başımı salladım. -Hayır, yok.

Coleman, Falin'in Kış Kraliçesi'nin sevgilisi olduğunu söylemişti. Bu düşünce göğsümü sanki içime bir bıçak daha saplanmış gibi acıttı. Bu his hoşuma gitmedi. Şimdi veda etmek daha akıllıca olurdu. Onu bir daha görmemek. Ama bu fikir beni daha iyi hissettirmedi.

Şu anda onu bir daha görmemeye karar vermek zorunda değilim. Evet, ihmal ederek yalan söylemişti ama benim de sırlarım yok değildi. Uyumayı bırakmalıydım.

Kelimenin tam anlamıyla. Bu her şeyi karıştırdı.

Ve her göz kırpışımında farklı varoluş düzlemleri görmek, gerçekliği karıştırmak ve babamın fae olduğunu öğrenmek gibi her şey yeterince kafa karıştırıcıydı. Hayatımdaki tek değişmez olan Ölüm, korkunç derecede tutarsızdı.

Ve beni sevdiğini söylemişti. Bu konuda ne düşüneceğimi ya da nasıl hissedeceğimi hâlâ bilmiyordum.

Gerçekten ihtiyacım olan şey normallikken Falin'i etrafta tutmak felakete davetiye çıkarmaktı.

Yine de veda etmek istemedim.

-Holly'nin arabasına başımı sallayarak sordum.

-Öğle yemeğine ihtiyacım var. Sen?

Acıkmıştım ama... -Ben duş almak istiyorum.

-Ben yemek yaparken sen de duş alabilirsin." Gülümsemesi gözlerindeki buzları eritecek kadar parlaktı.

Zaten sorunlu. -Kolumu onun koluna doladım ve onu merdivenlerden aşağı, bekleyen arkadaşlarıma doğru yönlendirdim. -Evet, bu arada-

Diş fırçanı banyomdan çıkar.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.